BLOOD OF HERCULES

JASMINE MAS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

S

Herkül'ün Kanı

Lore'un Kötü Adamları

Jasmine Mas

Copyright © 2024 by Jasmine Mas

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılar yapılması dışında, yazarın izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Ebook ASIN: B0D4KXYG47

Düzenleme ve redaksiyon Lyss Em Editing & Ali Williams Kapak

sanatçıları: Steamy Designs

Yayıncı WC Publishing LLC

936 SW 1st Ave, Unit 56, Miami Fl 33130

Blog.jasminemasbooks.com adresini ziyaret ederek yeni çıkan kitapların haberlerini ve tanıtımlarını doğrudan gelen kutunuza alabilirsiniz.

 Vellum ile oluşturuldu

Contents

Ayrıca Jasmine Mas
tarafından İçerik Uyarısı
Önsöz
Önsöz

Her şeyi bilen
Büyük Savaş Ab
initio
1. Yılan
2. Canavar
3. Surviving Hell (Lise)
4. Spartalı Liyakat Testi
5. Başlatma Katliamı
6. İyileşme
7. Strateji Oluşturma
8. Sparta Savaş Akademisi
9. The Crucible
10. İşkence
11. Cehennem
12. Mentor Günleri
13. Testler
14. İttifaklar
15. Takıntı
16. Perili
17. The Menagerie
18. Sempozyum
19. Tanımadığınız Şeytan
20. Piyanist
21. Titan Saldırıları
22. Çarpık Adalet
23. Twisted Rage
24. Acı Çekmek
25. Koruyucularla Bağ Kurma
26. Hediyeler
27. Spartalı Balosu
28. Avcı
29. Sonuçlar
30. Charlie
31. Kötü Bağlar
32. Ama Sen Bize Aitsin
33. Carnal Delights

34. Sapık
35. Plan
36. Canavar

Yazar Hakkında

Also by Jasmine Mas

Zalim Shifterverse

Psycho Shifters

Psycho Fae

Psycho Beasts

Psycho Academy

Psycho Devils

Psycho Gods

Efsanenin Kötüleri

Herkül'ün Kanı

Herkül'ün Bağları

Content Warning

Bu gerçek bir düşman aşık Herkül hikayesi. Kitap acı, şiddet, iğneleme ve darağacı mizahıyla dolu. Yavaş yavaş yanıyor ve kötüler sonunda kızı alacaklar.

Bazen kahraman olmak çok acı verir.

Dikkatli ol.

Bu kitap, ahlaki açıdan gri kurgusal erkeklerden hoşlanan ve "bunu sana kim yaptı? "yı ilk okuduklarında yüksek sesle çığlık atan tüm kızlara adanmıştır.

Bu senin için.

YNE 12 Ł1OU5E3 O!" SPAQTA

OLYV PİYANO EVİ 5

Z E US'UN KULLANIM

ALANI. H E RA'NIN

HANE KULLANIMI.

AC H E M A'NIN EVI. H E RM

ES'IN EVI.

P OSE I DO N.

NOCOFDEVETEK TH EHOS E

O F A P O L LO .

D I0 M YS OS'UN H O K U M U .

CHTHONICHOU3K3

BIR RES'IN EVI.

H A DES'IN EVI. A RTE M

IS'IN EVI.

TH E HO A P H RO DITE'NİN U S E O F A P H RO DITE.

CHTHONIC HOUSE LINEAśìE5

H O O SE O F A RTE M IS

Bizi EkEg AKTE/vtiù ĞokcoM

It I-I A RO N ME D U SA

H O O SE O F A P H RO DITE

H U MA N A P H ROD ITE A R ES

PATROC L U S

x

H OU SE O O F HA D ES

HADES | PERSEPHONE

İŞLETME BİRİMLERİ

HUMAN ARES APH

RODITEACH ILLES UST US

HEIR MA L E MUTT

HELRESS ỳ DE C EA S E D

INCARCERATED

Fides est periculosa ludum-güven tehlikeli bir oyundur. Çok geç olana kadar onu kimin avladığını bilmiyordu.

Her şeyi bilen

KADER

Uzun togamı çapraz bacaklarımın üzerine örttüm ve alanda tamamen hareketsiz oturdum. Delphi'den gelen taşlar etrafımda bir daire oluşturacak şekilde yerleştirilmişti.

Taşları küçük bir kızken toplamıştım, binlerce yıl önce. Avuç içleri rahat ve açık.

Başı geriye eğik.

Dudaklarımda bir pipo tütüyordu.

Otları içime ç e k t i m ve güçlerimi harekete geçirirken kapalı gözlerimde acı titreşti.

Kalıplar, sayılar ve olasılıklar zihnimden geçti, kavrayamayacağım kadar çok görüntü vardı.

Varoluşun yolu şanstan, şans da olaylar döngüsünden başka bir şey değildi.

Keskin hisler acıya dönüştü ama dumanı içime çektim ve saldırıya dayandım.

Anlamsız görüntüler şifreli kelimelere dönüştü. Bana kendilerini anlattılar:

"Kaybolan, öncekini değiştirecek; Ölümün
askerlerine zincirlenmiş, sonsuzlaşacak;
Yoksa yeryüzünü devler miras alacak ve savaştan başka bir şey olmayacak."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Karanlık olasılıkların tadı dilimde acıydı ve ileriye giden yolları kadim kemiklerimin iliklerinde hissettim.

Benim Spartalı gücüm aksiyon olmadan bir hiçti, ama asla çirkin seçimlerden kaçınmadım. Türümün geri kalanı yok olurken benim hayatta kalmamın nedeni buydu.

Gelecek önümde jilet gibi keskin bir kenarda duruyordu: kıyamet ve barış aynı madalyonun iki yüzüydü.

Her iki tarafa da kayabilir.

Harekete geçmek gerekiyordu. Ne de olsa, nullum magnum ingenium sine mixture dementia fuit.

Delilik unsuru olmayan hiçbir büyük bilgelik olmamıştır.

Duman soluyarak, eklemlerim ağrıyarak ayağa kalktım, tarladan saraya doğru koşarken ayağım takıldı ve tökezledim, sonra uzun beyaz mermer bir koridorda aceleyle ilerledim.

Mor gözlerim ve beyaz saçlarım aynalı duvarlardan yansıyordu.

İç odanın ağır oniks kapısına geldiğimde, kapıyı çalmaya zahmet etmedim. Kapıyı ittim ve fırlatarak açtım.

Federasyon üyeleri büyük arenadaki altın podyumların arkasında durmuş tartışıyorlardı.

Döndüler ve bana baktılar.

Çatlak.

Dizlerinin üzerine çöktüler.

Tütmekte olan pipoyu dudaklarımdan çekerek havada salladım. "Bir kenara attığımız evlilik yasası bugün geçmeli," diye homurdandım. "Evlenme yaşı yirmi altı olmalı."

Oda bir gürültüyle patladı. "Ama biz bir yüzyıldan bahsediyorduk!" diye bağırdı biri. "Yirmi altı yaş tüm ölümsüzlük için çok genç!"

Elimi kaldırdım.

Herkes sustu.

Hemen.

"Hepsi bu kadar değil," dedim. "Kharon ve Augustus bu yıl potada profesör *olmalılar*."

Herkes şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

"Neden?" Zeus gözlerini kısarak sordu, odanın ortasındaki konuşmacı kürsüsünün yanında diz çökerken teninden elektrik kıvılcımları saçılıyordu.

Bir kaşımı kaldırdım. "Yeteneklerimi mi sorguluyorsun genç çocuk?"

"Tabii ki hayır." Başını öne eğdi. "Saygısızlığım için özür dilerim. Sadece merak ettim."

Gözlerimi ona diktim.

"Olma." Sessizlik genişledi.

Meclis liderleri teker teker, alınlarını kırmızı mermer zemine dayayarak derin bir şekilde eğildiler.

Yavaşça, arenanın ortasına giden siyah halı kaplı uzun merdivenlerden aşağı indim.

Liderin kürsüsüne geldiğimde bir makas aldım ve geçmemiş yasaların kırmızı kurdeleyle sarıldığı sepete uzandım.

Kesip attım.

Kurdele düştü.

Parşömen açıldı; üzerinde siyah mürekkeple "Evlilik Yasası" yazıyordu.

"Geçin bunu," dedim eğilip daha önce atılmış olan yasayı uzatırken. hala boyun eğen Zeus'a. "Şimdi geçin - yaş değişikliklerini yapın ve iki yeni profesörü atayın."

Aldığı sırada kâğıtta elektrik kıvılcımları belirdi, sonra hemen yerine döndü.

Döndüm.

İki yanında secde eden ölümsüz varlıklarla birlikte yavaşça topallayarak merdivenleri çıktı.

Onlar *s i n e r k e n* ben alay ettim-Kronos*, keşke imparatorluğunun ne hale geldiğini görebilseydin. . . Spartalılar çok zayıfladı.*

Meclis liderlerinin aksine, benim sözüm kesindi.

Sparta'nın yükselişi ve düşüşü arasında duran tek şey bendim.

Kronos hepimizi kurtardı.

Büyük Savaş

YAVAŞÇA BAŞLADI.

İnsanlık doğmadan çağlar önce, Sparta devleti günümüz Yunanistan'ında binlerce takımada adasına yayılmıştı.

Sparta yüz ölümsüz Spartalıdan, onların hayvan koruyucularından ve yerel yaratıklardan oluşuyordu. *Yaratık*, Spartalıların özel güçleri olan ama Spartalı olmayan tüm medeni insan ırklarını sınıflandırmak için kullandıkları genel bir terimdi.

Oligarşik bir federasyon tarafından yönetilen Sparta'nın ölümsüz vatandaşları sessiz, yavaş ve lüks bir ada hayatı yaşamaktan memnundu.

Çatışma, açgözlülük ya da kıskançlık hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Her şey huzur içindeydi.

Sonra insanlar geldi.

İnsanlık bu ölümsüz insanlara karşı büyük bir hayranlık duyuyordu. Sparta insanlığa sanatı, tarımı ve yönetimi öğretti. İnsanlar onlara taptı.

Böylece Spartalılar insanlığın tanrıları oldular.

Yüzyıllar sonra, Spartalılar ve yaratıklar insanlarla birlikte günümüz İtalya'sına göç ederek tanrısallığın zenginliğinin ve statüsünün tadını çıkardılar.

Roma İmparatorluğu doğdu.

Ancak insanoğlunun işleri hafife alınacak gibi değildi. Ölümlü nüfusu patladı.

Buna karşılık Sparta doğurganlıkla mücadele ediyordu; sayıları yüz civarında kalıyordu.

Sonra insanlar Spartalıların ölüme karşı tamamen bağışık olmadıklarını keşfetti.

-Küçük parçalara ayrılıp etrafa saçılabilir ya da aç bırakılıp işkence edilerek komaya sokulabilirlerdi.

İnsanlık tanrılarına sırt çevirdi.

İmparatorlar Spartalılara karşı savaş ilan ettiler çünkü tüm gücü ve zenginliği kendileri için istiyorlardı.

Ancak insanlık kendilerinden daha zeki bir ırkla karşı karşıya olduğunu unuttu.

Sparta ortadan kayboldu. Tamamen.

Spartalılar ve yaratıklar Kuzey İtalya'ya göç ettiler ve dolomitlerde saklandılar.

Ama gitmeden önce, insanlarla paylaştıkları tüm gelişmeleri yok ettiler; İskenderiye Kütüphanesi yerle bir oldu.

Sparta'nın rehberliği olmadan Roma düştü.

Yüzyıllar geçtikçe, insanlığı yüceliğe doğru yönlendiren yaşayan tanrılar efsaneden başka bir şey olmadı.

Zaman ilerledi.

Anonimlikle korunan, gölgelerde ilerleyen Spartalılar ve yaratıklar akıl almaz bir servet biriktirdi ve üstün teknolojiler yarattı.

Ama Sparta göründüğü kadar huzurlu değildi.

Spartalıların iki bölücü grubu vardı: Chthonic Evleri ve Olympian Evleri.

Her bir Hane, adını kurucu liderinden -diğerlerinden daha güçlü bir Spartalıdan- alan ayrı bir güç ailesiydi.

Tümü Spartalılar gelen Olympian Evlervardı güçler o kendilerini fiziksel ya da zihinsel olarak geliştirmişlerdir.

Başkalarına zarar vermediler ve bunun yerine kişisel gelişime ve bilimlere odaklandılar.

Düzinelerce üyesi olan elli farklı Olimpos Evi vardı. Olimposlular insanlardan çocuk sahibi olarak sayılarını güçlü tutuyorlardı, ve bu yarı insan, yarı Spartalılara it deniyordu.

Buna karşılık, Ktonik Evler kan kırmızısı gözlere sahip Spartalılardı.

Ktoniklerin işkence, zihin kontrolü, acı gibi *sadece* başkalarına zarar veren güçleri vardı.

Şimdiye kadar sadece dört Chthonic ailesi yaşamıştı. Sparta'nın şafağında doğdular, yükselip alçalan Olimpos Hanedanlarının aksine aynı kaldılar.

Her zaman.

Bu rezil Chthonic DÖRT Evler . Hades, Afrodit, Artemis ve Ares.

Her birinin sadece bir avuç üyesi vardı, çünkü güçleriyle baş edemeyen zayıf insanlarla nadiren ürüyorlardı. Birkaç yaratık, *en karanlık* yeteneklere sahip olanlar, bu Hanelerin yanında yer aldı.

Tarih boyunca iki grup huzursuz bir ateşkes sürdürdü. Barış, en güçlü Olimposlular tarafından yönetilen federasyon tarafından sağlandı.

Ancak yirmi birinci yüzyılın başında barış bozuldu. Büyük

Savaş başladı.

Dört Ktonik Ev, federasyonu devirmek ve Sparta üzerinde iktidarı ele geçirmek amacıyla elli Olimposlu Eve saldırdı.

Sayıca çok az olan yüzlerce Olimposlu, yirmi dört Ktonik'e karşı savaştı.

Yine de, Chthonic'in yetenekleri çok iğrenç olduğu için çatışmalar onlarca yıl sürdü.

Chthonics'in acımasızca avladığı ve parçalarını dünyanın dört bir yanına dağıttığı zayıf Olimposlu Evler önce düştü. En güçlü Olimposlular bir araya geldi ve intikam peşine düştü.

2045 yılında, en güçlü ve en eski Olimposlu ailelerden sadece sekiz tanesi ayakta kalmıştı: Zeus, Hera, Athena, Hermes, Poseidon, Demeter, Apollo ve Dionysos Haneleri.

Savaş bir çıkmaza girmiş, her iki tarafın da sayısı azalmıştı.

Sparta çökme tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Etkisiz hale getirilen dört Kton Hanesi lideri kalmıştı ama yirmi çocuklarının tamamı yakalanıp öldürülmüştü.

Savaş devam ederse yönetecek bir şey kalmayacaktı, bu yüzden iki taraf ateşkes imzaladı.

Yeni federasyonda Olimpiyatçılar daha da ezici bir çoğunluğa sahipti.

Barış yeniden tesis edildi.

Birkaç yıl sonra, 2050'de, Titanlar -ölümsüz canavar yaratıklar- açıklanamaz bir şekilde dünyada belirdi ve insanları katletmeye başladı.

Olympian liderliğindeki federasyon kendilerini insanlığa yeniden tanıtmak için bir fırsat gördü.

Tanrılar tekrar dirildi.

Ayrıca Chthonics'i cezalandırma fırsatını da değerlendirdiler.

Savaşın ve işledikleri suçların telafisi olarak federasyon, geriye kalan tüm Chthoniklerin -ve doğurdukları oğulların yanı sıra onların yanında yer alan karanlık yaratıkların- dünyanın Titan sorunuyla ilgilenmekle görevli olduğuna karar verdi.

Bu yeni örgüte Ölüm Meclisi adını verdiler. Ama hepsi

bu değildi.

Ktonikler ve yaratıklar da Dolomites Kolezyumunda Titanlarla *ve* birbirleriyle savaşmaya zorlandılar. Bu, Spartalı Gladyatör Yarışması olarak bilinen rahatsız edici bir yarışmaydı.

SGC kısa sürede yeryüzünü süsleyen en şiddetli turnuva haline geldi.

Yeni bir vahşet çağını başlattı.

Neredeyse yarım yüzyıl sonra, Titanlar hala yeryüzünde dolaşıyor, Chthonikler sayılarını yeniden oluşturmaya başlıyor ve Olimposlular giderek daha az güçlü çocuklar doğuruyordu.

Federasyon bir kez daha gücünü korumak için mücadele etti ve tarihin akışı savaşa işaret etti.

Sparta her zamankinden daha fazla parçalanmıştı.

Artan bölünmeyi gidermek için federasyon tartışmalı bir evlilik yasasını yürürlüğe koydu.

Ktonikler hemen bunu baltalamaya çalıştılar.

İşte hikayemiz burada başlıyor.

Ab initio

"Bu yüzyılın
dönümünde, tüm
Sparta alkışlıyor;
Federasyon düşüyor,
Tanrıların ifşacısına."

-Fate, 2050

Bölüm 1

Yılan

ALEXIS: YIL 2090

"Kimsin sen?" diye fısıldadı kulağıma bir kadın sesi.

Bir sıçrayışla doğruldum ve hışımla gözlerimi kırptım.

Bileklerim acıyla zonkluyordu. Çiğ çiğ sıyrılmışlardı.

Uyukladığım zümrüt tarlada ılık bir rüzgâr e s e r k e n otlar ve pembe yaz çiçekleri hışırdıyordu.

Montana'nın kırsal kesimi sessiz ve ürkütücü bir yerdi.

Helena'nın şehir ışıklarının iki yüz mil kuzeyinde yer alan elektrik şebekesi, harap haldeki karavan parkımızı zar zor ayakta tutuyordu.

Titanlar 2050 yılına gelmişti ve dünya parçalanmıştı. Okuldaki çocuklar buna kıyamet çekirdeği diyordu.

Oraya cehennem dedim.

Jilet gibi keskin dişlere, siyah damarlara, uzun pençelere ve süper hıza sahip insan benzeri ölümsüz Titanların nereden geldiğini ya da neden eğlence için insanları parçaladıklarını kimse bilmiyordu.

Eğer yaşamak istiyorsanız (ben istemiyordum) varlıkları talihsizdi.

Peder John, Titanların "insanlara bir ders vermek" için ortaya çıktığını söyledi. Dramatik ve korkunç bir şekilde yok olmaktan başka bir şey yapmadığımıza göre ... garip bir ders.

Ne de olsa bizi kurtaran Spartalılardı.

"Beni duyabiliyor musun?" diye sordu bilinmeyen ses daha yüksek sesle.

Başımı çevirip konuşmacıyı aradım ama alanda başka kimse yoktu.

Hızlı hareket bileklerimin daha da zonklamasına neden olunca inledim.

Babam ve annem açlıkla başa çıkmak için yine küvette temizlik malzemeleri, su ve küflü ekmek mayasından oluşan "özel içeceklerini" yapıyorlardı ve davranışları giderek daha dengesiz bir hal alıyordu.

Örnek olarak, geçen hafta babama "yanlış" baktığım için beni sert bir iple bağladı çünkü ben "tembel, hiçbir işe yaramayan, şımarık on yaşında bir sürtüktüm".

Bu sabah, bir köpek gibi bağlı olmaktan sıkılmıştım ve kollarımı bir kayaya vurarak özgür kalana kadar çekmiştim.

İki bilek de kesinlikle kırılmış.

En azından kaçmışsın.

İyi haber: Babam o kadar bilgisizdi ki muhtemelen beni bağladığını bile hatırlamayacaktı.

Kötü haber: Süslü Spartan Federasyonu ilaçlarına ihtiyacı vardı - tercihen ölüme - ama bunu karşılayamazdı.

Birinin onun akıl sağlığıyla ucuz yoldan ilgilenmesi gerekiyordu - kafasına kürekle vurarak (komşu Paul'e de böyle yapmışlardı: o bakmıyorken kafasına vurmuşlardı).

"Beni duyabiliyorsun, değil mi? . nesin sen?" dedi kulağımın yanındaki görünmez ses ve korkuyla sarsıldım.

Harika, bir hayalet tarafından rahatsız ediliyorum. Etrafıma dikkatle baktım.

Karavan parkını çevreleyen dikenli teller uzaktaki ağaçların arasından parlıyordu ve bir dalda Hades Evi'nin armasını gösteren yırtık pırtık beyaz bir bayrak asılıydı; kıpkırmızı gözleri olan korkunç bir iskelet köpek.

Bir cehennem köpeğiydi.

Bayrağın altında kan kırmızısı harflerle "Spartan Federasyonu Askeri Koruma Bölgesi, Titanlar Dikkat" yazıyordu.

Katillerden oluşan Khthonik örgüt - Ölüm Meclisi ve sembolleri (*kimsenin* istemediği tüyler ürpertici cehennem köpeği bayrakları) korunan bölgelere asılmıştı - Titanlar için canavarların arasında bile Goliathlar olduğuna dair bir uyarıydılar.

Dünyayı yöneten on iki Spartalı aileyi herkes bilirdi.

Sekiz Olimpos Hanesi, güçleri diğer insanlara zarar vermediği için iyi adamlardı. Buna karşılık, dört Chthonic Hanesi saf kötüydü.

Onlar karanlık güçleri olan seri katillerdi.

Titredim.

Tanrılar ve canavarlar çağı berbat.

Dişlerimin arasından kabaca nefes alarak, kollarımdan yayılan acıdan başka bir şeye odaklanmaya çalıştım.

Emmy Noether ve Carl Gauss bu durumda ne yapardı?

Ne yazık ki,I oldu değil Tabii ki nasıl benim kahramanlar-brilliant tarihi matematikçiler harekete geçerdi.

Uyku iyi olurdu. Ölüm

de öyle.

Şimdilik halk kütüphanesinde Emmy Noether'in otobiyografisini yüzüncü kez okumakla yetineceğim. Nazik bir kucaklama gibiydi.

En azından kucaklaşmanın böyle bir his olduğunu

varsayıyordum. Daha önce hiç sarılmamıştım.

Henüz değil.

Belki de hiç, dokunulmaktan nefret ettiğimi ve insanların

Ben.

"Sen Koku tanıdık," ve görünmez ses fısıldadı Daha yüksek sesle. "I

"Adın ne evlat?"

Koltuk altımı kokladım. Bu sabah soğuk bahçe hortumunu kullanmıştım, bu yüzden tek kokladığım güneş ve çimdi. "Ben A-Alexis Hert," dedim belli belirsiz. Göğüs kafesimdeki kabarık yara izi karıncalandı, bebekliğimden beri vardı.

"Beni anlayabiliyor musun, insan? Benimle konuşabiliyor musun?" Ses daha yüksekti ve ben sıçradım. "Ben Nyx'im."

"Uh-hi," dedim beceriksizce.

Uzun bir duraklama oldu.

"Bileklerin neden kanlı?" Nyx sordu.

"Üvey ailem beni öldürmeye çalışıyor," dedim derin bir iç çekerek.

"Sen tuhaf bir insansın." Nyx'in sesi daha yakından geliyordu. "Ölümden bahsediyorsun ama korku kokmuyorsun. Sende yanlış olan bir şeyler var."

"Muhtemelen vardır," dedim.

Nyx tısladı. "Tavrın rahatsız edici. Ölümden senden daha çok korkan ölümsüz Spartalılarla tanıştım."

"Sen hayalet misin?" diye

sordum. "Hayır."

"Yalancı."

Güneş aniden karanlık bir cisim tarafından engellendi; yüzümden birkaç santim ötede duruyordu.

Yarık göz bebekleri neon moruna karşı belirgindi ve kaygan çatallı bir dil yanağımda geziniyordu.

"Sana gerçek olduğumu söylemiştim," diye tısladı Nyx.

Bir ... bir ... devasa siyah yılan - bacaklarımdan biri kadar uzun, ikiz dişleri parıldıyor, jilet gibi keskin ve mor gözleri var - önümde havada birkaç santim yükseldi.

Tehlikeli

görünüyordu. Yırtıcı.

"Nesin sen?" Fısıldadım.

Parlak siyah kafası beni hipnotize etmeye çalışır gibi yaz esintisinde ileri geri sallanıyordu. "Ben bir echidna'yım, görünmez yılanların eski bir ırkı. Tabii ki bilemezsiniz -insanlar canavarların yöntemlerini bilmez."

Kalın kalın yutkundum. "Zehirli misin?"

Yılan başını sallarken jilet gibi keskin dişleri parladı. "Son derece öyle. Dişlerimden birinin sıyırması bile seni saniyeler içinde öldürür."

"Harika," dedim hayretle. "Arkadaş olmak ister misin?" Hiç arkadaşım olmamıştı. Mor gözleri parlıyordu.

"İyi," diye tısladı Nyx, konuşurken çenesi açıldı, "ama sadece senin hayatın sefil göründüğü ve benim bu barbar topraklarda konuşacak kimsem olmadığı için."

"Harika." Uzandım ve parlak başını okşadım.

Nyx havayı bir klik sesiyle kırdı. "Bana *asla* böyle dokunma yoksa seni ısırarak öldürürüm kızım, ben sıradan bir köpek değilim." Kibirle burnunu çekti. "Bu sadece geçici bir düzenleme."

Güldüm.

Komik biriydi.

Saatler sonra, yeni kankamla oynaştıktan ve bileklerimdeki acıyı görmezden gelmeye çalıştıktan sonra, güneş ateş pembesi bir gökyüzünde battı.

Gece olmadan karavana geri dönmezsem, dışarıda kilitli kalacak ve karanlıkta uyumak zorunda kalacaktım.

Bu gece içeride uyumaya kararlıydım.

"Birlikte geri dönelim," diye fısıldadım. Nyx görünmez oldu ve sürünerek yanıma geldi. Ben koşarken başı ayaklarıma değdi.

Gökyüzünde hala ışık varken geri dönmeyi başardık - kimse fark etmedi.

Annem ve babam bahçede oturmuş, bir deri bir kemik kalmış ve cam gibi olmuş gözleriyle "özel içecekleri" ile dolu kirli bardakları yudumluyorlardı. Gözbebekleri kocaman açılmış, başları doğal olmayan bir açıyla geriye eğilmiş, bulutlara bakıyorlardı.

Yaşayan cesetler.

Kendimi rahatlatmak için mırıldandım.

"Hasta görünüyorlar." Nyx'in ıslak dili kulağımda gezinirken arkamdan kalktı ve beni karavana kadar takip etti. "Onları öldürmemi ister misin?"

"Hayır," diye fısıldadım onu koridorun sonuna götürürken. "Bu yanlış."

Duvardaki lamba zayıf bir yeşil ışıkla titriyor, Titanlar'dan önceki zamanlardan kalma metal ve ahşap parçaların bir karışımı olan köhne karavana güç vermeye çalışırken elektrik uğulduyordu.

Koruyucu ebeveynlerin yatağını gösteren tek fan, alanın geri kalanını soğutmak için hiçbir şey yapmadı.

Bunaltıcı yaz sıcağı bunaltıcıydı.

Nyx dişlerini şaklattı. "İyi ama bir gün evlat, onları senin için öldüreceğim."

Öfkelendim. "Yapamazsın. Öldürmek günahtır. Ahlaki olarak yapabileceğin en kötü şeydir. Ruhun bozulacaktır. Peder John öyle diyor."

Nyx, "Peder John aptalın teki gibi konuşuyor, ne dediğini anlamak için çok gençsin," dedi. "Büyüdüğünde daha farklı düşüneceksin."

Bunu söylediği için kesinlikle cehenneme gidecekti.

Peder John yılanların kötü olduğunu söylememiş miydi? Onunla arkadaş olduğum için cehenneme mi gideceğim?

Ebedi lanet şaşırtıcı derecede karmaşıktı.

Başımı iki yana salladım. "Asla birini öldürmeyeceğim," diye söz verdim, göğsüm samimiyetle yanıyordu.

Nyx alay etti.

Yatağım olarak işlev gören karton kutuya yavaşça yerleştim.

Altta küçük beyaz bir kumaş parçası duruyordu ve ön tarafına altınla sekiz harfli bir etiket kazınmıştı. Bu, yetimhane beni bebekken bulduğunda giydiğim tulumdu; dünyada bana ait olan tek şeydi.

Nyx ağırlığını kucağımda yeniden konumlandırırken garip bir kayma hissi vardı.

"Tüm insanlarla konuşabiliyor musun?" Fısıldadım.

"Hayır evlat," dedi Nyx usulca, "beni duyabilmen alışılmadık bir şey. Ben sadece kendi türümle konuşabilirim ve bizden çok fazla yok."

"Bence güzel," diye mırıldandım uyku sersemliğiyle. "Artık beni terk edemezsin çünkü konuşabiliriz -her zaman bir arkadaş istemişimdir ... sadece öldürmek yok ... söz mü?"

"Ben saçma sapan yeminler etmem. Bu kadar gevezelik yeter," diye tısladı Nyx. "Uyuyacağız."

Ancak daha sonra onunla konuştuğumda kekemeliğimin tamamen kaybolduğunu fark ettim.

Canavarlar beni korkutmazdı. İnsanlar korkuttu.

Bu şekilde otuz kiloluk görünmez zehirli bir yılan en yakın arkadaşım oldu.

Evet, tanıştığım ilk canavarla arkadaş oldum.

Bang.

Bang.

Bang.

Bang.

Bang.

Birkaç saat sonra sarsılarak uyandım.

Karavanın ön tarafından yüksek bir gümbürtü sesi geldi.

Annem ve babam yataktan kalkıp iğrenç ve tekrarlayan sese doğru sendeleyerek yürürken yüksek sesle küfrettiler.

Kutumun köşesinden dışarı baktım. Nyx bana karşı mırıldandı ve yer değiştirdi ama uyanmadı.

Bembeyaz saçları ve şok edici mor gözleriyle kısa boylu, yaşlı bir kadın kapıda duruyordu.

Yüz ifadesi ciddiydi.

Kapüşonlu sıska bir figür onun yanında kambur duruyordu.

"Bunun anlamı ne lan?" Annem, öncekinden çok daha ayık bir halde davetsiz misafire bakarken sordu. "İçkimizi ön kapıda satmıyoruz, pazartesiye kadar beklemeniz ve parktaki herkes gibi ormandan almanız gerekecek."

Annemin yanında, babam ağzını açtı ve anlaşılmaz sesler çıkardı.

"Teşekkür ederim, çok cömert bir teklif," dedi yaşlı kadın, ses tonu bunun başka bir şey olduğunu ima ediyordu.

Boğazını temizledi.

"Buradayım çünkü Sparta Federasyonu önderliğindeki Birleşik Devletler Hükümeti sizi ikinci bir koruyucu çocuğun sorumluluğuna verdi. Masraflarını karşılamak üzere aylık gıda kuponları gönderilecektir. Adı Charlie."

Evlatlık çocukların kapılara teslim edildiğini hiç duymadım.

Kimse tepki veremeden, yaşlı kadın şaşırtıcı bir güçle -Charlie'yi karavanın merdivenlerinden yukarı itti, sonra da kapıyı çarparak kapattı.

Anne çocukla alay etti. "Bizden haber alacaklar. Bu çok saçma. Başka bir tane için kaydolmadık. Diğer lanet şeyi besleyemiyoruz bile."

Güzel, artık bir nesneyim.

Babam köhne kanepeye doğru tökezledi, yüz üstü yere yığıldı ve horlamaya başladı.

Annem Charlie'yi sıska kolundan yakaladı ve karton kutuma doğru sürükledi. Gözlerimi sıkıca kapattım ve uyuyormuş gibi yaptım.

"Oğlum, Alex'in yanında uyuyabilirsin. Alex'in yanında yatabilirsin, yeterince yer var."

Uzun bir aradan sonra adımı hatırlamakta zorlandı. *Kaba*. Neredeyse on yıldır onunla yaşıyordum.

Annem gürültüyle uzaklaştı, yatağına girerken kırık yaylar gıcırdadı.

Kirpiklerimin arasından gözlerimi kısarak baktım.

Charlie önümde diz çökmüştü.

Nefesim kesildi.

Gözleri karanlıkta neredeyse parlayan doğal olmayan bir sarı tonundaydı.

Yağlı sarı saçları soluk sivri yüzünün etrafından sarkıyor ve çökmüş yüz hatlarını koyu halkalar çevreliyordu.

"Ben A-Alexis," diye fısıldadım temkinli bir şekilde, morarmış elimi uzatarak.

Ne yapacağını görmek için beklerken ağrıyan bileğim titredi.

Kekemeliğimle alay mı edecek?

Elime baktı ama tutmadı.

Gözleri açık olmasaydı yaşadığına inanmakta güçlük çekerdim çünkü o kadar hareketsizdi ki.

Elimi indirdim ve karton kutuda yer açmak için yer değiştirdim. İkimiz de küçüktük. Sığabilirdik.

Ona dokunmaması için Nyx'i ihtiyatlı bir şekilde diğer tarafıma taşıdım. "Ben on yaşındayım," dedim usulca. "Sen de on yaşında mısın?"

Charlie başını salladı, sonra yavaşça yanımdaki boşluğa doğru eğildi. Hâlâ konuşmuyordu.

"Daha genç misin?" Ben sordum.

Karanlıkta yan yana otururken başıyla onayladı.

"Dokuz mu?"

Tekrar başını salladı.

"Sanırım artık benim küçük kardeşimsin. Merak etme, iyi bir kardeş olacağım," diye söz verdim ona çabucak. "Koruyucu aileler hakkında her şeyi biliyorum. Sadece beni takip et ve iyi olacaksın. Seni koruyacağım."

"Yapmak zorunda değilsin," diye fısıldadı usulca.

Dirseğimle onu dürttüm. "Yapmak zorunda olmadığımı biliyorum ama yapmak istiyorum.
Seninle ilgileneceğim."

Gözleri inanılmaz derecede büyüdü.

"Ne oldu?" Endişeyle sordum.

Hiçbir şey olmamış gibi başını salladı ama dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Göğsümde bir sıcaklık belirdi ve ben de ona sırıttım.

Güne sıfır arkadaşla başlamıştım.

Şimdi iki arkadaşım vardı.

İşler iyiye gidiyordu.

Bölüm 2

Canavar

ALEXIS: YIL 2091

Karavandaki enerji en iyi ihtimalle çekişmeli, en kötü ihtimalle de hainceydi.

Kış şiddetle kar yağdırırken dışarıda rüzgâr uğulduyordu.

Şubat fırtınası her şeyi gölgeler içinde bırakmıştı. Köşedeki yeşil ışık zayıf bir şekilde yanıp sönüyor, karavana tahsis edilen az miktardaki elektrikle zar zor idare ediyordu.

Gecenin körüydü, Nyx de bu yüzden dışarıda avlanıyordu. Karanlığın öldürmeyi kolaylaştırdığını söylemişti.

Onun sözüne inandım.

"Hemen harekete geçmeliyiz," diye fısıldadı annem karavanın mutfağında babama.

Neden bahsediyorlar? Göğsümü kötü bir his kaplarken midem burkuldu.

Sadece kendilerinin uyanık olduğunu sanıyorlardı. Charlie yanımda uyuyordu.

Tamamen uyanıktım.

Charlie yazdan beri bizimle birlikteydi ve şimdiden isteyebileceğim en iyi kardeşti.

Sessiz ve utangaçtı, ama her gün benimle takıldığı ve matematik ödevine yardım etmeme izin verdiği için aldırmadım. Kekemeliğimle hiç dalga geçmedi ya da bana aptal demedi.

Aslında ilk tanıştığımızda söylediği tek cümleden başka bir şey konuşmamıştı. Ama umursamadım.

Hayatımda ilk defa yalnız değildim.

Annem duyulmayan bir şeyler fısıldadı ve sesi karanlıktı.

Tek sorun, koruyucu aileyle aralarının *pek* iyi olmamasıydı.

Yerel gıda bankasında her zamankinden daha az erzak vardı. Charlie ve benim için aldıkları gıda pullarının yarısı kullanılamıyordu, çünkü kışın et ve süt ürünleri bulunamıyordu.

Hepimiz açlıktan ölüyorduk. Her zamankinden daha da kötü.

Buzlu koşullar aynı zamanda daha az sayıda komşunun koruyucu ailelere "özel içecek" almak için karavanlarından ayrılması anlamına geliyordu.

Annem alçak sesle konuştu, ben de dinlemek için kendimi zorladım.

"Charlie'den kurtulmamız gerek," diye fısıldadı. Kimse bilmeyecek."

Babası onaylarcasına homurdandı.

Korkudan donakaldım.

Hayır.

Yapamazlar.

Ama yapabilirlerdi.

Haftalardır okula gidemiyorduk çünkü yollar araba sürmek için çok buzluydu, muhtemelen bu yüzden şimdi plan yapıyorlardı.

Birkaç nazik öğretmen bize yemek artıklarını verdi. Bizi genellikle hayatta tutan şey buydu. Her kar fırtınasında işler bizim için daha da umutsuzlaşıyordu.

Burada, Montana'nın kuzey kırsalında, kışın ortasında, *herhangi* birine *herhangi bir şey* yapabilirsiniz ve bahara kadar kimsenin haberi olmaz.

Yavaşça Charlie'yi uyandırdım.

Parlak sarı gözler şaşkınlıkla bana baktı. Titriyordu, nefesimizin buğusu havada kalmıştı. Soluk teni neredeyse yarı saydamdı.

"Git banyoya saklan, hemen," diye mırıldandım. "Kapıyı kilitle."

Gergin yüz ifademi gören Charlie'nin gözleri dehşetle açıldı.

"Ne duyarsan duy, banyodan çıkma," diye fısıldadım hemen. "İşler ciddileşirse ve başka seçeneğiniz *kalmazsa,* ancak o zaman telefonu kullanın ve ilk müdahale ekiplerini arayın. 777'yi tuşla."

Telefon, üzerinde "Sadece Acil Durumlarda Kullanılır" yazan cam bir kutu içinde banyonun duvarına asılmıştı. Titan saldırısı ihtimaline karşı her evde bir tane bulunması zorunluydu.

Annem bizimkini banyoya yerleştirmişti çünkü "o çirkin şeyi bütün gün görmek istemediğini" söylemişti.

O da benim için aynı şeyi söyledi.

Charlie ne söylediğimi anlayınca nefesi kesildi.

Telefon hattı yerel ilk müdahale ekiplerine bağlıydı, ancak onlar krizlerle ortaya çıktıktan *sonra* ilgileniyorlardı. Titanlar acil müdahale gerektiren tek tehditti; diğer her şey için herkes kendi başınaydı.

Ne de olsa sadece on tane Ktonik Spartalı vardı ve şu anda sadece beş *tanesi düzinelerce* canavar Titanı avlayabilecek nitelikteydi.

Ölüm Meclisi'nde personel eksikliği vardı.

Büyük Savaş'tan bu yana sadece beş Khthonik çocuk doğmuştu.

Herkes onların kim olduğunu biliyordu.

Augustus, Kharon, Patro, Achilles ve Helen.

Teknik olarak bir çocuk daha vardı -Medusa- ama o yeraltı dünyasına, yani meşhur maksimum güvenlikli Sparta hapishanesine hapsedilmişti.

Ktonik liderlerin yanında meclis için savaşan bir avuç yaratık da vardı ama nadiren çocuk sahibi oluyorlardı.

Ayrıca, Ştonikler yirmi yaşında ölümsüz olana kadar meclise katılmadıkları için, şu anda liderlerle savaşabilecek yaşta olan *tek bir* Ştonik erkek varis -tam kanlı Ştonik- vardı.

Augustus, Ares Hanedanı'nın varisi.

Ares ve Afrodit'in yirmi üç yaşındaki oğluydu.

Reşit olacak bir sonraki çocuk, Artemis ve Erebus'un on sekiz yaşındaki oğlu Kharon olacaktı.

Augustus'un üvey kız kardeşi Helen, Afrodit Hanedanı'nın sekiz yaşındaki varisiydi.

Mirasçılar ve varisler münzevi olmalarıyla ün saldıkları için haklarında pek bir şey bilinmiyordu.

Onlar günümüzün Spartalı seçkinleriydi, herhangi bir insan kraliyetinin hayal edebileceğinden çok daha önemli ve güçlüydüler.

Chthonic çocuklarının sonuncusu, mutt adı verilen iki nadir yarı insandı: Patro ve Achilles.

Afrodit Hanedanı'ndan Patro on üç, Ares Hanedanı'ndan Aşil ise on dört yaşındaydı.

Onlar Ölüm Meclisi'nin geleceğiydi, ancak onlar reşit olana kadar Titanlarla savaşacak yeterli canavar yoktu.

İnsanlık hâlâ büyük bir tehlike altındaydı.

Federasyon uygarlığın devam etmesini sağladı, ancak ihtiyaç olmayan her şey çatlaklardan düştü.

Charlie ve ben çatlakların
altındaydık. Toprağın içindeydik.

Charlie'ye "Şimdi git," diye fısıldadım, sonra öne doğru eğilip ona kocaman sarıldım. "Her şey yoluna girecek."

Kucaklaşırken ikimiz de titriyorduk.

Geri çekildiğimde Charlie başını salladı ve sessizce yattığımız yerin yanındaki banyoya girdi.

Emmy ve Carl matematiğin öncüleri olmak için savaştılar. Emmy, zamanında kötülüklerle uğraştı ve güçlü kaldı.

Onun gibi ol, Alexis.

Annemi duymamış gibi davranmak istedim ama duymuştum.

Bunu yapamam.

Onlardan iki kişi ve benden bir kişi vardı. Yaşıma göre uzun boyluydum ama o kadar da uzun değildim. Yine de benden çok daha büyüklerdi.

Evet, yapabilirsin.

Titrek bir nefes aldım ve ayağa kalktım.

Bileklerim hayali bir acıyla titrerken, eski yara izlerinin kabarık derisini örten saç bağlarını ovuşturdum.

Harekete geçersem sonuçları olacaktı - cehennemde her zaman olduğu gibi.

Bir plana ihtiyacın var.

Yavaşça, onların ayakta içkilerini yudumladıkları mutfağa doğru yürüdüm ve bacaklarımı iki yana açtım.

Planım yoktu.

Sonunda konuşacak cesareti bulana kadar bir düzine deneme yaptım. "Eğer Charlie'ye zarar vermeye çalışırsan, beni geçmek zorunda kalacaksın," dedim. "Herkese ne yapmaya çalıştığını söylerim ve seni sonsuza dek hapsederler."

Ne kadar konsantre olursam olayım, kekemeliğim onlarla konuşurken hep en kötü halini alıyordu -harlie ve Nyx kekemeliğin tamamen kaybolduğu tek kişilerdi.

Sanki ağır çekimdeymiş gibi bana doğru döndüler.

Gözleri geniş ve odaklanmamıştı. Siyah göz bebekleri irislerini tamamen kaplıyordu. Dudaklarına sıvı yapışmıştı. Gölgeler buruşuk yüzlerinin zayıflamış düzlemlerini kaplıyordu.

"Az önce bize ne dedin sen kızım?" Babam yavaşça sordu.

Annem çürümüş diş etlerini ve üç dişini göstererek gülümsedi. Elindeki boş bardağı yere fırlattı. Kırık fayans zeminde gürültüyle paramparça oldu.

Sıçradım ve bir çığlık attım.

"İkinizi de öldürsek nasıl olur?" Annem güldü. "Kaybedecek bir şeyimiz yok, zaten açlıktan öleceğiz."

Ter yüzümün kenarından aşağı aktı, sonra soğukta dondu. Vücudumdaki her kemik dönüp kaçmak istiyordu.

Kendimi tuttum ve çılgınca b i r silah aramaya koyuldum; tezgâhtaki kırık metal tost makinesini kaptım ve onlara fırlattım.

Babam ona çarptığında inledi ve tökezleyerek geri
çekildi. Şok edici bir sessizlik anı yaşandı.

Kötü plan.

Bir kenara attı.

"Bu ne cüret?" Annem talep etti. Sonra çığlıklar ve yumruklar arasında bana saldırdılar.

Annem küfürler savurarak omuzlarımı ileri geri sallarken uzakta cam kırıkları tabanlarımı ısırıyordu. Nefesi kimyasal madde kokuyordu.

Babam yumruğunu sol gözüme indirdi ama ben hiçbir şey *hissetmedim*. Zaman bozuldu.

Bir ömür boyu acı çektikten sonra beyin nasıl acı çekeceğini öğrenir. Dayak yerken bilincimi nasıl koruyacağımı biliyordum. Tekniğimi mükemmelleştirmek için yıllarım vardı.

İşin püf noktası karnınızı ve kalçanızı
germekti. Mırıldanmak.

Ve nihilizm.

Ayrıca, şiddetli bir opera yazmanın hayali sancıları içinde işkence görmüş bir on dokuzuncu yüzyıl müzik dahisi olarak rol yapmak da yardımcı oldu.

Kafamın içinde unutulmaz bir melodi çalmaya
başladı. Müziği sadece ben duyabiliyordum.

Kaçtım ve annem sol kulağıma bir yumruk indirdi. "*Seni tembel, nankör fahişe, senin için yaptığımız onca şeyden sonra bizi tehdit ediyorsun*. . ." Gürültülü bir çınlama hissi sözlerini kesti (yazık oldu; bazı ilginç noktalara değiniyordu).

Sendeledim ve döndüm.

Bir yumruk daha kafamın sol tarafına geldi.

Mutfak dardı ve annem saldırmaya devam ettikçe babam geri itildi.

Şiddetten kaçınmak için çırpınırken yumruğu aynı noktaya çarptı - her şey bulanıklaştı ve ne duyabiliyor ne de görebiliyordum.

Klasik müzik karanlığı hayalle doldurdu.

Loş ışık istismara uğramış kornealarımdan süzülüyordu; görüş alanımın yarısı siyahtı ve diğer yarısında kanlı tırnaklarımla annemin yüzünü ve boynunu körlemesine tırmalıyordum.

Gömleğini tuttum.

Duyamadığım bir çığlık attı.

Yumruğu ağzımı yakaladı ve ben Charlie'ye ulaşmalarını engellemek için çaresizce hayata tutunurken kanım annemin çizik yüzüne sıçradı.

Sadece onları meşgul et. Yorulacaklar, sonra bir açılışa gidecekler.

"Beni içeri al Alexis, beni hemen içeri al!" Nyx'in sesi dışarıdan tıslayarak geliyordu. Avından dönmüş ve kargaşayı duymuş olmalıydı.

Charlie'yi korumama yardım edebilir.

Onu içeri almak için kapıya doğru hamle yaptım ama babam da benimle birlikte hamle yaptı. Beni mutfağa (cehenneme) sürükledi ve anneme (söz konusu yerden bir iblis) doğru fırlattı.

Cezalandırıcı darbesi başımın yan tarafına isabet etti, her yerim *yandı*. O boğuşurken ben onu pençeledim.

"*Evlat, beni hemen içeri al*!" Nyx karavana çarpınca karavan sarsıldı o.

Annemin yumruğu bir kez daha sol gözümü yakaladı ve ışıklar patladı.

Siyah görüşümü çınlattı.

Her yerde kan vardı.

O çığlık attı içinde benim yüz-I çığlık attı Geri. *Oh, Bak, Armoni yapıyoruz. Mozart buna bayılırdı.*

Bir darbe daha başımın yan tarafına çarptı ve her şey daha hızlı dönerken parmaklarım gevşedi.

Odaklan. Kaybediyorsun, Alexis. Konsantre ol.

Panik, sanki kalbimden bıçaklanmışım gibi keskin ve sıcaktı. *Charlie tehlikede. Sakın bayılayım deme*.

CRASH!

Dünya patladı, yanımızdaki pencere milyonlarca parçaya ayrıldı.

Cam yağdı. *Oh, bak, bir kreşendo*.

Geriye doğru sendeledim, yönümü bulmaya çalışırken kana ve cama basıp kaydım.

Parçalar her yerdeydi.

Karavan kırmızı çizgilerle boyanmıştı çünkü pencereden dışarıdan *bir şey* girmişti.

Babam beni işaret etti, sonra annemi işaret etti ve birbirlerine bağırıyorlardı. Lavaboyu işaret ettim ve çığlık attım.

Çığlık atıp geri sıçradılar ve hayali lavabo canavarından uzaklaşmak için birbirlerini ittiler. İtişmeleri itişmeye dönüştü, sonra da yumruklaştılar. Birbirleriyle dövüştüler.

Bu oyalama beklenenden daha başarılı oldu.

Göğüs ağrısı rastgele göğüs kafesimi şişledi.

Harika, saat 11'de kalp krizi geçiriyorum. Başka bir gün olsa, kalp embolisini kollarımı açarak karşılardım. Ama şimdi değil. Charlie bana güvenirken değil.

Annem kasaptan bir bıçak kapıp çılgınca savurdu ve bana bakarken kırmızı bir şeytanla ilgili saçma sapan bir şeyler bağırdı. Yüz ifadesi vahşiydi.

Tamamen kaybetti.

Zihni zehirlenmişti.

Vuruşlarından kaçarken yerdeki sert bir şeye takıldım ve kıçımın üzerine düştüm.

Benden uzaklaştı.

Donmuş bir nesne bacağıma çarparken kırıklar avuçlarımı ısırdı ve dehşet içinde hareketsiz kaldım. İleri atıldım ve görünmez bir bedene tutunarak boşluğu yokladım.

*"*Seni koruyacağım*,"* *diye* tısladı Nyx.

Nyx beni kurtarmak için kendini pencereden aşağı atmıştı. Kaçmamın sebebi oydu.

Göğsümdeki panik üç katına çıktı. *Hayır, ona zarar gelemez*. En iyi arkadaşımı el yordamıyla buldum, buz gibi pullarını tüm gücümle kavradım.

"Yanımda kal," diye fısıldadım umutsuzca. "Charlie'yi korumamız gerek. Ben değil," diye nefes nefese kaldım.

Tısladı.

Kafamın içinde çılgınca bir melodi mırıldandım.

Evrimciler yanılıyordu; insanlar primatlardan evrimleşmemişti.
onlardan devredildi.

Ellerim Nyx'in buz gibi pullarına dolanırken ikimizi de yerde geriye doğru sürükledim.

Banyo koluna tutunarak bizi yukarı çekmeye başladım.
Kapı açıldı ve içeri girdik. *Kapıyı*
benim için açık bıraktı. Hemen
arkamdan kilitledim.

Annem ve babam birbirlerine bağırırken şeytanla ilgili bir şeyler söylediler.

Daracık mekânın içinde Charlie köşede top gibi kıvrılmıştı.

Bir deri bir kemik kalmış bedeni tuvaletle duvar arasına sıkışmıştı. Aşırı iri, gözyaşı lekeli gözleri dehşetle bana baktı, sonra daha sert titredi ve saklanmaya çalışır gibi başını eğdi.

Nyx ellerimi çekti. "*Bırak beni*," diye tısladı. "*Sana zarar verdikleri için o piçleri öldürmem gerek*."

Charlie tepki vermedi ve ben de şaşırmadım. Nyx'i duyabilen tek kişinin ben olduğumu uzun zaman önce kabullenmiştim.

Herkes benim kendi kendine konuşan bir ezik olduğumu düşünüyordu.

Kaybeden kısmı hala tartışmaya açıktı (değildi; boş zamanlarımda Emmy Noether ve Carl Gauss fanfiction'ı yazdım).

Göğüs kafesimdeki ağrı şiddetlenirken titreyerek nefes aldım. "Charlie'yi buradan koruyalım-önce birbirlerinin canını yaksınlar."

Senfoni daha hızlı çaldı.

Vücudumdan yukarı doğru süzüldü ve görünmez bir eşarp gibi boynuma ve omuzlarıma gevşekçe sarıldı.

Charlie köşede daha sert hıçkırdı.

Ben de ağlardım ama adrenalin beni çok etkilemişti. Ayrıca,
on bir yıldır hiçbir şey hissetmemiştim.
İşte böyle.

Nefes nefese kalarak sendeleyerek tuvalete gittim ve ağır porselen kapağı çıkardım. Kapının yanında yeniden konumlanıp derme çatma silahımı kaldırdım ve gözlerimi kapattım.

İçeri girdiklerinde onları sopayla döverdim ve Nyx onları ısırırdı.

Kimse Charlie'ye zarar veremeyecek. Kimse onu benden alamayacak. Asla. O güvende.
Onu güvende tutacağım.

Acı göğsüme saplandı.

Panik atak hiç bu kadar keskin olmamıştı.

Kreşendoda sol diyez.

Charlie sefalet içinde bir ileri bir geri sallanırken, zorlukla aldığım nefeslerle titreyen kollarımı yukarıda kalmaya zorladım.

Onun için her şeyi yapabilirim.

Akraba olmayabiliriz, ancak Peder John'un vaaz ettiği gibi, "Bir antlaşmanın kanı, herhangi bir rahmin suyundan daha kalındır."

Gece gündüz, Charlie ve ben bu cehennem gibi karavanda birlikte hayatta kaldık. Karton bir yatağı paylaştık. Birlikte aç kaldık. Nyx dışında hayatımda sahip olduğum tek kişi oydu.

"Planın nedir?" Nyx görünmez dilini yanağıma sürterek sordu.

"Eğer içeri girerlerse," dedim boynumu kırarak. "Onları
öldürürüz." Ziller çaldı.

Acı göğüs kafesimi şişledi.

Charlie daha yüksek sesle
hıçkırdı.

Çok şey oluyordu. "Zekice bir
plan," diye tısladı Nyx.

Koruyucu aileler kazanmıştı; benden bir katil yaratmışlardı.

Kapının diğer tarafında, annem kutsal olmayan bir çığlık attı ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. Ses o kadar iğrençti ki paniğim dörde katlandı. Göğsüm ağrırken yorgunluktan nefesim kesildi.

Ağır ayak sesleri.

Sararmış seramiği daha yükseğe kaldırırken kollarım yorgunluktan titriyordu.

-Savaşmaya hazır.

"Çocuklar, yardım edin, çabuk... bir şey ona zarar veriyor!" diye bağırırken babasının sesi yaklaşıyordu.

Sustum.

Az önce ne demişti? Az önce *bizden* yardım mı istedi? Öldürmeyi planladığı kişiler mi? *Bu adam şu anda ciddi olamaz*.

Charlie inledi ve kendi üzerine daha sıkı kıvrıldı.

Gözlerimi kapattım ve hareket etmedim.

Feryatlar birbirine karıştı.

"Çocuklar, 777'yi arayın, anneniz bir Titan'ın elinde!" Banyo kapısı içeri girmeye çalışıyormuş gibi tıkırdadı. "*Alex*, bir şeyler yap."

Bu lakaptan nefret ederdim.

Bizim bir annemiz yoktu.

Pek yoktu.

Mutfaktan mide bulandırıcı bir çığlık duyuldu.

Titanlar kan ve şiddetten etkilenirdi ama bu karavandaki sefalet neredeyse her gün yaşanan bir olaydı. *Neden biri şimdi aniden saldırsın ki*? *Mantıklı gelmiyor, eğer . . .*

Nefesim kesildi; Nyx pencereyi kırdıktan sonra pencere ardına kadar açıktı, yani karavan her zamanki gibi kilitli değildi.

Bir canavar içeri girmiş.

Elimdeki kapak acımasızca sallandı. Buzlu pullar, Nyx saldırmak için kendini yeniden konumlandırıyormuş gibi boynuma doğru kaydı.

"Görünmez bir şey onu parçalıyor - bu onlardan biri ... bu olmalı ... lütfen arayın ... *lütfen yardım edin*!" Babam kapıdan yalvardı.

Kapıya çarpıp içeri girmeye çalışırken kapı gıcırdadı. Göğüs

ağrısıyla iki büklüm oldum.

Annem daha yüksek sesle bağırdı ve babam banyo kapısını tırmalarken hıçkırarak ağladı. "Lütfen, hemen Spartalıları çağırın. Lütfen, çocuklar. Ağzı köpürüyor, korkunç."

Saldırıya uğruyordu ve adam kapıdaydı. Gerçekten oluyordu.

-Titanlar buradaydı.

Gözlerimi daha da sıktım.

Charlie daha yüksek sesle

hıçkırdı.

Orkestra son gösterisini yaptı.

Yumruklar kapıya çarptı, çaresiz bir adam kırık dökük yalvardı ve ellerim daha çok titredi.

Kan yüzümden aşağı yuvarlandı ve yere damladı. Kapı

tıkırdadı.

Ölmekte olan çığlık attı.

Unutulmaz klasik müzik çaldı.

"Güçlüsün," diye fısıldadı Nyx. "Cesursun." Pulları yüzümün yan tarafına sanki burnumu sokuyormuş gibi kaydı. "Her şeyin üstesinden gelebilirsin - evrene hükmetmek senin elinde."

Gözyaşları kanla birleşti ve yüzümden aşağı

damladı. Hareket etmedim ve gözlerimi

açmadım.

Duvardaki telefona dokunulmadı.

Korkunç bir fokurdama sesi duyuldu, sonra ... sessizlik. Tek ses babamın hıçkıra hıçkıra ağlamasıydı.

Müzisyenler enstrümanlarını yere bırakıp selam verdiler.

Beklerken nefesimi tuttum. Annemin çıkardığı sesin aynısını çıkarmaya başlamasını bekledim. Kapının kırılmasını bekledim. Bir Titan'la savaşmayı bekledim. Ölümü bekledim.

Zaman uzadı.

Beklemeye

devam ettim.

"Sanırım gitti," dedi babam umutsuzca, sonra ayağı takılmış gibi bir gürültü oldu. Ön kapı çarptı ve çığlık atıp komşulardan yardım isterken sesi boğuklaştı.

Silahımı indirmedim.

Charlie sessizce hıçkırdı.

Göğüs kafesimdeki dayanılmaz his yavaş yavaş kayboldu ve her şey bulanıklaştı.

Sesler, hareketler, hepsi karmakarışık bir bulanıklıktı.

Zaman çarpıtılmıştı.

Charlie uykulu bir şekilde yanıma sokuldu. Gözlerimi kırpıştırarak

kendime geldim.

Yukarıda loş yeşil ışıklar yanıp sönüyordu ve altımda tanıdık, köhne bir kanepe vardı. Karavana gece çökmüştü ve dışarıda karanlıkta usulca kar yağıyordu.

Fırtına geçmişti.

Charlie kolumun altında uyuyordu ve Nyx de eşofmanımın altında görünmeyecek şekilde gövdemin etrafına sıkıca sarılmıştı. Karavan enerji dolu yabancılarla doluydu. İçlerinden biri komşuların ihbarıyla ilgili bir şeyler söyledi.

Yabancılardan ikisi bana döndü.

İrkildim ve kanepede geriye doğru kaymaya çalıştım, araya mesafe koymak için

Biz.

Erkek ve kadın doktorun umurunda değildi. Daha yakına eğildiler ve Zeus Evi'nin altın aslanı kimlik rozetlerinde parlıyordu.

Biraz enerjim olsaydı çığlık atardım. Zar zor

bir homurtu çıkardım.

Yüzümdeki, ellerimdeki ve ayaklarımdaki en büyük kesiklere bir şeyler sürdüler ve titredim.

"Kıpırdamadan dur," diye tersledi kadın sıhhiye eri. "Bu son derece pahalı bir Sparta iyileştirici jeli. Sadece küçük bir miktarı kaldı. Bittiğinde şansınız kalmaz." Dudakları tiksintiyle büzüldü.

Sorun ilaç değil, bana dokunuyor olman.

"Bunu kullandığımız için minnettar olmalısınız," diye alay etti erkek doktor. "Bu şişenin son kullanma tarihi geçmiş. Aksi takdirde senin için asla harcamazdık. Olympian Spartan laboratuvarları bu mucize ilaçları yaratmak için *yıllar* süren deneyler ve tasarımlar yapıyor."

Son kullanma tarihinin geçmemiş olmasını dilerdim.

Derin bir nefes alarak klasik bir melodi mırıldandım ve olumlu şeylere odaklandım - birkaç metre ötede annem beyaz hazmat giysili insanlar tarafından bir ceset torbasına sokuluyordu ve babam dışarıda karda sorgulanırken tartışıyordu.

Güzel zamanlardı.

Karavanın kapısı çarptı.

Erkek sağlık görevlisi yanaklarımı sıkıp sol gözümü silerken "Kıpırdama," diye tersledi.

Muhtemelen kalkülüsün üstünde matematik dersi almamıştır. Carl Gauss benimle asla böyle konuşmazdı.

Uzun boylu, siyahlar giymiş, kalçalarında süslü Spartalı silahları olan bir polis memuru önümde diz çöktü ve Artemis Evi'nin vahşi atı kimliğinde parladı. Vahşi kan kırmızısı gözleri vardı.

Polis memuru bir kayıt cihazını açtı ve ürkek bir hayvanla konuşur gibi alçak sesle konuştu. "Sadece bize ne olduğunu anlatmanı istiyoruz. Bu yaraları babandan mı aldın? Sana vurdu mu?" diye sordu yumuşak bir sesle, sanki önemliymiş gibi.

İkimiz de öyle olmadığını biliyorduk.

Darp ve saldırı artık kovuşturulmuyordu - sadece *bir tane* vardı
Spartan sisteminin savaşmak için kaynak harcaması suçtur.

"Babam değil," diye düzelttim ve sesim tuhaf çıkmıştı. "Üvey babam ve evet. Bana zarar verdi."

Polisin gözleri ilgiyle kısıldı. "Peki annene kim zarar verdi? Onu kim öldürdü, hatırlıyor musun-"

"Onlara ne olduğunu anlat, Alexis!" Babamın sesi dışarıdan böğürdü. "Onlara Titanlar olduğunu söyle, biliyorsun ben-" Biri ona vurmuş gibi homurdandı.

Beynim onun yerine cümleyi tamamladı. -*Banyo kapısında hıçkıra hıçkıra ağlıyor, Spartalıları çağırman için yalvarıyor.*

"Boş ver onu," dedi polis memuru. "Üvey anneni kim öldürdü? Bana gerçeği söyleyebilirsin. Kanlar içindeydi ve ağzından köpükler geliyordu... özellikle *vahşi* bir *saldırıydı*."

Bir Titan olmalı demek için ağzımı açtım ama kelimeler ağzımdan çıkmadı.

Charlie bu gece ölebilirdi. Nyx yaralanabilirdi. Bileklerimi ovuşturdum ve polisin gözlerinin içine baktım.

"Onu babam öldürdü," dedim sakince.

Kırmızı şeytan gözleri suçlayıcı bir şekilde rozetinin üzerinde parladı. Polis memuru kayıt cihazını kapattı.

"Teşekkür ederim, tek ihtiyacım olan buydu. Sistem bunu çabucak halledecektir. Bu gece Spartan Federasyonu Cezaevine nakledilecek - şartlı tahliye olmaksızın ömür boyu hapis yatacak." Bana başıyla onay verdi. "Artık seninle işi yok."

Ayağa kalktı ve karavandan dışarı çıktı.

Dışarıda, babam beni öldürmekle ilgili küfürler savurmaya başladı (bana sorarsanız, zaten vurulmuştu), ama bir araba kapısı çarparak kapandı ve sustu.

Kadın sağlık görevlisi bana tiksintiyle baktı ve sesi çarpık bir şekilde şöyle dedi: "Gözünüz ya da kulağınız için yapabileceğimiz bir şey yoktu. Hastane tedavisi için uygun değilsiniz."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ortağıyla birlikte uzaklaştı.

Onun pozitif enerjisini özleyecektim. Özlemeyecektim.

Uzaktan, birisinin karavanın duvarları boyunca "kontamine bölge" yazan sarı bantlar çektiğini, bir başkasının da kırık pencereyi kapattığını fark ettim.

İnsanlar dışarı çıktı.

Zaman şaşkınlıkla geçti. Gözlerimi kırptım.

Karavan boştu ve steril dezenfektan kokuyordu. Bana "özel içkiyi" hatırlattı.

Beyaz elektrikli Spartan kamyonları fırtınanın içinde uzaklaşırken neon yeşili ışıklar duvarlara gölgeler düşürüyordu. Pencere kenarlarında hafifçe kar birikti.

Üçümüz yalnızdık.

Bir rüyanın gerçekleşmesiydi; bir kabustu.

Titreyerek, dişlerim takırdayarak Nyx'i üzerimden çektim ve Charlie'yi sarsakça kanepeye yeniden yerleştirdim, sonra sendeleyerek karavanın kapısına doğru yürüdüm.

Üç kilidi çevirmek için defalarca denemem gerekti.

Titreyen kollarımla eski koltuğu yerde sürükledim ve barikat olarak kapının önüne ittim.

Loş ışıklar yeşil bir pus içinde titriyordu.

Ancak hiçbirimizin içinde uyumadığı yıpranmış, yamalı battaniyeyi yataktan çekip aldıktan sonra Charlie'nin yanına kanepeye uzandım ve Nyx'i kollarıma aldım.

Uyuyamadım.

Yanıp sönen dijital saat sabah 5:00'i gösterdiğinde, dinlenmeye çalışmaktan vazgeçtim ve tökezleyerek banyoya girdim.

Su musluktan fışkırırken borular inledi. Yüzüme buz gibi su sıçratarak lavabonun üzerindeki küçük aynaya baktım.

Ağzım dehşet içinde açıldı.

Bukleler başımın etrafında her yöne doğru uzanıyordu ve altın tenim yaralar, çürükler ve kesiklerle kaplıydı.

Sorun bu değildi. Yavaşça

sağ gözümü kapattım.

Sol gözüm hala açık olmasına rağmen dünya bulanıklaştı ve karardı. Sağ gözümü açtım ve görüş geri geldi.

Pembe su yüzümden aşağı yavaşça damladı.

Uyumsuz irisler aynada bana bakıyordu. Bu bir illüzyon değildi.

-Artık iki kara gözüm yoktu.

Sol iris beyazdı. Sağ

iris siyahtı.

En iyi kısmı, hepsi bu değildi.

Suyun altındaymışım gibi hissederek titreyen elimi sağ kulağıma götürdüm ve yüksek sesle konuştum. Ses çarpık ve durağandı. Elimi bıraktım ve işlemi tekrarladım. Bu sefer sesimi duyabiliyordum.

Sol tarafım kör ve sağırdı.

Derin bir nefes alarak daha fazla buz gibi su sıçrattım, saçlarımı okşadım ve omuzlarımı geriye ittim.

Aynadaki kız sakin görünüyordu. Kesiklerle kaplı, ürkütücü uyumsuz gözleriyle korkutucuydu. Güçlüydü. Sağında, acil durum telefonu duvarda dokunulmadan asılı duruyordu.

"Kim bu kız? Adını öğrenmeliyim," derdi Carl Gauss, Almanya'nın Brunswick kentinde sokakta yürürken onu görse. "Bu kız benim dahim olacak!"

Gülümsedim.

Tacizcilerim gitmişti.

Özgürdüm.

O erken saatlerde, tanıştığım ikinci canavarla, yani kendimle arkadaş oldum.

En azından ben öyle sanıyordum.

Daha sonra bu değerlendirmemde hem çok haklı hem de *çok*, çok, çok yanıldığımı anlayacaktım. Canavarlar böyledir; onları gerçekte oldukları gibi gördüğünüzde çok geç kalmış olursunuz.

O günün ilerleyen saatlerinde karavanın kapısı yüksek sesle çalındı.

Ağzında derin kırışıklıklar olan orta yaşlı bir adam dışarıda, karın içinde duruyordu.

"Federasyon-" Saf bir klas gösterisiyle, kalın bir mukus tomarını tükürdü. "-bu karavanı bir suç mahalli ve dolayısıyla yaşanmaz olarak tanımladı."

Arkasında süslü gümüş bir teçhizat olan büyük beyaz bir kamyonu işaret etti.

"Onu götürmem emredildi." Sesi çarpıktı ve sol kulağımdaki tiz çınlama daha da kötüleşti.

Kar yağdı ve kirpikleri buz tuttu.

"Nerede yaşamamız gerekiyor?" Uyuşmuş dudaklarımla sordum.

"Benim sorunum değil. Tüm sakinlerin tahliye edilmesi gerekiyor-şimdi," dedi, ifadesi boştu. "Güç kullanma yetkim var." Elini kemerine bağlı bir çevik kuvvet sopasına dayadı.

Birkaç dakika sonra Charlie, Nyx ve ben, ailemizin battaniyesi omuzlarımıza sarılmış halde boş çimenlik alanda duruyorduk. Birkaç değersiz eşya ayaklarımızın dibindeki bir kutunun içindeydi.

Kamyon, römorku buzla kaplı yoldan aşağı çekti.

"Bir sığınak bulalım," diye fısıldadım ve ailemi yardım istemek için en yakın karavana doğru yönlendirdim.

Resmen evsiz kalmıştık.

Karanlık zamanlarda yaşamak böyle bir şeydi; hayat giderek daha da kötüleşiyordu.

Her zaman.

Bölüm 3

Surviving Hell (Lise)

ALEXIS: YIL 2099

Elektrik şebekesi okulun ışıklarını açık tutmak için mücadele ederken tavanda neon yeşili titriyordu.

Saat sabahın altısıydı ama sınıfta - dersler başlamadan önce öğretmenlerin yoklama aldığı dönem - gürültüler vardı.

Sarah'nın Bethany'yi Eric'le aldatması ve popo işleri kimin umurunda?

İnsanlar kafamı karıştırıyordu ama gençler düpedüz kafa karıştırıcıydı. Bazen (her gün), dünyada geçirdiğim on dokuz yıl yeterli geliyordu. Yeterince şey görmüştüm.

Derin bir iç çekerek aylardır üzerinde çalıştığım denklemi çözmeye odaklanmaya çalıştım.

Her şey bu Haziran ayında yapılacak Spartan liyakat sınavında yüzde .001'lik en yüksek puanı almama bağlıydı. Dünya üzerindeki her on dokuz yaşındaki genç, Spartalılar tarafından yönetilen ve dünyada kalan üç yüksek öğrenim üniversitesinden birine girip giremeyeceğini belirlemek için Spartalı sınavına giriyordu.

Eğer girmeyi başarırsam, notların ötesinde akademik başarılarımın kanıtına ihtiyacım olacaktı. Riemann Hipotezi üzerine yaptığım çalışma benim kanıtım olacaktı.

Charlie bana güveniyordu.

Onu hayal kırıklığına uğratamazdım.

Jessica sol tarafta yanımda oturduğu yeri kokladı. "Bu kokuyu başka alan var mı?" diye yüksek sesle sordu, sonra da bir grup kızla şakalaştı.

Tanrıya şükür kısmen kör olduğum için yüz ifadesini göremiyorum. Küçük bir merhamet.

Daha yüksek sesle kokladı.

Küçük parçalara ayrılıp yok olmayı dileyerek koltuğumda daha da alçaldım.

Bu sabah okul tuvaletinin lavabosunu temizlemiştim.

Takıntılı bir şekilde temizlik yapıyordum ama bu hiçbir zaman yeterli olmuyordu çünkü ne kadar sık yıkarsam yıkayayım evsizliğin kokusu birkaç parça kıyafetimin üzerinde kalıyordu.

Charlie ve benim kasabamızdaki en fakir karavan parkının arka tarafındaki karton kutularda yaşadığımızı herkese ilan ediyordu.

Jessica burnunu tıkadı ve arkadaşları öğürüyormuş gibi

yaptı. Klasik bir melodi mırıldandım.

Hayali ağrılar kollarımdan yukarı, yaralı bileklerimi kaplayan düzinelerce eski saç bağının altından fırladı.

Tırnaklarımın altında kabuk bağlayan ve asla çıkaramayacağım kadar derin olan kiri görmezden geldim.

Göz kapaklarımdaki ağırlığı görmezden geldim çünkü uyumak için mücadele ettim, ormandaki her sesin Charlie'ye zarar vermeye gelen bir Titan olmasından endişelendim.

Başkalarının yemek kuponları için ders vermek bizi zar zor doyurduğundan ve federasyon yasadışı çocuk işçiliğini henüz Spartalı liyakat testine girmemiş herkesin yaptığı iş olarak sınıflandırdığından, midemdeki boşluğu görmezden geldim.

Çocukları çalıştırmanın medeniyetsizlik olduğunu söylediler.

Medeniyetsiz olan nedir biliyor musunuz? Evsiz çocukları kendilerine bakamayacak durumda oldukları için açlıktan ölmeye zorlamak.

"Yemin ederim, hiç duş almıyor. İğrenç bir şey," dedi Jessica tüm odanın duyabileceği şekilde yüksek sesle.

Yeni bir kahkaha tufanı koptu.

Göğüs kafesim utançtan yandı.

İşte böyle zamanlarda o kendine güvenen, gürültücü kızlardan biri olmayı dilerdim. Aklından geçenleri söyleyen ve kimsenin onları itip kakmasına izin vermeyen kızlardan. Eski videolarda ve kitaplarda tasvir edilen güçlü, vahşi femme fataleler.

"Koku berbat." Jessica yüksek sesle öğürdü.

Ben hiçbir şey söylemedim.

Koltuğumda daha da çöktüm ve nemli avuçlarımı yamalı pantolonuma sürttüm. Diğer insanlarla iletişim kurmak benim gücüm değildi. Kelimeler

hep boğazıma takılırdı.

Jessica'nın masası gıcırdadı, sanki hastalıklıymışım gibi kasıtlı olarak benden uzaklaştı.

Göğsümdeki basınç on kat arttı.

Beni yalnız bırak.

Kahretsin, bu noktada okul nüfusunun yarısına ders vermiştim ve bu Allah'ın belası yerdeki herkesin cebir yapabilmesinin sebebiydim.

Evet, çıta son derece düşüktü. Medeniyetin çöküşü bunu yapacaktır.

Jessica'nın masası daha uzağa kaydıkça daha yüksek sesle gıcırdadı.

Ne yaparsam yapayım, kekeleyen ve kokan pis bir evsiz kızdım.

İnsanlar berbattı.

"Aman Tanrım... herkes!" Taylor heyecanla çığlık atarak odaya koştu. "Kızıl İkili hakkında yeni bir Spartan Yaşam Tarzı Sayfası yüklemesi var - *Titanlar'la savaşırken* çekilmiş görüntüleri var!"

Kızıl İkili - Artemis Hanedanı'ndanatro ve Ares Hanedanı'ndan Aşil - Ölüm Meclisi'nin en ünlü üyeleriydi.

Yarı insan itler herkesin şu anki favori Spartalı takıntısıydı.

İnsanları en çok heyecanlandıran tek şey, her üç yılda bir düzenlenen Spartalı Gladyatör Yarışması (SGC) idi. Okul şimdiden afişlerini asmış, oyunların yapılacağı gelecek yıla hazırlanıyordu.

Yaşasın, Chthonic Spartalılar ve karanlık yaratıklar Dolomites Kolezyumunda haftalar boyunca birbirleriyle ve Titanlarla savaşıyor! Yaşasın, işkence ve ölüm. Haydi spora.

Anlamadım.

Şimdi sınıf sevinçli bir konuşmayla patladı ve sol kulağım keskin bir geri bildirimle çınladı. Sandalyeler gıcırdadı ve sınıf odanın arkasına doğru koşarken sıralar takırdadı.

Akranlarım (düşmanlarım) Spartan öncesi hantal bilgisayarların etrafını bir leşin etrafındaki akbabalar gibi sarmış, Spartan'la ilgili her şeye adanmış web sitesine bir göz atmaya çalışıyorlardı.

Web sitesi, yirmi birinci yüzyılın başlarında yenilenmiş bilgisayarlar için büyük bir yeraltı piyasası olmasının tek sebebiydi.

On iki büyük Spartan Evi'nden Spartalılar hakkında videolar, resimler, fanfiction ve testler içeriyordu.

Web sitesinde ayrıca Spartalılar hakkında daha derin ve *düşündürücü* içerikler de yer alıyordu; Spartalıların çıplak penislerinin çizimleri ilk elden anlatımların ardından insanlar tarafından gönderilmişti.

Baktığımdan değil.

Tamam, bir kez bakmıştım ama çığlık atıp halk kütüphanesindeki bilgisayarı kapatmıştım.

Tamam, sırf tekrar bakabilmek için yeniden başlattım.

Belki de kütüphaneciyle penislerin şekilsiz salyangozlara benzeyip benzemediği konusunda uzun bir tartışmaya girmiştim (o deniz hıyarı takımındaydı).

Tabii, o zaman beş gün üst üste sayfayı kontrol etmiştim çünkü erkeklerin bacaklarının arasında gerçekten böyle şeyler olduğuna inanamıyordum.

Evet, bunların hepsi geçen hafta olmuştu. Hayır, bu konuda konuşmak istemiyordum; hala masumiyetimin yasını tutuyordum.

"Herkes *sussun*, uyumaya çalışıyorum," diye yüksek sesle inledi Nyx, tamamen dramatik bir etki yaratmak için, çünkü ikimiz de onu duyabilen tek kişinin ben olduğumu biliyorduk.

Büyük boy kazağımın altına gizlenmiş, görünmez yılan bedenini karnımın etrafına daha sıkı sardı. Ani boğulma karşısında nefesim kesildi.

"Kes şunu," diye fısıldadım ona. "Buna konsantre olmaya çalışıyorum. denklemi."

Bugünlerde dünyada matematiğe saygı duyan tek kişi ben miydim?

"Eğer o kız bir kez daha ciyaklarsa," dedi Nyx, "onu öldüreceğim. Ne dediğin umurumda değil evlat. Bu olacak."

Başımı salladım. "Onun adı Taylor."

"İyi," diye tısladı Nyx. "*Taylor*'ı yavaşça ve acı çektirerek öldüreceğim - bu daha mı iyi?"

Nyx havayı ısırdı. Her şeye karşı bulduğu çözüm birini ısırarak öldürmekti. Bu dürtüyle hiç hareket etmemişti, çünkü onu fiziksel olarak bundan alıkoymuştum.

Gerçi, koridor nöbetçisi Bay Jones'un üç yıl önce kekemeliğimle dalga geçtikten sonra kafeteryada "rastgele ölmediğine" dair şüphelerim vardı ama Nyx masumiyet yemini etmişti ve ben hiçbir şeyi kanıtlayamamıştım.

"Bay Brewer?" Okulun oyun kurucusu Timothy (benim kafamda Tim-Tom) üzgün bir ifadeyle sordu. "Herkesin Chthonics'in Titanları yok edişini görebilmesi için videoyu projektörde oynatabilir miyiz?"

"Ne istersen yap, sen büyüksün," dedi kahvaltılık sosisini yüksek sesle yiyen Bay Brewer.

"Artık bir öğrenciyi ısırabilir miyim?" Nyx sordu.

Tüm ergenlerin yaptığı gibi, sınıf arkadaşlarımı öldürmesine izin vermeyeceğim için beni ezerek öldürmesini engellemek için görünmez katil yılan en iyi arkadaşımı sıraya vurdum.

İşler iyi gitmiyordu.

Bay Brewer ışıkları kapattı ve projektör açıldığında öğrenciler heyecanla fısıldadı - Spartalı Yaşam Tarzı Sayfası ekranda büyütüldü.

"Bunun Crimson Duo olacağına inanamıyorum," diye fısıldadı Tim-Tom arkadaşına. "Ocak ayından bu yana ilk kez görülüyor."

Dört ay boyunca hayatta kalmamız bir mucize.

Sıcaklık boynumun ön tarafına doğru kaydı. "Görmek istiyorum," dedi Nyx görünmez başı kapüşonumun boynundan dışarı bakarken.

Birinin kıyafetlerimdeki yılan büyüklüğündeki garip çıkıntıyı fark etmesinden endişe ederek etrafıma bakındım.

Kimse bana bakmıyordu.

Sınıf gözbebekleri büyümüş bir şekilde ileriye bakıyordu. Projektörün neon yeşili ışığı onların camsı, geniş gözlü ifadelerinden yansıyordu.

Çatlak.

Koltuklarımızda zıpladık.

Ekranda bir Titan havada uçuyor ve bir ağaca çarpıyordu, açıkta kalan derisinin her santimini kaplayan korkunç siyah damarlar.

Uzun siyah pençeler boğumlu parmaklardan

çıkıyordu. Bağırışlar yankılandı.

Video, dünyanın dört bir yanındaki Spartalıları takip ederek Ölüm Meclisi'nin Titanlar'la savaşırken ve onları ele geçirirken görüntülerini almaya çalışan insanlardan biri olan bir Spartalı kovalayıcı tarafından çekilmişti.

Kızıl İkili'nin ünlü olmasının bir nedeni vardı.

Liderler, varisler ve mirasçılar olan diğer Chthoniklerin, onurlarını korumaya odaklanan arkaik bir dizi kurala göre yaşadıkları söyleniyordu. Büyük paralarını ve kaynaklarını insanlardan uzak durmak için harcayan gizli bir yüksek sosyetenin parçasıydılar.

Ancak doğduklarından beri Spartalılar tarafından yetiştirilen Kızıl İkili, yüksek sosyetenin katı onur kurallarına tabi değildi.

Onlar dünya çapında ünlülerdi.

Kamera açısı değişti. Kaslı bir Spartalı Titan'ı yakaladı ve hiçbir ağırlığı yokmuş gibi ormanın yüzlerce metre ötesine fırlattı. Sonra Spartalı, sırtı kameraya dönük halde Titan'a doğru ilerledi.

Titan acı içinde inledi ve keskin pençeleriyle adamın kolunu tırmalarken, "*Lütfen, hayır,*" diye yalvardı.

İğrenç yapılı siyah bir kurt çerçeveye girdi ve Spartalı'nın yanında koruyucu bir şekilde diz çöktü. Canavar vahşice hırladı. Başını kameraya doğru çevirdi; kıpkırmızı gözleri ve vahşi dişleri çenesinin altında asılıydı.

Kollarımda ve bacaklarımda tüylerim diken diken oldu.

Spartalı bir anda bıçağını çıkardı ve kurt saldırırken bıçağı sapladı. Titan acı içinde çığlık attı.

Başka tarafa baktım.

Sınıftaki huşu seslerine bakılırsa, tek itici olan bendim.

Eğer Olimposlular teknolojileri ve ilerlemeleriyle uygarlığımızı kurtaran kahramanlarsa, Khtonikler de iğrenç güçleriyle saygı gören yeni karanlık tanrılardı.

Tanrı hepimizi korusun.

Ekranda siyah kan püskürdü.

Spartalı canavarın üzerine binecek şekilde yeniden konumlandı ve klipte ilk kez yan profili göründü; ızgara desenli siyah bir ağızlık, bronz yüzünün alt yarısını sarıyordu.

"Vay canına, bu o," dedi bir öğrenci. "Bu Achilles."

Herkes Achilles'i biliyordu.

Ağızlık takan tek Spartalıydı.

Sparta Federasyonu üç yıl önce SGC'deki korkunç performansından sonra onu kısıtlamıştı çünkü ses güçleri tek bir işe yarıyordu: işkence. Sadece birkaç kelimeyle düzinelerce yaratığı komaya sokmuştu.

Canavarlar arasında bir canavardı.

Bu da mantıklıydı; Ares Hanedanı'nın Savaş Hanedanı olarak adlandırılmasının bir nedeni vardı.

O evden çıkan her Spartalı psikopattı.

Güçleri diğer Ktonik Hanelere kıyasla bile saf kötülüktü.

İnsanları paramparça ettiler. Eğlenmek için.

"O çok ateşli," diye fısıldadı Jessica.

"Biliyorum," diye cevap verdi tüm sınıf hep bir ağızdan.

Spartalılar aynı zamanda herkesle seks yapmalarıyla da bilindiklerinden -cinsiyetler hakkında hiçbir önyargıları yoktu ve genellikle aynı anda birden fazla kişiyle çıkıyorlardı (sürtüklerdi)- insanlar için onların cinsel açıdan özgür yaşam tarzlarını taklit etmek bir modaydı.

Daha az umursayamazdım.

Carl Gauss, diğer adıyla agresif bekârlık, benim için tekti.

Tim-Tom bacaklarını iki yana açıp bunu bir şampiyon gibi karşılamasıyla ilgili ilham verici bir yorum yaptı ve ben de işkence görürken çığlık atan daha az rahatsız edici Titan'a odaklandım.

İnsanları öldürmeye başladıklarında bir şeylerin peşindeydiler.

İstatistikler ekranın sağ tarafında neon harflerle yanıp sönüyordu.

- **İsim:** Achilles.
- **Lakapları**: Savaşın Oğlu. Katil. Kızıl İkilinin Canavarı.
- **Soy:** Baba-Ares, Ares Hanedanı'nın lideri. Anne- insan.
- **Spartan Evi'ne bağlı:** Chthonic.
- **Boy:** 1.80 cm.
- **Ağırlık:** 290 pound.
- **Doğum günü:** 23 Mart 2077.
- **Güç:** Sesle işkence yeteneği, detayları bilinmiyor.
- **Hayvan Koruyucusu:** Kurt.
- **Güç Sıralaması:** 100 üzerinden 95.
- **Meslekler:** Ölüm Meclisi üyesi. Patro, Augustus ve Kharon ile WSDL silah üretimini kurdu.
- **Net değeri:** 3 milyar dolar.

Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop.

Achilles çığlık atan Titan'a bir şarjör dolusu mermi boşalttı.

Belirgin kırmızı gözleri acımasızdı -güçlerini kullanmadığı zamanlarda bile gözleri doğal olarak şok edici bir kırmızı tonundaydı- ve uzun kahverengi saçları bir manbunla bağlanmıştı. Sınıftaki erkek öğrencilerin yarısının saçlarını topuz yapmasının nedeni kesinlikle oydu.

"Bunu görüyor musun? Onu *görüyor* musun?" diye fısıldadı bir erkek.

"Biliyorum. O gerçek dışı."

"Vahşi *ve* seksi."

Sınıf güldü.

Kendimi şimdi mi yoksa sonra mı boğsam diye düşündüm.

Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop.

Titan çığlık atmaya devam etti, çünkü ölümsüzlük öldürülemeyeceği ama yine de işkence edilebileceği anlamına geliyordu.

Silah tıkladı.

Kızıl Duo'nun canavarı sakince bir şarjör daha çıkardı ve sıkılmış gibi ateş etmeye devam etti.

Şişkin kasları boyunca kılıflar uzanıyordu ve güçlü vücudunun neredeyse her santimi silahlarla kaplıydı.

Achilles'in silahının namlusunda altın WSDL yazısı parladı.

W ve *S*, insanların Kızıl İkili'ye taktığı lakaplara bir övgü olarak Savaş ve Seks anlamına geliyordu ama *D* ve *L*'nin ne anlama geldiğini kimse bilmiyordu, sadece Kızıl İkili'den bile *daha* korkunç oldukları söylenen gizli Khthonic varisleri Kharon ve Augustus'u temsil ettiklerini biliyorlardı.

Achilles o anda ekranda bir adama *işkence* ettiği için buna inanmakta zorlandım.

İkinci bir Spartalı aniden kadraja girdiğinde bir bulanıklık oldu. Spartalı Aşil'in omzunu tuttu ve onu Titan'dan uzaklaştırdı.

Bir Nemean jaguarı öne doğru eğildi ve kurdun yanına oturdu. İkisi de aynı boydaydı (minyatür midillilerin boyundaydılar ama şirinlikleri yoktu).

"*Aman Tanrım,* bu

o!" "Yok artık."

"Çekil ki görebileyim!" Biri başka bir öğrenciyi sandalyesinden iterken bağırdı.

İkinci Spartalı tamamen ortaya çıktı - WSDL'den Sex'ti. Dünyanın gelmiş geçmiş en güzel kadınının oğlu.

Achilles'in ağzının anahtarına sahip tek kişi. Patro.

Dizlerinin üzerine çöküp elini Titan'ın boğazına doladı ve istatistikleri parladı.

- **İsim:** Patroclus.

- **Lakapları**: Patro. Seksin Oğlu. Kızıl İkilinin Lideri. İdeal Erkek. Achilles'in İşleyicisi.
- **Soy:** Anne-Afrodit, Afrodit Hanedanı'nın lideri. Baba-insan.
- **Spartan Evi'ne bağlı:** Chthonic.
- **Boy:** 1.80 cm.
- **Ağırlık:** 240 pound.
- **Doğum günü:** 23 Ağustos 2078.
- **Güç:** Zihinsel, detaylar bilinmiyor.
- **Güç Sıralaması:** Yeterli veri yok.
- **Hayvan Koruyucusu:** Nemean Jaguar.
- **Meslekler:** Ölüm Meclisi üyesi. Achilles, Augustus ve Kharon ile WSDL silah üretimini kurdu.
- **Net değeri:** 3.5 milyar dolar.

Titan bacaklarını tekmeledi ve yalvardı.

Patro işaret parmağını Titan'ın alnına dokundurdu; yeşil gözleri Ktonik güçlerini aktive ederken kan kırmızısı parlıyordu ve Titan bir şeyler söyledi.

Patro öfkeyle çenesini sıktı, sonra başını kameraya doğru çevirdi.

Kısa dalgalı siyah saçları, dolgun kıpkırmızı dudakları, uzun koyu kirpikleri, siyah teni, çukur yanakları ve derin gamzeleri çarpıcı bir tablo oluşturuyordu.

Öğrenciler yüksek sesle nefes aldılar.

"Söylentiler doğru. Gerçekten de Davut heykeline benziyor," dedi birisi ve sınıfta onaylayan sesler yükseldi.

Onlar yaklaştıkça masalar yer değiştirdi.

Grenli mercekten bile Patro'nun tam profili dünya dışı bir şeydi. Gerçek olamayacak kadar çekiciydi.

Peder John, "Şeytanın güzel bir yüzü var ve insanlık ona taptığı için cehenneme gidiyor," derken kesinlikle Patro'yu hayal ediyordu.

Patro parmağını kaldırdı ve doğrudan kamerayı işaret etti. "*Vay anasını*," diye fısıldadı Tim-Tom arkamdan.

Ağır siyah botlar göründü ve silahlarla kaplı şişkin kalçalar, keskin kırmızı gözler ve bir ağız ortaya çıktı.

Bir yumruk geri çekildi ve Achilles bir yumrukla merceği paramparça etti; ekran karardı.

Herkes az önce gördüklerini düşünürken bir sessizlik oldu.

Dışarıda çakan şimşek dikenli tellerle çevrili bir çiti aydınlattı ve gök gürültüsü karanlığı yırttı.

Yağmur daha şiddetli yağdı.

"*Tanrım*, bunu gördünüz mü? Lanet olsun, şu anda nefes alamıyorum. Bu hayatım boyunca gördüğüm en ateşli şeydi. Ben bile-"

RINGGGG.

Ders bitmişti.

Öğrenciler çantalarını toplayıp dışarı süzülürken heyecandan vızıldıyorlardı ama sanki ben Pestilence'ın ta kendisiymişim gibi etrafımda geniş bir alan bırakmaya özen gösteriyorlardı.

Gökyüzü, sınıflarda ve koridorlarda titreyen ışıklarla eşleşen yeşilin uğursuz bir tonuyla aydınlandı.

Nyx boynumdan, "Evlat, bu her zamankinden daha eğlenceliydi," dedi ve ben de onu gizlice eşofmanımın altına geri ittim.

Çantamı aldım ve kütüphaneye doğru yola çıktım. "Korkunçtu,″ diye fısıldadım.

Bir öğrenci bana garip bir bakış attı.

Nyx, "Dehşet verici derken *zekice* demek istiyorsan, elbette," dedi ve bir kadının ihtiyaçları olmasıyla ilgili üzücü bir şeyler mırıldandı.

Onu duymazdan geldim.

Titrek yeşil ışıklı kalabalık koridorlarda ilerlerken yüzler bulanıklaştı, düşüncelerim yarıştı.

Teknik olarak liseyi üç yıl önce bitirmiştim ama sadece on dokuz yaşındakiler Spartan liyakat sınavına girip mezun olabiliyordu.

Günlerimi kütüphanede, liyakat sınavı için çalışarak ve eski üniversite ders kitaplarından ileri düzey dersleri kendi kendime öğreterek geçirdim.

Ceset yığınları arasında daha hızlı yürürken devlerin çığlıkları hâlâ kulaklarımda çınlıyordu.

Siyahlar giymiş adamlar, elleri silah kabzalarının üzerinde, kılıflarına altın harflerle "WSDL" kazınmış halde duvarlar boyunca duruyordu.

Ares Evi'nin Minotaur'u ve Hades Evi'nin iskelet cehennem köpekleri kimlik rozetlerinde parladı.

ABD hükümetinden geriye kalanlar devlet çalışanlarına Sparta Federasyonu'nun, özellikle de Ktonik Evlerin sembollerini taktırdı. Günün sonunda bunun gerçekten hiçbir anlamı yoktu ama insanların kendilerini daha güvende hissetmelerini sağlıyordu.

Bir paralı asker benimle göz teması kurdu.

Önce gözlerini kaçırdı.

Erkekler hep öyle yapardı. Başka türlü davranmayı severlerdi ama farklı renkteki gözlerim onları korkuturdu.

Paralı askerler yemdi.

Titanlar yalnız avcılardı ama gelişmiş Spartalı silahları tarafından zar zor yavaşlatılan güçlü ölümsüzler oldukları için sayılarının azlığı önemli değildi.

Tek bir Titan istese bütün bir şehri yok edebilir.

2050'de ilk ortaya çıktıklarında, hükümetler üzerlerine nükleer bomba atmayı denemişti.

Tam bir felaketti.

Patlamadan çıkan, şekli bozulmuş ama hala hareket eden, gözleri patlama bölgesinde kalan yaralı insanlara kilitlenmiş yalnız bir Titan'ın kötü şöhretli bir görüntüsü vardı.

Koridordaki paralı askerler *en iyi* ihtimalle beş saniyelik tuzaklardı ama görünüşe göre öğrencilere dik dik bakan silahlı adamlar herkesin kendini daha güvende hissetmesini sağlıyordu.

Salon yabancılarla doluydu.

Bir el omzumu kavradı ve ben de geriye doğru hamle yapıp bir dolaba çarptım.

"Whoa, sakin ol, sadece benim." Bir çocuk kişisel alanıma girdi.

Kara bir bulut gibi yukarıda belirdi. "Benim Josh, hatırlamıyor musun?" Gülümsemesi bozuldu. "Geçen ay matematik sınavım için bana özel ders vermiştin. Bu arada sınavdan altmış beş almıştım!"

Ona boş boş baktım. *Konuşmamı mı istiyor?*

İnsanlar benimle özel ders hizmetim dışında konuşmazlardı; benimle Ben.

Giysilerimdeki delikler hakkında yorum yaptılar ve gerçekten yaşayıp yaşamadığımı sordular.

ormanda vahşi köpeklerle.

Pirelerim var diye şaka yaptılar.

Josh başını arkaya eğdi ve kahkahalara boğuldu (hiçbir şey komik değildi). "Çok *heyecanlıyım*. Bu şimdiye kadarki en yüksek notum." Omzumu okşadı.

Ben irkilerek uzaklaşırken arkamdaki dolap tıkırdadı.

Bir kıza göre uzun olduğum için okulumuzdaki erkeklerin çoğu göz hizama yakındı ama Josh iri yapılıydı.

Josh tuhaf bir ifadeyle, "Ödemeni dolabında bırakman konusunda anlaştığımızı biliyorum," dedi. "Ama seninle yüz yüze konuşmak istedim."

Üç adet yemek kuponu verdi.

Onları hızlıca aldım ve dikkatlice katlayarak cebime koydum, sonra da dolaplardan uzaklaşarak onun yanından kütüphaneye doğru hızla ilerledim.

"Bekle!" Altı kere yediyi altmış yedi sandığı ve sıfırın bir sayı olduğuna inanmadığı için (birinin onu uyutması gerekiyordu) şimdi canlı bir şekilde hatırladığım Josh sol tarafımda yanıma koştu.

Onu göremedim.

Göğsüm panikle gerildi.

"Endişelenmeyi bırak, zayıf kokuyor. Korkacak bir şey yok," dedi Nyx tıslayarak. "Ama . . . Senin için onu ısırıp öldüreceğim çünkü cömert ve yardımseverim. Bir şey değil."

"*Kimseyi* ısırmıyorsun," diye fısıldadım.

"O da neydi?" Josh'un sesi boğuk ve bozuktu, bu yüzden ne sorduğunu çözmem bir saniyemi aldı.

Cevap vermedim.

Kütüphanenin metal dedektörleri göründü ve adımlarımı hızlandırdım.

Josh önüme geçti ve yüzüme uzandı. Bir çığlık attım.

Dondum kaldım.

Darbeyi bekledim.

Parmağını kapüşonumdan kaçan altın sarısı buklelerden birine hafifçe doladı. "Biliyor musun, söyledikleri gibi *değilsin*. Gözlerin aslında gerçekten çok güzel," dedi usulca.

Teşekkürler ve sen aslında gerçekten aptalsın.

İçimden alay ettim.

Dışarıdan bakıldığında sessizdim ve korkudan donup kalmıştım.

"Bekle evlat," dedi Nyx. "Bu çoğalamayan adam değil mi?"

Sesi beni şoktan çıkardı ve kütüphaneye doğru bir adım attım.

Josh benimle birlikte hareket etti. "Peki ne diyorsun, ilgileniyor musun ..." Kaşlarını aşağı yukarı oynattı, sonra bir şey söylememi bekliyormuş gibi durakladı.

Bekle. Bunu *ikimizin yapmasını istiyor.*

Dehşet içinde başımı salladım.

Ölmeyi tercih

ederim.

Dehşet verici.

Şu anda.

İşte bu salonda.

Alternatif bir evrende, tüm bunları onun yüzüne söyleyecek kadar cesurdum.

Josh'un cana yakın gülümsemesi benim ifademle düzleşti.

Bu evrende, sessizce onu iterek geçtim ve göğsüm kabararak sığınağıma koştum.

Bu yüzden insanlarla iletişim kurmuyorum.

"Kütüphanede koşmak yok!" Kütüphaneci Dorean ben eşiği geçer geçmez bağırdı. "Burası korumasız bir bölge değil Alexis, biraz edepli ol. Biz Titanlar *değiliz*."

Dorean bana dik dik baktı, kırışık yüz hatları kızgınlıkla buruşmuştu. Geçen yıl süslü bir Spartalı araştırma enstitüsünde değiştirttiği kalçasında bir Spartalı silahı parlıyordu. Bekleme listesinden çıkmak için bir böbreğini bağışladığı söyleniyordu.

Akıllı kadın.

Onun etkileyici varlığının tadını çıkardım.

Dorean benim olmak istediğim kadın tipiydi.

Güçlü. Cesur. Göz korkutucu. Müdahaleci düşüncelerini sözlü olarak ifade edebiliyor.

Kütüphanede ölüm sessizliği vardı çünkü *olaydan* sonra sadece bir avuç öğrencinin girişine izin *verilmişti-Dorean*, Jake Dalmer'ı bir masanın altında elle iş yaparken yakalamış ve onu penisinden vurmuştu. Nokta atışı. Hiç tereddüt etmeden.

Bu yüzden benim kahramanım.

"Müdür seni görmek istiyor." Dorean (topluluk efsanesi) bana bir salon izin belgesi uzattı ve beni hayallerimden uyandırdı.

"Okula verdiğiniz hizmet için teşekkür ederim," dedim içgüdüsel olarak.

Dorean elini silahına dayadı ve kaşlarını kaldırdı. Mesaj açıktı: *Kütüphaneden çık yoksa harekete geçmek zorunda kalacağım.*

Anlaşılabilir.

Charlie dışında hoşlandığım tek kişiydi.

Koridor boşalana kadar kütüphane kapısında oyalandım, sonra aceleyle okula girdim. Gözlerimi dört açtım, yalnız olduğumdan emin olmak için başımı çevirdim. Josh tekrar ortaya çıkarsa, koşmaya başlayacaktım.

Müdürün odasına girdiğimde Charlie kanlar içinde bir çocuğun yanında oturuyordu.

Dışarıda fırtına şiddetlenirken rüzgâr pencerenin parmaklıklarını salladı.

Müdürün yüzü kızarmıştı.

"On sekiz yaşında olsa da Charlie'nin vasisi olarak onu cezalandırmak senin görevin," dedi küçük ofisten içeri adımımı atar atmaz. "Brandon Charlie'yi itti ve Charlie de onu kanlı bir şekilde *dövmeyi* kendine görev edindi."

Üçü de bana doğru döndü.

Müdür bana sanki durum üzerinde bir otoritem varmış gibi, sanki bir karton kutuyu paylaşan iki evsiz çocuk değilmişiz gibi baktı.

"Bir şey söylemeni bekliyorlar," diye tısladı Nyx eşofmanımın altından ve bu işaret için minnettar oldum.

"Charlie'yi cezalandıracağım," dedim. "Onun davranışı-" Uygun bir kelime aradım. "-kınanabilir."

Müdür nefes verdi ve sandalyesine geri oturdu. "Bayan Hert, siz bu okulun yetiştirdiği en zeki öğrencisiniz. Lütfen bunun tekrarlanmamasını sağlayın. Kardeşiniz de en iyi öğrencilerimizden biri ve benim bu saçmalıkla uğraşacak ne zamanım ne de enerjim var; endişelenmemiz gereken *Titanlar* var."

Elini yere kan damlayan yetişkin çocuklara doğru salladı. Odadaki

herkes bir şey bekliyordu.

Onlarla birlikte bekledim.

"Bir şey söyle," diye tısladı

Nyx. "Anlıyorum," dedim.

Ben yapmadım.

Birkaç saat sonra, Partan öncesi dönemden kalma paslı sarı bir okul otobüsünden indim.

Otobüs şoförümüze teşekkür ettik ve o da bir yandan tek bir siyah dişini gösterirken bir yandan da ya hoş bir söz ya da kaba bir küfür homurdandı (kesinlikle ikincisiydi).

Ilık bahar yağmuru yağıyordu ama ne Charlie ne de ben umursuyorduk; her şey kışın dondurucu soğuğundan daha iyiydi.

Nyx boğularak ölmek hakkında homurdandı.

Vahşi bir *yılana* göre şaşırtıcı derecede bakımlıydı.

Karavan parkına doğru yürürken Charlie bana doğru yaklaştı ve arkamızdaki dikenli tellerle çevrili kapıyı bir klik sesiyle kapattı.

Bir şekilde, bir şekilde, kapı evsiz kaldığımız süre boyunca Titanları dışarıda tutmuştu.

Bu bir mucizeydi. Yine de her gece endişe içinde uyanık kalmaya devam ettim. Geçmişte bir şey olmadı diye

gelecekte gerçekleşme olasılığını etkilememesi beni rahatsız etti.

Kolumu Charlie'nin geniş omzuna attım. Zayıftı ama benden daha geniş ve uzun yapılıydı, sanki doğru beslenirse etkileyici bir fiziğe sahip olabilirdi.

Onu yakınıma
çektim. Eğildi.

İri cüssesinde kırılgan bir şeyler vardı, sanki kendi şiddet kapasitesinden korkuyordu.

Şimdi soluk parmak eklemleri kurumuş kanla kaplıydı, sarı gözleri
keskin bakıyordu.

Charlie'nin rengi benim altın sarısı tenimden ve saçlarımdan o kadar farklıydı ki, okuldaki insanlar kardeş olduğumuzu öğrendiklerinde şaşırdılar.

Ama travma bağları görünüşünüzü değil, sadece ruhunuzu
değiştiriyordu. "Deli misin sen?" diye uzun parmaklarıyla işaret
etti.

Sekiz yıl önce Charlie'nin konuşamadığı ortaya çıktığında, ikimiz de eski bir kütüphane kitabından işaret dilini öğrenmiştik.

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım ve "Neden kızayım ki?" diye karşılık verdim.

"O çocuğu kanlar içinde kalana kadar dövdüm," diye kaşlarını çatarak
imzaladı.

-El hareketleri sarsıntılıydı. "İsteyerek yapmadım ama aklım karıştı ve birden babam oldu ve ben sadece onu korumak istedim-"

"Önce o seni itmedi mi?" diye
sordum. "Evet," diye yavaşça
imzaladı Charlie.

"O zaman bu onun hatası." Konuşurken hep imza atardım, böylece elleriyle iletişim kurarken kendini yalnız hissetmezdi.

"Kendini savunmaya hakkın var. Senin *iznin* olmadan kimsenin sana dokunması doğru değil -asla. Bunu sakın unutma."

Charlie beni tam bir kucaklamanın içine çekti. Vücudu benimkini içine aldı ve ben de ona doğru eğildim.

Sarılmasını
severdim.

Birbirimize
sarılırdık.

Sonunda arkasına yaslandığında kolunu kaldırarak ön kolundaki siyah "C+A" dövmesini gösterdi.

Eşleşen dövmemi onunkine vurdum. Bu

bizim olayımızdı.
Bir adam karavanının penceresinden el salladı, biz de el salladık. Tüm parktaki en nazik insandı.

Geçen yıl ondan bir dövme seti ödünç almıştık. Bize karton kutu ve battaniye veren tek kişiydi.

Yılın en soğuk, en karlı günlerinde karavanına girmemize izin vermeseydi, ikimiz de ölmüş olurduk.

O bizim

kurtarıcımızdı.

Kişisel azizimiz.

Ayrıca tepeden tırnağa hayvan kafatasları ve şeytani sembollerle kaplıydı ki çok fazla düşünmezseniz bu ilham vericiydi.

Beni ve Charlie'yi ağaçların arkasından izlerken alnında bir pentagram b e l i r g i n d i .

Dikkatlice yerleştirilmiş dalların arkasında, karton kutulardan oluşan ağımızı hava koşullarından koruyan muşambayı geri çektik.

Zemin, içinde insanlar öldükten hemen sonra, federasyon onları götürmeden hemen önce karavanlardan çaldığımız eski battaniyeler ve kilimlerle kaplıydı.

Fluffy -Charlie'nin adını verdiği seksen kiloluk husky- ayağa kalktı ve ben dizlerimin üzerine çökerken kendini bir koçbaşı gibi üzerime fırlattı.

Heyecandan poposunu sallarken ağzını öptüm.

Fluffy üç kış önce parkta biri tarafından terk edilmişti ve barınağımıza girip yanımızdan ayrılmayı reddetmişti.

Onu beslemek konusunda endişeliydim ama Nyx'in bizim için getirdiği ölü sincapları ve tavşanları sevdiği ortaya çıktı.

Bazen Charlie ve ben çok çaresiz kaldığımızda onları yiyorduk ama fazlası bizi hasta ediyordu, bu yüzden onları Fluffy'ye bırakıyorduk, o da hiç etkilenmiyordu.

Şimdi, üç yıl sonra, Fluffy hepimiz arasında en iyi beslenen oldu.

Yemekten bahsetmişken, halı yığınlarının köşesini kaldırdım ve yeni yemek kuponlarımızı eski bir cam bira şişesinin içine sakladım, çünkü bunlar sadece Cuma günleri kullanılabiliyordu.

Bugün pazartesiydi.

Sadece dört gün daha açlık çekecektik. Teknik olarak üç, çünkü Pazartesi neredeyse bitiyordu ve Cuma günü yemek yiyebilecektik.

Yetmiş iki saat açlık.

Hiç de uzun değil.

Çaldığımız güneş enerjisiyle çalışan kırık fenere tıkladım ve titreyen yeşil ışık alanı doldurdu.

Birkaç dakika sonra bir battaniye yığınının üzerinde yatıyordum, boynumda görünmez bir yılan yüzüme sokuluyordu; kucağımda bir husky vardı; Charlie ise ödevini kendi kucağına yaymış yanımda oturuyordu.

Eski püskü, güneş enerjisiyle çalışan radyomuzda klasik müzik çalıyordu.

Başımın sağ tarafına yaslandı ve titreşimler içimi karıncalandırdı.

Charlie her gün biraz yemek yiyebilsin diye stokladığım kurutulmuş et çubuklarından birini kemirdi. Büyümekte olan bir çocuktu, bu yüzden proteine benden daha çok ihtiyacı vardı.

Açlık alevlendi ama altımdaki yumuşaklığa ve başımın üstündeki kartona odaklandım.

Biz şanslı olanlarız. Koruyucu aileler gitti. Onların tacizlerinden kurtulduk.

Yağmur muşambanın üzerinde sakinleştirici bir şekilde geziniyordu.

Charlie matematik sorularını imzaladı ve Riemann Hipotezi hakkında düşünürken etrafımda sayı dizileri uçuştu.

Nyx'in pulları yüzüme karşı pürüzsüzdü ve Fluffy bacaklarıma sürtünerek her yere tüylerimi bulaştırdı.

Şükran duygularım kabardı.

Etrafım ailemle çevriliydi ve güvendeydim. Her şey yoluna girecekti.

Keşke ne kadar yanıldığımı bilseydim.

Bölüm 4

Spartalı Liyakat Testi

ALEXIS

"Sınavın bitmesine *beş dakika* kaldı," diye anons etti gözetmen spor salonunun önünden. Paralı askerler Spartan silahlarını sergileyerek çevrenin etrafında durdular.

"Cevaplarınızı yazmayı bitirin," dedi. "Unutmayın, parmağınızı batırdıktan sonra parmağınızı kağıda bastırmayın - parmağınızı sıkın ve kanınızın her iki baloncuğa da damlamasına izin verin . Sadece küçük bir miktara ihtiyacınız var."

Yüzlerce öğrenci sayfaları çevirirken kâğıtlar hışırdadı.

Umutsuzca yazarken ellerim kalemimin etrafında kasıldı. On iki saatlik sınavın bedeli ağır olmuştu.

Saat işliyordu.

Bize bir saat daha veremezler miydi?

Umutsuzca kuantum mekaniğinin fiziği hakkındaki kompozisyonumu bitirmeye odaklandım - cevap Latince yazılmak zorundaydı.

Spartan liyakat testi ilerledikçe soruların zorluğu da katlanarak arttı.

Yarı yolda, her sorunun Latince cevaplanması gerekiyordu. Diğer öğrencilerin yaptığı çevirme miktarına bakılırsa, son soruda sadece ben vardım.

"Üç dakika kaldı!"

Kahretsin, "kuantum kromodinamiği" veya "kuarklar" için Latince kelime nedir?

Ter yanlarımdan aşağı damlıyordu.

Dilimin ucunda bir çeviri vardı ama zaman benimle alay ediyordu. "Bir dakika kaldı!"

Kabaca "küçük küreler" anlamına gelen "parva pila "yı karaladım. Tam olarak doğru değildi, bu yüzden aceleyle bağlamı karaladım ve bunun yeterli olacağını umdum-

Bir zil çaldı.

Gözetmen, "Süre doldu, herkes kalemlerini yere bıraksın!" diye anons etti. "Öğretmenler gelip testlerinizi toplayacak. Adınızın ön sayfada yazılı olduğundan emin olun. Henüz yapmadıysanız, parmaklarınızı batırmak ve son sayfadaki iki baloncuğu doldurmak için şimdi zaman ayırın."

Koltuğuma yığıldım ve kapüşonumu başımın üzerine çektim, kilometrelerce koşmuşum gibi nefes nefese kaldım.

Yeterince yüksek puan alamazsan, sen ve Charlie mahkum olursunuz.

Ellerim titredi.

Nefes al, sakinleş. Çok zor görünmüyordu ve her şeyi atlattınız.

"Sonunda bitti mi?" Nyx eşofmanımın altından sordu. "Beni ilk önce hangisinin öldüreceğini bilmiyorum, açlık mı yoksa can sıkıntısı mı?"

"Sana evde kalmanı söylemiştim," diye fısıldadım.

Nyx karnıma daha sıkı sarıldı. "Ve seni kendi başının çaresine bakman için mi bırakayım?"

"On dokuz yaşındayım, *bebek bakıcısına* ihtiyacım yok."

"Evlat, ben bebek bakıcısı değilim. Ben tam zamanlı bir dadıyım, insanları öldürmenin hiçbir avantajı yok. Hayatım trajik."

"Evet, tam bir felaket." Bu kadar uzun bir sınava girmenin verdiği adrenalinden dişlerim takırdadı. "Ayrıca, hangi dadılar insanları öldürebiliyor?" Şaşkınlıkla sordum.

"İyi olanlar," dedi Nyx. "Çocukları gerçekten koruyanlar- tabii ki."

Bu durumda benim için hiçbir şey açık

değildi. "Çok tuhafsın," diye fısıldadım.

Önümde oturan öğrenci arkasını döndü ve bana tuhaf bir bakış attı.

Burunlarını kırıştırdılar.

Bileğimdeki saç bağlarını ovuşturarak koltuğumda daha da çöktüm. Sweatshirt'ümün kollarındaki delikler benimle alay ediyordu.

Liseyi atlattın. Bu insanları bir daha görmek zorunda değilsin.

Tanıdık olmayan bir öğretmen sıralarda yavaşça yürüyerek testleri topladı.

Durdu ve her öğrenciye bir soru sordu, bu yüzden sonsuza kadar sürdü.

Sadece benim duyabildiğim klasik bir melodiyle ayağımı yere vurdum.

Eski klima yüksek sesle fısıldıyor ve nemli odayı zar zor soğutuyordu. Spor salonunun ışıkları neon yeşili renkte yanıp sönüyor ve elektrik şebekesi bu kadar çok elektriği kaldırmakta zorlandığı için uğulduyordu.

Haziran sonuydu ve nemliydi.

Yüzlerce öğrenciyle birlikte orta sırada sıkışıp kalmıştım, her tarafım kuşatılmıştı.

Öğretmen *nihayet* yanıma geldiğinde, işimi bitirip çıkmak için sabırsızlanarak kitapçığımı aldım ve ona uzattım.

Gülümseyerek aldı ve bir sonrakine geçti-

"Bekle." Testimi bana geri verdi. "Parmağına iğne batırmayı unutmuşsun, iyi ki kontrol etmişim. Her iki baloncuğu da yaptığınızdan emin olun."

Çarşafı ondan alarak, hepimize verilen küçük parmak delme aletini aldım ve parmağıma bastırdım. Kan fışkırdı.

"Ah, tatlım," diye soludu öğretmen. "Kendine karşı nazik

ol." Zar zor hissettim.

"Sorun yok." Damlayan parmağımı arkadaki iki baloncuğun üzerinde

tuttum. Çabucak kâğıdı ona geri uzattım.

Parmağımı eşofmanıma silerek uzaklaşmasını bekledim. Hareket

etmedi.

Ona baktım. *Ne oldu şimdi*?

Yüzü solgundu ve titrerken elindeki kâğıt da titriyordu.

"Neler oluyor?" Nyx tısladı. "Kalp atış hızın neden arttı?"

"Bilmiyorum."

Öğretmen kıpırdamadı; sanki bir Titan görmüş gibiydi.

Gözleri önce yüzüme, sonra tekrar sayfaya kaydı ve göz bebekleri söndü. Kâğıttan bir duman teli sanki yanıyormuş gibi kıvrıldı. Korkmuş gibi benden bir adım uzaklaştı.

"Ne oldu?" Ben sordum.

Nyx'in sıcak pulları boynuma doğru kaydı. "Ona ne yaptın?"

"Hiçbir şey." Hayalet ağrı kollarımda yükselirken bileklerimi sıkıca kavradım. "Ben hiçbir şey yapmadım."

Öğretmen ağzını açtı ve sanki söyleyecek söz bulamıyormuş gibi kapattı. Öğrenciler gecikmenin ne olduğunu görmek için döndüler.

Fısıltılar başladı.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Tüm spor

salonu bize bakıyordu.

"Bir paralı askerden silah çal," dedi Nyx. "Onu iki bacağından vur, sonra da kaç. Çabuk ol. Ben seni korurum."

Göz kapağım seğirdi. "İnsanları öylece *vuramazsın,*" diye fısıldadım (Dorean gibi yapılı değildim).

Nyx tısladı, "Aramızda gerçekten sorun çözmeye çalışan tek kişi olduğum için üzgünüm."

"İnsanları vurmak sorun çözmek değildir," diye tıslayarak karşılık

verdim.

"Bu sanki birinin söyleyeceği bir şeye benziyor-" Nyx dramatik bir şekilde durakladı. "-aslında hiç problem *çözmemiş* birinin."

"Sen delisin."

"Eğer başparmaklarım olsaydı, neler yapardım," dedi Nyx. "Deneyeceğim cinsel hareketler, alacağım pozisyonlar-"

"Lütfen konuşmayı kes," diye

yalvardım. Mucizevi bir şekilde

Nyx beni dinledi.

Bay Brewer koridorda hızla ilerleyerek testimi tutan ve hızla solan kadına doğru yürüdü. "Julie, ne oldu? Testleri toplamayı neden bıraktın? Buradan çıkmamız gerek-"

Kadın ona testi gösterdi ve adam sessizliğe gömüldü. Sayfada hızla büyüyen bir delik vardı ve sanki biri üzerine zehir damlatmış gibi buharı tütüyordu.

Bay Brewer sendeleyerek geri çekildi.

Bay Brewer yüksek sesle "Protokol," diye bağırdı ve salondaki herkes dönüp ona baktı. Arka cebinden küçük bir el kitabı çıkardı ve sayfalarını çevirdi. Elleri de titriyordu.

Kusmak istedim.

"Bunu bildirmemiz gerekiyor." Bay Brewer öğretmenin dirseğinden tuttu ve onu sıraların arasından geçirerek spor salonunun uzak duvarına doğru yönlendirdi. Acil durum telefonunun önünde durdular.

Bay Brewer çekici duvardan aldı. Telefonun etrafındaki camı kırdı.

Üç numara çevirdi ve karşı taraftan biri cevap verdi.

"Protokol gereği," dedi Bay Brewer sesini doğal olmayan bir şekilde yükselterek. "Kanı baloncuğu sarıya çeviren bir öğrencimiz olduğunu bildiriyorum ve ... sonra yandı. Hayır, bu alttaki yaratık balonu değil. Hayır, sayfayı ateşe vermedi. Üstteki baloncuk."

Sayfa elinde parçalanarak küle dönüştü.

Bay Brewer telefonda "Evet ... evet ... evet ... sayfa parçalandı," dedi.

Öğrenciler sıralarında döndüler ve bana tiksintiyle bakarken birbirleriyle açıkça konuştular.

Nyx dişlerini sıktı. "Herkes kendi işine baksın," diye tısladı. Kimse onu duymadı.

"Koordinatlar ..." Bay Brewer gözlerini kısarak telefon paneline baktı ve okudu, "... 46.5891 derece kuzey ve 112.0391 derece batı-evet, yüzde yüz eminiz ... evet ... anlaşıldı."

Telefonu tekrar duvara astı.

Bum.

Bir patlama oldu.

Spor salonu sallandı. Masalar takırdadı. Yeşil ışıklar söndü, sonra hızla yanıp söndü.

Bir beyaz ışık parlaması gözlerimi yaktı, dumanlar yükseldi ve hava bir bomba patlamış gibi keskin bir patlamayla savruldu.

Dumanın içinden iki adam çıktı. Onlar Goliath'tı: son derece uzun boylu, kas katmanlarıyla kaplı, doğal olmayan güçlü vücutlarının her kıvrımına göre şekillendirilmiş özel dikim takım elbiseleri vardı.

Ters ters baktılar.

Zeus Hanedanı'nın aslanı göğüs ceplerine altınla işlenmişti.

"*Nerede o*?" diye bağırdı bir adam. Oda sessizliğe gömüldü.

Sesi yankılandı.

Kıyafetlerinden, etkileyici fiziklerinden ve taçlarının olmayışından kim oldukları belliydi - Zeus Evi'nden gelen Olimpik Spartalı itler.

Bay Brewer doğrudan beni işaret etti.

Bir kalem masadan düştü ve öğrenciler yüksek sesle sıçradı.

Nyx boynuma daha sıkı sarıldı ve "Ondan uzak dur!" diye tısladı. İki kule gibi adam bana doğru tepindi.

Kan tadı aldım.

"Kapüşonunu çıkar evlat," diye bağırdı içlerinden biri. "Seninle konuşurken gözlerimizin içine bak!"

Eşofmanımı başımdan yırttı, sonra dondu kaldı.

"Başka bir *kız*, patron-sikeyim . . *başka* bir kız değil," dedi diğer adam soluk soluğa.

Patron kaşlarını çattı.

"Anlıyorum." Yaklaştılar.

Etrafım sarılmıştı.

Nyx boynuma sıkıca sarıldı ve daha yüksek sesle tısladı, "Onları ısıracağım, sonra kaçacaksın. Sadece zamanını söyle."

İki adam da kadının tehdidine tepki vermedi.

İstesem bile cevap veremezdim.

Patron kaşlarını çattı ve tükürdü, "Testin üçüncü maddesine göre, bir Spartalı gibi davranmak ve Spartalı kanı kullanmak ölümle cezalandırılan bir suçtur, farkında mısın?"

"Lanet olsun, evlat," dedi Nyx, "Hiçbir fikrim yoktu... *biliyor muydun*?" Oda daha hızlı dönmeye başladı.

"Evet mi hayır mı?" diye bağırdı yüzüme, sesi patlayıcı ve acımasızdı. "Bunun farkında olduğunuza dair bilgilendirilmiş onayınıza ihtiyacımız var. Cevap ver bana!"

Önümdeki öğrenci gözyaşlarına boğuldu.

Başka bir çocuk hıçkıra hıçkıra ağladı.

"FARKINDA MISIN?" diye bağırdı, tükürüğü püskürüyordu. Gözlerimi kırptım. "Evet."

Havada gümüş rengi bir şey parladı ve elim mengeneyle yukarı doğru tutuldu.

Elime kalın bir iğne batırdı. Bir şırınga itti.

Damarlarıma gümüş rengi bir sıvı boşaldı; derimin altında bir ürperti yayıldı.

Boş boş baktım.

Bir orkestra Chopin'in Cenaze Marşı'nı çaldı.

Spartalı konuştu ve sesi sanki suyun altında konuşuyormuş gibi geliyordu. "Sparta Federasyonu'nun liyakat testi yasasına göre, size bir Tepegöz'ü öldürecek kadar saflaştırılmış adrenalin veriyoruz ... *eğer* gerçekten terk edilmiş bir Sparta muttuysanız - ki bu son derece nadirdir - o zaman hayatta kalırsınız." Zamanlayıcıyı kaldırırken sesi kuşkulu geliyordu.

"Ama eğer karaborsadan *yasadışı* y o l l a r l a Spartalı kanı elde eden bir insansan ve bana yalan söylüyorsan, üç dakika içinde ölürsün."

Zamanlayıcıyı çalıştırdı.

Bir öğürme sesi duyuldu ve daha fazla öğrenci ağladı, bu kafa karıştırıcıydı, çünkü yaşamak için saniyeleri kalanlar onlar değildi.

Elimdeki iğneye boş boş baktım.

Lanet olsun.

Kalbim sıkıştı.

Charlie harap olacak.

Ayrıca, Carl Gauss cebirin temel teoremini yirmi bir yaşında kanıtladı ve ben henüz matematikte yeni bir şey keşfetmedim. Ne kadar utanç verici.

Spartalı zihinsel çöküşümü yarıda kesti.

"İnsanlar çok saçma. Kızıl İkili'ye yaklaşmaya çalışan bir başka *yapmacık* kız. Bu lanet olası bir salgın." Alay etti. "Kronos bizi o aptal web sayfasından kurtardı. Hayatını bir kenara attın, genç bayan-ve ne için? Artık ölüsün. Muhtemelen hâlâ bir aptal gibi onlar hakkında fanteziler kuruyorsundur-"

Eğer şimdi ölürsem, Riemann Hipotezi'ni asla çözemeyeceğim. Birkaç ay daha geçseydi çözmüş olacaktım.

Spartalı tiksintiyle başını salladı.

"Yüzyıllardır dişi bir it olmadı," dedi. "Ve bazı varisler olsa da, onlar aramızdaki en onurlu ve saf olanlardır - sen onlara hiç benzemiyorsun."

Konuştuktan sonra öğürdü, sanki beni onlarla kıyaslama düşüncesi onu hasta etmiş gibi, sonra da atıp tutmaya devam etti.

"Bir varis *asla* Sparta törenlerine katılırken ya da bir-" Odanın içinde tiksintiyle etrafına bakındı. "- bunun gibi bir çöplükte."

Dramatik bir şekilde titredi ve onursuzluk ve saf Ev yöntemlerini korumak hakkında mırıldandı.

Tekrar başını salladı. "İster it olsun ister varis, hiçbir Spartalı bir kız bebeği gönüllü olarak terk etmez; bu küfürdür." Yüz ifadesi dehşete kapılmıştı. "Kadın sayımız çok az."

Uzun ve garip bir an boyunca birbirimize baktık.

Bir şey söylememi mi bekliyor?

Ben konuşmadım.

Ne yazık ki, bunu devam etmek için bir işaret olarak aldı. "Bil bakalım, bunu yapan *ilk* kişi sen değilsin bile - geçen yıl *on sekiz* sahte pozitifimiz vardı, hepsi de mızmız kızlardı ... sırf siz *öldürmemiz* gereken fangirller olasınız diye dünyanın dört bir yanına sıçrayarak kaynaklarımızı boşa harcamaktan hoşlandığımızı mı sanıyorsun? Kronos, insanlığın düştüğü durum utanç verici. Eğlenceli bir bilgi, çünkü bir metre derine inmek üzeresiniz, itler eskiden mirasçılarla rekabet edebilmek için bu maddeyi mikro dozda kullanırlardı, ancak bu durdu çünkü her biri *delirdi*. Sana delilik konusunda ders vermeme ihtiyacın olduğundan değil-"

Zamanlayıcı bipledi ve sessizce duran Spartalı ona bakakaldı. "Patron ... bak." Geniş gözlerle onu havaya kaldırdı.

Ona baktılar. Bana

baktılar. Tekrar ona

baktılar.

"Ayağa kalk," dedi patron bana yumuşak bir sesle.

İlaçlar işe yaramadı diye boynumu mu kıracak?

Hareket etmedim.

Lanet olsun. Zihinsel olarak koparılmaya hazır değilim.

Nefes borumu kapattım.

Nyx ısrarla, "Alexis, onu dinlemen gerek," dedi. "Şimdi ayağa kalk."

Dizlerim titreyerek masamdan kalktım ve boyun kırma adabının ne olduğundan emin olmadan göbeğimi esnetmeye başladım.

Gevşetmek için önce kırmaya çalışmalı mıyım? İşi kolaylaştırmak için aynı yönde mi çevirmeliyim?

Spartalılar telepatik olarak ölmemi istercesine bana bakıyorlardı ve ben de saldırmalarını bekliyordum. Öbür dünyada bir yerlerde Carl Gauss beni bekliyordu (hayal görüyordum).

Beklemeye devam ettik.

Çaresizlikle mırıldandım.

Öldürülmenin bu kadar garip olacağını kim bilebilirdi?

"Kahretsin patron, kutsal Kronos - bu her şeyi değiştirecek. Bu çok *büyük* bir şey."

Patron boğazını temizledi. "Biliyorum."

İğneyi nazikçe derimden çıkardı. "Üçüncü maddeye göre," dedi, "terk edilmiş dişi bir Spartalı it olduğunuz onaylanmıştır. Bu vesileyle Sparta vatandaşı ilan edildiniz."

Bekle. . . ne?

"On dokuz yaşında mısın?" diye sordu usulca.

"Evet," diye fısıldadım uyuşmuş dudaklarıma.

Kalın kalın yutkundu. "Varislik veya sponsorluk da dahil olmak üzere on iki Sparta Hanesi'nden herhangi biriyle halihazırda bir ilişkiniz var mı?"

"Hayır."

"Bir evin varisi olduğunuza inanmak için herhangi bir nedeniniz var mı?" "Hayır."

"Üçüncü madde değişiklikleri uyarınca, tüm Chthonic'lerin on sekiz yaşına geldiklerinde SGC'de yarışmaları gerekmektedir. Ayrıca, potadan sağ çıkmaları halinde Ölüm Meclisi'ne de katılmaları gerekmektedir. Chthonic olduğunuza inanmak için herhangi bir nedeniniz var mı?"

"Hayır."

"Hayatınızın herhangi bir döneminde bir Titan tarafından işe alındınız mı, onunla birlikte yaşadınız mı ya da onunla herhangi bir temasınız oldu mu?"

Koruyucu baba tuvaletin kapısında yalvarıyor, "Lütfen Spartalıları arayın. Lütfen, çocuklar." Koruyucu Anne parçalara ayrılırken acı içinde inliyor.

"Hayır," dedim.

"Her iki baloncuğu da dolduramadığınıza inanmak için herhangi bir nedeniniz var mı- ve ayrıca bir yaratık mirasınız var mı?"

"Hayır," diye fısıldadım kısık sesle. *Bu gerçekten oluyor*. "Adın ne senin?"

"Alexis." Boğazımı temizledim. "Hert."

Bana doğru bir adım attı. "Üçüncü maddeye göre." Ses tonu ciddiydi. "Alexis Hert, artık Sparta Savaş Akademisi'ne girmeye adaysın. Ölümsüzlük bir hak değil, bir ayrıcalıktır. Kader sana yol göstersin, Kronos'un çocuğu."

Panik zamanı.

Kolumu tuttu ve "Domus" diye fısıldadı.

Dünya patladı.

Etrafımı duman kapladı. Her bir sinirim boyunca acı alevlendi ve çığlık atmak için ağzımı açtım, ama karanlık beni paramparça etti, gerçeklik bir-

Dayanılmaz acı durdu. Yüksek sesler etrafı gürültüye boğdu.

Tökezledim.

Artık yeşil ışık yakılmış bir spor salonunun içinde değildik.

Dışarıdaydık.

Spartalı patron, yüzüme bağıran aynı korkunç adam, yanaklarımı nazikçe avuçladı. "İyi şanslar çocuğum, buna ihtiyacın olacak." Sesi pişmanlıkla doluydu.

İç çekerek uzaklaştı.

Gökyüzü griydi, yağmur çiseliyordu ve havada hafif bir serinlik vardı, sanki Haziran sonu değil de hâlâ bahar mevsimindeymişiz gibi.

Ayaklarımın altında ıslak kum vardı.

Kulaklarım çınladı, bir daire çizerken çenem düştü.

Seyrek olarak doldurulmuş bir stadyum etrafımda yükseliyordu ama tribünlerdeki muhteşem görünümlü insanlar ve hayvanlar yüksek sesle, "Amor fati, memento mori . . amor fati, memento mori . . . amor fati, memento mori!"

Tüylerim diken diken oldu.

Ölümü hatırla, kaderini sev.

Hayır.

Olamaz.

Öyleydi.

Kalabalık Spartalılar, onların hayvan koruyucuları ve simsiyah cübbeler giymiş yaratıklarla doluydu.

Benim yaşımdaki çocuklar kumların üzerinde durmuş, sanki bir şeylerin başlamasını b e k l i y o r l a r d ı .

Hepsi döndü ve bana baktı.

Son derece üzücü slogan her yerde yankılandı.

Stadyumun arkasında pürüzlü dağlar yükseliyordu ve güneş bulutların arkasından görünüyordu ama okulun spor salonunda gece geç saatlerdeydik.

Ufuk çizgisi garip bir şekilde tanıdıktı.

Aman Tanrım.

Etime bastırılmış bir sigara gibi çarptı beni. İlk başta hiçbir şey hissetmedim.

Sonra dayanılmaz bir acı hissetti.

Geriye doğru sendeledim.

İtalyan dolomitleri gökyüzünü deliyordu, bu da korkunç acının Sparta ışınlanma sistemi olduğu anlamına geliyordu.

Çenem düştü, dünyanın öbür ucuna *sıçramıştık*. Kalbim çarparken sığ nefes aldım.

Charlie yüzlerce mil uzaktaydı.

Etrafımda SGC'nin düzenlendiği Dolomites Kolezyumu vardı. Aynı zamanda genç Spartalıların ve yaratıkların ölümüne dövüştükleri söylenen yerdi.

gerçek olmaktan çok söylenti olan gizli bir yıldırma sürecinde öldü.

İçimde onaylanmak üzere olduğuna dair kötü bir his var.

Bir korna yüksek sesle çaldı.

Seyrek kalabalık yumruklarını sıktı ve arenanın etrafına on iki bayrak dikildi.

Eski bir ölümsüz uygarlık alkışladı. Sparta.

Sekiz renkli Olympian House bayrağı, her bölümde yaklaşık bir düzine kişiyle birlikte dalgalandı.

Zeus Evi'nin altın aslanı.

Hera Evi'nin gökkuşağı tavuskuşu. Athena

Evi'nin mor baykuşu.

Hermes Evi'nin yeşil balığı.

Poseidon Hanedanı'nın mavi yunusu.

Demeter Hanedanı'nın kahverengi domuzu.

Apollo Evi'nin sarı kartalı.

Dionysos Evi'nin mor ve yeşil keçisi.

Buna karşılık, Ktonik Evler Olimposlular arasında göze batan bir başparmak gibi göze çarpıyordu. Kolezyumun yarısında boş koltuklar vardı ve bu da onları renkli kalabalığın geri kalanından ayırıyordu.

O bölümde sadece on Spartalı vardı.

Toplamda.

Uzun siyah cübbeler giymiş bir avuç korkunç yaratık aralarında

duruyordu. Dört siyah bayrak dalgalanıyordu ve sembollerinin hepsi eşit derecede dikenliydi.

tüyler ürpertici, her biri kanla kaplı ve korkunç kırmızı gözlü.

Ares Evi'nin hücum eden Minotaur'u. Hades

Hanedanı'nın iskelet cehennem köpeği.

Artemis Hanedanı'nın kuduz atı.

Afrodit Evi'nin siyah kuğusu.

Uzaktan bakıldığında bile, Khtonik Spartalılar tehditkâr görünüyordu. Erkekler ve kadınlar *daha* uzun ve *daha* güçlüydü (*daha çekiciydi*, içimdeki ergen sapık yardımcı olmamakla birlikte bunu belirtti).

Siyah üç parçalı takım elbise ve elbiseler giymiş, kollarını kavuşturmuş, çeşitli can sıkıntısı pozlarında duruyorlardı.

Tezahürat yapmayan tek kesim onlardı.

Ancak, onları diğerlerinden ayıran şey hayvanlarıydı.

Olimposlular bölümünün çoğu renkli kuş koruyucularla doluydu: yanan kanatları, aslan kuyrukları ve garip gagaları olan kargalar ve kuzgunlar. Aralarında birkaç gargoyle, pembe maymun ve diğer garip görünümlü yaratıklar da vardı, ancak büyük çoğunluğu kuştu.

Ancak Ktonik Evlerin siyah sancaklarının altındaki hayvanlar . . . farklıydı.

Onlar kara yırtıcılarıydı.

Büyük orman kedileri.

Üç başlı kahverengi bir köpek yükseldi.

Tüylü bir kurt, şık bir jaguarın yanında duruyordu ve ağzı açık ten rengi bir adam, kısa dalgalı saçları olan çarpıcı bir siyah adama yaslanmıştı.

Aman Tanrım, bu Kızıl İkili.

İşkence görürken çığlık atan bir Titan'ın anıları zihnimde canlandı.

Korkuyla titreyerek bakışlarımı onlardan ayırdım ve arenanın etrafına baktım. Sparta'da neredeyse hiç kadın yoktu.

Arenada durum daha da kötüydü.

Yaklaşık elli çocuk benimle birlikte kumların üzerinde duruyordu ve hepsi bana bakıyordu.

Be

n. Tek kız bendim.

Lütfen bana şu anda bilinçli rüya gördüğümü söyle. Lütfen, bunun olmasına izin verme.

Gerçek.

Üç çocuk, Olimpiyat varislerinin sembolü olan küçük altın defne çelenkli taçlar takmışlardı ve herkesten daha iyiymişler gibi başlarını dik tutarak etraflarına ukalaca bakıyorlardı.

KÜKRE.

Tehditkâr bir hayvan hırıltısı havada yankılandı.

Kalabalık sessizliğe gömüldü.

Bir Nemean aslanı, stadyumun altından uzanan beyaz bir platformun üzerinde öne doğru eğildi ve görkemli altın yelesini salladı.

Sağ tarafta, bembeyaz takım elbiseli bir canavar adamın yanında yürüyordu.

Parlak mücevherlerle kaplı muhteşem bir altın defne tacı giyiyordu (kumlardaki çocuklarınkinden çok daha süslü). Bu ünlü şapka onun bir Olimpos Hanedanının lideri olduğunu gösteriyordu.

O Spartalı *bir* kraldı.

Sparta Federasyonu'nun ünlü lideri.

Kıvırcık altın sarısı saçları, ona uygun dolgun sakalı, şok edici gri gözleri ve ışıltılı teni kusursuzdu. Çok uzun boylu değildi ama geniş ve

tıknazdı.

Ondan güç yayılıyordu.

İki yüksek beyaz sütunun çerçevelediği podyumun sonunda durdu ve kollarını iki yana açtı.

Elektrik sanki canlı bir telmiş gibi parlayan teninde sıçradı. Enerji yağmurla karışıp kıvılcımlar oluştururken zapping sesleri yankılandı.

Dünya üzerinde yürüyen en tanrısal Spartalıydı.

Zeus'tu.

Olimposlu güçleri efsaneviydi; doğal olarak ürettiği elektrik hızını, zekasını ve gücünü artırıyordu. Tek kelimeyle herkesten daha iyiydi.

"Zeus'un Evi bu yaz ekinoksunda tüm Sparta'yı selamlıyor," Zeus'un sesi kolezyumun etrafına yansıdı.

"Olimpos laboratuvarlarımız ve bilimsel ilerlemelerimizle her zamankinden daha güçlüyüz!" diye bağırdı. "Biz bu yeni çağın *tanrılarıyız*."

Spartalılar ayaklarını yere vurdukça kum titreşti ve çiseleyen yağmur şiddetli bir yağmura dönüştü. Kıvılcımlar omuzlarında daha parlak sıçradı.

Zeus genişçe gülümsedi ve kalabalığa el salladı.

"On iki kadim Güç Hanesi karşımda birleşmiş ve her zamankinden daha güçlü bir şekilde duruyor ve hepinize hoş geldiniz demek benim için *büyük bir onurdur* - Spartalı generaller ve general statüsü kazanmak için çalışan stajyerler, böylece siz de bir gün şanlı federasyonumuzun üyeleri olabilirsiniz."

Spartalılar tezahürat yaptı ve tepindi. Hayvanlar kanatlarını çırptı ve kükredi.

Meclis bayrakları dalgalandı.

Zeus kuma doğru döndü. "Ve bu yılın inisiyelerine, yeni neslin varislerine, itlerine ve yaratıklarına *özel* bir hoş geldiniz. Kronos'un kutsadığı bu kolezyumda hepiniz eşitsiniz. Bu yıl Khthonikler yok ama *etkileyici* bir Olimposlular dizisi var."

Beyaz dişleri parladı.

Büyük Savaş'tan sonra Spartalılar varis üretmekte zorlanmışlardı ve ırklarını devam ettirebilmek için insanlarla mümkün olduğunca çok sayıda melez yaratarak umutsuzluğa kapıldıkları söyleniyordu.

Kumların üzerinde sadece üç çocuk taç taktığından, bu söylenti doğru gibi görünüyordu.

Sadece iki tanesi yaratıkların siyah pelerinlerini giyiyordu.

Zeus kollarını bir kez daha iki yana açtığında, kollarının etrafına elektrik kıvılcımları dolandı. "Memento homo quia pulvis es et in pulverem reverteris!"

Toprak olduğunuzu ve toprağa döneceğinizi unutmayın.

Yüksek sesle Latince konuşulduğunu duymak garipti. Kelimelerin sırasız söylenmesi, onları tercüme etmeye çalışırken başımın ağrımasına neden oldu.

Bu gerçek.

İnsanlar için ölü olan bir dil konuşuyorlar.

Bir adım daha geri attım.

Zeus'un altın bukleleri statik elektrikle yükseldi.

"Spartan Savaş Akademisi'nin kabul töreni katliamına hoş geldiniz. *Eğer* hayatta kalırsanız, tüm dünyadaki en zorlu zekâ testi olan potaya katılma onuruna erişeceksiniz. Bu kabul katliamı kutsal bir ayrıcalıktır."

Gözlerim büyüdü.

Eski moda bir hoş geldin yemeğine ne olmuştu?

Kalabalık (kana susamış canavarlar) daha yüksek sesle tezahürat yaptı ve vuruşlarıyla aynı ritimde alkışladı.

"Hepiniz on dokuz yaşındasınız." Zeus yaşımız çok önemliymiş gibi başını salladı. "Güçleriniz şimdiye kadar gelişti. *Ancak* ... çoğunuz yirmi yaşına kadar ölümsüzlük yaşına ulaşamayacaksınız. Yani bu sizin hesaplaşmanız - ilk ve ... çoğunuz için . .. karşılaşacağınız son engel."

Islak kum altımda titreşiyordu.

Elimi kaldırmayı düşündüm: *Eğer hiçbir gücümüz yoksa* ne *yapacağız? Katliamdan vazgeçebilir miyiz?*

Ayrıca, onlara tüm hayatımın bir engel olduğunu kim söyleyecekti? Ana rahminden çıktığımdan beri engellerle boğuşmayı bırakmamıştım.

Zeus başını geriye eğdi, ağzından kıvılcımlar saçarak gökyüzüne doğru kükredi, "Kronos'un zamanın şafağında ilan ettiği gibi, ölümsüzlük *bir hak değil, bir ayrıcalıktır*!"

Kalabalık onunla birlikte bağırdı ve geri bildirim keskin bir sızıya neden olunca yüzümü buruşturdum.

Panikledikten sonraki adım nedir? Bunu yapmam gerek.

Zeus bize baktı ve sordu, "İnisiyeler, gerekenlere sahip misiniz?
-TANRI OLMAK MI?" diye avazı çıktığı kadar bağırdı.

İçimden bir ses hayır diyor.

Gökyüzü açıldı ve yağmur daha şiddetli yağmaya başladı. Soğuk damlacıklar yüzüme sıçradı ve Zeus'un etrafında neon mavisi şimşekler patladı.

"Bu endişe verici," diye fısıldadı Nyx sağ kulağıma.

Uyuşmuş bir şekilde başımı salladım.
Yeni bir acı seviyesinin kilidini açmak üzere olduğuma dair kötü bir his vardı içimde.

Bölüm 5

Başlatma Katliamı

ALEXIS

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda, uzun mürekkep rengi saçlarıyla kıvrak, solgun bir figür yavaşça podyumdan Zeus'a doğru yürüdü.

Uzun, sivri gümüş kuleleri olan yakut bir taç takıyordu ki bu, Ktonik Ev liderlerinin meşhur sembolüydü.

Zeus'tan bir baş daha uzundu. Adamın

yüzü yıpratıcıydı. Tehditkardı.

Eğer bir müzik melodisi olsaydı, piyanoda çalınan en karanlık müzik ölçeği olan Locrian modu olurdu.

Adamın ayaklarının etrafında koyu bir sis dönüyordu ve gözleri sinsi bir siyah tonundaydı.

Üç başlı korkunç bir köpek de onun ürkütücü görüntüsüne eklendi. Korkunç hayvan, birbiriyle eşleşen siyah gözleriyle onu takip ediyordu.

Adam ve canavarı, Kuzey Denizi'nde sadece ölümsüz mahkûmları barındıran maksimum güvenlikli bir hapishane olan yeraltı dünyasını yönetmekle ünlüydü. Titanların ve hapsedilmiş Spartalıların işkence gördüğü yer. Medusa'nın rezil bir şekilde hapsedildiği yerdi.

Yanında pembe elbiseli, esmer tenli, kısa boylu bir kadın

yürüyordu. Kadın onun folyosuydu: güzel ve narin.

Kıvırcık sarı saçlarının üzerinde küçük bir defne tacı duruyordu - bu da onun bir Olimpos varisi olduğunu gösteriyordu - ve köpek büyüklüğünde bir ejderha, kuyruğu boynuna dolanmış bir şekilde altın sarısı omzuna tünemişti.

Spartalıların doğurganlık sorunları nedeniyle varisler çok nadir bulunur ve çok aranırdı.

Kadın parmak uçlarında durup fısıldayarak konuşurken, adamın ifadesi yumuşadı ve kolunu koruyucu bir şekilde kadına doladı.

Hades ve Persephone.

Aşkları dillere destandı.

Persephone, bitkiler üzerinde gücü olduğu söylenen karanlık bir yaratık olan Demeter ve Iasion'un kızıydı.

Mirası nedeniyle Persephone benzersiz bir şekilde güçlü ve güzeldi.

Hades ve Persephone'nin bu kadar kötü şöhretli olmalarının bir nedeni de buydu.

Çünkü herkes Hades'in Persephone için *her şeyi* yapabileceğini biliyordu. İnsanlar öldürülmüş ve Spartalılar sadece ona yanlış baktıkları için hapsedilmişti.

Diğer kısım ise Spartalıların karışıklıklarıyla tanınmasıydı (hem erkek hem de kadın sevgilileri vardı) ve sonuç olarak çok az Spartalı evlilik yemini ediyordu ve daha da azı tek bir kişiyle yemin ediyordu.

Zeus ve Hera gibi diğer Ev liderlerinin de ilişkileri vardı ama Spartalı yemini etmedikleri ve diğer Spartalılar ve insanlarla ilişkileri olduğu biliniyordu.

Yüzyıllar önce Spartalıların evlilik yemini etmelerinin bir norm olduğu ve en büyük düğünün *yedi* kişi arasında yapıldığı söyleniyordu.

Hades, kısa boylu, altın tenli adamın üzerinde yükselen Zeus'un sırtını sıcak bir selamlamayla sıvazladı.

Ayrı Spartalı ailelerin hiçbiri akraba olmasa da, kardeş kadar yakın oldukları söyleniyordu ve işbirlikleri Büyük Savaş'ı sona erdirmişti.

Aslana hırlarken köpeğin üç boynunun arkasındaki tüyler diken diken oldu. Canavarlar dişlerini göstererek göz göze geldiler.

Zeus uzaklaşırken ve aslanı onu takip ederken, kesin bir kıyamet hissi kemiklerime yerleşti.

Kumda bir adım daha attım.
Yağmur beni iliklerime kadar
ıslattı.

Hades kollarını iki yana açtı. "Kabul töreni katliamı şimdi başlıyor. Her zaman olduğu gibi, silahlara *izin verilmiyor* - *kim* silah kullanırsa öldürülecek." Sesi bir silah sesi gibi kolezyumda yankılandı.

Bize baktı ve yüzü mermerden oyulmuş gibiydi, duygusuz ve acımasızdı.

"Yumruklarınızı ve zekânızı kullanın," dedi Hades. "Damarlarınızdan pompalanan adrenalin, vücudunuz aksi takdirde başarısız olduğunda devam etmenizi sağlayacaktır - her şeyin ötesinde, bu zihinsel bir testtir." Sesi yükseldi. "Spartalılar tanrıdır ... unutmayın ... aptal tanrı diye bir şey yoktur!"

Kalabalık kükredi.

Gölgeler Hades'in etrafında uzanıyordu.

"*Değerini kanıtlamak için işte sana fırsat*!" diye bağırdı ve ayaklarının dibinde kara sis toplandı.

Mürekkep gibi sis, yüksek duvarlardan aşağı, durduğumuz yerdeki kumlara doğru akıyordu.

Efsanevi gücü bize doğru akıyordu. Kimse tam olarak ne yaptığını bilmiyordu ama herkes ondan korkması gerektiğini biliyordu.

Hades'in Evi'nin *Ölüm* Evi olarak bilinmesinin bir nedeni vardı. Yetenekleri Ares'in Evi kadar korkutucuydu.

Chthonic'lerin hepsi kötüdür.

Sis bastırıp hava sıcaklığı düşerken nefesim ağzımdan doğal olmayan soğuk bir nefes olarak çıktı. Göğsümü ovuşturdum, damarlarıma enjekte ettikleri adrenalinden dolayı kalbim rahatsız edici derecede hızlı atıyordu.

Thunder çatladı.

Acı verici bir şekilde hayattaydım.

Kara sis yaklaştıkça sesleri de taşıyordu*; bir kadın* feryat *ediyor, bir erkek Spartalıları çağırmam için yalvarıyor, genç bir çocuk hıçkırıyor, yabancı bir erkek acı içinde çığlık atıyor ve Nyx şaşkınlıkla tıslıyordu.*

Ondan kaçmak için döndüm ama gidecek hiçbir yer yoktu; çığlık atan sis her yanımı sarmıştı. Karanlık ve katı. Beni hapsetti.

Dişlerim takırdadı.

"ÖLÜMÜNE DÖVÜŞÜN!" Hades böğürdü, sesi garip bir ritimle çarpıtıldı ve üç köpek havlaması gürledi.

"Ölümsüzlük bir hak değil, bir ayrıcalıktır ... Ölümsüzlük bir hak değil, bir ayrıcalıktır ... " sözleri tüm salonda yankılandı.

Sağ tarafımda bir çocuk böğürdü ve sisin içinde etler birbirine çarptı. Başımı çevirdim ve gözlerimi kıstım.

Sol tarafımda bir çocuğun çığlığı aniden kesildi. Bir homurtu ve ardından sessizlik oldu.

Şimşek çaktı ve elektrik havayı doldurdu. Islak saçlarım köpürdü. Bir daire çizdim ve gözlerimi kısarak sise baktım ama hiçbir şey göremiyordum.

Nyx, "Hazır olmanız gerekiyor, tetikte olun,"

dedi. "Neye hazır olmalıyım?" Fısıldadım.

Sisin içinden bir çocuk çıktı ve bana doğru saldırdı.

Kaçmak için döndüm, bana çarptı ve yüzüm ıslak kuma çarptı. Vücuduma vurulduğu için uzuvlarım karıncalandı. Her yerimdeydi. Bana *dokunuyordu*.

Bir an saf bir şok yaşadım.

Dondum kaldım.

Nyx bana bir şeyler bağırdı ama duyamadım.

Yumruklar başımın yan tarafına çarptı ve sol kulağımdaki çınlama daha da arttı. Bir başka darbe çeneme geldi.

Hâlâ bana dokunuyordu ve ben bunu

istemiyordum. İçimde bir şeyler koptu.

Çocuğun tutuşuna karşı koyarak savruldum ve körlemesine tekmeledim. Çizik. Yumruklarım kalın kaslara çarptı. Boğuştuk, ıslak kumda yuvarlandık.

Karnıma delice bir güçle yumruk attı. Kusmuk

tadı aldım.

Nyx boynuma doğru kaydı.

Saldırganım üstüme yığıldı, kasılıyordu. Onu

ısırmıştı.

Vücudunu itip ayağa kalkmaya çalışırken dişlerimin arasından çığlık attım, kalbim hızla çarpıyordu, soğuk nefesim düzensizdi, yönümü bulmaya ve düşünmeye çabalıyordum. Bana dokunduğu yer tüylerimi diken diken etti.

Sanki iğrenme duygusunu silebilecekmişim gibi ellerimi kumla kaplı kollarımda gezdirdim.

"Teşekkürler." Nefes nefese kaldım.

Nyx, "Evlat, tetikte olman ve kaçman gerekiyor," dedi. "Eğer yaklaşırlarsa onları ısırırım, böylece sen-"

İki vücut bana çarptı. Sonra bir

üçüncüsü.

Dördüncü.

Sayısını unuttum. Çocuklar her yerde kavga ediyordu. Kütüphanede anlatılan kurgu kitaplardaki gibi incelik, kaçma ve ustaca manevralar yoktu.

Hiç onur yoktu.

Bizler hayvandık.

Ziller çaldı ve unutulmaz bir müzik çaldı.

Cehennem bir yer değildi; bir arbedenin ortasında kırılan kemikler ve boğuk bağırışlardı. Çığlık atan siyah bir sisin içinde savaşmaktı ve bu sesler ürkütücü bir şekilde üvey aileme benziyordu.

Kaosun ortasında körlemesine yumruklarken, tekmelerken ve tırmalarken akıl sağlığım kayboldu. Kan püskürdü. Yağmur yağdı. Gök gürledi.

Ateşle vaftiz.

Bir yumruk yüzüme çarptı. Burnum kırıldı ve kan sıçradı. Ağzıma bakır doldu.

Biri onu sisin içine geri çekti.

Eller arkadan boğazıma dolanmaya çalıştı ama Nyx çoktan oradaydı ve bir çığlıkla sarsıldılar.

Kesik kesik nefesim havaya karıştı.

Sis sadist bir battaniye gibi üzerime örtülürken sıcaklık sıfırın altındaydı; bir *kadın ölürken feryat* ediyordu.

"Pis, terk edilmiş it," diye homurdandı biri.

Sol kulağımdaki çınlama artık tiz bir yanmaya dönüşmüştü. Döndüm ve koştum.

Tökezledi. Kaçtı. Sersemlemiş bir halde ıslak kumun üzerinde donuk sisin içinden koştu. *Uzaklara. Uzaklara. Uzaklara. Uzaklaşmam* gerekiyordu.

Bu utançla başa çıkmak çok zordu. Koşarken saçlarımı çektim, tam olarak anlayamadığım bir utançla öğürdüm.

Şimşek çaktı ve gök gürledi. Her şey bozulmuştu.

Sisin içindeki sesler ve savaşan bedenler arasında neyin *gerçek* neyin kafamın içinde olduğunu anlayamıyordum.

Birinin kanlı yüzüne çığlık attım; onlar da bana çığlık atarak karşılık verdi. Bir çocuk bana tekme attı ve ön kolum kırıldı.

Zar zor fark ettim. Şiddete alışkındım ama *böylesine* değil. Adrenalinin etkisiyle ayakta duramayacak haldeyken olabildiğince hızlı koşmaya başladım.

Nyx'in görünmez pulları her yöne saldırırken boynuma sürtündü.

Elleri beni yere yatırdı, sarsılarak düştüler.

Kendimle kavga arasına mesafe koymaya çalışarak sisin içinden geri çekildim.

Bir şeye çarptım ve sıçradım.

Etrafında döndü.

"*Hayır. Hayır. Hayır.*" Yırtık pırtık siyah cüppeli bir çocuk ellerine kapanarak hıçkırdı ve kıpırdamadı. Her nasılsa, ona vurduğumu hissetmemişti. "Bunu yapmak istememiştim. Yemin ederim. İsteyerek yapmadım."

Dizlerinin üzerindeydi, yapayalnızdı.

Kafasından küçük siyah boynuzlar çıkıyordu.

O bir yaratık.

Siyah sis sanki ona saldırıyormuş gibi etrafında dönüyordu.

"Hayır, çok özür dilerim! Çok özür dilerim!" diye boğuldu ve şimşekler perişan yüz hatlarını aydınlattı. "Çok özür dilerim. Yalan söyledim, bunu yapmak istedim!"

Kendi kafasına yumruk attı.

Thunder yuvarlandı.

Karanlık müzik çaldı.

Kendi yumruklarıyla kendini öldüresiye döverken kumun üzerine kan sıçradı. Boynuzları kuma düştü.

"*Ah canım*," diye fısıldadı

Nyx. Döndüm, koştum

ama kaydım.

Derin su birikintisinde ellerimle kendimi yakaladım. Acı kolumdan aşağıya doğru yayıldı. Ayağa kalktığımda kollarım -parmak uçlarımdan dirseğime kadar- kırmızıya boyanmıştı.

Kalın yağmur damlaları üzerine sıçradı.

İçine düştüğüm yapışkan kan birikintisine baktım. Dişlerimi gıcırdatarak ağzımdaki kumu tükürdüm. Dehşetle titriyordum. Nefes almakta zorlandığım için nefes nefese kaldım.

Nefes alamıyorum.

"Çok üzgünüm," dedi Nyx umutsuzca. "Bilseydim, evlat. Seni hazırlardım."

Titreyen ellerime aptal aptal baktım.

"Tecrübelerime göre, güce sahip olanlar ona sahip oldukları için acı çekerler," diye fısıldadı Nyx.

Çığlık atan sis bacaklarıma dolandı. Seslerin kesilmesi için avucumun kenarını başımın yan tarafına vurdum.

Yapmadılar.

Açık yaralarla kaplıydım ve tepeden tırnağa kana bulanmıştım ve hepsi de bana ait değildi.

Koparılmamış tırnaklarımın altı kanla kaplanmıştı. "Ama

benim hiçbir gücüm yok," diye fısıldadım.

Pullar boynuma doğru kaydı. "İstesen de istemesen de bu senin kanında var," dedi Nyx. "Sende var. Her zaman vardı, sadece bunu bilmiyordun."

"YIRMI YARIŞMACI KALDI." Hades'in çarpıtılmış sesi bir kırbaç gibi şakladı. "SADECE ON KIŞI POTAYA GIRECEK - YA ŞIMDI KENDINI KANITLA YA DA YOK OL."

Zonklayan burnumdaki kabuk bağlamış kanı sildim.

Ön kolumdaki "C+A" dövmesi parladı ve görüşüm bulanıklaştı. *Charlie'yi özledim. Fluffy'yi özledim*. Dizlerimin üzerine çöküp cenin pozisyonunda sürünme dürtüsü çok baskındı.

Belki de alternatif bir dünyada öyleydim.

Bu dünyada, büyük bir beden sisin içinden hızla çıktı. Bir kez daha.

Bir yumruk başımın sol tarafına geldi. Kollar etrafımı sarıp beni yere yatırırken tekme attım ve tırmaladım. Saçlarımı kopardılar, boynumu kırmak için başımı ele geçirmeye çalışıyorlardı.

Nyx tısladı ve saldırdı.

Diğerleri gibi çocuk da yere yığıldı.

Bedenini ittim ve yağmurda sırtüstü uzandım, nefesimi tutmaya çalışırken bacağım sisten dışarı fırladı.

Bu yeni saldırgan çelik burunlu bir botu yan tarafıma vurdu. Kaburgalarım kırıldı. Ben ayağa kalkamadan bir ikincisi belirdi ve tekme attı.

"Terk edilmiş bir dişi it; belli ki bir sebepten ötürü terk edilmiş bir *iğrençliksin*. Evlerimiz bize senin gibi kusurlarla nasıl başa çıkacağımızı öğretti," diye hırladı.

Bir üçüncüsü daha katıldı. Gök gürledi.

Nyx boynumdan fırladı. *Güm.* Ağırlığı göğsüme çarptı.

İçimi panik kaplarken darbeleri hissetmeyi bıraktım -kanımın inciklerine sıçradığını fark etmedim-.

Yağmur daha şiddetli yağdı.

"NYX!" Onun görünmez bedenine sarılırken çığlık attım. Kollarımda buz gibi ve gevşekti.

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.

Göğsümün içindeki his çok kuvvetliydi.

Bir hayvan gibi çığlık attım ve tırnaklarımla Nyx'e zarar veren canavarların bacaklarını tırmaladım. Kolum bir çizme darbesiyle çatladı ama umurumda değildi.

NYX!

Çırpınarak, boğuşarak, çığlık atarak, kalan tırnaklarımla adamları tırmaladım; onlar küfür edip beni silkelemeye çalışırken derilerini kemiklerinden ayırdım. Öne atılarak dişlerimle onları ısırdım.

Darbeleri hiçbir işe yaramadı, çünkü nasıl dayak yiyeceğimi *biliyordum*.

İçlerinden biri kaydı ve düştü. Kendimi ayağa fırlattım ve peşlerinden atıldım. Geri çekildiler.

Üçe karşı bir.

Nyx'i incittiler. O hep oradaydı. Karton bir kutunun içinde bana sarılmıştı.

Dişlerimi sıktım ve kalbim milyonlarca parçaya ayrılacakmış gibi yanarken onlara çığlık attım.

Üçü de geriye doğru bir adım attı ve bana bakakaldılar.

Ben de bir adım ileri attım.

Öfke beni doldurdu.

Biri bağırdı; dördümüz de başımızı sağa doğru çevirdik.

Gölgeli bir figür sis tarafından siluet haline getirilmişti. Bir hareket oldu ve elini saldırganlara doğru uzattı.

Parlayan kırmızı ışık siyah sisten

yansıyordu. Nasıl nefes alacağımı unuttum.

Acı göğsüme saplandı.

Sisin içindeki çocuk Khthonik güce sahipti; bize zarar verebilirdi ve onu durdurmamızın hiçbir yolu yoktu. Sanki bu düşünceyi noktalamak istercesine, üç saldırganım dizlerinin üzerine çöktü ve dehşet dolu ifadelerle bana bakarken acı içinde haykırdılar.

Zeus bu yıl hiç Chthonics olmadığını söyledi. Kimse onun ne dediğini bilmiyor mu?

Öyle mi?

Ölmek üzere olan çocukların dudaklarından köpükler damlıyordu ve

vücutları

Bana bakarken ve böğürürken yanıyorlardı.

Yakın çevremdeki sis yoğunlaştı ve saldırıyormuş gibi bana doğru koşmaya başladı. Sisin içindeki erkek sesleri bana doğru çığlık attı.

Gözlerimi kapattım.

Çığlıklar yoğunlaştı: gerçek ve hayali.

Panik kalbime daha sıcak bir şekilde

saplandı.

Buzlu sis tenime çarptı.

Donup kalmıştım, ölüyor olmalarına seviniyordum ama bu manzarayı hazmedemiyordum. Sonunda üçü de mide bulandırıcı bir feryat kopardı ve sessizliğe gömüldü.

Yağmur kuma yumuşak bir şekilde sıçradı.

Bitti artık.

Panik azalınca gözlerimi açtım.

Solgun Khthonik çocuk sisin içinden öne doğru adım attı. Kıyafetlerinin birkaç parçası omuzlarında kalmıştı ama geri kalanı yırtılmıştı. Tiksinmiş bir ifadeyle bana baktı. Üzerinden nefret akıyordu.

Şimşek çaktı ve gök gürültüsünün kreşendosu kumu titretti. Arkama baktım.

Hamlesini yapmasını bekledi. Bir

adım attı-

"KATLİAM SONA ERDİ." Hades'in sesi havada elektrik gibi çıtırdadı. "SON ON KİŞİ POTAYA GİRMEYE HAK KAZANDI - TEBRİKLER."

Siyah sis dağıldı. Duvarlardan yukarı doğru çekildi ve Hades'in ayaklarının etrafında kıvrıldı. Korkunç çığlıklar dağıldı. Sıcaklık normale döndü.

Parçalanmış cesetler her yere saçılmıştı.

Her şey -kum, düşenler, ayakta duran on kişi- kırmızıya boyanmıştı.

"*Sparta'ya hoş geldiniz*!" diye tezahürat yapan kalabalık, yağmur altında evlerinin bayraklarını salladı.

Yere baktım.

Kıyafetlerim yırtılmıştı ve vücudumdan paçavra gibi sarkıyordu ama en azından saç bağları bileklerimdeki kabarık yaraları hâlâ kapatıyordu.

Yarı çıplaktım, üzerim kum parçaları ve çizgilerle kaplıydı ama umursayacak enerjiyi kendimde bulamıyordum. *Meme ucunu ve dudakları (vajinal) serbest bırakmak mı?*

Başım döndü ve dünya kaleydoskoplaştı.

Adrenalin beni hâlâ etkiliyordu.

Hiçbir şey gerçek görünmüyordu.

Nyx'in b a c a k l a r ı m a ve boynuma dolandığını hissettiğimde rahatlayarak nefes verdim. "Dinlenmeye ihtiyacım var," diye fısıldadı zayıfça.

Yağmurun altında Hades, ayak bileklerinin etrafında dönen iğrenç siyah sisiyle podyumun kenarında sakince duruyordu.

Gücü ona delilik gibi gelmişti.

Peder John yanılıyordu; şeytan gerçekti ama onu durduracak bir tanrı yoktu.

Hades Hanesi'nin lideri umursamaz ve acımasız bir ifadeyle kumlara baktı.

Hiçbir şey insanlığı *ondan* kurtaramazdı.

Nyx'in yaralanmasının, pek çok kişinin ölmesinin sebebi oydu.

Hiç kimseden bu kadar nefret etmemiştim.

"Tanrıların zihinsel ve fiziksel metanetini sergileyen on Spartalımızı *tebrik ederim*," dedi Zeus, gülümseyerek Hades'in yanına geçerken üzerinden kıvılcımlar sıçradı. "Potaya hoş geldiniz. Önümüzdeki yıl hayatta kalırsan Sparta vatandaşı olacaksın. Ölümsüzlük senin ellerinde."

Kolezyum daha yüksek sesle tezahürat yaptı.

Siyah sisin beni bir mengene gibi sardığını hâlâ hissedebiliyordum. *Aklımı kaybediyorum*.

Zeus kalabalığa gülümsedi ve daha parlak bir şekilde parladı. "Bize katıldığınız için hepinize teşekkür ederim. Sparta ve Sparta Federasyonu sizin sayenizde her zamankinden daha güçlü! Şimdi, akıl hocası olarak seçilen onurlu Spartalılar, kumların üzerinde bana katılın."

Bum.

Zeus ve bir düzine adam duvarın k e n a r ı n d a n atladılar ve dizlerini bükerek kuma indiler. Hayvanları da onları takip etti.

Duvar en az beş kat yüksekliğindeydi.

Yaklaşan adamlara boş gözlerle baktım. Her şey bulanıktı. Zaman çarpıtılmıştı.

Zeus kumun diğer tarafında konuşuyordu. "Akıl hocası olmak büyük bir onurdur. Bildiğiniz gibi, eğer inisiyeniz potadan sağ çıkarsa, bir Spartalının ulaşabileceği en yüksek sınır olan general statüsüne ve federasyona katılma şansına sahip olacaksınız!"

Stadyumdan atlayan Spartalı erkekler tek dizlerinin üzerine çöktüler ve başlarını ona doğru eğdiler. "Bu bizim için onurdur!" diye koro halinde karşılık verdiler.

Kanlar içinde diz çöktüler.

Boğuk bir ses geldi. "Ne ... adı?"

Sol tarafımdan ufak tefek, yaşlı bir kadın çıktı. "Adın ne?" diye tekrarladı. Saçları parlak beyazdı, gözleri morun garip bir tonundaydı.

Sustum.

Tanıdık geliyordu ama kafam adrenalinle doluydu ve onu neden tanıdığımı hatırlayamıyordum.

Zeus onurdan bahsedip durdu.

Kadın bir parşömen üzerinde kalem tutuyor ve beklentiyle bana bakıyordu. Üzerinde sarı bir yağmurluk vardı ve neon-turuncu galoş giymişti. Gülünç görünüyordu.

"Adın *ne*?" diye tekrarladı. "Listedeki son kişi sensin... Seni yazmalıyız, her şeyi düzgün yapmalıyız."

Burnumdan manik bir homurtu kaçtı.

"Kendine gel kızım." Yüzüme bir tokat atınca başım yana kaydı.

Kim yeni tanıştığı birine bunu yapar ki?

Dorean onu özlerdi.

Ağrıyan çenemi ovuştururken, küçük yaşlı kadın (şiddetli saldırgan) eşofmanımın parçalanmış kalıntılarını yakaladı ve beni şaşırtıcı bir güçle kendi seviyesine çekti.

"Kader seni destekliyor - *sakın* bizi seni desteklediğimize pişman etme Alexis Hert."

Elinden kurtuldum.

Madem adımı zaten biliyordu, neden sordu? Ona soracaktım ama yabancılarla konuşma korkumu yenmek için bir katliamın bile yeterli olmadığı ortaya çıktı.

Gözleri elektrik mavisinin doğal olmayan bir tonunda parlıyordu. "Bana adını söyler misin?" Ses seviyesi üç oktav düştü. "*Şimdi* söyle."

"Alexis H-Hert," diye fısıldadım.

Yanağımı okşayıp tatlı tatlı gülümserken mavi gözleri tekrar menekşe rengine döndü. "Bunu sakın unutma, tatlım." Yakınıma eğildi ve komplocu *bir* tavırla fısıldadı, "*Kız kıza* - ne demek istediğimi anlıyorsan, katillere karşı şansımı denerim - tazılarıyla bile." Göz kırptı ve parşömenine adımı yazdı. "Onların ... *tutkularının* ... seni korkutmasına izin verme."

"Ne?" Ben sordum.

Kaşlarını oynattı ve paytak paytak yürüyerek uzaklaştı, Zeus'a doğru ilerlerken cesetlere basıyordu.

Kürek öncesi komşusu Paul'den daha kötü durumda olabilir.

Sadece güçlerini kullandıklarında Chthonic gözlerinin kırmızıya döndüğünü duymuştum. Gözlerinin maviye dönmesi ne anlama geliyordu?

Ne yapabilir ki? Nedir o? Neden bu kadar tanıdık geliyor?

Omurgamdan aşağı garip bir his süzüldü.

Sanki-

"Kader bu on Spartalıyı saflarımıza yazdı," diye duyurdu Zeus parşömeni tutarken, sonra da okudu. "Maksimum, Hera'nın Evi'nden bir it."

Sarı saçlarında mavi çizgiler ve kahverengi gözleri olan kısa boylu çıplak bir çocuk tökezleyerek öne çıktı.

"Senin akıl hocan Ryax," dedi Zeus, "Dionysos Hanedanı'ndan bir başka it."

Spartalı bir adam omzunda albino bir karga ile ilerledi. Dik dik baktı ve gergin görünüyordu. *Onu akıl hocam olarak almadığıma sevindim*.

Kalabalık alkışladı.

Gri gökyüzünde şimşekler çaktı ve gök gürledi. Dişlerim takırdadı.

İsimler vardı Oku, erkekler BasamaklıİleriI, ama zar zor fark ettim.

Etrafımdaki her şey paramparça oluyordu. Hiçbir şey gerçek değildi.

"Drex Chen," dedi Zeus ve ben sarsıldım çünkü öne çıkan çıplak Chthonic çocuğu tanıdım. Bana saldıran üç kişiyi öldüren oydu.

Kalabalıktan kimse tezahürat yapmadı. Zeus'un gülümsemesi kayboldu.

"Terk edilmiş it!" diye bağırdı biri.

Bu yüzden onu tanımıyor olmalıyım. Onun Chthonic olduğunu bilen tek kişi ben miyim? Bu hiç iyi değil.

Zeus, koyu altın rengi teni ve fırtına grisi gözleriyle yakışıklı, sarışın bir adama doğru başını salladı. Adamın omzunda altın başlı bir akbaba oturuyordu. "Akıl hocan Theros, Zeus Hanedanı'nın varisi."

Bu kez kolezyum alkışlarla inledi.

Theros kaşlarını çattı, başındaki küçük altın defne çelengi parlıyordu ama sonra yüzü parlak bir gülümsemeyle değişti ve kalabalığa el sallayarak Drex'in sırtını sıvazladı.

Zeus boğazını temizledi. "Sonunda Alexis Hert'e sahibiz - kader bizi kutsadı. Lütfen yüzyıllar sonra gelen ilk dişi ite *hoş geldin deyin*."

Yüzlerce Spartalı beni incelerken garip bir alkış tufanı koptu. Drex kısık bir ifadeyle bana baktı.

Havada istenmeyen kişi olduğuma dair fısıltılar dolaşıyordu. Bir karavan parkının arkasındaki karton kutuda yaşadığım için, onların yargıları kolayca görmezden gelinebiliyordu. Onların alayları, lisedeki zorbam Jessica'nın yanında hiçbir şeydi.

"O ve onların özel durumları nedeniyle Alexis'in akıl hocaları-" Zeus durakladı ve anlaşılmaz bir ifadeyle bana baktı. "- Afrodit Hanedanı'nın iti Patro *ve* Ares Hanedanı'nın iti Achilles."

Olimpiyatlar bölümü çoğunlukla sessizdi; tek tük alkışlar vardı.

Ancak Chthonic bölümü, bayraklarını sallayarak avazı çıktığı kadar bağırdı ve tepindi.

İki uzun gölge arenanın kenarından öne doğru adım attı.

Kanlı kumun üzerinde sinsice ilerlediler.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

İki adam bana doğru yöneldiğinde, yanlarında yürüyen korkunç kurt ve jaguardan bir şekilde daha vahşiydiler. Her iki hayvan da bana bakarken dişlerini gösteriyordu.

Koşabiliyorken koş.

Bir adım geri attım.

Bir kol boyu ötede durdular; biri günah kadar yakışıklıydı, diğeri ise ağzını çenesine dayamış vahşiydi. Videolar boyutlarının hakkını vermiyordu. Yüzlerini görebilmek için başımı arkaya eğmek zorunda kaldım.

Beni sakatlayacak kadar yakın.

Mükemmel dikilmiş takım elbiseleriyle üzerimde yükseliyorlardı. Bileklerinde altın kol düğmeleri pırlantalarla parlıyordu ama diğerlerinin aksine göğüslerinde, kalçalarında ve kollarında silah kılıfları vardı. Her tarafları silah ve bıçaklarla kaplıydı.

Lucifer'in kendisi daha az korkutucu olurdu.

"Artık bizimsin," dedi Patro yavaşça, sesi soğuktu.

Birini selamlamak için ne biçim bir yol. Tehditkâr bir adım daha yaklaştı.

"Açık konuşayım," diye hırladı Patro. "Senin sahibin biziz ve terk edilmiş bir *kız* olduğun için sana karşı yumuşak davranmayacağız." Dudakları kıvrıldı.

"Ayrıca bizi iğrendiriyorsun, senden hoşlanmıyoruz ve *asla* hoşlanmayacağız, bu yüzden kendini tüm romantik hayallerden kurtar. İşte tam olarak olacaklar... potadan sağ çıkacaksın ve bizi general yapacaksın, sonra

-Varlığınızı bile *unutacağız*. Sen Olimposlusun, biz de Khthonic'iz, seni zerre kadar umursamıyoruz. Anladın mı?"

Yeşil gözler, fırtınanın ortasında titreyen karavan ışıkları gibi uyarıcı bir şekilde parladı. Rahatsız edici ve uğursuz.

Dişlerini gösterdi.

İnternet haklıydı; Chthonics kötüydü.

"Anladın mı?" Patro öne doğru eğildi ve Achilles onu tutuyormuş gibi omzunu kavradı. Ağızlıklı adam bana dik dik baktı ve kırmızı gözleri Patro'yu korumak için içimi boşaltacağını açıkça gösterdi.

Nefret saçarak üzerime çullandılar.

"Sen de mi benden iğreniyorsun?"

Cüretkârlığımla başladım. Kaşları kalktı.

Merhamet dilenme isteğimi bastırdım ama vahşi adamların önünde korkmayı reddettim.

Patro aldatıcı bir yumuşaklıkla, "*Güzel*, duyguların karşılıklı olmasına sevindim," dedi. "Ama sorduğum şey bu değildi. Beni *anlayıp anlamadığını* sordum."

Başını alaycı bir tavırla yana eğdi; boynunun yan tarafında kırmızı harflerle "Aşil" dövmesi vardı.

Dünya tarihindeki en güzel kadının oğlu nefret saçıyordu.

Tüylerim diken diken oldu.

"Evet, anladım," diye fısıldadım ve başımı eğdim.

Zeus bir şey söyledi ve öne doğru adım atarak beni iki yandan kuşatacak şekilde yeniden k o n u m l a n d ı l a r . Milimetrelerce uzakta.

Öldürecek kadar

yakın. Titremeler daha

da kötüleşti.

Sağ tarafımda Patro eğildi ve buz gibi nane kokusu burnumu yaktı. "Bizimle uğraşmak istemezsin ..." Söylenmemiş olan *canını yakarız* sözü aramızdaki havada asılı kaldı.

Bunu söylemesine gerek yoktu; beni tehdit eden ilk kişi o değildi.

Şakağıma çarpan soğuk nefesten uzaklaştım ve yan tarafım Aşil'e çarptı. Sıçradım ve uzaklaşmak için öne doğru bir adım attım.

Patro kolumu tuttu ve beni aralarına geri çekti.

"Gülümse," diye emretti nefesinin altından. "Herkes bakıyor - kendini toparla."

Jaguar uyarırcasına tısladı.

Bana *dokunuyordu*. Tenim karıncalandı ve vücudum ter içinde kaldı. Onda garip bir şeyler vardı, zalimce bir şeyler.

Panik başladı.

Ona asla karşılık vermemeliydim.

Ne düşünüyordum ki?

Geri çekildim ve Achilles'e tekrar çarptım. Koyu halkalarla çevrili kalpsiz gözleriyle bana dik dik baktı. Kehribar ve ateş gibi kokuyordu. Üzerinden ısı yayılıyordu.

Patro'nun etrafını bir

ürperti sardı. Ateş ve buz.

"Gülümse dedim," diye sertçe emretti Patro.

Dudaklarımın kenarları yukarı çekildi, kas hafızası devreye girdi. Maske takmanın ve her şey yolundaymış gibi davranmanın rahatlığı vardı. Bunu sefil hayatımın her günü yapmıştım.

Zeus devam etti. "Eğer bir inisiye Ocak ayındaki Vatandaşlığa Kabul Balosuna ve ertesi sabahki mezuniyet törenine kadar potada hayatta kalırsa, Sparta'nın ölümsüz bir vatandaşı olacak. Akıl hocaları general unvanını alacak ve Sparta Federasyonu'nda kendilerine bir koltuk verilecek."

Boğazını temizledi.

"Eğer bir inisiye Ktonik ise, ki bu yıl hiç yok, mezuniyet töreninde Ölüm Meclisi'ne kaydedilecekler."

Beni kurtaran çocuğun Chthonic olduğunu kesinlikle bilmiyorlar.

Ona doğru baktım ama gözlerini kanla kaplı ellerine dikmiş, şok olmuş bir ifadeyle bakıyordu.

Onun sırrını ben söylememeliydim.

En azından Ölüm Meclisi'ne girme *şansım yoktu* ve büyük olasılıkla Ocak ayına kadar hayatta kalamayacaktım.

Umut ışığı.

Yaşasın. Şanslıyım.

Ayağımın dibinde bir kurt hırladı ama yere bakmadım.

"Evlat, o pis melez neden sana hırlıyor?" Nyx'in sesi tısladı ve ben rahatlayarak yere yığıldım çünkü sesi daha sağlıklıydı.

Patro'nun pazumu kavraması beni ayakta tutan tek şeydi. "Kendine gel." Sesi tırtıklı bir bıçak gibi keskindi.

"İyi misin?" Ona sessizce sordum.

"*Elbette* iyiyim." Nyx öksürdü. "Aptal çocuk beni bayılttı - *belli ki* beni öldürmek için bir çocuktan fazlası gerekiyor."

Sıcak pullar boğucu bir şekilde boynuma dolandı ve çatallı bir dil yüzümdeki gözyaşlarını yaladı. "Uh-kid ... *Crimson Duo* neden senin yanında duruyor?"

"Onlar benim akıl hocalarım," diye fısıldadım.

Patro kolumu bıraktı ve yanlarımız birbirine değecek şekilde yaklaştı. "Kendi kendine saçma sapan şeyler mırıldanmayı bırak ve dik dur."

Ondan uzaklaştım. O

yaklaştı.

"Boku yedin," dedi Nyx gerçekçi bir ses tonuyla. "Bu adam İyi. Bunu gözlerinden anlayabilirsin. Seni yutmak istiyor. Şiddetle."

Yüzümü buruşturdum.

Büyüleyici.

Zeus bana baktı. "İnisiyeler, önümüzdeki iki haftayı sizi potaya hazırlayan akıl hocalarınızla birlikte yaşayarak ve iyileşerek geçireceksiniz. Ayrıca önümüzdeki bir yıl boyunca her iki haftada bir üç gününüzü onlarla birlikte eğitim ve strateji geliştirerek geçireceksiniz."

Pullar boynuma doğru kaydı ve Nyx, "Bunun sonunun iyi biteceğini sanmıyorum," dedi. Burnumdan manik bir homurtu kaçtı.

"Bu kadar komik olan ne?" Patro'nun sesi buz gibiydi.

Sormasına gerek var mıydı?

Yüzlerce Spartalı'nın önünde yarı çıplaktım ve Olimposlu olduğum için benden zaten *nefret eden* Kızıl İkili'nin yanında d u r u y o r d u m ve Zeus birlikte nasıl bolca zaman geçireceğimizden bahsediyordu.

"İnisiyeler, adrenalininiz yakında geçecek," diye duyurdu Zeus, altın derisinden güç fışkırıyordu.

"Akıl hocaları, onları iyileştirin ve onlara liderlik edin ve unutmayın ..." Ellerini kalabalığa doğru kaldırdı. "Ölümsüzlük bir hak değil, bir ayrıcalıktır!" Kolezyum onunla aynı koroyu oluşturdu.

Zeus gülümsedi, teni parlıyordu.

Nasırlı parmaklar her iki pazımı da sardı.

"*Domus*," diye fısıldadı Patro ve sıçrayarak uzaklaştık.

Sinirlerimin her biri boyunca beyaz bir acı alevlendi. Duman ciğerlerimi doldurdu. Karanlık beni paramparça etti, gerçeklik bir-

Acı durdu ve eller beni serbest bıraktı.

Dizlerimin üzerine çöktüm, etrafımda dumanlar yükseliyordu. "Evine hoş geldin," dedi Patro acımasızca.

Ölmekten sonraki en iyi şeyi yaptım, bayıldım.

Bölüm 6

İyileşme

ALEXIS

Patro milyonuncu kez, "İlaçları al," diye emretti.

Bir cesedi taklit ederek cansız bir şekilde yatağa yayıldığım yere dik dik baktı.

Gövdemin üzerine bir çarşaf örtülmüştü, var olmayan mütevazılığımı koruyordu (bir stadyum dolusu insanın önünde yarı çıplak durduğuma hala inanamıyordum) ve ahşap tavan üzerimde en az üç kat yükseliyordu.

Odaların bu kadar uzun olabileceğini bilmiyordum.

Hayatımda gördüğüm en büyük yatakta yatıyordum. Erkeksi siyah bir yatak başlığı ve ipek gibi hissettiren kabarık beyaz bir yorganı vardı. Nyx yastıklardan birinin altında uyuyordu.

Yatak çökmüştü, daha önce hiç yaşamadığım bir lükstü. Ayrıca benim kurumuş kanımla kaplıydı.

"Hayatta olmaz," dedim zorla, çünkü yabancıların yanında bayılmam mümkün değildi. Tek bildiğim, organlarımı almaya çalışabilecekleriydi.

Kimse böbreğimi almayacak. Özellikle de bedavaya. Bunun için en az on yemek kuponu alabilirim.

Patro ellerini dağınık saçlarında gezdirdi. "İmkânsız davranıyorsun."

Omuz silkmeye çalıştım ama bu hareket ağrıma neden oldu. Bunun yerine yumuşakça (manik bir şekilde) mırıldandım.

Kolezyumdan atlar atlamaz bana verdikleri adrenalinin etkisi geçmişti, bu yüzden doktorlar nihayet geldiğinde acı içinde kıvranıyordum.

Son birkaç saat bir işkence bulanıklığı içinde geçmişti.

Orta yaşlı bir adam gibi görünen ama muhtemelen yüzlerce yaşında olan Spartalı doktor, "Kıpırdatmayın onu," dedi. Göğüs cebinde Hermes Evi'nin balığı işlenmişti ve omzuna karlı bir baykuş tünemişti. "Kımıldamasına izin vermeyin."

Achilles bacaklarımı tuttu ve beni yere yatırdı.

Beni serbest bırakması için ona bağırma dürtüsü boğazımda fokurdadı; bunu bastırdım ve daha yüksek sesle mırıldandım.

Patro sanki bana dokunmak istemiyormuş gibi belimin iki yanından tuttu.

Hislerimiz karşılıklıydı.

Odanın karşısında, şöminenin önünde bir jaguar başını pençelerinden kaldırdı ve buz gibi zümrüt gözleriyle bana baktı. Bana doğru tısladı. Onun yanında, kırmızı gözlü bir kurt kulaklarını düzleştirdi ve bana dişlerini gösterdi.

Ağzımı açarak sordum-

Doktor *kaba* bir şekilde çıkık omzumu yuvasına geri soktu ve zonklayan ağrı yan tarafıma doğru yayıldı.

İnledim.

Bir kurdun derin hırıltısı odayı titretti. Keskin

geri bildirim sol kulağımı yaktı.

Doktor tekrar hayvana baktı ve benden bir adım geri çekildi. "Tüm çıkık kemikleri yerine oturtuldu. Sadece kırıkları sarmam gerekiyor."

Sanki onu duymuş gibi diğer doktor içeri girdi. Omzunda yeşil bir karga ve elinde uzun bir sayfa olan bir pano vardı. Kanatlı iğrenç şey (kuşları hiç sevmemişimdir) sayfayı meslektaşına uzatırken bana ters ters baktı.

İkisi de bön bön baktılar, bana baktılar, sonra da kâğıda baktılar. "Nedir bu?" Patro sıkıntıyla sordu. Doktorlar bir süredir

Saatlerce kemiklerimi dikti ve ayarladı ve açıkça sabrını kaybediyordu.

Kağıdı çevirdi. Vücudumun bir röntgeniydi - beni el tipi Spartan makinesiyle taramışlardı - ve kırmızı oklar vardı

üzerine kalıcı kalemle çizilmiş. "Oklar kemiklerinin kırıldığı yerleri gösteriyor," dedi.

Bir sürü ok vardı.

Bileklerim ve kollarım neredeyse kıpkırmızı olmuştu.

"Nasıl oluyor da hâlâ hayattasın?" Patro usulca sordu.

Bunu yıllardır kendime soruyorum.

Achilles yatağın ucundan bana baktı. Ağızlık yüzünden konuşamadığı için ne düşündüğü belli değildi.

Kıskanmıştım.

Ağzımda bir ağızlık olsaydı, insanlar onlarla konuşmamı beklemezdi.

Acaba ödünç almama izin verir mi?

"Katliamlarımızdan sonra Achilles ve benim -ikimiz arasında- kaç tane kırık kemiğimiz olduğunu biliyor musun?" Patro dişlerini sıkarak sordu. "Tahmin et kaç tane."

Her iki doktor da yataktan uzaklaştı ve endişeyle adamlara baktı.

Achilles kollarını kavuşturdu.

Takım elbisesinin ceketini ve kravatını çıkarmış, kol düğmelerini çözmüştü. Kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı ve sağ ön kolundaki karmaşık dövme ortaya çıkmıştı. Bir silah kılıfı geniş göğsüne gevşekçe asılmıştı.

"*Tahmin* et kaç tane," diye tekrarladı Patro sertçe. Parmaklarını yüzümün önünde şıklattı. Ona ters ters baktım.

Yeşil gözleri parladı.

"*Sıfır*," diye yavaşça telaffuz etti. "Hayatta *kaldık* çünkü *diğer herkesin* kemiklerini kırdık - bu işler böyle *yürüyor*."

Dişlerimi sıktım, bir başka acı dalgası içimden geçerken alnımdan ter damlıyordu.

Patro dönerek yumruğunu yatak başlığının yanındaki duvara vurdu ve kendini kontrol etmeye çalışır gibi kabaca nefes aldı.

Odanın öbür ucunda bir pano şangırdadı ve Nemean jaguarı ayağa kalktı.

Doktorlar öfkeli canavardan (Patro) olabildiğince uzaklaşmak için kendilerini duvara yapıştırdılar. *İlişkilendirilebilir, beni de yanında götür.*

Jaguar, uzun kuyruğunu ileri geri sallayarak tembelce onlara doğru süzüldü. Birkaç saniyede bir bana doğru tıslıyordu. Doktorlar geniş, panik dolu gözlerle hayvana baktılar ve kuşları kanatlarını çırptı.

Patro dişlerini sıktı. "Nasıl oldu da potaya girmeye hak kazandın?" diye sordu yavaşça.

İçimi çektim ve ciğerlerim sesli bir şekilde tıkırdadı.

"Dayanma konusunda iyiyimdir," diye fısıldadım. Ne de olsa yarı doğruydu ve onlara Nyx'ten bahsedip onu tehlikeye atacak değildim.

Nedense, aşırı güçlü Spartalılar arasında bile onu duyabilen tek kişi bendim.

"Lanet olası dostum. Aptal, işbirlikçi, zayıf Olimposlular," dedi Patro bana tiksintiyle bakarken. "Bu raundu sen kazandın Zeus."

Neden bahsediyor bu?

Ağırlaşarak kravatını gevşetti ve Aşil'le göz göze geldi.

Uzun süre birbirlerine baktılar ve aralarındaki sessizlik elektrik gibiydi.

Achilles uzun ve akıcı el hareketleriyle, "Boku yedik," diye imzaladı.

"Doktorları öldürelim mi?" Patro cevap verdi. "Onun ne kadar zayıf olduğunu biliyorlar. Diğer Haneler öğrenirse, bu ona karşı kullanılacaktır."

Kalbim göğsümde yerinden fırladı. İfademi boş tutmak ve işaret dilini anladığımı belli etmemek için tüm kontrolümü kaybettim. İnsanları küçük parçalara ayırmaktan bu kadar rahatça bahsetmeleri rahatsız ediciydi.

Nefesimi tuttum ve yanıtını bekledim. "Evet,"

diye imzaladı Achilles. "Onları sonra

öldüreceğiz." Bir çığlığı yuttum.

Kötülük.

Chthonic.

Canavarl

ar.

Ağzını ödünç alabilir miyim diye kesinlikle sormazdım.

Akıl hocalarım aynı anda sinmiş doktorlara doğru döndüler. Patro

soğuk bir sesle, "Kırıklarını sarın," dedi. "Şimdi."

Doktorlar başlarını sallayıp eğdiler ve aceleyle yatağımın yanına geldiler. Jaguar yanlarından geçerken onlara güldü.

Cildime serin bir macun sürüldü ve koluma garip bir şekilde esnek ama sert beyaz bir bez sarıldı.

Kadın Patro'ya baktı ve "İyi haber şu ki okların hepsi yeni kırıklar değil. Yaklaşık dörtte biri daha eski kırıklardı."

Tepki vermedim.

Bakıcı aileler acımasızdı ama Montana kışları daha acımasızdı. Kar ve buz kemiklerinizi kırılgan hale getirirdi.

"Nasıl olur da," dedi Patro yavaşça, "onun zayıf bir *geçmişe* sahip olması beni daha iyi hissettirebilir?" Sözlerinden zehir damlıyordu.

Doktor ağzını açtı ve kapattı.

Patro saldıracakmış gibi ona doğru bir adım attı ve o da sindi. Aşil başını salladı, Patro gözlerini devirdi ve yumruğundan bir delik açılmış olan duvara yaslandı.

Doktorlar sağ ön kolumu, her iki omzumu, sol uyluk kemiğimi, kaburgalarımı, üç ayak parmağımı, sekiz parmağımı ve başımı sararken o orada kaldı.

Sonunda işleri bittiğinde, doktorlar benimle uğraşarak zaman kaybetmediler. Kemiklerimin iyileşmesinin yaklaşık iki hafta süreceğini ve bir hafta sonra kemiklerin nefes almasını sağlamak için bandajları çıkarmam gerektiğini söylediler ki bu hiç mantıklı değildi.

Sonra doktorlar koşarak odadan çıktılar ve onlar uzaklaşırken koridorda bir patlama sesi duyuldu.

Açık kapıdan dumanlar yükseliyordu. "Sizi parçalara ayıracaklar" diye bağırmak isterdim ama akıl hocalarım muhtemelen öfkelenip hepimizi öldüreceklerdi.

Gerçi, bu noktada, bu tercih edilebilir.

Patro yumrukların nasıl engelleneceğine dair bir derse başlarken ben şok edici yükseklikteki tavana bakmaya devam ettim; en azından ana fikir bu gibi görünüyordu.

Onu dinlemedim.

İnsanlarla günlük etkileşim sınırıma ulaşmıştım.

Eğer kırık kemikler Patro'nun zayıf olduğumu düşünmesine neden olduysa (iğrenmiş ifadesinden bu yüzden terk edildiğimi düşündüğü anlaşılıyordu), o zaman kör gözüm ve sağır kulağımı öğrendiğinde *çıldıracaktı*.

Beni engellediklerinden değil -yeni gerçekliğime uyum sağlamıştım- ama içimden bir ses Patro'nun bunu bu şekilde görmeyeceğini söylüyordu.

Beni öldürecek. Ona asla söylemem.

Macun hoş bir şekilde karıncalandı ve uyuşma hissi derinlere nüfuz etti. Her şey bulanıklaştı.

Bulutların üzerinde süzülüyorum.

Gözlerim kapandı ve lüks bir yatağın içinde derin, iyileştirici bir uykuya daldım.

Günler bulanıklaştı.

Bir ateş rüyasında kaybolmuştum.

Nefes nefese, soğuk terler içinde uyandım ama hemen tekrar uykuya daldım.

Süreç tekrarlandı.

Pullar boynum boyunca kaydı ve her şeyin y o l u n a gireceğini fısıldadı. Nadir bir berraklık anında Nyx, Medusa hakkında bir şeyler söyledi.

"Ama o yeraltı dünyasında," diye mırıldandım sessizce, boğazım zımpara kâğıdı gibiydi. "Zeus'un Evi'ne saldırmak için Titanları kullandı." Başımı yukarı kaldırdım.

Nyx tısladı, "Buna inanmıyorum." Dişlerini bir tıkırtıyla kırdı.

Daha fazlasını sormak için ağzımı açtım ama başım geriye düştü.

Kabuslar beni altına çekti.

Bu kez ölümün kendisi, eli bileğimde sahiplenici bir şekilde üzerimde geziniyordu. Soluk bir teni ve nefret dolu kan kırmızısı gözleri vardı ve gözlerini kırpmadan beni izliyordu. Yabancı bir entrika ve merak duygusu göğsümü doldurdu; *saplantılıydı*.

Hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Ölüm saatlerce kaldı.

Bir noktada gitti.

Her şey eğrildi ve değişti. Siyah boyalı tırnaklarım alnıma soğuk bir bez parçası batırdı. Hırıltılı bir erkek sesi, terk edilmiş zavallı Olimposlu itler hakkında hakaretler fısıldadı.

Sargılı orta parmağımı havaya kaldırdım, hezeyan beni cüretkâr yapıyordu.

Karanlık bir şekilde güldü.

En azından Şeytan beni komik buluyor.

Hakaretleri daha da ağırlaştı, ama bez ateşli bedenimi soğuturken rahatlayarak iç çektim. Sanki camdan yapılmışım gibi yumuşak bir şekilde yüzümde gezdirdi.

Karanlık bükülmüş.

"Döndüğüne sevindim ama ne yapacaksın?" diye sordu sert, hışırtılı bir erkek sesi.

Uzun bir duraklama oldu, sonra başka bir ses, "Bizim için sahne alacak -Bundan emin olacağız."

"İyi şanslar. Onun gibi zavallı bir kimsesiz mi?" Karanlık, hırıltılı bir kahkaha geldi. "Yardımıma ihtiyacın olacak."

Diğer adam içini çekti ve mırıldandı, "Zaten general olduğun için şanslı bir piçsin, bu saçmalıklarla uğraşmak zorunda değilsin."

Uzaklara daldım.

Başka bir odada bir piyano çaldı ve unutulmaz melodi bal gibi yankılandı. Gözlerimde yaşlar birikti. Çok güzeldi. Müzik içimde titreşti ve kabusları kovaladı.

Zaman geçti.

"Nero, Poppae, ona hırlamayı kesin. Gerçekten beni görmezden mi geleceksin?"

Bulutlardan düştüğümü hayal ettim.

Düşmeyi.

Yere düşmeden hemen önce meçhul bir adam beni yakaladı. Çarpıcı mavi gözleriyle acımasızca güzeldi -yine ölüm gibiydi.

Düşmüş bir melek.

Başparmağını kabaca dilimin üzerine koydu. Parmakları çenemi kavradı ve ağzıma hapları koyarken ağzımı açık tuttu. Başımı arkaya yatırdı ve boğazımdan aşağı su akıttı.

Boğuldum ve tükürdüm.

"Cehenneme git," diye öksürdüm sulanmış gözlerimi açmaya çalışırken.

Başparmağım ağzımdan çıktı. "Nereden geldiğimi sanıyorsun, carissima?"

Uyku beni tekrar altına çekerken derin, hırıltılı bir kıkırdama yankılandı.

İki hayvan hırladı; ses derin ve vahşiydi.

Diğer dünyadan.

Uzun bir figür üzerimde geziniyordu.

"Charlie?" Ben sordum. "Sen de mi buradasın?"

Ses aptallar hakkında bir şeyler mırıldandı, cevap vermeye çalıştım ama rüyalar beni kendimden uzaklaştırdı.

Bir piyano çaldı.

Gözlerimden akan yaşlarla uyandım.

Karanlıkta, nefes nefese oturdum, ter içinde kalmıştım. Bir esinti tenimi okşadı ve kendimi tutamayarak gözlerimi kapatıp arkama yaslandım.

Görüşüm

odaklanmamıştı.

Sesler fısıldadı.

Dudaklarıma bir fincan bastırıldı.

Tanıdık nasırlı parmaklar çenemi sararak başımı geriye yatırdı, sonra elmacık kemiklerimin üzerinde gezindi. Buz gibi su, harap olmuş boğazımı yatıştırdı.

"Teşekkürler," diye fısıldadım.

"Bana henüz teşekkür etme," dedi hışırtılı ses. "İyi geçinemeyeceğimize dair içimde bir his var. Senin gibi bir masum benim gibi bir canavardan *çok* korkmalı."

Ağzımı açarak ne demek istediğini sormaya çalıştım ama ağzımdan hiçbir şey çıkmadı. Kabuslar beni boğdu.

Her yerde kan vardı. Yumruklar ve sigaralar tenime değiyordu. O ölürken göğsüm acıyordu. Ona zarar veriyor muydum? Bir el bacağıma dokunduğunda kızıl gözler parladı ve göğsümün içinde yabancı bir merak yandı.

Yeme dürtüsü içimi doldurdu; sanki başka birinin duygusuymuş gibi hissettim. Göğüs kafesime bir hançer saplandı ve ben kanlı ellerimi salladım. Bir adam çığlık attı.

Ayağa kalkarak, çılgına dönmüş kalbimi tuttum.

Uyandığımda göğsümdeki zonklayan yara izini ovuştururken başımı salladım. Parlak güneş ışığı yakıyordu.

Doktorlardan kalan kabuklu çarşaf hâlâ üzerimdeydi ve yüksek tavanlı oda sıcaktı. Verandaya açılan açık Fransız kapılarından bir esinti süzülüyordu. Onları daha önce fark etmemiştim.

Sabah ışınları kör edici bir parlaklıkla içeri süzülüyordu. Su şırıl şırıl.

Gözlerimi kıstım - sağ gözüm ışığa alıştı.

Vay anasını. Güvertenin ötesinde, turkuaz mavisi sular ufku dolduruyordu. Yemyeşil yapraklar pencereleri çerçeveliyordu.

Hiç bitmeyen deniz, yürüyüp içine düşebileceğim kadar yakındı. Nefes kesiciydi.

İlahi.

Büyük su kütlelerinin fotoğraflarını görmüştüm ama hiçbir şey beni gerçek hayata hazırlayamazdı. Tuzlu suyun kokusu, kulaç sesleri, ufuk boyunca sonsuzluğa uzanışı.

Kapı gıcırdadı ve kanlı çarşafı göğsüme bastırdım.

Patro elinde bir bardak su ve el bezi ile kapının girişinde duruyordu. Koyu teni güneş ışığında neredeyse parlıyordu ve yüksek elmacık kemikleri camı kesecek kadar sivriydi.

Davut heykeline bu kadar benzemesi şaşırtıcıydı. Yeşil gözleri kısıldı. "Uyanmışsın." Döndü ve odadan çıktı. Gözlerimi kırptım.

Sesi yumuşak ve soğuktu; rüyalarımda beni aşağılayan o derin törpüye hiç benzemiyordu.

Halüsinasyon görüyor olmalıyım.

Güzel, şimdiden aklımı kaçırıyorum. On dokuz benim yılım değil.

Birkaç dakika sonra koridorda büyük bir patlama oldu ve daha önce gelen doktorlar aceleyle odaya girdiler. Achilles ve Patro da peşlerinde korkunç canavarlarıyla onları takip etti.

En azından henüz doktorları öldürmediler.

"Söylediğimiz gibi ona kilo aldırıcı besin hapı veriyor muydunuz?" diye sordu erkek doktor bir çantadan malzeme çıkarırken.

Achilles ve Patro ona ters ters baktı.

Doktor titrek bir sesle, "Doğru, tabii ki söylediniz," dedi. "Bir hafta geçtiği için, alçılarını çıkarabilmemiz için çarşafı çıkarmamız gerekecek."

"Hayır," diye yüksek sesle homurdandım, çarşafa daha sıkı sarıldım.

Babam sırıtarak bana bakıyor ve sigarasını karnıma doğru itiyordu. Annemin yumrukları yüzümün yan tarafına çarpıyordu.

Etim benimdi ve ben istemediğim sürece kimse onu göremezdi.

için.

Charlie'nin aksine -ki onun tüm sırtı yara dokusundan oluşan sakat bir kıvrımdı,

Hakkında hiç konuşmadığı düzinelerce küçük, çoğunlukla fark edilmeyen yara izim vardı. Bileklerimdeki kabarık çıkıntılar en belirgin olanlarıydı.

Orta bölümüm en çok izlerle doluydu.

Sivri uçlu, hareketli ağaç dallarından ince, silik çizikler. Sigaradan dolayı buruşmuş kırmızı bir daire. Karşıdan karşıya geçerken kırık cam parçalarının sırtıma battığı küçük noktalar. Buzun üzerine düştüğüm yerde pürüzlü bir çukur. Bir de göğüs kafesimde bebekliğimden beri olan büzülmüş yara izi vardı.

Ama yine de cildime karşı korumacı hissediyordum.

Kolezyumdaki olaylar farklıydı. Adrenalin pompalanmıştı ve kimsenin bir şey göremeyeceği kadar kana bulanmıştım.

Bu kişisel bir şeydi. Yine *kendimdim*.

Achilles yatağımın kenarında durdu ve baktı; ağzı ifadesini engelliyordu.

Saldırıyı bekledim.

Patro'ya ne imzaladığını görmüştüm. Çok acımasızdı.

Çarşafı sıkıca tutarak, onu benden almaya çalışırlarsa savaşmaya hazırlandım. Eninde sonunda kazanacaklardı ama canımı acıtabilirdim. Omurgamı dikleştirerek derin nefes aldım. Kalçalarımı gerdim.

"Sen hariç herkes dışarı." Patro'nun sesi odanın içinde yankılanırken kadın doktoru işaret etti.

Erkek toparlandı ve olabildiğince hızlı bir şekilde odadan dışarı *koştu*. Kızıl Duo yavaşça onu takip etti.

Patro kapıda durdu ve arkasına baktı. "O Ares ve Afrodit Hanedanı'nın koruması altında. Ona zarar verecek *bir şey* yaparsan kimse seni bulamaz."

Kadın yutkundu.

"Anlaşıldı mı?" Patro böğürdü, gözleri kanla dolmuştu ve sesinin vahşiliğiyle sarsıldım.

"Evet. Elbette. Ben Şifacılar Meclisi'ndenim. İyileştirme yemini ettim," dedi çabucak. "Asla bir şey yapmam-"

Patro kapıyı çarparak kapattı ve onun sözünü kesti.

Nefes verdi ve dua ediyormuş gibi başını tavana doğru eğdi.

Ona katılabilirdim ama Tanrı'nın beni terk ettiğinden yüzde 99 emindim. Ayrıca, bana dokunacağı için de gergindim. Bir erkekten daha iyiydi ama o kadar da değil.

Yıllar içinde öğrendiğim bir şey vardı: çoğu insan
Ben.

Kurt ve jaguar ikimize de hırladılar, sonra da oturdular.
Odanın köşesinde.

Doktor uzun bir süre kendini toparladıktan sonra aletlerini topladı ve bana döndü.

Ona korkuyla baktım. *Lütfen organlarımı çalma*.

Titan sonrası dünya, doktor kılığına girerek insanları rızaları olmadan toplayan ve gelişen karaborsalarda parçalarından para kazanan insanlarla doluydu.

Doktor gülümsedi.

Merhamet için çığlık atmamaya çalıştım.

Koluma dokundu ve burnumdan sığ bir şekilde nefes aldım. Bir bandajı kesti ve makasını bir şahin gibi izledim, derime girip girmeyeceğini görmek için bekliyordum.

"Kızıl Duo'nun yanında dikkatli ol," diye mırıldandı bana doğru eğilirken.

Onun bu yakınlığı karşısında sarsıldım.

"Tehlikeliler," diye mırıldandı kesmeye devam ederken.

Asla, çok iyi görünüyorlar.

"Yani, kimlerle *arkadaş* olduklarına bir bakın." Bacak bandajıma doğru ilerledi ve nefesinin altında "herkesin takıntılı olduğu varis psikopatlar" hakkında bir şeyler mırıldandı.

Dramatik bir şekilde titredi, sonra kaburgalarım üzerinde çalışmak için çarşafı aşağı çekti.

Gözlerimi kapattım ve onun önünde açıkta değilmişim gibi davrandım.

Elimi tuttu ve parmak parmak gezdirdi. "Açıkçası, Kronos bize yardım et, namlunun Achilles için yeterli olduğunu sanmıyorum."

Görünüşe göre, yanıt vermememi devam etmek için cesaretlendirici olarak algıladı. Çantasını toplayan doktor başımdaki son bandajlara doğru ilerledi.

"Biliyor musun" -sesi sanki duyulmaktan korkuyormuş gibi fısıltıya dönüştü- "söylentilere göre SGC'deki performansından sonra Aşil'i yeraltı dünyasına göndereceklermiş... onun gibi bir Khthon *iti*, bu tür bir güçle, sadece Büyük Savaş'ın tekrarlanmasını istiyorsun."

Başını salladı ve daha yakına eğildi, makas başımın yan tarafını kesti.

"Yani, Augustus ve Kharon ile birlikte o korkunç silah şirketini kurdular - ki onlar *gerçek* birer sosyopat. Onlara teşhis bile konulduğunu duydum. Yani, kendilerini temsil etmek için seçtikleri şeye bir bakın."

Burnu tiksintiyle kıvrıldı.

İçimden bir ses WSDL'deki *D* ve *L'*nin "göz kamaştırıcı" ve "sevimli" anlamına gelmediğini söylüyor.

Sormaya çok korkuyordum.

Alnımdaki saçları fırçaladı. O bana kankaymışız gibi sırıtırken ben hayıflanmamaya çalıştım.

Yardım edeyim mi?

Bu arkadaşlık üzücüydü.

Sözlerine şöyle devam etti: "Patro'nun Akhilleus'un namlusunu sadece gerekirse çıkaracağına dair Spartalı yemini etmesi tam bir delilik. Herkes evlilik ve hayvan bağı dışında Sparta yemini eden insanların başına *kötü şeyler* geldiğini bilir." Bana gülümsedi. "Tüm bunları zaten bildiğin için muhtemelen seni sıkıyorum."

Aslında, hanımefendi, hiçbir şey bilmiyorum ve böbreğimi isteyip istemediğinizi söyleyemem.

Ayrıca lütfen beni buradan kaçırın. Akıl hocalarım geri gelmeden önce bunu çabuk yaparsanız çok memnun olurum. Teşekkürler.

Umutsuzca konuşacak cesareti bulmaya çalıştım.

Bandaj başımdan düştü ve beni alkışladı. "Artık kemiklerin büyük ölçüde iyileşti ama önümüzdeki yedi gün boyunca hâlâ çok zayıf olacaklar, bu yüzden sakin ol."

Gözlerini kısarak bana baktı.

"Kolayca kırılmanızın mantıklı olduğunu biliyorsunuz - Zeus Hanesi doğurganlık sorunlarıyla bilinir. Son zamanlardaki tüm itler *mücadele* etti. Theros'a şükürler olsun ki yüzyıllardır doğurdukları ilk varis o. Olimpos Hanedanlarının hepsi Büyük Savaş'tan sonra soylarının gücüyle ilgili sorunlar yaşadı."

Tanrıya şükür, hala umut var. Belki Sparta düşer ve ben de huzur içinde yaşayabilirim.

"Ama yeni evlilik yasası tüm bunları düzeltecek, Kronos sağ olsun." Gülümsedi. "Herkes bunun hakkında konuşuyor. Sparta'nın tüm vatandaşlarının yirmi altı yaşına geldiklerinde evlilik yemini etmelerini sağlamak *dahiyane* bir *fikir*. Tabii ki ev liderleri hariç herkes. Kimse onlara ne yapacaklarını söyleyemez."

Kaşlarımı çattım.

Pardon? Yirmi altı yaşında evlilik yasası mı? Çocuk gelin olurdum.

Hiç evlenmek istemedim.

Başka birine *cinsel olarak* dokunmak

zorunda kalmak. Zor pas.

"En iyi kısmı," diye devam etti doktor, ruhsal çöküntümü umursamadan. "On Chthonic isminin tamamını listeleyen bir madde koydular ve *sadece* bu listedeki biriyle evlenmelerinin kısıtlandığını belirttiler. Chthonic liderleri, Chthonic'lerin birbirleriyle evlenmeleri tamamen yasaklanırsa buna uymayı reddetti, bu yüzden federasyon uzlaştı ve 'sadece' kelimesini ekledi. Her iki durumda da bir Olimposlu ile evlenmek zorundalar."

Alay etti.

"Teknik detayların aslında bir önemi yok - gelecek nesil Chthonic kanı Olympian kanıyla seyreltilecek. Bir boşluk bulmalarının imkanı yok. Federasyon bu yasanın Sparta'nın doğurganlık mücadelesi için olduğunu iddia ediyor ama *herkes* bunun aslında Ktonikleri Olimposlularla ittifaka zorlamak için olduğunu biliyor - bu çok zekice."

Alnımdaki saçları taramak için hamle yaptı, ben de elini savuşturdum.

Gözleri kısıldı.

"Şey," diye homurdandı. "Sana yardım etmeye çalıştım." Eşyalarını toplarken nefesinin altından, "Terk edilmiş pis bir it olmana rağmen," diye mırıldandı.

Kısa dostluk.

"Dikkatli ol," dedim telaşla, çarşafları sıkıca kavrarken. "Sana zarar verecekler."

Alay etti. "Büyük Hanelerin yöntemleri hakkında hiçbir *şey* bilmiyorsun. Tehlikede olan sensin, ben değil."

Kapı çarparak açıldı ve akıl hocalarım içeri girdi.

Bir çığlık atarak sıçradı. "Büyük Hanelere yardım etmek bir zevk," dedi başını eğerek ve adamların önünde eğildi. "Lütfen Hades Hanedanı'na büyük Khtonik ailelere verdiğim hizmetlerden bahsedin ve Ölüm Meclisi'ne de haber verin-"

"Çık dışarı," diye sözünü kesti Patro, tavrı soğuktu. Achilles onun yanında duruyordu, kollarını kavuşturmuş ve kırmızı gözleri tehlikeyle parlıyordu.

İçimi suçluluk duygusu kapladı.

Onu uyarmaya çalıştım. Nefes

nefese kaldı ve koşarak uzaklaştı.

Patro, Achilles'in kurduna "Nero, odadan çık," diye çıkıştı ve kurt bana yan gözle baktıktan sonra isteksizce uzaklaştı. "Baba, sen de," dedi ve jaguar itaat etti.

Üçümüz kalmıştık. Tek

başımıza.

Yardım edin.

Bölüm 7
Strateji Oluşturma

ALEXIS

"Kanının bir kısmını silmeye çalıştım ama sen baygınken birinin seni yıkamasını istemeyeceğini düşündüm," dedi Patro ve Achilles kollarını onun yanında kavuşturdu. "Bu yüzden çarşaf hâlâ iğrenç."

Kulağa neredeyse kibar geliyor.

"Ah, teşekkürler." Üçümüzün arasında bir gariplik oluşurken kendimi yastıklara yasladım.

Belki de o kadar kötü değildir. Belki de doktorları öldürmekle ilgili şaka yapıyorlardı ve ben sadece dramatik davranıyordum-

"Kokuyorsun ve iğrenç görünüyorsun." Patro uzak duvardaki bir kapıyı işaret etti. "Duşu kullan ve kendine çeki düzen ver. Bu halinizle etrafınızda olmak iğrenç ve Hanelerimiz için bir onursuzluk. Eğer bir varis olsaydın, liderler senin ne kadar iffetsiz olduğunu görselerdi korkudan bayılırlardı."

Boş ver. O kesinlikle kötü.

"Ayrıca, kayıp boynunuzu kırmamaya çalışın," dedi. "Bu uygunsuz olur."

Bilerek duşta ölmeyi dene. Anladım.

Çarşafımı göğsüme bastırarak gitmelerini bekledim. Patro gözlerini kıstı. "Anlaşıldı mı?" diye sordu usulca.

"Kristal berraklığında," diye fısıldadım. Nedense onun yanında dilimi tutamıyordum.

"Güzel."

"Harika."

"Harika."

"F-

Muhteşem."

"Muazzam."

"Mükemmel."

Achilles, Patro'yu dirseğinden yakaladı ve daha fazla tartışamadan onu odadan dışarı çıkardı. Kapı kapandığında iç çekerek arkama yaslandım.

İşin can sıkıcı kısmı Patro'nun haklı olmasıydı. Saçlarım kanla kaplanmıştı ve kendimi iğrenç hissediyordum. Fena halde yıkanmaya ihtiyacım vardı.

"Nyx," diye fısıldadım sessiz odaya.

Yatağın uzak tarafındaki ipek yastık yerinden oynadı. "Ne oldu?" Nyx sordu. "Duş almak ister misin?" İyi fırlatmam hoşuna gittiği için sordum. sıcak yaz aylarında üzerine su dökerdi.

"Duş almak *istiyor* muyum?" diye alay etti. "Bu ne saçma bir soru böyle? Tabii ki istiyorum."

Bir saat sonra boynuma dolanmış görünmez bir yılanla sıcak su şelalesinin altında titrek bacaklarımın üzerinde duruyordum. Tavandan *ve* duvarlardan su fışkırırken kafamın içinde klasik müzik çalıyordu.

Cennet gibiydi.

Yılların kiri akıp giderken gözlerim yaşlarla doldu.

Nyx'in çıkardığı mutlu seslere bakılırsa o da benimle aynı fikirdeydi. Charlie'yle yıllardır çalıntı bir kalıp sabunu paylaştığımız için nasıl kullanacağımdan emin olmadığım birçok şişe ürün vardı.

Charlie.

Kalbim sızladı.

Akıl hocalarımdan onun iyi olup olmadığını öğrenmelerini talep etmek istedim ama az önce ölümüne savaşmış ve bir stadyumun düzinelerce çocuğun öldürülmesini alkışlamasını izlemiştim ve onlar kendi türleriydi. Bir insanı umursamazlardı.

Spartalıların ona zarar verme riskini göze alamazdım. On sekiz yaşındaydı ve kendi başının çaresine nasıl bakacağını biliyordu.

Ama o yapayalnız, seni özlüyor.

Duş e t r a f ı m d a dönüyordu. Müzik kesildi. Ellerimi dizlerimin üzerine koyup kuru kafa yaparken nefesim daraldı.

"Çocuk, sorun ne?" Nyx sordu.

"Charlie," diye nefes nefese kaldım, göğsüm panik atak başlangıcıyla yanıyordu.

Nyx, ben tekrar nefes alabilene kadar küçük kardeşimin ne kadar yetenekli olduğuna dair sürekli cesaretlendirici sözler fısıldadı.

Körü körüne raftan bir şişe aldım ve sabunu saçıma ve vücuduma sürdüm.

Nane gibi kokuyordu.

Tüm gücümle fırçaladım.

Kir ve kan gittikten sonra tırnaklarımı derime batırarak görünmez sise odaklandım. Hâlâ üzerime yapışmış, sinsi ve soğuktu. Sesler etime fısıldıyordu. *Annem öldü çünkü sen-*

"Sen temizsin. Sakin ol Alexis." Nyx'in sesi beni gerçekliğe geri döndürdü.

Her iki kolum da kırmızı izlerle kaplıydı.

Görüşüm bozuldu ve bir an için derimin altına yayılan zehir gibi göründü.

İnledim.

"Kendine gel, kadın!" Nyx bağırdı.

Titreyerek nefes aldım ve kendimi toparlayarak ayağa kalktım. "Sensiz ne yapardım ben?"

"Mücadele et," dedi Nyx.

Başımı arkaya eğdim ve gözlerimi kapattım. "Nyx- benim gücüm seninle konuşabilmem mi?"

Boynuma dolandı. "Konuştuğumuzda," diye yavaşça sordu, "kafanda bir karıncalanma, coşku gibi bir şey hissediyor musun?"

Nefes verdim ve dudaklarımdan su fışkırdı. "Hayır." Tek hissettiğim ezici bir umutsuzluktu.

"O zaman bu senin gücün değil."

Gözlerimi açtım ve spreye baktım. "O zaman ne?"

"Evlat, bilseydim sana söylerdim. Hayatım boyunca çılgınca şeyler gördüm, ama bu son iki hafta en iyisi."

İkimiz de iç çektik.

Canlandım. "O zaman sen benim koruyucum musun? Nero, Poppae ve doktorların omuzlarındaki kuşlar gibi mi? Bir şekilde birbirimize bağlıyız ve bu yüzden mi-"

"Hayır," diye tısladı Nyx ve sözümü kesti.

Sesindeki sertlikle sarsıldım.

"Hayır," diye tekrarladı daha yumuşak bir sesle. "Ben zaten bir başkasına bağlıyım." Kalbim sıkıştı.

"Kim onlar?" Fısıldadım, kıskançlık göğsümü yakıyordu.

"Ben bağlıyım evlat, sana söylemek istiyorum ama fiziksel olarak yapamıyorum." Nyx'in pulları sanki yükseliyormuş gibi boynuma doğru kaydı. "Sparta yeminleri ciddi işlerdir. Her şeyden önce hayvanlarına sadakat yemini ederler ve biz de onları kabul ettiğimizde aynı yemine bağlanmış oluruz. Ama benim kişiliğim gitti. Yemin onlardan bahsetmeme izin vermiyor, doğrudan değil."

Bu, onlar hakkında dolaylı olarak konuştuğu anlamına mı geliyor?

"Anlıyorum," dedim, anlamadığım halde.

"Endişelenme evlat. Ben hala seninleyim. Her zaman seninle olacağım." "Evet." Gözlerimi sildim, duş için minnettarım. "Tabii ki."

"Yemin ederim konuyu değiştirmeye çalışmıyorum," dedi Nyx yavaşça. "Ama sence jaguar benimle ilgileniyor olabilir mi?"

Sulu bir kahkaha attım. "Ciddi olamazsın."

"Dişlerini gördün mü? O köpek dişleri *ölümcül*. Jilet gibi keskin. Ve dörtlüleri de çılgın."

"Sen aklını kaçırmışsın." Güldüm, dikkatimi dağıttığının farkındaydım ama yine de bunun için minnettardım. "Erkeklerden hoşlandığını sanıyordum?"

Nyx tısladı. "Kapalı fikirli bir iffet düşkünü olma Alexis, bu hiç hoş değil." Zayıfça kıkırdadım.

Cildim budandıktan ve su faturası için küçük bir servet harcadıktan sonra - maliyet konusunda kötü hissetmemeye çalıştım ama kesinlikle hissettim - duştan çıktım.

Duvardaki askılıktan kabarık bir havlu çekerek ne kadar sıcak olduğuna hayret ettim ve ardından lüks eşyayı önümde tuttum.

Nyx boynuma atlarken ağırlık boynumu terk etti.

İkimiz de kurulandıktan sonra mermer banyoyu inceledim. Muhtemelen benim kullanmam için lavabonun üzerine yeni ürünler serilmişti.

Islak saçlarımın arasından bir fırça geçirdim ve sapının altın işlemeli olduğunu fark etmemiş gibi yaptım.

Sonra kendimi bir hırsız gibi hissederek, kendimi bundan vazgeçiremeden her iki bileğime de yeni saç bağları yığdım. İnsanların eskilerini yerden toplamaya alışmıştım, bu yüzden bir yığın yenisini görmek kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsattı.

Diş etlerim kanayana kadar dişlerimi fırçaladım. Sonra bu işlemi üç kez daha tekrarladım.

Nihayet banyodan çıktığımda, duygusal destek çarşafım gitmişti ve birisi yorganı yeni beyaz bir yorganla değiştirmişti.

Odanın kendisi yüksek tavanlı ve alçak yataklı minimalist bir

odaydı. Her şey tertemizdi.

Cennet gibiydi.

Charlie.

İçimi suçluluk duygusu kapladı ve onu karton kutularımızın içinde tek başına düşünmemeye çalıştım.

Yatağın üzerinde bir yığın temiz giysi de beni bekliyordu ve her bedende, etiketleri hâlâ üzerinde olan spor sütyenleri vardı. En küçük olanını çektim -ikisi de fark edecek kadar dikkat etmediği için minnettarım.

Bir tişört sevdiğim gibi güzel ve büyük geldi, ancak tek eşofman altının belden kıvrılması ve teşhir durumundan kaçınmak için bağlanması gerekiyordu.

Onları giydiğimde gömleğin kehribar ve ateş gibi, pantolonun ise nane gibi koktuğunu fark ettim. Teyit etmek için birkaç kez kokladım.

Yıllar süren bir hazırlanma sürecinden sonra kendimi
yeniden doğmuş gibi hissettim. Güverteye çıktım.

Karavan parkının arkasındaki bulanık gölette yüzmeyi hep sevmişimdir ama turkuaz renkli denizde yüzmenin nasıl bir his olduğunu *hayal* bile edemezdim.

Yemyeşil bir tepenin alt tarafına inşa edilmiş olan geniş evin üzerinden yemyeşil yapraklar dökülüyordu.

Nefes kesici bir tropikti.

Ilık güneş hassas tenime çok iyi geliyordu, bu yüzden nazikçe pelüş şezlonga uzandım ve gözlerimi kapattım.

Bir gülümseme
dudaklarımı büktü.

Dalmışım.

"Neden Zeus'a benziyorsun?" Patro havladı ve ben sarsılarak ayağa kalktım.

Kızıl İkili tepemde belirdi; korkunç boyutlarıyla güneşi tamamen kapatıyorlardı.

"Ne?" Şaşkınlıkla sordum.

"Aynı gülünç altın rengi ten ve bukleler." Patro artık kurumuş olan saçlarıma sanki onu ahlaken rahatsız ediyormuş gibi baktı. "Hatta onun gri-beyaz gözlerinden birine sahipsin. Gerçi" -gözlerini kıstı- "sende aşırı derecede yanlış bir şey olmadıkça asla bir kızını terk etmezdi."

Sol tarafımda, tam Foster'ın yumruğunu vurduğu yerde hayali bir ağrı başladı.

Göz rengim konusunda onu düzeltmedim.

Herkes benim heterokromi ile doğduğumu varsayardı. *Bazı yaralar o kadar görünür ki kimse onları göremez.*

Patro bende neyin yanlış olduğunu anlamaya çalışır gibi gözlerini kısarak bana baktı (o kadar çok ki bir liste yapabilirim), ben de boğazımı temizledim ve konuyu değiştirmeye çalıştım.

"Kontrol etmek için bir babalık t-testi yapabilirsin," diye önerdim geçici olarak.

Sadece rengime bakarak ailemi varsaymak çok saçma görünüyordu. Herkes genetiğin sıfır toplamlı bir oyun olmadığını biliyordu. Değildi, *onun da altın rengi teni vardı, bom, akrabasın.*

Achilles ve Patro bana aptalmışım gibi baktılar, ki bu hala tartışmaya açık bir konuydu.

"Hayır." Patro suratını astı. "Kanını öylece *test* edemeyiz. Artık sadece zayıf bir insan değilsin, Spartalı kanı test edilemeyecek kadar asidik. Belli ki."

Sparta hakkında hiçbir şey açık değildir.

Patro dudaklarını büzdü ve dramatik bir şekilde içini çekti. "Devam edersek, asıl soru Zeus'un neden sizi Theros'la değil de bizimle eşleştirdiği?"

Akhilleus ona dikkatle baktı ve kaşlarını kaldırdı. "O zayıf ve zavallı," diye imzaladı. "Tıpkı onun gibi."

Suratımı asmamak için kendimi zor tuttum. *Bu hiç yakışık almadı*. Patro yüksek sesle, "Beceriksiz olduğunu biliyorum," diye cevap verdi. "Ama o onların varisi, yani
neden yapmasın-" Bana bakarken ağzı açık kaldı. "- tabii gerçekten başarılı olmanı *istemiyorsa*." Burnunu kırıştırdı. "Ama seni terk etti ve bizden nefret ediyor. Bu sadece seni öldürüp bizi mahvetmeye çalışıyorsa mantıklı."

Bu noktada, herkes bana babalık sorunları yaşatmaya çalışıyormuş gibi geliyor.

Patro ya düşünüyormuş ya da kendisine acı veren bir tümörü varmış gibi şakaklarını ovuşturdu.

İkincisi için dua ettim.

Sessizlik uzadı ve tekrar garipleşti.

Ya da belki de her zaman garipti? İnsanlar, özellikle de erkekler üzerinde bu etkiye sahip olma eğilimindeydim. Muhtemelen devasa göğüslerim, kıvrımlı vücudum ve kabarcıklı, dışa dönük kişiliğimden kaynaklanıyordu.

"Burası Girit mi?" Aklıma gelen ilk Yunan adasının adını söyleyerek fısıldadım.

İki adam da bana kaşlarını çattı. Aşil'in kaşlarını çattığını sanıyordum; ağzı yüzünden bunu söylemek zordu.

Hiç sürtünüyor mu?

"Hayır, burası *Girit* değil, Korfu," diye alay etti Patro, sanki dünyanın en aptalca sorusunu sormuşum gibi. "Girit'in sahibi Hades'in Evi-

belli ki."

Sesler, soğuk, her yerde siyah sis, katliam sırasında kafasını yumruklayan boynuzlu bir çocuk.

"O iğrenmiş surat ifadesini takınma," diye tersledi Patro. "Hades'in ya da Persephone'nin çizmelerini yalayacak kadar iyi değilsin, onlar bizim en iyilerimiz," dedi neredeyse hüzünle.

Eğer onlar en iyisiyse, en kötüsünü bilmek istemedim.

Akhilleus mermerden oyulmuş gibi kıpırdamadan otururken Patro karanfil ve tütün kokan bir sigara yaktı.

Kokuyu duyunca burnumu çektim.

Patro bana doğru duman üfledi ve beni tersledi.

Yüzümü buruşturdum ve başka tarafa baktım.

Gergin bir anın ardından Patro uzun bir nefes çekti ve şöyle dedi: "Devam edelim, Zeus'un kızı ve muhtemelen şöhretin tadına bakmak isteyen ama seni istemediği için mahvolan rastgele bir insan fahişe, gücün nedir? Lütfen bizi aydınlat. Şahsen bunu duymak için sabırsızlanıyorum."

"Küfür etmek zayıf bir zihnin işaretidir," diye fısıldadım, sonra düşüncelerimi yüksek sesle söylediğim için dehşete kapılarak bir elimi ağzıma kapattım.

Kendimi kaybediyordum.

Patro kollarını kavuşturdu ve alay etti: "*Küfretmek zayıf bir zihnin işaretidir*." Gülümsemesi zehirliydi. "Büyü artık amına koyayım. Senin lanet olası gücün ne? Söyle bize, hemen şimdi."

Derin, sakin bir nefes aldım. "Benim yok."

Patro'nun sağ gözü seğirdi ve Aşil hareketsiz kaldı.

"Ne demek istiyorsun?" Patro usulca sordu, sigarası dudaklarının arasında titriyordu.

Ayaklarıma baktım. "Benim hiçbir gücüm yok." Bir okyanus esintisi ılık ılık esiyor ve saçlarımızı savuruyordu.

Patro sigarasını söndürdü, içeri girdi ve diğer odada avazı çıktığı kadar bağırdı.

Bir psikopat gibi duvarı yumruklamamasına şaşırdım.

Bir çatırtı sesi ve bir böğürtü duyuldu; duvar yıkıldı.

Klasik.

Bir zihinsel çöküşün ardından, aşağı yukarı on dakika sonra, Kızıl İkili bir kez daha şezlonglarda karşıma oturdu.

Patro kanlı eklemlerini ovuşturdu ve sordu, "Olimpiyatçılar her zaman güçlerinin zevkli ve kabarcıklı hissettirdiğini söylerler... *yüzde* yüz

Bunu hiç hissetmediğine emin misin?"

Dürüst olmak gerekirse, hiç "zevk" hissettiğimden emin değildim. Zevk almaya en çok yaklaştığım an, Tim-Tom'un "barış, sevgi ve popo" sloganları atıp koridorlarda mini bir isyan başlattığı için okuldan bir hafta uzaklaştırıldığı zamandı. Evet, bu gerçekten olmuştu.

Lise tuhaf bir yerdi.

"Evet," diye dördüncü kez tekrarladım.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Patro bağırdı ve ayağa kalktı. Aşil bir elini kalçasına koydu ve onu geri itti.

"P-gücünü kullanmak nasıl bir his?" Sordum çünkü Nyx sohbet etmenin ve insanlara sessizce bakmamanın önemli olduğunu söylemişti (ikna olmamıştım).

Patro derin bir nefes aldı. "Çok yoğun," dedi dişlerini sıkarak. "Olimposluların *asla* anlayamayacağı bir şekilde daha acı verici ve her şeyi tüketiyor. Ama bu sizi ilgilendirmez."

Başını salladı ve gözlerini acımasızca kıstı.

"Sadece kadın Chthonikler varis olabilir," dedi sert bir şekilde. "Yarı insan dişi bir Chthonic kelimenin tam anlamıyla imkânsızdır - gücümüz sizi içten dışa doğru paramparça eder. Seni acınası parçalara ayırır ve rahmini kaynatır. Bizim ne hissettiğimizi anlayamazsınız bile."

Sürükleyici. Ortalama bir adet döngüsü gibi.

Çok fazla regl olmadığımdan değil. Açlık yüzünden kaç kez regl olduğumu bir elin parmaklarını geçmeyecek sayıda sayabilirdim ama her biri son derece travmatikti.

"Açık olmak gerekirse," diye durakladı Patro ve kabaca nefes aldı. "Güçlerin yok, eğitimin yok, Meclis desteğin yok ve kırık kemiklerle dolu bir geçmişin mi var? Masaya getirdiğin şey bu mu?"

Ayrıca kör bir gözüm ve sağır bir kulağım var ve Tim-Tom bir keresinde bana hasta bir zürafanın *yapısına sahip olduğumu söylemişti - "hasta" kelimesini "havalı" anlamında mı yoksa "fiziksel olarak hasta" anlamında mı kullandığından hala emin değildim.*

Patro'nun gözleri anevrizma geçiriyormuş gibi seğirdi.

Heyecanla bekledim.

Ne yazık ki ölmedi.

Bu soğuk ve acımasız dünyada adalet diye bir şey kalmadı.

Uzun süren rahatsız edici göz teması anlarından sonra içimi çektim ve "Okulda başarılıyım. Bu benim avantajıma kullanabileceğim bir şey olabilir."

Patro elini bir bıçak gibi havada gezdirdi. "Spartalılar zekâlarıyla *tanınırlar*. Pota içindeki herhangi birinin aptal olacağını mı sanıyorsun?" Gözleri dehşetle irileşti. "Potanın ne olduğunu bile biliyor musun?"

Hileli bir soru gördüğümde anlardım.

Dudaklarım kapalı kaldı.

Ağzını kapattı. "Bilmiyorsun, seni neyin beklediğine dair hiçbir fikrin yok." Döndü. "O öldü."

Achilles başıyla onayladı.

"Ben de hep böyle derim!" Nyx diğer odadan seslendi.

Parmaklarımı alnıma bastırdım ve asteroit kuşağından bir meteorun düşüp beni öldürmesi için dua ettim.

Lütfen, Tanrım, en iyi vuruşunla vur beni. Ben hazırım.

"Acınacak haldesin. Bir Olimpiyatçı için bile utanç kaynağısın," diye hırladı Patro. "Ve bu da bir şey ifade ediyor."

Aslında Tanrı beni en iyi atışıyla vurmadı.

"Bunların hiçbirini ben istemedim," dedim, patlamamın şiddetinden kullanılmayan boğazım yanıyordu. "*Geçen* hafta tamamen insan olduğumu sanıyordum."

"Ah evet." Patro ellerini havada salladı. "Okula gitmek ve büyülü bir hayat yaşamak dışında *hiçbir* sorumluluğu olmayan şımartılmış bir insan olarak büyümek *çok* zor olmalı. Ağla bana Styx Nehri."

Ona yumruk atmamak için ellerimi yumruk yaptım.

Hiç konuşmamalıydın.

Nero yerden bana doğru baktı ve dişlerini gösterdi.

Bana Fluffy'yi hatırlatıyordu, sadece jilet gibi keskin dişleri, kırmızı gözleri, devasa büyüklüğü ve bir ısırıkta boğazımı parçalayabilme yeteneği vardı.

Ayrıca, Fluffy'nin aksine, benden

nefret ediyordu. Acıdı.

Patro ve Aşil yine sessiz bir konuşma yapıyor gibi görünürken

s e s s i z l i k uzadı.

Şezlonguma yaslandım ve güneşlendim (ölümü hayal ettim ve asteroit için daha büyük bir hedef oluşturmaya çalıştım). *Parmaklar çapraz*.

Patro aniden ayağa kalktı ve güverteyi terk etti.

Şöyle bir baktım, Achilles bana ters ters

bakıyordu. Bakışlarını tuttuğumda gözlerini

kaçırmadı.

Hayra alamet değil.

Patro dışarı çıkıp kucağıma iki kitap bırakırken, "İşte," diye havladı. Birinin kapağında bağırsakları deşilmiş bir cesedin resmi vardı; diğerinde ise bir Sparta miğferi çizimi.

İçimden bir ses bunların benim Emmy ve Carl fanfiklerim olmayacağını söylüyor.

"Hiç matematik kitabın var mı?" Kendimi durduramadan sordum. Stres seviyem tüm zamanların en yüksek seviyesindeydi; beni sakinleştirecek sayılara ihtiyacım vardı. Ayrıca, büyük ihtimalle patlayıp beni öldürecek olan adamla konuşmayı kesmem gerekiyordu.

Patro yüzünü buruşturdu. "Hayır, çünkü ister inanın ister inanmayın, ben *ezik* değilim. Ayrıca, bu boş zaman okuması değil." Grafik kapağını işaret etti. "Pota üzerine orijinal bir kurucu el kitabı, ama Latince, bu yüzden size tercüme edilmiş versiyonunu da verdim."

"Latince okuyabiliyorum," diye fısıldadım.

"Elbette yapabilirsin," diye alay etti inançsızlıkla. "Onları okuduktan ve artık cahil bir vahşi olmaktan çıktıktan sonra yeniden bir araya geleceğiz."

Parmaklarımı orijinalinin kaba sarı sayfalarında gezdirdim. *Bu kitap kaç yıllık? Tarihi ellerimde tutuyorum*.

Adamların gittiğini fark etmedim bile.

Bir saat sonra midem bulanıyor ve terliyordum.

Latince kabaydı ama anlaşılabilirdi - ne yazık ki. *Keşke okuma yazma bilmeseydim.*

Kitap şöyle başlamıştı,

"Tüm Sparta tek bir zihinsel sınavla bölünmüştür; bunlardan birinde paranoya, diğerinde uykusuzluk, üçüncüsünde ise açlık yer alır. Başkalarının kendi dillerinde 'acı' dedikleri şey, bizim Sparta Savaş Akademisi'nde potadır. Styx Nehri dolomitleri akademiden ayırır; boğulma ve koşma onları zihinden ayırır. Bütün bunlar arasında kurnazlar en cesur olanlardır. Uygarlıktan ve incelikten en uzak oldukları için, diğerleri paramparça olduğunda onların zihinleri kırılmaz."

Ondan sonra giderek daha da kötüleşti.

Kitapta acı, ıstırap, pislik, korku ve açlığın önemine dair ayrıntılı bilgiler yer alıyordu. Kafa karıştırıcı bir şekilde, potadan zihinsel bir test olarak bahsediyor, ancak daha sonra bunu sürekli olarak bir savaş olarak tanımlıyordu.

Daha sonra kitapta şu sözler tekrarlanır: "Potanın hakkı, fethettiği kişileri kırmaktır, böylece kendilerinden kaçacak yerleri kalmaz. Bir adamı kırmanız gerekiyorsa, bunu gücü ortaya çıkarmak için yapın; diğer tüm durumlarda onu öldürün."

Büyüleyici.

Son satırda ise şöyle yazıyordu: "Aptal tanrılar yoktur çünkü aptal Spartalılar yoktur. Ya pota ya ölüm; üçüncü bir seçenek yok."

Omurgamdan aşağı ter damlıyordu. Çeviride bir hata yapmış olmayı umarak kitabın İngilizce versiyonunu açtım.

İngiliz yazarın şu terimleri kullanması dışında tamamen aynıydı *katliam, canilik* ve *isyan* daha sık görülüyor.

Her iki kitabı da midem kaldırmadığı için kucağımdan

ittim. Pota kulağa neredeyse liseden daha kötü geliyordu.

Nyx boğazıma sarılmış halde sandalyeye yığıldım. Güneş İyonya Denizi'nin üzerinde battı ve yıldız mezarlığı ortaya çıktı.

Zar zor fark ettim.

Zaman etrafımda dönüyordu.

Ben gecenin sesinde boğulurken cırcır böcekleri cıvıldıyor ve dalgalar vuruyordu.

Sonunda kendimi yatağa sürüklediğimde, kafam ağır düşüncelerle bulanıktı, duvarın diğer tarafından garip bir gıcırtı geliyordu.

Alçak bir erkek iniltisi ve bir

bağırış. Nefes nefese.

Birisi acı çekiyormuş gibi bağırdı. Sonra

gıcırtılar yeniden başladı.

Araştırmak için yeterince uyanamadan, kabuslar beni aşağı çekti.

Yatağımın ucundan kıpkırmızı gözler parlıyordu.

Ayak bileğimde bir ağırlık vardı, parmaklarım bir mengeneye sarılmıştı. Yabancı bir ilgi ve merak duygusu içimi doldurdu. Bu saplantı beni diri diri yaktı.

İskeletler homurdandı.

Gece esintisi pençeleri varmış gibi tenimde geziniyordu.

"Hayatta kalacaksın," diye emretti tanıdık hışırtılı ses. "Bunu onlar için yapacaksın yoksa seni hayata döndürür ve ölmüş olmayı dilemeni sağlarım. Sonra da aklını başından alırım. İtaat et, beni sınamak istemezsin, carissima."

"Uyan!" Patro bağırdı. Bir

solukla doğruldum.

Tanrım, daha önce hiç böyle rüyalar görmemiştim.

Patro yatağın üzerinde belirdi. "Sana bıraktığım kitapları okuduğunu varsayıyorum," dedi önsöze gerek duymadan. "Potayı anlıyor musun?"

Yastıklarıma yaslanarak zayıfça başımı salladım. "Zihinsel test, acı, ıstırap, açlık, paranoya, ölüm, vesaire, vesaire, vesaire."

Ormanda yaşadığımız ortalama bir gün.

Patro ofladı ve bir an için neredeyse gülümser gibi oldu. "Bu oldukça doğru bir özet."

Yüz ifadesini görünce yüzümü buruşturdum - neşeli insanlar beni korkuturdu. *Bugünlerde kendilerini iyi hissetmek için neleri var ki? Gerçekten. Bilmek istiyorum.*

Neyse ki Patro'nun yüzü tiksintiyle buruştu (anlaşılabilir bir durum) ve yatağın başucundaki masadan ince bir ders kitabı aldı. "Bunu bugün oku - potanın dört disiplinini kapsıyor."

Ona uzandım.

"Adlarını hiç duymamışsınızdır," dedi. "Müfredat kasıtlı olarak gizli tutuluyor, böylece hiçbir girişimci üstünlük sağlayamaz, bu da aslında sizin durumunuza yardımcı olur. Kitap sadece isimleri özetliyor ve her sınıfın genel bir tanımını veriyor. Senin ya da senin yaşındaki herhangi birinin daha önce çalıştığı bir şey değil."

İlgimi çekti.

Daha önce hiç duymadığım ne öğretilebilir ki? Spartan liyakat testi bir düzine farklı konuyu kapsıyordu.

Patro sessizliğimi ilgisizlikle karıştırmış olmalı.

"Dört dersi bilmeniz *gerekiyor*," dedi öfkeyle. "*Birincisi*, Thagorean-ileri matematik ve felsefe. *İkincisi,* Lost Classical Lore-Latince arkaik tarihe odaklanan ders. *Üçüncüsü,* Disiplin ve Güç, kısaca D ve P; güçleri, Sparta yeminlerini, zihinsel kalkanı ve sıçramayı kapsadığı için açık ara en kullanışlı ders."

"Dört kişi olduğunu mu söylemiştin?" Ben sordum.

Patro sırıttı. "Dördüncüsü bir dersten ziyade yazdan sonra başlayacak olan uzun bir meydan okuma. Bir hayvan koruyucuyla bağ kurmak."

Nyx'in altında uyuduğunu bildiğim yastığa baktım.

"Ah," dedim, ruhum daralıyordu çünkü rastgele bir hayvanla bağ kurmak istemiyordum.

"Zeus senin baban gibi göründüğüne göre," dedi Patro kaşlarını çatarak, "güçlü bir kanı olan bir Olimposlu olarak, eminim kuşlar sana akın edecek ve sen de onları seçeceksin."

Başımı sallayacak enerjiyi bulamadım. Hiç kuş kızı olmamıştım.

Hayır, komşu Paul (kafaya kürekle vurma olayından sonra) karavanının verandasından kuşların hükümetin gözetleme uçağı olduğunu haykırdığı için değildi.

Kimse kuşların bizi gözetlemediğini *kanıt*layamadı.

Ayrıca, neden sürekli etrafta uçuyorlardı? Nereye gidiyorlardı? Ne yapıyorlardı? Neden hep şarkı söylüyorlardı? Şüpheli.

Sabah cıvıltıları pencerelerden yankılandı ve gözlerim büyüdü. *Etrafımızı sardılar*.

Patro bir şey söylememi bekliyormuş gibi kaşlarını çattı.

"Yaşasın kuşlar," dedim belli belirsiz. "Güvercinler mi? Onlar kesinlikle Bizi izliyor ve merkeze bilgi gönderiyor-" Patro odadan çıktı.

Bu garipti Alexis, senin için bile. Biraz sakinleş. İç çekerek güverteye uzandım ve yeni kitabımı okudum.

Zaman yavaş yürüyüşüne (ölüm yürüyüşüne) devam etti.

Sonraki beş gün boyunca bol miktarda besin hapı aldım ve kemiklerim iyileşti. Köprücük kemiğim ve kaburgalarım da o kadar çıkıntılı durmuyordu. Neredeyse sağlıklı görünüyordum.

Ama yeni bir korku sinirlerimi kemiriyordu çünkü savaşa benzer bir zihinsel sınav olan pota hızla yaklaşıyordu.

Her gece, hışırtılı bir sesin benimle alay ettiği kabuslarda boğuluyordum.

Ayrılmadan önceki son gün, Kızıl İkili bir kez daha terasta karşımda oturuyordu.

Etraftaki yamaçlarda yeşil yapraklar hışırdıyordu. Deniz elmas gibi parlıyordu.

Patro ciddi bir ses tonuyla, "Sparta Savaş Akademisi'nde bir gücün olmadan hayatta kalamazsın," dedi. "Güçsüz olduğunu düşünürlerse seni kelimenin tam anlamıyla *öldürürler*. Soru bile sormazlar. O yüzden kimseye söyleme."

Yutkundum.

"Kardeşim Augustus bu yıl D ve P derslerini veriyor," dedi Patro sevgiyle gülümseyerek. "Çok terbiyeli ve onurludur ama aptallara tahammülü yoktur. Eğer güçsüzseniz... diyelim ki olmak istemezsiniz. Gerçi kız kardeşimiz Helen yüzünden genelde kadınlara karşı korumacıdır. Yine de sizi daha iyi yapmak için zayıflıklarınızı acımasızca kullanacaktır."

Titredim.

Augustus otuz bir yaşındaki en büyük Khthon varisidir.

Kelimenin tam anlamıyla dünyadaki herkes Afrodit ve Ares'in kötü şöhretli oğlunu biliyordu.

"Günahkâr yakışıklılığı, rahatsız edici gücü ve ilahi öfkesi" hakkında çılgın hikâyeler dolaşıyordu, ancak gizliliğiyle ünlü olduğu için bunların hiçbiri doğrulanmamıştı.

Spartalı Yaşam Tarzı Sayfası yıllarca onun fotoğraflarını çekmeye çalışmış ve başaramamıştı, çünkü o, onur ve saflığa önem veren Spartalıların gizli kraliyet topluluğu olan üst tabakanın bir parçasıydı.

Hepsi hayal görüyor.

Komşu Paul (kürek öncesi) Spartalı varislerden daha ayakları yere basan biri gibi görünüyordu.

Kesin olan bir şey vardı ki, Augustus asla tanışmak isteyeceğim biri *değildi*. İki varisin oğlu olarak Afrodit ya da Ares Hanedanı'nın varisi olmayı seçebilirdi ama ikincisini seçmişti.

Savaş Evi'ni *seçmişti*.

Yeterince konuştuk.

Patro sözlerine şöyle devam etti: "Senin için iyi haber şu ki, başka bir Spartalı'ya gücü hakkında konuşmayı teklif etmeden soru sormak tabu olarak kabul ediliyor. Yetersizliğiniz çok fazla sorun teşkil etmemeli - en azından şimdilik."

"Tamam," dedim yavaşça. "Peki genel stratejimiz
nedir?" Adamlar birbirlerine baktılar.

Patro elini saçlarının arasında gezdirdi. "Hayatta kalırsın." Omuz
silkti. "Hepsi bu mu?" Ona bakakaldım, ellerimi yumruklarken
içimi öfke dolduruyordu.

Patro gözlerini devirdi. "İlk iki haftadan sonra bizimle birkaç danışmanlık gününüz daha olacak. *Kültürümüzün tadına* baktıktan sonra yeniden değerlendirebiliriz. Temmuz sonuna kadar dayan, sonra konuşuruz."

Kırmızı gördüm.

"Vazgeçiyorsun," diye fısıldadım. "Zahmet bile etmedin."

Yeşil gözleri sisin içinde şimşek gibi çaktı. "Sakın bir daha
Ne yapıyorum ben? Burada kaybedecek senden daha çok şeyimiz
var." Kollarımı kavuşturdum ve ayaklarıma baktım. "*Hayatım*
tehlikede."

Patro öne doğru eğildi. "*Dünyamız* tehlikede çünkü eğer general seçilirsek Sparta Federasyonu'nda koltuk sahibi oluruz ve Khthonik güç artar. Buna karşılık, senin hayatının Sparta'daki hiç kimse için bir anlamı yok." Ses tonu acımasızdı. "Büyü ve bunu nasıl önemli hale getireceğini bul, o zaman konuşuruz."

Kaşlarımı çattım. "Bir strateji istiyorum. Şimdi."

"Stratejimin ne olduğunu bilmek ister misin?" Patro dişlerini gösterdi. "Herkesi her konuda yenmek - ilk günden itibaren kendimi daha zeki, daha güçlü, daha hızlı, daha sert olarak ayırmak ... . Beni görmezden gelememelerini sağladım. Geride kalamazdım, çünkü herkes *beni* kovalıyordu."

"Geride kalırsan ne olur?" diye sordum. İki

adam da bana acıyarak baktı.

"Seni öldürüyorlar."

Aptal tanrılar yoktur çünkü aptal Spartalılar yoktur. Pota ya da ölüm; üçüncüsü yoktur.

Kitabın sözleri beni rahatsız etti.

Patro acımasızca gülümsedi. "Aşil'in stratejisinin ne olduğunu bilmek ister misin?" diye alaycı bir şekilde sordu. "Benimkiyle aynı lanet plan. Biz en iyilerin en iyisiydik - *senin* gibi birinin hayal bile edemeyeceği bir şey."

Ondan daha değersizmişim gibi konuştu.

Önemsizmişim gibi.

Değiştirilebi

lir.

İğrenç.

Patro devam etti, "Hayatta kal - eğer on dört gün dayanabilirsen, o zaman konuşuruz."

Ayağa kalktı ve Akhilleus da hayvanlarla birlikte onu takip etti. Hiçbiri arkasına bakmadı.

Hiç bu kadar küçük

hissetmemiştim. O gece

zar zor uyudum.

Güneş daha ufukta belirmeden Patro içeri daldı ve bana kalkıp giyinmemi emretti.

"Bu bir egzersiz togası," dedi bana daha önce hiç hissetmediğim, tereyağı yumuşaklığında elastik bir malzemeden yapılmış ince bir siyah kumaş parçasını uzatırken.

Elbiseye benziyordu ama içinde şortu ve sütyeni vardı, *Tanrı'ya şükür*. Kolları olmadan omuzlarımdan sarkıyor, belimde kat kat oluyor ve dizlerime kadar düşüyordu.

Patro, "Ayakkabı yok, pota sırasında onları giyemezsin," dedi ve sonra üstümü değiştirebilmem için gitti.

Garip giysiyi giydim, saç bağlarının bileklerimdeki izleri kapattığından emin olmak için kontrol ettim.

"Ben hazırım," diye seslendim.

Ben değildim.

Kızıl İkili kollarımdan tuttu ve bir duman ve acı bulutu içinde sıçradık.

Yönümü bulduğumda -ayak parmaklarım çimenlere gömülmüştü ve Dolomites Kolezyumu uzakta altın renginde parlıyordu- şöyle bir baktım. Adamlar çoktan gitmişti.

Spartalı akıl hocaları geldikçe ve ayrıldıkça gümbürtüler yankılandı. Sessizlik çöktü.

Yanımda bir sıra halinde dokuz çocuk duruyordu, hepsi de ellerinde ölüm olan soğukkanlı katillerdi.

Grupta sadece bir çocuk altın defne tacı takıyordu. Katliamdaki üç Olimposlu varis arasında hayatta kalan tek kişi oydu.

Arkamı döndüm, nefesim kesildi.

Önümüzdeki dağın yamacına bir mimari harikası oyulmuştu. Uzun sütunlardan, altın varaklardan, kemerli kalkanlardan ve başımızın yüzlerce metre üzerinde uzanan su çeşmelerinden oluşan bir yapıydı.

Spartan Savaş Akademisi'nin bahçesinde duruyorduk. Pota başlamıştı.

Bölüm 8

Sparta Savaş Akademisi

ALEXIS

Nemli mağara havasında titredim.

Temmuz ayının ortası olmasına rağmen, dağ kayaları çıplak ayaklarımın altında buz gibiydi.

General Cleandro -uzun siyah bir toga giymiş heybetli kel bir adam- bizi oyulmuş dağın içine doğru inen sığ bir merdivenden aşağı indirdi.

Orta boy bir köpek büyüklüğünde devasa bir şahin omuzlarına oturdu ve boncuk gözleriyle bize baktı.

Güzel kuş. Lütfen jilet gibi keskin pençelerini kafa derimi yüzmek için kullanma. Şahin, beyin sıvıma açmış gibi gagasını şaklattı.

"İğrenç yaratık," diye tısladı Nyx kulağıma ve ben de ona hak vermek zorunda kaldım.

Kısa merdiven boşluğunun ortasında, kayaya dar bir leğen oyulmuştu ve tavandan sarkan uzun kızıl mumlar kanala balmumu damlatıyordu.

Loş ışık titredi.

Mum kırmızı aktı.

Karanlığa doğru indikçe çağrışım yapan müzik yoğunlaştı ve uzun zamandır ilk kez kafamın içinde değildi.

Merdivenlerin sonunda uzun, mağara gibi bir oda vardı.

Havza, üzerinde binlerce mumun asılı olduğu uzun ve sığ bir kırmızı balmumu havuzuna dönüştü ve dar bir geçit beş kapıya açıldı.

Çenem düştü.

Havuzun üstündeki yüksek tavanda, düzinelerce tam boy mermer ve bronz heykel savaştaki kadın ve erkekleri tasvir ediyordu; bedenler, kılıçlar ve kalkanlardan oluşan bir arbedeydi bu.

Kızıl, savaşan heykellerin altından, mumlardan suya damladı... *sanki kanıyorlarmış gibi*.

Ama altlarındaki şey nefesimi kesti.

Bu çok güzel.

Havuzun içinde kadın müzisyenlerin heykelleri vardı. Yüzlerinden kırmızı balmumu damlarken ellerinde motorlu arplar ve kemanlar çalıyordu. Elbiseleri taşa zarif katmanlar halinde oyulmuştu ve bu da sırılsıklam ıslak bir etki yaratıyordu.

Hayal gücünün ötesinde bir sanattı.

"İnisiyeler, sıraya girin!" General Cleandro bağırdı, sesi kayalarda yankılanıyordu ve arkasında çalan dokunaklı melodiyle keskin bir tezat oluşturuyordu.

Biz sıraya girerken kaşlarını çatarak bize baktı, alnında derin kırışıklıklar vardı. Altmışlı yaşlarında görünüyordu, bu da muhtemelen yüzlerce yaşında olduğu anlamına geliyordu.

"Beş kapı var" -arkasını işaret etti- "kutsal havuzun her iki yanında: bir sınıf, bir kütüphane, bir banyo, bir yatak odası ve yaratık hayvanat bahçesine açılan bir tünel."

Önümüzde yavaşça ileri geri yürürken kara gözleri kısıldı. Her ne gördüyse, hoşuna gitmemişti.

Touché.

"BENİ ANLIYOR MUSUN?" diye bağırdı.

Çarpık bariton sesi mümkün olandan daha yüksek yankılanırken sol kulağım keskin bir geri bildirimle çınladı.

"*Evet, General*!" diye koro halinde bağırdık. Müzik yoğunlaştı.

Bekledik.

General Cleandro'nun sandaletleri kayaya sürtünüyordu ve yeraltının soğuk havası tenimi ürpertiyordu.

Sonunda alay etti ve "Luctor et emergo" dedi.

Mücadele ediyorum ve ortaya çıkıyorum.

General Cleandro bize tiksintiyle bakarken yeni bir melodi çaldı ve omzundaki şahin de aynı ifadeyi takındı.

Melodi yumuşak ve hipnotize ediciydi. Her şey gerçeküstüydü.

"İnsanlar," diye pis bir kelimeymiş gibi tükürdü, "tek bir kırık kemiğin iyileşmesi *sekiz* hafta sürer. Ayrıca yemek yemeden sadece *yirmi bir* gün ... uykusuz *on* gün ve susuz sadece ... *üç* gün geçirebilirler."

Arkasından balmumu yağdı.

Müzisyenler kırmızı gözyaşları döküyor gibiydiler. Ben

de onlarla birlikte ağlamak istedim.

Mum ışığı odaya tuhaf gölgeler düşürüyordu.

"Sen insan mısın?" diye ileri atıldı ve solumdaki inisiyenin yüzüne doğru bağırdı, tükürükler uçuşuyordu, yanakları kıpkırmızıydı.

Teknik olarak, dokuzumuz yarı insandık çünkü ittik, ama ben bile bunu belirtmeyecek kadar sosyal farkındalığa sahiptim.

"SEN İNSAN MISIN?" diye tekrarladı.

Sol kulağımdaki tiz çınlama daha da şiddetlendi ve dişlerimi sıktım. "*Hayır, General*!" diye koro halinde bağırdık.

Yüzünde buz gibi soğuk bir ifadeyle önümüzde volta atmaya devam etti.

"İnsanların aksine," dedi, "Spartalılar sonsuza dek yaşayabilir ... kemikleri *iki* haftada iyileştiririz, yemeden *altmış* gün, uyumadan *otuz* gün ve tek bir damla su içmeden *iki* hafta geçirebiliriz."

Gözlerini kısmıştı.

"Ama siz sadece on dokuz yaşındasınız ve henüz tam bir Spartalı değilsiniz. Bazılarınızın zihinleri ve bedenleri diğerlerinden daha güçlü. Yakında kimin ne kadar güçlü olduğunu öğreneceğiz."

Önümde durdu. "Bir insan bu zaman dilimlerini aştığında ne olur biliyor musun kızım?" Ses tonu hoş karşılanmadığımı açıkça gösteriyordu.

Acıları sona erecek, olması gerektiği gibi.

"Ölüyorlar, General!" İfademi rahat ve çatışmacı olmayan bir şekilde tutarak cevap verdim.

Sağ tarafımda bir inisiye kekemeliğime kıs kıs güldü ama ben yüzümü boş bir maske gibi tuttum. Alaylara, sataşmalara, isim takmalara alışmıştım.

Nyx ona doğru tısladı ama her zamanki gibi kimse tepki vermedi.

Solumdan gelen bir hareket bulanıklığı vardı ve kaçmak için çok yakındı.

Çatlak. General Cleandro yumruğunu yanımda duran çocuğun kafasına indirdi ve çocuk darbenin şiddetiyle yere yığıldı.

"BU KADAR KOMIK OLAN NE, INITIATE?"

İnisiye dengesiz bir şekilde ayağa kalktı. "Hiçbir şey, General!"

"NE OLUR?"-eğilerek yüzünü çocuğunkine dayadı, burun buruna- "SINIRLARINI AŞAN SPARTALILARA NE OLUR?"

"Komaya giriyorlar, General!"

"Hayır. Önemli olan onların *yaşaması*, başlaması," diye hırladı. "Bir daha karşımda kıs kıs gülersen dilini ağzından keserim."

"Evet, General!"

Kamburlaştım ve kendimi daha küçük bir hedef haline getirdim.

General Cleandro önümüzde volta atmaya devam etti ve şöyle dedi: "Bazılarınız bunun genel *bir* askeri eğitim kampı olduğu yanılgısına kapılmış olabilir ama bu zavallı insanların fiziksel testlerinden biri *değil*. Bu ... dünyadaki en medeni sınavdır."

Durakladı.

"HAYVANLARI TANRILARDAN AYIRIYORUZ!" Kayalar feryadının gücüyle titreşti.

Sol kulağımı tutup irkilmemek için kendimi zor tuttum.

General Cleandro dönüp defne taçlı sarışın inisiyenin önünde durdu.

"Cassius Hermes, umarım varis olmanın burada *hiçbir şey* ifade etmediğini biliyorsundur," diye hırladı çocuğun yüzüne. "Burada onursuzluk yok, süslü altın kurallar yok. Mükemmel bir duruşun olması, elmas kaplı kıyafetler giymen, on dört çeşit yemek yemeyi bilmen ya da başka bir varise antik mücevherlerle kur yapıp sonsuza dek senin zavallı, gevşek aletini emmeyi kabul etmesi umurumda bile değil - ANLIYOR MUSUN VARİS?"

"Emredersiniz General!" diye bağırdı inisiye, Olimpos tacı kıpırdamadan dururken parlıyordu.

Kıyafetlerdeki elmaslar ve on dört çeşit yemek gerçek olamaz, değil mi? Ayrıca, Spartalılar gerçekten seks için mücevher takas ediyorlar mı?

Dudaklarımı büzdüm.

Onun yerine bunu yapabilir miyim?

Ne yazık ki, oral seks yapan Spartalılara katılma -ve gerçek ölümle yarışmama- fırsatı kendini göstermedi.

Cesaret kırıcı.

"Bu *zihinsel* bir test." General Cleandro geri çekildi ve hepimize hitap etti. "Önümüzdeki Ocak ayına kadar, biz söylemedikçe burada olduğunuz sürece yemek yemeyeceksiniz - spoiler, yemeyeceğiz - ayrıca yıkanmayacaksınız ve ... uyumayacaksınız

Ölümden saniyeler uzakta değilseniz. Ayrıca, eğer y a r a l a n ı r s a n ı z , kendi kendinizi iyileştireceksiniz. Sizi şımartacak doktorlar olmayacak."

Şarkı değişti ve dağdaki enerji değişti. Uğursuzdu.

Dişlerini gösterdi. "Yapacağın şey gözlerin kanayana kadar çalışmak ve sonra" - kötü niyetle gülümsedi - "daha sıkı çalışacaksın."

İşte tam da bu yüzden insanlardan uzak duruyorum.

"Pota zihni eğitir." Gülümsedi. "Bu dağda cevapladığımız soru - etrafınızdaki her şey parçalandığında nasıl tepki vereceksiniz?"

Bize vuracakmış gibi ileri atıldı, biz geri çekilirken kıkırdadı.

"Eğer potadan sağ çıkmayı başarırsan," dedi aldatıcı bir yumuşaklıkla, "mezun olacaksın ve Sparta vatandaşı olacaksın. Ölümsüz bir tanrı olacaksın."

Gülümsemesi hınzırcaydı.

"Ama bu büyük bir *eğer* ... unutma-" Yumruğunu geniş göğsüne vurdu ve böğürdü. "- *APTAL TANRILAR* YOKTUR- ÇÜNKÜ BEN *APTAL SPARTALILAR* OLMADIĞINDAN EMINIM!"

Yine irkildim.

Bu hiç iyi değildi.

"Spartan Savaş Akademisi'ne hoş geldiniz. Beni takip edin." Havuzun kenarı boyunca ilerledi, ilk kapının önünde durdu ve kapıyı açtı. "Burası uyku odaları."

Karanlık, alçak tavanlı odanın içinde kayaların üzerine serilmiş on tane karyola vardı, başka bir şey yoktu.

Kapı yüzümüze kapandı.

"Oraya asla gitmemenizi tavsiye ederim," dedi. "Hayatta kalmak istiyorsan olmaz.
Sahip olamayacağınız şeylerle kendinizi ayartmayın. Bu seni zayıflatacaktır."

Bir sonraki kapıya geçti. "Burası banyo, hak etmediğiniz bir ayrıcalık. Benim zamanımda bir deliğe sıçardık." Bu ifadeyle gurur duyuyormuş gibi göğsünü kabarttı.

İnsanlar iyi miydi?

Oda küçücüktü ve muhtemelen bana hastalık bulaştıracak paslı bir tuvalet ile kırık bir lavabodan başka bir şey yoktu.

"Lüks," diye tükürdü ve hayal kırıklığıyla başını salladı. Bir sonraki kapıya doğru ilerledi. "Burası sınıf."

Yine penceresiz, mağara benzeri bir odaydı. Tek fark tavandan duvar boyunca sarkan kırmızı mumlardı ve mumlar daha küçük bir leğene damlıyordu. Mumların dumanı sisli bir bulut halinde tavanda asılı duruyordu. Gözlerim yaşardı.

Ön duvarda sandalyeli bir masa ve bir kara tahta vardı.

Her birinde bir defter, üç ders kitabı ve bir kalem bulunan on ayrı yığın -yere serpiştirilmişti.

Başka masa ya da sandalye yoktu.

Çorak ve soğuktu.

Karanl

ık.

Nemli

.

Çok iç karartıcı.

Dürüst olmak gerekirse, lise ile aynı hislere sahip.

"Günlerinizin çoğunu burada geçireceksiniz." General Cleandro zorlukla kontrol altına alınmış bir neşeyle titredi.

Ayrıca birkaç kürek darbesinden de faydalanabilir.

Bizi dördüncü kapıya götürdü. "Burası kütüphane, tüm zamanınızı geçireceğiniz ikinci yer."

Başım arkaya eğildi, gözlerim

büyüdü. Saray gibiydi.

Yüksek kitap yığınları, kadife sandalyeler, maun masalar ve titrek alevli şömineler uzun, dar alanı dolduruyordu. Diğer odalardan farklı olarak, taş tavan yüksekteydi. Çok daha büyük kırmızı mumlar yığınların ortasından aşağı sarkıyor ve balmumları uzun, dar bir havuza damlıyordu.

Eski parşömenlerin kokusu havayı dolduruyor ve gürül gürül yanan şömineler yeraltının soğuğunu kovalıyordu.

Çok güzeldi.

Beyaz togalı birkaç kadın etrafta dolaşıyor, raflara kitap koyuyor ve masalarda metinleri tercüme ediyordu. Etraftaki tek kadın ben olmadığım için neredeyse ağlayacaktım.

General Cleandro, "İşte yeni inisiye grubumuz," diye anons etti ve birkaç kadın bize baktı ama çoğu bizi görmezden geldi.

"İlham perilerine saygı göstereceksin," diye tükürdü. "Yoksa öldürülürsün." Sesinin umutlu çıkması muhtemelen iyiye işaret *değildi*.

Tam bir panik atağa dönüşmeden önce, onu uzun ve karanlık bir tünele açılan son kapıya kadar takip ettik.

"Daha önce de söylediğim gibi," dedi şahini (hükümet gözetleme drone'u) bize bakarken. "Hayvanat bahçesi bu koridorun sonunda. Ama Eylül ayına kadar hayvanları göremeyeceksiniz, o yüzden bu kapı sizin işinize yaramayacak."

Durakladı.

"Bazılarınız o kadar uzun yaşamayacak, bu yüzden bu salon için endişelenmenize hiç gerek yok." Kaba bir şekilde gülümsedi. "Umarım turunuzdan keyif almışsınızdır. Burada mutfak ya da banyo yok - çünkü burada okurken yemek yemeyecek ya da temizlenmeyeceksiniz."

Kapı gümbürtüyle kapandı. Ağlamak istedim.

"Çalışmaların şimdi başlıyor."

Yüz ifadesi acımasızdı. "Derslere katılacaksın: Thagorean, Kayıp Klasik İlim ve Savunma ve Güç, bu sırayla. Oturumlar iki profesörünüz tarafından belirlenen farklı sürelerde devam edecek ve ne zaman ara vereceğinizi ve ne kadar süreceğini duyuracağım ... hepsi oldukça basit."

Tek kelimeyle berbat.

"Bir şey daha var." Bir adım daha yaklaştı. "Bu yıl üç misafir profesörünüz var - General Pine ve General Augustus sınıf profesörleriniz olacak ve General Kharon da devrede çalışacak."

İnisiyeler etrafımda dehşetle fısıldaşıyorlardı.

Augustus ve Kharon - *her ikisi de kötü şöhretli Khthon varisleri*

Biz mi?

General Cleandro dişlerini gösterdi. "Biz burada Sokratik yöntemi kullanıyoruz.

Rastgele çağrılacaksınız ve bir soruya yanlış cevap verirseniz, mentorlarınız bilgilendirilecek ve tüm sınıfınızı devre boyunca yönlendirecekler

-Dağlardan geçip Styx Nehri'nde yüzeceksiniz ve Kharon sizi orada bekliyor olacak."

Uzun ve garip bir duraklama oldu.

"Sorusu olan var mı, inisiyeler?"

Biri inledi ama kimse konuşmadı. *Hangi salak ona bir şey sorar ki? Canlı canlı yenirsin.*

Gizliden gizliye Khtonik olduğundan emin olduğum terk edilmiş diğer it Drex yavaşça elini kaldırdı.

General Cleandro kaşlarını kaldırdı. "Ne?"

Drex boğazını temizledi. "Peki ya pistteki Titanlar? Dışarıda burayı korumalı bölge olarak işaretleyen herhangi bir çit görmedim."

Güzel soru.

General Cleandro kahkahalara boğuldu.

Beş uzun dakika uluduktan sonra gözlerindeki yaşları sildi ve alay etti. "Elbette bu topraklar zavallı insanların korunduğu bir bölge değil. Biz *Spartalıyız*. Titanlar bizden korkar, tam tersi değil."

Diğer inisiyeler kıkırdadı.

"Ancak"- general zalimce gülümsedi- "bazı Titanların dağlarda daha zayıf inisiyelere saldırdığı biliniyor. Bu yüzden gözünüzü dört açın."

Artık kimse gülmüyordu.

Cassius elini kaldırdı, defne tacı parlıyordu. "Ama General, Titanlar'la savaşmak Chthonics'in işi değil mi? Bizim gibi Olimposluların değil mi? Ölüm Meclisi'nin tüm amacı buydu."

General Cleandro'nun gülümsemesi düştü.

Alay etti, "Bu, zayıfları tanrılardan ayırmakla ilgili - eğer Titanların sizi seçmesi buna yardımcı olacaksa, öyle olsun. Anlaşıldı mı?"

"Evet, General."

Aslında anlamıyorum ve aklımda bir sürü soru var.

Bir ilham perisi General Cleandro'ya doğru yürüdü ve onunla konuşmak için bizden uzaklaştı, ancak şahini başını tamamen çevirdi ve bize bakmaya devam etti.

Evet, bu yüzde yüz bir robot.

"En azından Augustus'un onurlu ve adil olduğu biliniyor," diye fısıldadı sağ tarafımdaki bir inisiye. "Ares Hanedanı'nın şimdiye kadar doğurduğu en aklı başında varis o."

Kıvırcık kahverengi saçlı bir çocuk cevap verdi: "Evet ama *Kharon*'la uğraşmak zorundayız - bunun bu yıl bizi korkutmak için çıkarılmış bir söylenti olduğunu sanıyordum. Kronos bizi kurtardı, neredeyse Medusa kadar dengesiz ve o da lanet Titanların tarafını tuttu."

Ciddi ifadelerle başlarını sallayarak onayladılar. "Kharon kelimenin tam anlamıyla *Avcı* ve Hades'in en sevdiği asker. Neden potada çalışmayı kabul etsin ki?"

"Muhtemelen *deli* olduğu ve Olimposlulara işkence etmeyi sevdiği içindir." Tüm inisiyeler dramatik bir şekilde titredi. "Artemis Erebus'la çiftleştiğinde böyle olur - Kharon'un insandan çok canavar olduğunu söylerler.

Söylentiye göre Artemis onu, savaşta kızlarını öldüren Olimposluları cezalandırmak için doğurmuş; onun intikamı."

Yüzüm kızardı. *Bu kulağa hoş gelmiyor.*

Tim-Tom, Kharon'un yaratık mirasının ona kocaman bir penis verdiği teorisini ortaya atmaya bayılırdı. Buna karşılık, Peder John onun şeytanın soyundan geldiğini vaaz ediyordu.

Dudaklarımı büzdüm; teknik olarak ikisi de doğru olabilirdi.

Zihinsel not: Ruhum için dua etmeye başla. Agresifçe.

General Cleandro herkesi anında susturan yoğun bir bakışla etrafına döndü ve bizi soğuk, sade sınıfa götürdü.

Odadaki tek masaya otururken homurdandı -ön tarafta bize tepeden bakabilecek şekilde konumlandırılmıştı- ve ayaklarını havaya kaldırdı.

Onlarca ders kitabı yığınının yanında garip bir şekilde yere oturduk.

Birkaç inisiye bana dudak büktü ve varise gizlice baktı, ama çoğunlukla herkes gergin bir beklentiyle ön tarafa baktı.

Gerginlik hissediliyordu.

Kapı çarparak açıldı ve herkes sıçradı.

Uzun beyaz bir toga giymiş bir adam odaya girdi. "Merhaba!" Gülümsedi ve el salladı.

Genç, hoş bir yüze, kısa kahverengi saçlara ve nazik kahverengi gözlere sahip olan yeni öğretmen arkadaş canlısı görünüyordu. Omuzlarında parlak siyah bir kuzgun sakince oturuyordu.

Samimi ifadesi içten görünüyordu.

Ne sürüngen ama.

"Merhaba, yeni başlayanlar," diye neşeyle tekrarladı. "Pota'daki ilk gününüze hoş geldiniz. Benim adım Pine."

Sanki irademiz dışında bir mağarada tutulan gerçek rehineler değilmişiz gibi heyecanla alkışladı.

Hangi süslü Spartalı antidepresanını kullanıyorsa onu istiyorum.

"Devre boyunca Thagorean derslerinizi ben vereceğim." Kıkırdadı. "Bazılarınız tarafından daha çok ileri matematik ya da benim deyimimle eğlence olarak biliniyor."

Kimse gülmedi.

Adını kara tahtaya büyük bir yazıyla yazdı.

"Çoğunuz gibi," dedi Pine, "ben de Spartalı bir itim. Ancak, *farklı olarak* Çoğunuz gibi ben de pek de ideal olmayan koşullarda doğmuş bir itim."

Bakışları odanın içinde gezindi, sonra bana takıldı.

Terk edilme meselesi üzerinden bağ kurmuyoruz.

Gözlerini hızla başka tarafa çevirdi.

"Pekâlâ, millet." Pine alkışladı. "Ders kitabınızın birinci sayfasını açın. Matematik felsefesi ve etiğinin temellerinin üzerinden geçeceğiz. Benim dersimde bu iki ilke birleşerek muhteşem denklemlere dönüşecek."

Ağır kitapları açarken sayfalar hışırdadı.

"Merak etmeyin," dedi Pine neşeyle. "Bu, normal *sıkıcı* matematiğin nesne kalıcılığının olmadığı basit bir matematik dersi değil. Kullandığımız her sayı ve sembol gerçek hayattaki bir etik problemiyle bağlantılı olacak."

İlginç. Belki bu berbat olmaz?

Etrafımdaki çocukların kaşlarını çatmalarına ve homurdanmalarına bakılırsa ben azınlıktaydım. Pine hemen bir denklem çözmeye başladı.

Damla. Damla. Damla. Mumlar rahatlatıcı bir ritimle dökülüyordu. Dışarıdan klasik müzik sesi geliyordu ve ben bol bol not alırken Pine'ın öğretme temposu hoştu.

Bu hiç de kötü görünmüyor.

"Alessander Poseidon." Pine ders vermeyi bıraktı ve odanın arka tarafında oturan kısa boylu bir öğrenciyi işaret etti. "Az önce Platonculuğun işlevinin ne olduğunu söylemiştim?"

Omzundaki kuzgun da bir cevap bekliyormuş gibi başını yana eğdi.

Alessander'in yüzü soldu. "Dediniz ki... bu karekök postülası mı?"

Pine kaşlarını kaldırdı, gülümsemesi azaldı. "Yakınından bile geçmiyor."

Döndü ve küçük siyah bir çağrı cihazına neşeyle dokunan General Cleandro'ya başıyla işaret etti.

Şahin kanatları heyecanla çırpındı.

BOOM.

Gri gözlü, uzun boylu bir adam bir duman bulutu içinde odanın önünde b e l i r d i . Koluna küçük bir kedi büyüklüğünde pembe bir gelincik sarılmıştı.

Doğruca dağa atlamıştı.

"Vorex, Poseidon Hanedanı'nın varisi," dedi General Cleandro yeni adama. "Sen Alessander'in akıl hocasısın, değil mi?"

"*Emredersiniz General*!" Vorex avucunu kaldırdı ve başını eğdi, defne çelengi gölgelerde bile parlıyordu.

Pembe gelinciği başını aşağı yukarı salladı.

Çok şirin.

General Cleandro ona baktı. "Sınıfa ilk turda liderlik edin. Akıl hocanıza sınıfta dikkatini vermesi konusunda tavsiyede bulunmak isteyebilirsiniz. O tam bir embesil."

Hiç hoş değil.

"Evet, General!"

Vorex, Alessander'a intikam vaat eden nefret dolu bir bakış attı.

Titredim çünkü Patro bana fiziksel olarak şiddet uygulamamıştı - henüz.

"AYAĞA KALK!" General Cleandro gür sesiyle böğürdü ve biz ayağa fırladık. Şahini daha yüksek sesle çığlık atıyordu. "ARKASINDA BIR SIRA OLUŞTURUN!"

Sol kulağım acıyla yandı.

Odadan koşarak çıkan Vorex'i takip ettik.

Kaskatı kesilmiş bacaklarımı işbirliğine zorlarken Nyx'e "Burada kal," diye fısıldadım.

Pullar boynuma dolandı ve boğuldum. "Seni asla yalnız bırakmayacağım, evlat."

Bu talihsizlikti.

Birkaç dakika sonra dağdan çıktık ve ben sıcak havaya ve parlak gün ışığına alışmaya çalıştım. Temmuz güneşi kavurucuydu ve biz koşarken çimenler ezildi.

Karanlık ve soğuk sınıfla şok edici bir tezat oluşturuyordu.

Vorex en yakın dağa doğru ilerledi ve bizi toprak bir patikaya yönlendirdi.

Okuldayken sadece bir beden eğitimi dersine katılmıştım; açlıktan ölüyordum ve hareket etmekten bayılacak gibi olmuştum, bu yüzden yılın geri kalanında bir kulübenin arkasına saklanıp matematik problemleri çözmüştüm.

Bana bir daha asla görev vermediler.

Şimdi hareketsizliğimin acısını çekiyordum.

Dolomitlerden birinin kenarına tırmandım, ciğerlerim yanıyor, baldırlarıma ve kalçalarıma kramplar giriyor, ter damlıyordu. Kollarımı umutsuzca pompaladım.

Diğer inisiyeler birer birer beni geçtiler.

Nyx boynumda ölü bir ağırlıktı.

Yolun yarısında hava soğudu ve terim donarak gözlerimi açmamı zorlaştırdı.

"Sen-" Nefes nefese. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Konuşmayı kes," diye kabaca tersledi Nyx. "Enerjini korumalısın
-"Konsantre ol evlat."

Ağır ağır nefes aldım (boğuldum) ve intihar etmemeye *konsantre* oldum.

Ciğerlerim tıkırdadı.

Vorex bir şeyler bağırdı ama intihar düşüncelerim yüzünden onu duyamadım.

Yol daraldı. Sol tarafta sivri bir uçurum vardı; yanlış bir adım atarsam ölürdüm. *Umarım.*

Sol tarafımdaki kör nokta derinliği değerlendirmemi zorlaştırdığı için dağın kenarına sarıldım.

Bir ayak diğerinin önünde. Aşağı inmek daha kolay olacak. Sadece tepeye çık. Sakın durma.

Olumlu şeyler düşünmeye çalıştım.

Beni öldürmesi için bir Titan'ı nasıl çağırabilirim? Hemen.

Başaramadım.

Son inisiyatifle aramdaki mesafe giderek açılıyordu ve ben dişlerimi sıkarak, grubu kaybetmemek için çaresizce bacaklarımı daha hızlı hareket ettirdim.

Nyx kendini bir milyon kilo ağırlığındaymış gibi hissediyordu.

Dünyanın en büyük dağının zirvesine yakın bir yerde, çocuklar *sonunda* koşmayı bıraktılar. Ellerini dizlerine koymuş, bir daire oluşturmuşlardı.

Yaklaştığımda bir avuç insan bana baktı ve gözleri nefretle doldu.

"Spartalı bir kadının bu kadar acınası görünebileceğini bilmiyordum," dedi kızıl saçlı, uzun boylu bir inisiye. "Hepsinin şaşırtıcı derecede güçlü ve güzel olması gerekmiyor mu? Seni istememelerine şaşmamalı."

Büyük Jessica ve Tim-Tom enerjisi vardı.

Gruptaki diğer iki çocuk ayaklarını sürüyerek ona yaklaştı ve güldü. "İyiydi Titus," dedi içlerinden biri.

Yorgunluktan çınlayan kulaklarımla onlara inanamayarak baktım. Drex gözlerini devirdi ve onlara katılmadı.

"Bir insandan daha zayıf görünmen nasıl mümkün olabilir?" Titus bana ters ters bakarken daha yüksek sesle söyledi. "Utanmıyor musun?"

Onu görmezden gel. Zamanını harcamaya değmez.

Ayaklarıma tükürdü, sonra ileri atıldı ve at kuyruğumu çekti. Onun iğrenç dokunuşundan tökezleyerek kaçtım.

"Beyninin küçücük taşaklarından daha *küçük* olması nasıl mümkün olabilir?" Agresif bir şekilde bağırdım ve yumruğumu ona doğru salladım.

Kafamın içinde.

Aslında hiçbir şey söylemedim, çünkü insanlarla etkileşime girmeyi sevmiyordum.

Ayrıca nefes alamıyordum. O da vardı.

Bacaklarım tutmadı.

Dizlerim soğuk kayalara çarpıyor, titreyen avuçlarım çakıl taşlarına gömülüyordu. Ağzımdan çekici bir şekilde mukus akıyordu.

Ah, kadınlık.

Titus, "Tabii ki yutkunmayı bile beceremeyen işe yaramaz bir kaltak olacaksın," diye alay etti. Arkadaşları kıs kıs güldü.

Gözlerim, onları başımın içinde geri döndürmenin verdiği güçle ağrıyordu.

"Onu ısırmamı ister misin?" Nyx vücudumu indirip acı içinde inlerken sordu.

"Hayır," diye fısıldadım. Katliamda benim için yeterince insan öldürmüştü. Ayrıca, onun gözlerindeki ışığı boğan kişi olmak istiyordum.

Ben mi?

Zihinsel not: Fiziksel efor beni cinayete meyilli yapıyor. Tempolu bir yürüyüşün üzerindeki her şeyden kaçının.

Titus başka bir şey daha söyledi ama ben dinlemeyi bıraktım çünkü özgür irademvardı.

Öksürerek kayaların üzerine daha fazla mukus tükürdüm.

Kanlı olduğu için endişelenmeli miyim?

"İşte böyle, bırak içindekileri," dedi Nyx. "Derin, sakinleştirici nefesler alın. Kan tükürmek tamamen normaldir. Çok yaygındır."

"Seni öldüreceğim," diye fısıldadım boynumun önündeki havayı bir böcek görmüş gibi savururken. "Yanımda yerde sürün."

Kafasına vurduğumda Nyx homurdandı ve pulları boğazımı sıktı.

"Saçmalama," diye tısladı tutuşunu gevşetirken. "Ben
Sıradan bir köpek gibi beni taşıyacaksın ve bundan zevk
alacaksın." "Sen çok kötüsün," diye fısıldadım.

Yanımda kusan çocuk bana tuhaf bir bakış attı. Ben de
ona bir surat yaptım.

"Herkes dinlesin," dedi Vorex, elleri kalçalarında dimdik durarak, sıkılmış görünüyordu. Gelinciği uzun sivri dişlerini göstererek tısladı.

Terlemiyordu bile. Tanrı'nın sevdikleri vardı, ben onlardan biri
değildim. Bir başka inisiye yere yığıldı ve midesini boşalttı.

İlişkilendirilebilir. Dök içini kardeşim.

Vorex bize bakarken gözlerini devirdi. "Şimdi *kendinizi top*arlayacak ve beni dağdan aşağıya kadar takip edeceksiniz. Dağın dibinde bir mola daha vereceğiz, o yüzden bu kadar dramatik davranmayı bırakın. Bu pistte atacağınız *en kolay* tur olacak."

Kör edici güneşe doğru eliyle işaret etti. "Hava mükemmel." Spoiler, aklını kaçırmıştı.

Hava berbattı. *Mükemmel* terimini kullanmadan önce cehennemde yanan bir gün olarak tanımlardım.

Vorex sözlerini yarıda kesti ve nefesinin altından zavallı, zayıf sürtükler hakkında bir şeyler mırıldandı.

Alınırdım ama yukarıda bahsettiğim zavallı, zayıf kaltak gibi yaşama isteğimi bulmaya çalışmakla meşguldüm. Dağın kenarı çok cazip görünüyordu.

"Hadi gidelim." Vorex ağır kaslı vücudunu gerdi, ardından dağın yamacından aşağıya doğru ağırlıksızmış gibi rahatça koşmaya başladı.

Grubun geri kalanı takip ederken inledi ve ben de somurtkan bir şekilde itaat ettim.

Ne yazık ki, cehenneme yolculuk devam ediyor.

Bölüm 9

The Crucible

ALEXIS

Tükürüğümü silerken, grubu dağdan aşağı doğru takip ederken (bir şekilde dik dururken ileri doğru düşerken) yanlışlıkla başka bir inisiye ile göz göze geldim.

Çocuk bana doğru yürüdü, kıvırcık altın rengi saçları terden solgun tenine sıvanmıştı.

Elini bana doğru kaldırırken "Bunu biz hallederiz," dedi. Düştüğü ve kendini kestiği yer kanlıydı.

Çarpmamak için ayağım takıldı ve tökezleyerek uzaklaştım.

Kendimi zar zor tutarken avuçlarım keskin kayalara sürtündü, sonra sendeleyerek ağrıyan ayaklarıma geri döndüm.

Rahatsız edici bir duraklama oldu çünkü *hâlâ* tokalaşmak için elini uzatıyordu.

Ben almadım.

Bana garip bir bakış attı.

Utanarak daha hızlı koştum (yaralı bir salyangoz hızından biraz daha sağlıklı bir salyangoz hızına çıktım).

Ne yazık ki, sol tarafımda, kör noktamda gezinerek yanıma geldi.

Tedirginlik omurgamdan aşağı

sıçradı. Panik göğsümde zonkladı.

"Ben Christos Zeus," dedi. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Homurdandım ve anlaması için gözlerimi ondan kaçırdım.

"Alexis, değil mi? Senin hakkında çok şey duydum, ben de bir itim." Dağdan inerken tirbuşon buklelerini işaret etti ve "Senin de Zeus Evi'nden olduğunu düşündüklerine göre, bu bizi üvey kardeş yapar" dedi.

Komik bir şey varmış gibi sırıttı.

Bugünlerde hiçbir şey komik değildi. İnsanların karanlık zamanların enerjisini kabul etmeyi öğrenmeleri gerekiyordu.

Charlie de dünyanın öbür ucundaydı ve muhtemelen çok endişeleniyordu. "Benim zaten bir kardeşim var," diye fısıldadım.

"Öyle ya da böyle, çok iyi arkadaş olacağımıza eminim." Christos sırtımı sıvazladı ve ben de sıçradım, sendeleyerek kaçmaya çalışırken kayaların üzerine düştüm.

Güldü.

Ben

yapmadım.

"Neşeli aptal," diye tısladı Nyx.

Aynı fikirde olduğumu söyleyecektim ama *ölmemeye* çalışmakla meşguldüm.

Güneş gökyüzünde yavaşça ilerlerken zaman uzadı, kafamda çılgınca bir melodi çaldı ve çok önemli bir şey öğrendim: yokuş aşağı koşmak yokuş yukarı koşmaktan daha kolay *değildi*.

Bu acımasız dünyada adalet yoktu.

Baldırlarıma kramp girdi, göğsüm kabardı, saatler sonra grubun dinlendiği dağın dibinde dört ayak üzerine yığıldım.

Christos yanımda dizlerinin üzerine çöktü. "Vay, bu berbattı." Öksürdü.

Ondan uzaklaştım. Arkadaş listem doluydu. Evet, Nyx her yeri kaplamıştı. Büyük (dengesiz) bir kişiliği vardı.

Titus, kadınların sırt üstü yatması gerektiğine dair aşağılayıcı bir şeyler söyledi. "A y a ğ a kalkın!" Vorex çok erken emretti ve ben de koroya katıldım.

İnliyor.

Arkamızdaki koyu mavi suyu işaret etti. "Bu Styx Nehri - üzerinde duran adamla tekneyi görüyor musunuz?"

Uzun boylu, geniş omuzlu bir figür ince bir kayığın içinde dimdik duruyordu. Tepeden tırnağa, yarı yaratık olduğunu gösteren siyah pelerinle kaplı, elinde uzun bir sopayla insandan çok gölgeye benziyordu.

"Bu Kharon, Artemis Hanedanı'nın varisi ve dünyadaki en ölümcül Chthonic suikastçısı," dedi Vorex yüzünü buruşturarak. "Eğer yüzmeyi bırakırsan ... seni yakalarsa . . . öleceksin. Onunla anlaşmış olması

Bu yıl pistin feribotçusu olmak hayatta kalma şansınız için iyi bir haber *değil*."

Kharon'un teknesi suyun içinde bize doğru döndü.

Tüyler ürpertici bir hırıltı yankılandı ve herkes etrafına dikkatle baktı. *Bu ses nereden geliyor?*

Vorex kaşlarını çattı. "Kharon'a Avcı demelerinin bir sebebi var. Ona yakalanmak istemezsin. O insandan çok yaratıktır."

Bir inisiye korkudan titredi (o bendim).

Ama görünüşe göre pek dehşete kapılmamışız, çünkü Vorex devam etti: "Hayvan koruyucusu olmayan tek Spartalı o. Nedenini bilmek ister misiniz? Çünkü tüm canavar yaratıklar ondan *korkuyor*. O da onlardan biri... ama daha kötüsü."

Kharon Styx Nehri'nin karşısından bize baktı ve gülümsedi.

Bana mı bakıyor?

Christos'un arkasına saklanmak için gizlice yana doğru hareket ettim.

Vorex yüzünü buruşturarak devam etti: "Söylentilere göre Como Gölü'ndeki villasında bir zindanı varmış ve kendisini kızdıran herkese işkence ediyormuş."

Kharon kesinlikle hala bana bakıyor.

Yüzüm kızardı ve yere çömeldim.

Lütfen beni zindanınıza götürmeyin.

"Pekâlâ." Vorex omuz silkti. Gelinciği omzuna tırmandı ve dimdik ayağa kalktı. "Herkes suya girsin ve akademiye doğru yüzsün."

Dalgalanan suyun en ucunu, dağın oyulmuş yüzünün zar zor göründüğü yeri işaret etti.

Mesafe *çok uzaktı*.

Nyx yanımdan sürünerek yere indi. "Senin yanında yüzeceğim, evlat."

Onun ezici ağırlığından kurtulunca rahatlayarak yere yığıldım ve oturdum ama bunun tadını çıkaracak zamanım olmadı.

Christos bir kez daha bana kanlı kesik avucunu uzattı. İç çekerek aldım.

Elimdeki sıyrıklar yeniden açılırken yandı.

"Ne bekliyorsunuz? Hadi, hadi!" Vorex bağırdı. "Hayatınız buna bağlıymış gibi yüzün."

Onumuz birden nehre doğru koşmaya başladık. Buz gibi su, yorgun sistemimi panik moduna soktu. Yüz üstü betona düşmek gibiydi.

Keskin bir acı göğsüme saplandı.

Tüm gücümle kollarımı ileri attım ve çırpınan bedenlerden uzaklaşmak için tekmeler savurdum.

Tam bir çılgınlıktı.

Kollar dirseklendi. Deri çarptı. Su sıçradı. Eller ayaklarımı çekti.

Göğüs kafesimdeki ağrı daha da kötüleşti.

Koruyucu aileler hayatımdan çıkarıldıktan sonra karavan parkının arkasındaki gölde yüzerek geçirdiğim uzun yaz günleri için minnettar olarak biraz ayrılık buldum.

Yüzme devam ettikçe minnettarlık da azaldı.

Kalbimdeki panik kör edici bir acıya dönüştü.

Akıntıya *karşı* gidiyorduk, kıyıda su yavaş ve huzurlu bir hareketle tembelce ilerliyormuş gibi görünüyordu ama hiç de öyle değildi.

Her vuruşta başımı yana çeviriyor ve sönmüş ciğerlerimi havayla doldurmak için çaresizce nefes alıyordum ama bu yeterli değildi.

Suyla savaştım.

Nefes almak için başımı çevirdiğimde burnuma su doldu ve boğuldum. Öksürerek sırt üstü döndüm. Sinüslerim yanıyordu, umutsuzca hava emdim.

Yüksek bir sıçrama sesi dikkatimi çekti, başımı kaldırıp etrafa baktım.

Christos yanımdaydı, suya basıyordu ve acınası bir şekilde inliyordu. "İmdat!" diye bağırdı, acı çekiyormuş gibi su sıçratırken ağzından köpükler damlıyordu.

Biri ona zarar veriyor, ama kim?

Çılgınca bir çaresizlikle bana bakarken başı aşağı doğru sallanıyordu. Ona ulaşmaya ve yardım etmeye çalıştım.

Geri çekildi ve görünmez bir canavara karşı savaşarak daha yüksek sesle çığlık attı.

Görünüşte hiç yoktan gölgeli bir tekne belirdi. Gözlerim açıldı. *Kimdi* o?

"Yüz!" Onu tutmaya çalışırken çaresizce Christos'a bağırdım.

İkimizi de suyun altına çekti. Yüzeye çıktığımızda daha yüksek sesle çığlık attı, bana karşı mücadele ederken su sıçrattı.

"*Yüz*," diye yalvardım ona tükürürken.

Bana tekme attı.

Kharon kayığın içinde eğilirken, yırtık pırtık koyu renkli pelerini dağ rüzgârında tehditkâr bir şekilde dalgalanıyordu.

Panik, göğsümde beyaz bir acı patlamasına neden oldu.

Aramıza mesafe koymak için çaresizce Christos'tan yüzerek uzaklaştım.

Kharon bana baktı. Başını ilgiyle yana eğmişti, sanki eşsiz bir şeyi gözlemliyormuş gibiydi.

Etrafıma bakındım ama herkes metrelerce ötede yüzüyordu.

Buz mavisi gözleriyle doğrudan bana bakıyordu.

Bana bakıyor.

Odaklanmış.

Sanki beni avlıyordu.

Bir kalp krizi göğüs kafesimi parçaladı ve her şey bulanıklaştı.

Nefes almakta zorlandım.

Su beni yuttu. Tekrar yüzeye çıktığımda Kharon'un gözleri kanla doluydu ve uzun soluk parmağı Christos'un alnına dokunuyordu.

Christos, sanki tek bir dokunuş onu mahvetmiş gibi korkunç bir çığlık attı ve düzinelerce kuş nehir kıyısındaki bir ağaçtan uçarken çılgınca sıçradı.

Kharon gülümsedi, elini çekti ve teknesinde ayağa kalktı.

Boğulmakta olan çocuğa ilgisiz bir şekilde baktı.

Christos görünmeyen güçler tarafından parçalara ayrılıyormuş gibi feryat etti.

Derisi parçalandıkça kan akıyordu.

Vahşi bir yaratıkmış gibi dudaklarından köpükler damlıyordu. Bağırışları daha da çaresizleşti.

Daha umutsuz.

Bıçak gibi saplanan acı göğsümü şişledi.

Christos suyun altında kayboldu ve geri çıkmadı. Ağlamak istedim.

"Arkadaş olacağız." Neden onunla konuşmayı reddetmiştim?

Kharon Artemis yavaşça pelerinli başını kaldırdı ve doğrudan bana baktı, keskin kan dolu Chthonic gözleri parlıyordu.

Artemis ve Erebus'un oğlu kötülüğün vücut bulmuş haliydi.

Kharon'un dudakları bıçak gibi bir gülümsemeye dönüştü ve teknesinin burnu bana doğru döndü. Teknenin her tarafına su sıçradı.

Gülümsemesi, avına kilitlenmiş bir yırtıcının gülümsemesiydi. *Doğruca bana yöneldi*.

Gözlerim büyüdü.

"Yüz Alexis," diye tısladı Nyx yakınlardan bir yerden. "Olabildiğince hızlı, *hemen şimdi*!"

İki kere söylemene gerek yoktu.

Tüm gücümle tekmeliyor, kollarımı suya vuruyor, başımı eğiyor, dakikalarca nefes almıyordum.

Şeytan beni kovalıyormuş gibi

yüzdüm. Kovalıyordu.

Dünya çılgınca bir pus içinde bulanıklaştı.

Sonunda dizlerim sıcak çamura batarak nehir kıyısı boyunca sürünerek sudan çıktım. Vorex bir yığın folyo battaniyeyi işaret etti ve inisiyeler onları almak için çabaladı ama hepimize yetecek kadar yoktu ve ben de yeterince hızlı değildim.

Nyx boynuma sarılırken buzlu pullar gövdemden yukarı kaydı.

Güçsüzce, sendeleyerek ayağa kalktım. Su damlıyordu, titriyordum, grubun arkasında topallayarak yürüdüm.

Akademi girişinin önünde bir sıra oluşturduk.

General Cleandro kızgın görünüyordu. "Eğer içinizden birinin zayıf sınıf arkadaşlarınızı ayırmaya çalıştığını öğrenirsem . . ."

Neden bahsediyor bu? Kharon'du. Onu gördüm. Ona zarar vermek için güçleriyle bir şey yapmış olmalı.

General gözlerini kıstı. "O zaman mutlu olmayacağım. Kendiniz için endişelenmekten başka bir şey yapmanıza gerek yok. Zayıfları ayıklamak *benim* işim ... yoksa işimi yapamayacağımı mı düşünüyorsunuz?"

"*Hayır, General*!" diye koro halinde bağırdık, seslerimiz çatlak ve çiğdi. Biri öksürerek su çıkardı (o bendim).

Sadece bir günde 10'dan 9'a düşmüştük.

Göğsümü yaygın bir ölüm doldurdu.

Burada nasıl hayatta kalacağım?

Doktor, Zeus Hanedanı'nın doğurganlık sorunlarıyla bilindiğini ve son itlerin zorlandığını söylemişti. Şimdi sözleri hastalıklı bir kehanet gibi geliyordu.

Bir diğeri ölmüştü.

Sırada ben mi varım?

"Aslında hepinize bir mola verecektim, ama şimdi" - generalin sırıtışı acımasızdı - "Profesör Augustus'la birlikte Kayıp Klasik İlim'e katılacaksınız."

Batan güneş uzun ve uğursuz gölgeler oluşturuyordu.

"HAREKETE GEÇİN, İNSİYATİFLER," diye bağırdı general. "SİZ TEMBEL PİSLİKLER NEYİ BEKLİYORSUNUZ? SİKTİRİN GİDİN."

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, hepimiz taşındık.

Dağın altında, damlayan balmumu, gerçek boyutlu heykeller, uzun kıpkırmızı havuz ve melankolik müzik iç karartıcıydı.

Hava da buz gibiydi.

Kayarak, sert sınıf zeminine geri oturduğumda (düştüm ve bir şekilde popomun üzerine düştüm) ayaklarımın altındaki ham kesikler kayalara sürtünürken yüzümü buruşturdum.

Ellerim de yaralarla kaplıydı. Üzerimden kan, nehir suyu ve umutsuzluk damlıyordu.

Nefeslerimiz gürültülü ve hırıltılıydı ve biri her iki saniyede bir öksürüyordu.

Odadaki ruh hali *sefaletti*. Kapı

açıldı.

Bir adam girdi.

Enerjisi çok kötüydü.

Pine'ın aksine, General Cleandro da dahil olmak üzere odadaki herkes hemen dik oturdu.

Bu oydu.

Karanlık güçleri olduğu söylenen kötü şöhretli suikastçı.

Ares Hanedanı'nın varisi.

Augustus.

Ares ve Afrodit'in oğlu bir profesörden çok vahşi bir savaşçıya benziyordu.

Kötülüğün vücut bulmuş hali.

Kalın bir yara izi sağ sivri elmacık kemiğinin üstünden geçerek burnunun üzerinde son buluyordu; dikenli yakut kaplı tacının rengiyle uyumluydu.

Saç kravatıyla kaplı bileklerimi ovuşturdum. Korku nefes almamı zorlaştırıyordu.

Mükemmel duruşuyla tepemizde dikiliyordu. Yaklaşık Aşil'in boyundaydı ve sınıfa girerken güçlü kasları gerilmişti. Yemek tabağı büyüklüğündeki elleri yumruk şeklinde sıkılmıştı.

Etkileyici (korkutucu) bir aurası vardı.

Birdenbire günahkâr yakışıklılık, rahatsız edici güçler ve ilahi öfke tanımları mükemmel bir anlam kazandı.

Ona uydu.

Augustus keskin uçların korkutucu bir karışımıydı.

Koyu kirli sakallar sert, kare bir çeneyi örtüyordu. Bronz teni kötü elmacık kemikleri boyunca uzanıyordu. Yanaklarının çukurlarında gölgeler birikmişti. Siyah gözleri için için yanıyordu, dudakları acımasızca kıvrılmıştı.

Yarı siyah, yarı beyaz iki tonlu saçlarını ortasından ayırmış.
-Uzun, ipeksi bir at kuyruğu yapmıştı.

Ailesi ona bakınca hemen anlaşılıyordu. Ölümcüldü.

Onunla karanlık bir sokakta, hatta iyi aydınlatılmış bir sokakta bile yalnız kalmak istemiyorum.

Aslında, onunla hiçbir yerde yalnız kalmak istemiyorum.

Augustus odanın önünde ağır ağır yürürken kollarımdaki ve bacaklarımdaki tüyler diken diken oldu.

Nyx kulağıma tıslayarak, "*Gerçekten* bir Spartan silahı almalısın," dedi. Başımı sallayarak onayladım.

Yanımda iki ses fısıldadı ve soluma baktım. Orada hiçbir şey yoktu.

Aklını kaçırıyorsun.

Derin bir nefes aldım ve önümdeki canavara odaklandım.

Etrafındaki hava elektrikliydi. Teninin altında karanlık bir güç uğulduyordu ve ağzım bu gücü tadabilecekmişim gibi karıncalandı.

Bir dağın ortasındaydık ama bir şekilde şimşekli bir fırtınanın da içindeydik.

Augustus fırtınaydı.

Koyu çizgileri olan küçük gri bir yaratık kapıdan odanın öbür ucuna fırladı ve Augustus'un omuzlarına tırmandı. Küçük elleri profesörün kalın boynuna dolandı ve gözleri onunki gibi gece yarısı siyahıydı.

Ayrıca kabarıktı.

Augustus'*un* sırtına bindirdiği *rakuna* bakakaldım.

Şimdiye kadar gördüğüm en şirin Chthonic koruyucuydu.

"O yaratığı üç lokmada yiyebilirim," diye tısladı Nyx ve ben de ona gizlice bir tokat attım.

"Hayatımı mahvediyorsun," diye mırıldandı ve hemen uykuya dalarken yüksek sesle, hırıltılı bir horlama çıkardı.

Onun yaşam tarzına imrenirdim.

Augustus bize bakarken sevimli bir rakun onun uzun saçlarıyla oynuyordu.

"Bana Profesör Augustus diye hitap edeceksin." İpeksi bariton sesi kemiklerimi titretti. "Bu benim hayvan koruyucum, Poco."

Kaçırmak ve öpücükler vermek istediğim yaratığı sergilemek için döndü.

"Zararsız görünebilir," diye uyardı Augustus. "Ama dikkat edin, o vahşi bir yaratıktır - ona dokunursanız sonuçlarına katlanırsınız. Uyarıldınız."

Rakun Poco yüksek bir noktadan bize baktı -siyah-beyaz atkuyruğu yumruğunun etrafına sarılmıştı- ve bir köpekbalığının ağzına aitmiş gibi görünen jilet gibi keskin dişlerini gösterdi.

Başını geriye atıp çığlık atarken siyah gözleri parladı.

Kuduz rakundan kaçın.

Anladım.

"Çoğunuzun zaten bildiği gibi," diye devam etti Augustus, "ben onurumla tanınırım. Size sırf işkence etmiş olmak için işkence etmeyeceğim. Bu sınıfta yapacağımız her şeyin bir amacı var."

İnisiyeler rahatladı, bazıları rahatlamış bir şekilde profesöre gülümsedi ve o da onlara başını sallayarak karşılık verdi.

Patro onun terbiyeli olduğunu söyledi; belki de bu o kadar da kötü olmayacaktır.

"Görüyorum ki bu yıl sınıfımızda bir kız var." Augustus gözlerini bana dikti. "Bu çok talihsiz bir durum."

Çocuklar arkamdan kıs kıs güldü.

Bakışlarımı tutan profesörün ilgisi yoğundu. "Kadınların potaya girmesi hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Bir cevap bekledi.

"Bu ... iyi mi?" Omuz silktim, ne söylememi istediğinden emin değildim. *Açıkçası, bunların ne olduğundan bile tam olarak emin değilim.*

Augustus'un cana yakın ifadesi kayboldu; saf nefret yüz hatlarını çarpıttı. "Demek o piçin gerçekten de kendisi gibi sofu bir kızı varmış. Gerçekten başka kadınların da bu teste tabi tutulması gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Olamaz.

Kesinlikle yanlış cevap vermiştim.

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama ağzım kurumuştu ve dilim tutulmuştu. "Ah bu-" Konuşmakta zorlandım. "Ne değil-"

"Bahanelerini kendine sakla." Augustus elini kaldırarak sözümü kesti. "Gelecek nesiller senin bu numaran yüzünden acı çekmek zorunda kalacak. Bunu hiç düşündün mü? Yoksa sadece bencil misin?"

Ruhsuz siyah gözler beni delip geçti.

Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Bunu hiç düşündün mü?

Saç kravatıyla kaplı bileklerimi ovuşturdum, hayali ağrılar kollarımdan yukarı fırladı, sonra bakışlarımı onunkilerden ayırıp yere baktım.

Öfkesinin ağırlığı altında derisi diken diken oldu.

Sonunda, *asırlar* sonra gibi gelen bir *zamanda*, boğucu dikkatini benden uzaklaştırdı.

Augustus uzun togasını dramatik bir şekilde çevirerek kara tahtaya Latince "Minotor'un Hikâyesi "ni yazdı. "Ders kitaplarınızın ikinci sayfasını açın," dedi Latince. "Hikâye şöyle başlıyor-"

Balmumu yavaşça damladı.

Plop. Plop. Plop.

Gözlerim yorgunluktan kapanırken, vahşi bir Minotor ve Kronos'un iğrenç hikâyesini dinlerken vücut ısımı korumak için titreyen bacaklarımı göğsüme bastırdım.

Rastgele sırayla söylenen Latince kelimeleri bir araya getirip cümleler oluşturmaya çalışırken beynim acıdı.

Ölü bir dil olmasının bir sebebi var. Birinin onu tekrar öldürmesi gerekiyor. Ayrıca, bu dili kim icat ettiyse sırtından yirmi üç kez bıçaklanmalı.

Zaman geçti.

Kendimi kelimelere konsantre olmaya zorladım.

Dersin ortasında August sert bir şekilde İngilizce, "Alexis," dedi ve dillerin değişimi sarsıcıydı. "Poseidon Hanedanı'ndan gelen antik Spartalılar Minotorları öncelikle ne için kullanıyorlardı?"

Poco onun omzunda tısladı.

Gözlerimi açtım. "Eğlence."

Augustus boğazının arkasından etkilenmemiş bir ses çıkardı. "*Hangi* eğlenceden bahsediyorsun?" Bana küçümseyerek baktı.

Üzerinden kin akıyordu.

Neden bu kadar nefret ediliyorum? Gerçekten sadece iyi (kısa) bir hayat yaşamaya çalışıyorum. Sınıfın önünde, General Cleandro koltuğunda öne doğru eğildi ve siyah cihazını çıkardı. Omuzlarında, şahini yavaşça kanatlarını açtı.

"Yoksa," diye alay etti Augustus, "tıpkı baban gibi, her şeyi zaten bildiğini mi sanıyorsun? Yani Latince'nin gerçek inceliklerini öğrenme zahmetine katlanmadın ve son iki saattir burada oturmuş, anlamadan ama herkesten daha iyi olduğunu düşünerek bekliyorsun-"

Başımı salladım ve ağzımdan kaçırdım: "Girit adasındaki Miken'de bulunan labirentte spor olsun diye Minotor avlıyorlardı."

O beni daha fazla eleştiremeden, uyuşmuş dudaklarımla dersini tekrarladım. "Ama Minotorlar birbirleriyle iletişim kuran duyarlı yaratıklardı.

Spartalıları tuzağa düşürmek ve engellemek için avcı oldular ve Spartalıları parçalara ayırarak labirentin çıkışını engellediler. Spartalılar ne zaman iyileşse, hemen onları parçalıyorlardı."

"Bir daha *asla* sözümü kesme. Zeus'un Evi'nden olduğun için diğerlerinden daha iyi değilsin," dedi Augustus sert bir şekilde, Poco uzun siyah-beyaz atkuyruğunu küçük patilerinin etrafında döndürürken.

Birkaç inisiye nefeslerinin altında kıs kıs güldü.

Latinceye geçti ve "Spartalılar ne kadar süre kapana kısıldı?" diye sordu.

Öksürdüm (bir dakikalığına bir ciğerim parçalandı), sonra "Bugün hala oradalar - Hades Evi herhangi bir kurtarma çabasını engelledi" dedim.

"Neden?" Augustus sordu.

Omuz silktim. "Khthonik oldukları ve Poseidon Hanedanı'ndan nefret ettikleri için mi?"

Çünkü onlar kötü.

Sınıf arkadaşlarım kekemeliğimle alay etmek yerine başlarını sallayarak onayladılar ve hatta birkaçı alkışladı. "Şeytani Chthonic piçleri," diye mırıldandı biri, sonra Augustus onlara ters ters bakınca korkuyla yutkundu.

Bana döndüğünde Augustus'un bronz alnında derin çizgiler belirdi. "Öğrettiklerime verdiğin cevaplar teknik olarak doğruydu ama değerlendirmen *hayal kırıklığı* yarattı."

Devreyi çalıştırmayacağımıza dair odadakiler rahat bir nefes aldı ve ben de suçlulukla yanımda oturan Drex'e baktım. Ders kitabına bakıyor, herkesi görmezden geliyordu.

Teknik olarak, o Chthonic, ama seni kurtardı.

Utanmış hissettim. Pislik. Augustus da Khthonikti ve az önce ona hakaret etmiştim.

Christos ölürken çığlık atıyor ve Kharon gülümsüyor. Kızıl İkili bir Titan'a işkence ediyor.

Uyuşukluk yayıldı.

Peder John kötülüğün Tanrı'nın yokluğu olduğunu ve şeytanı kanlı Khthonik gözlerde gördüğünü söyledi.

Ben de görmüştüm.

Augustus konuyu değiştirdi ve Latince olarak sirenlerin Minotorlarla aynı sınıfta yer alan gelişmiş bilinçli yaratıklar olduğu hakkında atıp tutmaya başladı ve ben de rahatlayarak iç çektim.

Başka kimseyi çağırmadı ve soru sorduklarında diğer inisiyelere gülümsedi.

Bana gülümsemedi.

Bir kere bile.

Sonsuzluk gibi gelen belirsiz bir süre sonra Kayıp Klasik İlim sona erdi ve General Cleandro, Pine ile Thagorean dersinden önce çalışmak için üç saatlik bir molamız olduğunu duyurdu. "Herkesin bu süreyi kütüphanede geçirmesini bekliyorum, yoksa ... ... sonuçlarına katlanırsınız."

İçimden bir ses blöf *yapmadığını* söyledi.

Ama o kadar yorgun ve üşümüştüm ki ayakta zor duruyordum.

Kütüphanede, rafların arkasına gizlenmiş ve sessiz olan gürül gürül yanan şöminenin önündeki bordo kadife koltuğa kıvrıldım (kendimi öne doğru attım).

Uzun pembe saçlı güzel bir ilham perisi yakındaki bir rafa kitaplar diziyordu. Bana kaşlarını çatarak baktı ama göz göze geldiğimizde gözlerini kaçırdı.

Diğer inisiyelerin çoğu şöminelerin önünde kıvrılmıştı ama iki çocuk uzun maun masalarda oturmuş çalışıyordu. Görünüşe göre disiplin timsaliydiler ve çalışmak için yeterli fiziksel ve zihinsel dayanıklılığa sahiplerdi.

İlişkilendirilemez.

İş başa düşerse (umarım düşer) ölmek için bile yeterli enerjim yoktu.

Hiçbir şey beni uykuya dalmaktan alıkoyamazdı.

Nyx boynuma sarılıp memnuniyetle mırıldandı, ben de onu bir battaniye gibi kendime çektim.

Déjà vu üzerime çöktü. Her şey değişmişti ama *hiçbir şey* farklı değildi. Hâlâ bitkin, istenmeyen, çürükler içinde, karton bir kutunun içinde titreyen küçük bir kızdım.

"Burası berbat bir yer," diye fısıldadım. "Eve gitmek istiyorum." "Ev bir yer değildir," dedi Nyx usulca.

"Bir insandır." Gözlerimi kapattım. "Bu gerçekten hiç mantıklı değil."

"Bir gün anlayacaksın." Karanlık beni ele geçirdi.

Bölüm 10
İşkence

KHARON: BIRKAÇ SAAT ÖNCE

Teknede durmuş, salak çocukların pistteki ilk turlarını bitirmelerini beklerken sıkıntıdan ölüyordum.

Federasyon bu yıl beni rastgele potada çalışmaya zorladığında (hala mantıklı gelmeyen bir karar), Olimpiyat yumurtasına işkence etmenin bunu biraz eğlenceli hale getireceğini düşünmüştüm.

Yanılmışım.

Bıkkınlık çoktan başlamıştı.

Parmaklarım bıçağımı avuçlayıp bir şey saplama isteğiyle kaşınıyordu. Tercihen, *biri*.

Titanları avlamak için ormanda olmak istedim. Oksijene ihtiyacım olduğu gibi buna da ihtiyacım vardı.

Bir Tepegöz'ün kanı arzuladığı gibi arzuladı.

Hell can sıkıntısından bir esneme sesi çıkardı ve Tazı teknenin sallanmasına neden olacak şekilde yana yattı.

Evet, cehennem köpeği koruyucularıma oldukları ismi vermiştim. Zaten onları başka kimse göremezdi, canavar bir yaratık soyuna sahip olmanın bir başka avantajı.

Üçümüz de hareketsiz durmaktan yorulmuştuk. Sabırlı olmak için yetiştirilmemiştik.

Biz yutmak için yetiştirildik.

Şiddet - kovalamaca - her şeydi. Aptal teknede sıkışıp kaldığım her saniye, ormanda avımın izini sürebileceğim bir saniyeydi.

Onları saatlerce takip edip, beklemedikleri bir anda saldırıyorlar.

Şimdi dolomitlerin içinde sıkışıp kalmıştım ve parmaklarımı oynatıyordum.

Federasyonun ve politik entrikalarının canı cehenneme. Beni küçük çocuklarına bakıcılık yapmaya zorlamanın Olimpiyatçılara karşı daha empatik olmamı sağlayacağını düşünüyorlarsa, kaba bir uyanış yaşayacaklar. Hepsini öldüreceğim.

En başta bizi Ölüm Meclisi'ne girmeye zorlamaları bile ne kadar beyinsiz olduklarını kanıtlıyordu. Federasyon bizi yaşamak için Titanlarla savaşmaya zorlayarak Chthonikleri meşgul ettiklerini sanıyordu.

Bilmiyorlardı ki, zaten hepimizin yapmak istediği şey *tam da* buydu.

Sadece becerilerimizi geliştiriyorduk. Zamanımızı bekliyorduk.

İşe yaramaz Olimposluların aksine, Chthonikler bizzat Kronos tarafından yaratıldı. Biz öldürmek için doğduk ve bunu iyi yaptık.

Katletmek bizim için bir *zevkti*.

Savaşmak.

Şiddet ilahi bir şeydi.

Tekne dedikleri lanet olası pisliğin içinde daha dik oturarak yüksek dağ geçidine baktım ve onlara ölene kadar işkence edebilmek için Olimpiyatçı piçlerin gelmesini bekledim.

Parmak eklemlerimi kırdım.

Federasyonun bizi zayıf, zavallı, mızmız Olimposlularla evlenmeye zorlayarak Khthonik soyumuzu kirletmeye çalışması saçmalığın da ötesindeydi. Evlilik yemini etmek ve karanlık ruhumu o şerefsizlerden birine bağlamak ölümden daha *kötü* bir kaderdi.

Ştonikler bağ kurduklarında güçlenirler, ancak Ştonikler Olimposlularla bağ kurduklarında zayıflarlar.

Bu kabul edilemezdi.

Kısırlaştırılmayı reddettim.

Olimposlular onların cılız özelliklerine "yetenek" diyorlardı ama biz Chthonikler gerçeği biliyorduk.

Güçsüzlerdi.

Bizim gibi kana susamışlığın tadını alamadılar. Oyunları, avı arzulamadılar. Kalpleri *gerçek* gücü kullanmanın acısıyla çarparken çıplak elleriyle avlarını parçalamanın ihtişamını bilmiyorlardı.

Öldürmenin heyecanını yaşamadılar, çünkü bizim gibi yırtıcı değillerdi.

Olimposlular, gerçek gücü kullanacak kadar güçlü olmayan Spartalılardı.

Zavallı insanlardan daha iyi değillerdi ve bizim şanlı soyumuzla kıyaslandıklarında bir *hiçtiler*.

İğrenerek Styx Nehri'ne tükürdüm.

Yeni evlilik yasası, federasyonun ne kadar çaresizleştiğinin bir kanıtıydı.

Bizi kısıtlı tutmak için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlardı çünkü onlardan her yönden üstün olduğumuzu biliyorlardı.

Büyük Savaş'ın başlattığı işi bitirmemiz an meselesiydi.

Zeus ve diğer Olimposlu liderler güçlerine zar zor tutunuyorlardı.

Hepimiz bekliyorduk.

Saldırmak için.

Daha dik durdum ve sağ bacağımdaki harap olmuş kaslar gerildi, ben de bileğimi yuvarlayarak ağrıyı hafifletmeye çalıştım. *Gladyatör Yarışması'nın canı cehenneme. Tüm Olimpiyatçıların canı cehenneme*. *Sikeyim bu Kronos'un lanet olası pisliğini*.

Mahvolmuş bacağım bir hatırlatıcıydı.

Çocukken bile federasyon beni yok etmeye çalışmıştı. Pota için yeterince büyük değildim ama federasyona göre Dolomites Kolezyumu'nda avlanacak ve vahşi bir yaratık gibi sakat bırakılacak kadar büyüktüm.

Olimpiyatçılar, birisinin *gerçek* güç- saldırdılar.

Ağrı şiddetlendi.

Panik göğsümü tırmaladı ve kendimi sakinleştirmek için derin nefes aldım. Göğsümdeki izleri ovuşturdum.

Bütün gün ve gece avlanmamın bir nedeni vardı; hareket etmeyi bıraktığımda acıyı hissediyordum. Travmayı hatırlıyordum. Ancak dikkatim dağılırsa hatırlayamıyordum. Çoğunlukla.

Dişlerimi sıkarak yorgun gözlerimi ovuşturdum.

En son ne zaman uyuduğumu hatırlayamıyordum. Sorun, uzandığım anda bilinçaltımın iğrenç anılarla bana işkence etmesiydi.

Bu yüzden uyanık kaldım.

Şeytanlarımdan kaçmadım. Onları besledim ve şimdi iblis bendim.

Olimposlular bana birçok isim taktı.

Uykusuz.

Sosyopat.

Avcı.

Katil.

Hepsi doğruydu.

Ayağımı daha hızlı vurarak, sırf kendime yapacak bir şey vermek için alabora olmayı düşündüm.

Cehennem ve Tazı homurdanarak yere yığıldılar.

Herhangi bir şeyi katletme dürtüsü içimde canlı bir güç gibi çarpıyordu ve cehennem köpeklerimin vücut dilinden aynı fikirde oldukları anlaşılıyordu. Biz bunun için yaratılmamıştık.

Zaman ilerledi.

Bıçaklarımla oynadım.

Saatler sonra, yumurtalar nihayet ortaya çıkınca rahat bir nefes aldım. Eğlenmek için onlara ateş etmeyi düşündüm ama evrak işleriyle uğraşmak istemedim.

Dağın dibine kadar sendeleyerek indiler, ardından çeşitli sefalet halleri içinde yere yığıldılar.

Homurdandım.

Pota, Ölüm Meclisi'ndeki eğitimle kıyaslandığında *hiçbir şeydi*. Bir saniye bile dayanamazlardı.

Cehennem boğazından alçak sesle homurdandı ve jilet gibi keskin dişlerini göstererek inisiyeye bakarken başını teknenin üzerine eğdi.

"Ne oldu?" Ben sordum.

Koruyucularım Augustus'a sadece hırladılar çünkü zebaniler son derece bölgeciydiler ama sadece diğer yırtıcıların yanında. Besin zincirinin tepesinde olduklarından, öfkelenmeleri pek sık olmazdı.

Cehennem dişlerini daha da sıktı ve başını gruptan ayrı bir yerde diz çökmüş, başını eğmiş olan kıvrak figüre doğru çevirdi. Ayak parmaklarını kıvırarak saldırgan bir ses çıkardı.

İnisiyeye odaklandım.

Altın rengi teni güneş ışığında adeta
parlıyordu. Bukleler ipek gibi parlıyordu.

İnisiye başını kaldırdı. Beyaz ve siyah bir göz doğrudan bana bakıyordu - farklı renkler şok ediciydi.

Yine *oydu*.

Alexis Hert.

Sparta'daki herkesin bahsettiği terk edilmiş kız. Patro ve Achilles'in Titanlar'la savaşmak için çağrıldıkları katliamdan sonra ev dedikleri gecekonduda bakıcılık yaptığım kız.

Zebanilerin üzerimde Augustus'un kokusunu aldıkları için hırladıklarını sanmıştım ama gerçekten de kızmış.

İlginç.

Sayıklamaktan ve acıdan aklını kaçırmıştı ama kanla kaplı çarşafların üzerinde kıvranırken bile onda *yoğun* bir şeyler vardı.

Adı olmayan bir duyguydu.

Her neyse, çenesini tutup haplarını verirken içimde bir tanıma duygusu uyandı. Onda bir enerji vardı, sanki onu daha önceden tanıyormuşum gibi hissettiren bir aura.

O kadar çaresizdi ki, benim tamamen (var olmayan) merhametime kalmıştı ama yine de yarı uykulu haldeyken bile vahşi bir kedi gibi savaşmıştı.

Bu anıya gülümsedim.

Sparta küçüktü ve yeryüzünde beni eğlendirecek kadar Spartalı ve yaratık yoktu, bu yüzden herhangi biriyle ilgilendiğim nadirdi.

Ama onunla oynamak istedim.

Birkaç metre ötede toprakta diz çökmüş, ter içindeyken bile Alexis'te dikkat çekici bir şey vardı. Bu, vahşi bir şeyi andıran fiziksel görünümünün ötesinde bir şeydi.

Dünyayı gözlemleme şekli ilgi çekiciydi, sanki sürekli tetikteymiş ve çevresine şaşırıyormuş gibiydi.

Kendimi bu kadar yakın hissettiğim son kişi Augustus'tu.

Ama onun için bu çok anlamlıydı, çünkü o da benim gibi yaralı ve işkence görmüştü. Gözlerindeki sertlik, ruhundaki karanlık, beni ilk etapta cezbeden şeydi. Tıpkı benim gibi.

Ama Alexis zayıf ve kırılabilir görünüyordu. Uzun bacakları ve geniş, masum gözleri vardı.

Saf biri gibi göründü.

Katliamdan nasıl kurtuldu? Aç bırakılmış gibi görünüyor.

Cehennem daha yüksek sesle hırladı. Tazı onun yanında ayağa kalktı ve bir uyarı uluması çıkardı. Köpek dişleri, acımasız bir yırtıcıyla dövüşmeye hazırlanıyormuş gibi eğilirken parladı.

İkisi de ona odaklanmıştı.

Senin sırların ne Carissima? Göründüğünden daha fazlası mısın?

Yeni bir saplantının alevlenmesiyle göğüs kafesimin içinde bükülmüş bir ilgi yandı.

Masum havası rol mü? Tehlikeli biri mi?

Daha geniş gülümsedim.

Birdenbire, incitmek istediğim tek şey Titanlar olmadı.

Onu kırıp açmak ne kadar eğlenceli olacak. Onu kırmak ve tüm sırlarını ortaya çıkarmak.

Bir çığlık duyuldu ve ardından on inisiyenin hepsi nehre atladı.

Alexis suda ustalıkla yüzerken dikkatim dağılmıştı ve ben de teknemle onu takip ediyor, saf adrenalin ve beklentiyle göğsüm sıkışıyordu.

Sonra yakınındaki bir çocuk çığlık atmaya başladı. Daha yüksek sesle çığlık atıyordu, ölmekte olan bir hayvanın sesi gibiydi, sanki bir şey, *biri* onu öldürüyordu.

Etrafta bir kaynak aradım.

Cehennem ve Tazı çılgına dönmüş, yüzmeyi bırakmış ve yanında suda ilerlemekte olan Alexis'e doğru hırlayıp havlamaya başlamıştı.

Ona saldırdı.

Yüzü bana doğru döndü.

Çılgınca bir *farkındalık* beni vurdu ve nefesim yumruk yemiş gibi ciğerlerimi terk etti.

Aman Kronos'um, onu öldürüyor.

Çocuk daha yüksek sesle çığlık attı, sanki kız onunla boğuşurken parçalara ayrılıyormuş gibiydi.

Alexis her ne yapıyorsa, çok güçlüydü.

Tutuşan saplantı, saf arzunun şenlik ateşine dönüştü. Pantolonumda artan baskıyı gevşetmek için kemerimi düzelttim.

Lanet olsun, onu öldürüyor. Çok

gaddar.

Çocuk ondan uzaklaşmak için su sıçratırken daha yüksek sesle çığlık attı.

Alexis onu boğarken bir şeyler bağırdı ama kulaklarımdaki uğultudan duyamadım.

Benimdir.

Kendini kurtardı ve yüzerek uzaklaştı.

Saf coşku içimi doldurdu.

Diz çökerek çocuğun alnına dokundum ve işi bitirmek için gücümü serbest bıraktım. Acı göğsüme saplandı. Çığlıkları yoğunlaştı.

Koruyucularımı görmesine izin verdim ve Cehennem ile Tazı ziyafet için atlarken o da çırpındı ama tüm dikkatim hâlâ onun üzerindeydi.

Önümde bir plan belirdi. İşe
yarayacaktı.

Olmak zorundaydı.

Benim neslimin avcısıydım çünkü uzun oyunu nasıl oynayacağımı biliyordum - her zaman avımı yakaladım.

Onu yiyip bitireceğim.

Ayağa kalktım, teknemi yavaşça ona doğru çevirirken çocuğu unutmuştum. Alexis çılgınca yüzerek uzaklaştı.

Başımı arkaya eğdim ve takip ederken güldüm.

Kronos'a şükürler olsun. Bu enfes yaratığı bana kurbanlık bir kuzu gibi teslim ettiğin için teşekkür ederim.

Chthonic bir canavar olmak için harika bir gündü.

Alea iacta est- kalıp atılmıştı.

Gerçekten harika bir gün.

Bölüm 11

Cehennem

ALEXIS

"MOLA BITTI!" Generalin sesi kütüphaneyi, insanların Titanlar ilk ortaya çıktıklarında onlara karşı başarısızlıkla kullandıkları nükleer bir bomba gibi yırttı.

Bir sıçrayışla doğruldum ve acıyla inledim. Sanki sadece birkaç saniyedir uyuyormuşum gibi geldi.

"On dakika daha," diye homurdandı Nyx boynuma sıkıca sarılırken. Sersemlemiş gözlerimi ovuşturdum ve ayağa kalkarken daha yüksek sesle inledim.

Bacaklarımdaki her kas acıyla çığlık atıyordu. İleriye doğru attığım her adım acı veriyordu ve yere yığılmak istiyordum.

Kanepeden yalpaladım ve yüzüstü kitaplığa düştüm.

Harika, şimdi de cansız mobilyalar beni öldürmeye çalışıyor.

Sağ gözüm yorgunluktan bulanıklaşmıştı -görme alanım en iyi ihtimalle yüzde 35'ti- ve yüzümde kitaplığa çarptığım yerde zonklama vardı.

"SIRAYA GIRIN, INISIYELER!"

Diğer inisiyelerin uykulu iniltilerine bakılırsa, acı çeken tek kişi ben değildim.

Tabii ki General Cleandro, zihinsel dayanıklılığın ve cesur olmanın önemi hakkında akıl almaz bir atıp tutmaya başlamak için doğru zaman olduğuna karar verdi. Şahini, sanki kabul ediyormuş gibi omzunda bir aşağı bir yukarı sallanıyordu.

Kuşlar en kötüsüdür.

Şahin bir çığlık attı ve Nyx tısladı.

General Cleandro güçlü olmaktan bahsedip *durdu*.

Şahsen ben zihinsel olarak zayıf olmayı tercih ederdim; bu hayatı daha ilginç kılıyordu.

Bugün kendimi dramatik bir şekilde öldürecek miyim yoksa zar zor hayatta kalacak mıyım? Her gün yeni bir gizemdi.

Sınıfa geri döndüğümü hatırlamıyordum ama birden soğuk kayaların üzerindeki yerime oturmuş, titriyor ve kendi kendime mırıldanıyordum. General Cleandro, omzunda şeytani kuşuyla odanın önünde oturuyordu.

Profesör Pine, Thagorean öğretirken kuzgunu bize bakarken tahtaya denklemler çizdi. Sayılar birbirine karışıyor ve ben gelişigüzel notlar karaladığım için normalde düzgün olan el yazım okunaksız hale geliyordu.

Bir süre sonra ders bitti ve Profesör Augustus Disiplin ve Güç dersini vermek üzere içeri girdi. Poco onun arkasından içeri girdi ve küçük siyah ellerini heyecanlanmış gibi birbirine vurdu.

Profesör Augustus yavaşça konuştu, "İtlerin ve varislerin yaşamlarını düzenleyen bazı farklı kurallar vardır ve bu özellikle dişiler söz konusu olduğunda geçerlidir, çünkü çok nadirdirler. Örneğin, dişi bir it potaya katılabilir."

Bana dikkatle baktı, siyah gözleri şiddetle parlıyordu.

"Ama," diye devam etti, "bir mirasçının bunu yapması *en büyük* onursuzluk olur ve eğer hayatta kalırsa - ki bu onun kibar yetiştirilme tarzı nedeniyle pek olası değildir - onurunu kurtarmak için görücü usulü evlilik gibi aşırı yöntemler kullanılır."

Gözleri tiksintiyle doluydu.

Beni herkesin önünde utandırmaya çalışıyor.

Boş boş baktım.

Benim onurum yoktu.

Sahip olduğum her şeyi çalmıştım.

Yıllarca bir karton kutuda yaşadım.

Kuyu suyu çok soğuk olduğu için bütün kış lavabolarda duş aldık.

Sözleri benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Aksine, bu cehenneme katılmalarına izin verilmeyen tüm varisler için mutluydum.

Birinin onları koruyor olması güzeldi.

Onurlu kalın, kardeşlerim.

Augustus kara kaşlarını bana doğru kaldırdı, sonra gözlerini kaçırdı ve devam etti, "Nadir kadın mirasçılara nasıl davranıldığı konusundaki farklılıklar bir yana - dört tane

Yirmi yaşın üstündeki tüm Spartalılar, Olimposlular ve Khthonlular için ortak olan şeyler."

Dört parmağını havaya kaldırdı, diğer herkesle konuşurken dudakları gülümsemeye başladı.

Ders anlatırken baş ağrısı zonkluyordu.

"Yirmi yaşına bastıktan sonra *ilk ölümsüzlük*." Bir parmağını indirdi.

"Yaşlandıkça bedenlerimiz güçlenir, duyularımız keskinleşir; yine de Spartalılar yanılmaz değildir ve yaralandıklarında ya da yeterince uzun süre aç kaldıklarında komaya girerler. Bedenlerimizi küçük parçalara ayırıp etrafa saçmak da komada kalmamızı sağlayacaktır."

Bunu bir yerde ücretsiz olarak sunuyorlar mı? Yoksa bunun için ödeme yapmam mı gerekiyor?

İçten içe yanan siyah gözler, geleceğimde bir koma öngörmüş gibi bana kinle baktı.

Aynısından.

Dolgun dudakları tiksintiyle büzüldü.

"*İkinci*-" Augustus bir parmak daha indirdi. "Geliştirilmiş zeka."

Sanki bizim için geçerli değilmiş gibi alay etti.

"*Üçüncü sıçrama* ya da dünya çapında ışınlanma. Bir Spartalı ilk sıçradığında, yalnızca *domus*'u ya da evi olarak gördüğü bir yere gidebilir. Bu genellikle güçlü bir bağınızın olduğu bir kişidir."

Bir parmağını daha indirirken üst dudağı kıvrıldı.

"Sakın aldanmayın," dedi. "Spartan sıçramasında ustalaşmak *son derece* zordur. Odağınız dağılırsa, kendinizi yanlış yerde bulabilirsiniz - ki bu çoğu zaman okyanusun ortasıdır. Bazılarınız bunu *asla* yapamayacak. Ancak, eğer o kadar uzun süre hayatta kalırsanız, sonbaharda size zihninizi nasıl temizleyeceğinizi öğretmeye başlayacağız."

Son parmağını da indirdi. "*Dördüncü* ve son olarak, Spartalılar eşsiz bir yemin etme yeteneğine sahiptir."

Kendimi ısıtmaya çalışırken ileri geri sallandım.

"Sparta yeminleri ... *son derece* ciddidir." Bariton sesi uyarmak için bir oktav alçaldı. "Yemin, bir Spartalı başka bir Spartalının gözlerinin içine baktığında oluşan bağlayıcı bir sözleşmedir ve beynimizin sinirsel yollarını değiştiren eski bir hipnotizma biçimi olduğu düşünülmektedir."

Yavaşça konuştu. "Her iki Spartalı da yemin etmek için Latince sözcükleri söylemek zorunda - ve sadece *üç* bağa sahip olabilirsiniz, altın sayı, bir

tek bir kişi."

Başını iki yana salladı. "Ama bu eski günlerin bir kalıntısı. Bugün Sparta evlilikleri ve hayvan koruyucu bağları dışında kimse kendini isteyerek bağlamıyor - ölümsüzlük bir söze bağlı kalmak için tehlikeli derecede *uzun* bir süre. İşte bu yüzden bu yeni evlilik yasası herkesi ayağa kaldırdı."

Sınıf birbiriyle fısıldaştı.

Augustus kaşlarını çattı, kara gözleri parladı.

Zaten 26 yaşında olduğuna göre, bu yıl evlenmesi gerektiği anlamına mı geliyor?

Zavallı eşi.

Daha uzun süre ayağa kalktı ve Poco'nun bir tebeşir parçasını dişleriyle kemirdiği yeri işaret etti.

Kuduz rakun çağrıldığını görünce neşeyle kendini Augustus'un üzerine attı ve gövdesine doğru koşmaya başladı. Augustus'un boynuna asıldı, sonra küçük kafasını ileri geri sallayarak iki tonlu uzun atkuyruğunu yemeye çalıştı.

Tamam, bu çok şirin millet. Birinin fotoğraf çekmesi lazım.

Augustus içini çekti ama Poco'nun maskaralıklarına alışkınmış gibi onu durdurmadı. Bunun yerine, "Bir hayvan koruyucusu bir hayvan alarak kazanılır" dedi.

Spartalı yemini. Bir kez daha, *eğer* bu yaz hayatta kalırsanız, bu dağın altında bulunan yaratık hayvanat bahçesine erişiminiz olacak."

Koyu renk gözleri kısıldı. "Bir koruyucu kazanmanın kolay olduğunu sanmayın. Tarihteki en güçlü inisiyelerden bazıları bu akademiden mezun olamadı çünkü hiçbir hayvan onlarla bağ kuramadı." Bana ters ters baktı.

"Hayvanlar hem damarlarımızdaki güç seviyesini hem *de* ruhlarımızın doğasını hissedebilirler. Onlar bizi bizim kendimizi gördüğümüzden daha iyi görürler."

Kaşları çatıldı.

"Tarih bize hayvanların bir insanın aurasını hissedebildiğini öğretiyor," dedi Augustus. "Bir koruyucu sizi seçer - çoğu kişinin yanlış inandığı gibi tam tersi *değil*. Bir hayvanın sizinle bağ kurmak istediği belli olduğunda, gözlerinizi kenetler ve 'domus' dersiniz. Eğer bu bağı kabul ederse, bakışlarını sizden ayırmaz ve bağlantı sağlamlaştıkça gözleri sizin renginize döner."

Augustus'un bronz ön kolundaki düzinelerce damarı fark ettiğim için yorgunluk halimi suçladım. Bu kadar çekici olması haksızlıktı.

Üzerinden sarkan sevimli rakun da gerçekten yardımcı oldu.

Acaba Spartalı Yaşam Tarzı Sayfasında onun uygunsuz bir çizimi var

mı?

Yetimhane beni bulduğunda giydiğim bebek tulumunun üzerinde de altın dikişle "1/23/2080" yazıyordu. Doğum günüm olduğunu düşünmüşler, bu da Kova burcu olduğum anlamına geliyordu.

Kütüphanedeki eski bir dergide bağımsız, sadık, sessiz ve dikkati kolay dağılan bir kişiliğe sahip olduğum yazıyordu.

Görünüşe göre, müstehcen erkek cinsel organı çizimleri dikkatimi dağıtmış.

Cehenneme gideceğim.

"Eğer hayvan anlaşmayı kabul *etmezse* ya da senin ruhunda hoşuna gitmeyen bir şey görürse," dedi Augustus ciddiyetle, "zihnin içten içe kaynar ve seni bu ıstıraptan kurtarmak için öldürürüz."

Tükürüğümde boğuldum.

Bana doğru kötü bir bakış fırlattı.

Ah, ne? O kısmı tekrar et.

"Ama şu anda bunun için endişelenmenize gerek yok," dedi Augustus. "Aralık ayında herkesin bir hayvanla bağ kuracağı bir gün olacak ... umarım."

Bu "umarım" rahatlatıcı değildi.

"Koruyucular hakkında bu kadar konuşma yeter," dedi Augustus. "Hepinizin güç kaynağınızla temasa geçmeye odaklanmanız gerekiyor."

Odanın ön tarafına zarif bir şekilde oturdu ve Poco obez bir şapka gibi dikenli tacının üzerinden sarkarak başının üstüne tünedi.

Bu rahat olamaz.

Augustus, "Şimdi meditasyon yapalım," diye emretti.

Gözlerimi kapattım ve hemen huzurlu, trans halinde bir duruma düştüm. Şaka yapıyorum, otururken uyuyakalmışım.

Alkışlayın.

Sarsılarak uyandım.

"Meditasyon yaparken ne deneyimlediniz?" Augustus bize şüpheyle bakarken sordu. Poco karnının üstünde, başının üzerinde uyuyordu.

Kimse konuşmadı.

General Cleandro siyah kutuyu kaptı ve sarı saçlı uzun boylu varis elini havaya kaldırdı. Mola sırasında uyumak yerine ders çalışan çocuklardan biriydi.

Augustus ona gülümsedi. "Ve sen?"

"Cassius, Hermes Hanedanı'nın varisi." Sarışın inisiye bacaklarını açıp ayak bileklerini gösterdi; et rengi kanatlar altın teninden ayrılıp topuklarında çırpınıyordu. "Meditasyon yaptığım zaman

Başımda zevkli bir karıncalanma hissettim. Ayrıca bacaklarımın içinde biriken gücü de *hissedebiliyordum*."

Güzelmiş. Ayak bilekleri var.

Ucube kanatlar daha hızlı çırpındı.

Augustus güçlerimizi kullanmakla ilgili bir şeyler söyledi ama dikkat edemeyecek kadar üşümüş ve yorgundum.

Aptal olduğumdan şüpheleniyormuş gibi bana dik dik baktı - ki bu ironikti çünkü Poco tacını kemiriyordu ve ben doğduğuma çok pişman oldum.

Zaman ağır aksak ilerlemeye devam etti.

Savunma ve Güç Thagorean sınıfında harmanlandı, ardından Klasik İlim Kayboldu.

Not almadım.

Dağların soğuk havası iliklerime kadar işledi.

Tepegözlerle ilgili Latince hikayeler, geleceği tahmin eden matematiksel denklemlere dönüştü, sonra da yerini saatlerce meditasyona (gözlerim açık uyumaya) bıraktı.

Yaşıyor muyum ki?

Hatırlayamadım.

Depresif bir dönemin ortasında elimi kaldırdım. "B-b-banyoyu kullanabilir miyim?"

Augustus kara kaşlarını kaldırdı, günlerdir bir şey yiyip içmediğimiz için kuşkuluydu ama sonra alay ederek kapıyı işaret etti.

"Çabuk ol ama kız olduğun için özel muamele bekleme," dedi ve Poco onunla birlikte işaret etti. "Buna katılmaya karar veren sensin."

Öyle mi yaptım? Kimsenin bana bir seçenek sunduğunu hatırlamıyorum. Ayrıca, tuvalet ne zamandan beri özel muamele anlamına geliyor?

Augustus'un yoğun bakışları altında derim diken diken olarak topallaya topallaya sınıftan çıktım, sonra kırık bir klozet kapağının üzerine çöküp ağladım.

Pas togamı çizdi ve muhtemelen bana zührevi bir hastalık bulaştırdı ama umurumda bile değildi.

Benden nefret ediyor.

Çok yorgunum ve

üşüyorum. Çok açım.

"Bunu yapamam," diye fısıldadım. "Yapamam.

Yapamam. *Yapamam*." Hıçkırıklar içime doldu.

"Alexis Hert." Nyx görünür hale geldi, mor gözleri parıldayan siyah pullara karşı parlıyordu. "Sen tanıdığım *en güçlü* insansın ve ben her türden Spartalı kahramanla tanıştım."

Daha çok ağladım.

Daha yakına eğildi ve tısladı, "Sen korkmadan bir canavarla arkadaş olan kızsın. Hayatının her günü kendin ve Charlie için savaştın. Hayatın boyunca güçlü olarak yaşadın - şimdi pes etmeye cüret etme."

"Sen bir canavar değilsin," diye soludum, yüzümdeki sümüğü silerek. "Çocuk, ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Başımı arkaya eğerek fısıldadım, "Bu şekilde yaşamak istemiyorum. Ben sadece *yapamam*."

Hayali ağrılarla sızlayan bileklerimi tuttum.

Hayatın nihayet daha iyiye gitmesi gerekiyordu, daha kötüye değil. Böyle hissetmemem gerekiyordu.

Artık değil.

Bunu yapamam.

"Bu geçici bir durum." Nyx'in dili gözyaşı lekeli yanağımda gezindi. "Bunu Charlie için yap, şu anda ablasının eve dönmesini bekliyor. Onu hayal kırıklığına uğratma."

Havayı içime çekerek başımı avuçlarıma gömdüm.

Küçük kardeşim korkmuş ve yalnızdı, ormanda yaşıyordu.

Kendini topla, kadın.

Yüksek sesle mırıldandım, avuçlarımı gözlerime bastırdım ve huzurlu bir melodiye odaklandım.

Zaman geçti.

Dişlerimin arasından sığ bir şekilde nefes alarak parmaklarımı ön kolumdaki "C+A" dövmesinin etrafına doladım. "Bunu *yapabilirim*," diye fısıldadım.

"Evet," diye tısladı Nyx. "Yapabilirsin ve yapacaksın da."

Yüzümdeki gözyaşlarını ve sümüğü silmek için tuvalet kâğıdı kullanarak ayağa kalktım ve yavaşça topallayarak sınıfa geri döndüm.

Koltuğuma geri çöktüğümde, Profesör Augustus uzun tuvalet molam hakkında bir şeyler söylemek için ağzını açtı. Bakışları benimkilerle buluştu ve çenesini sıkarak ağzını kapattı. Neyse ki bir şey söylemedi.

Yüzümde gördüğü şey onu susturdu. Ama gözlerinin kenarları kırıştı ve ağzı sıkıntılıymış gibi büzüldü.

Bir damla gözyaşımı sildim, yerimde sallanıyordum.

Sınıfın geri kalanında gizlice bana baktı. Zaman geçtikçe ifadesi gerginleşti, ta ki kara bir öfke bulutuna dönüşene kadar.

Şimdi neye kızdı?

Profesörler durmaksızın tekrar tekrar yer değiştirdi. Bilgi, kelimeler ve sayılardan oluşan sürekli bir işkence halinde üzerimize fırlatıldı.

Zaman tüm anlamını yitirdi.

"Leo Apollo," dedi Profesör Augustus ve ben onun konuştuğunun farkına bile varmadım.

"Leo!" Augustus iç çekerek tekrarladı.

Titus'un kankası, kafası tıraşlı, kaslı bir çocuk, arkamda yerde yatıyordu ve gözleri kapalıydı.

Augustus daha yüksek sesle, "Leo," dedi ama çocuk kıpırdamadı. Poco, elinde tebeşirle Augustus'un başının üstünde çıngırdadı. Augustus başını sallayarak, "Lütfen biri ona yardım etsin," dedi.

Uyuyor mu yoksa öldü mü?

"LEO, UYAN LAN!" General Cleandro kükredi ve şahini (iblis) bir ölüm perisi gibi çığlık attı.

Sol kulağım korkunç bir geri bildirimle çınladı.

Hiç de dramatik değil.

Leo sıçrayarak uyanırken, Profesör Augustus tekrar iç çekti. Poco'nun canı sıkıldı ve tebeşiri ağzına soktu (*acaba tadı güzel mi?*).

General Cleandro korkunç siyah kutusunun düğmesine bastı. "DEVRE ZAMANI!" diye sevinçle bağırdı.

Zaman, cehennemde olduğu gibi

çarpıtılmıştı. Gözlerimi kırptım.

Güneş gökyüzünde sıcak ve parlak bir şekilde yanıyor, dağın zirvesine yakın buz tutmuş toprağı aydınlatıyordu. Aşağıdaki vadide, Dolomites Kolezyumu bir çocuk oyuncağı büyüklüğündeydi.

Aşağı baktım. Kırmızı ayak izleri pürüzlü kayaların üzerinde beni takip ediyordu.

Biri beni takip ediyor. Endişeyle etrafıma bakındım, sonra yüzümü buruşturdum. Benim ayak izlerimdi.

Grup olarak yavaşça ilerledik.

Bacaklarım yandı ve ciğerlerim şişti.

Sahip olduğum her şeyle dua ettim, ancak son derece üzücü bir şekilde, bir Titan aniden ortaya çıkıp beni şiddetle öldürmedi.

Bu acımasız dünyada adalet diye bir şey kalmadı.

Gerçekten de karanlık zamanlar.

Zirveye ulaştığımı hatırlamıyordum, diğer tarafa tökezleyerek indiğimi hatırlamıyordum, nehirde acınası bir şekilde yüzerken yarı boğulduğumu hatırlamıyordum, nehir kıyısında sürünürken Kharon'un bana ters ters baktığını hatırlamıyordum.

Ya da belki de hatırlıyordum ve unutmak istiyordum.

Bu sefer yüzmeden sonra herkese yetecek kadar folyo battaniye vardı ama ben bir tane alamayacak kadar yorgundum.

Augustus sert bir şekilde omuzlarıma sarıldı ve bir şeyler bağırdı.

Göz kırptım.

Sınıfa sendeleyerek girdik. Önümde, General Cleandro inisiyelerin yüzlerine bardakları itti.

Augustus içeri daldı ve çenemi sıkıca kavradı. Suyu dudaklarımın arasından geçirdi. Zorlukla nefes almaktan boğazım o kadar acımıştı ki *yanıyordu*. Geri çekilmeye çalıştım ama parmakları sıkılaştı.

İnisiyelerin geri kalanı sadece küçük bir yudum almak zorunda kaldı ama Augustus tüm fincanı bitirene kadar gitmeme izin vermedi. Suratını astı ve sol kulağıma Khtonikler hakkında bir şeyler fısıldadı. Neyse ki ne dediğini anlayamadım.

"İlk sınavınızın zamanı geldi," dedi Profesör Pine, biz yerlerimizi aldıktan sonra, kuzgunu zeki gözlerle bize bakarken.

Pine kağıt dağıttı.

Boş boş baktım.

Denklemler mi? Uyuşmuş parmaklarımla kalemi elime aldım. Mürekkebin sayfada istediğim yerde kalmasını sağlamak için birkaç deneme yaptım.

Bir sayı yazmak bir dakika sürdü.

Yavaşça, basamak basamak, çoğunlukla sezgilerimle adımları takip ederek dizileri gözden geçirdim. Bazılarından Pine'ın bahsettiğini hatırlıyordum ama çoğu tamamen yeniydi. Her soru düzinelerce değişken ve adım içeren etik ikilemlerle bağlantılıydı.

Sorular, liyakat sınavındaki matematiği çocukça gösterdi.

"Süre doldu!" Pine duyurdu. "Kalemini yere bırak."

Yarısına ancak gelebilmiştim.

Zaman çarpıtılmış.

Gözlerimi kırptım ve Profesör Augustus sınıfın önünde oturmuş, gözleri kapalı meditasyon yapıyordu. Tüm inisiyeler etrafımda uyuyordu.

Augustus kımıldadı ve keskin elmacık kemiğindeki yara izi kızgın bir kırmızı tonuna büründü.

Geniş omuzları mükemmel bir duruş sergiliyordu.

Sol göğsüm yere doğru eğik bir şekilde yarı yığılmış olduğum için, bu durum benimle ilgili değildi.

Gözlerimi kısarak zalim profesöre baktım. *Havedemons her zaman olmuştur bu kadar çekici mi?*

İçten içe yanan karanlık gözler açıldı.

"Ne yapıyorsun?" Augustus yavaşça sordu.

Gözlerimi sıkarak kapattım.

Lütfen beni görmesine izin verme. Lütfen beni görmesine izin verme.

"Tam karşınızda oturduğum için sizi görebildiğim açık."

Tanrım, aklımı okuyabiliyor. İkimizi de öldürmem gerek.

Eller birbirine çarptı. "Alexis, aç şu lanet gözlerini. Yüksek sesle konuşuyorsun ve sınıfın dikkatini dağıtıyorsun, bana bak. Şimdi."

Gözlerimi açtım.

Sınıf sadece ciddi katatonik olarak tanımlanabilecek bir durumdaydı. *Onları neyden uzaklaştırıyordum, ölümden mi?*

Augustus kızlar, onursuzluk ve pota hakkında bir şeyler mırıldandı.

"Vaaz ver kızım," diye mırıldandım.

Sağ gözü seğirdi. "Sakin ol," dedi kaşlarını çatarak. "Merkezinize odaklanın, içinizdeki sakinliği bulun."

"Yapacağım-Kaptan." Eğildim ve yüzüstü yere kapaklandım. "Karaya vurmuş bir balina gibi," dedim yanaklarımı kayalara bastırarak. "Merak etmeyin, akıntı beni geri çekecektir."

Yana doğru yuvarlandım.

Augustus endişeli görünüyordu. Balina sesi çıkardım.

Geri dönüş yapmadı. *İşte bu yüzden insanlarla konuşmuyorum. Beni asla anlamıyorlar.*

Augustus ayağa k a l k ı p e ğ i l e r e k beni oturur pozisyona getirirken çenesindeki bir kas kıpırdadı.

Önümdeki çocuk uykusunda inledi.

Augustus omzumu acı veren bir gerginlikle kavradı ve

Git.

"Beni kurtardın mı?" Ona doğru fısıldadım.

Şaşırtıcı derecede uzun kirpikleri dalgalandı. Yüz ifadesi yumuşadı. Parmakları gevşedi.

"Kambur balina Big Bertha'yı kurtardın." Beni

bıraktı.

Halkımın çığlığını (su iniltisini) duyurdum.

Kimsenin tahmin etmediği şaşırtıcı bir şekilde, sınıfın geri kalanında benimle konuşmadı.

Zaman kaymış.

"İyi misin evlat?" diye sordu biri.

"Kim soruyor?" Etrafıma bakındım ama kimseyi göremedim ve yanımda oturan inisiye -*sanırım adı Drex*'ti- bana garip bir bakış attı. Onun arkasında bir çocuk açık ağzından salyalar akarak taş tavana bakıyordu.

"Çocuk, ben Nyx," diye tekrarladı garip ses. "Sesini alçalt." Nyx

diye birini tanımıyordum.

Pine tahtaya isimler yazdı ve "Alexis "in yanında dört yazıyordu.

Gözlerimi kıstım ve bulmacayı çözmeye çalıştım.

Benim adım Alexis. Çözdüğüm için içimi bir memnuniyet kapladı.

Pine, "Testte verdiğiniz sıra bu," dedi.

Ne testi?

Pine ağzından salyalar akan çocuğu işaret etti. "Iason Athena," dedi. "Şanlı Hanedanını utandırıyorsun. *Tek* bir Thagorean sorusuna bile cevap veremedin. Bu düzeyde bir beceriksizlik bir Spartalı için kabul edilemez."

General Cleandro ayağa kalktı ve "Iason, devreyi tek başına yönetiyorsun. Ben sana liderlik edeceğim. Kalk, gidelim."

Iason ağzı açık ve gözleri odaklanmamış bir şekilde sınıftan dışarı sürüklendi.

Saatler sonra General Cleandro geri

geldi. Yalnızdı.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ama bunun neden önemli olduğunu hatırlayamadım.

Kütüphanede kısa bir mola verdik.

Augustus beni koridorda durdurdu, kaşları çatılmıştı.

"İyi misin Alexis?" diye ipek gibi sordu ve ayak parmaklarım kıvrıldı.

"Kim bu bahsettiğin *her şey yolunda* mı?" Kanlı ayaklarım taş zemini sıyırırken irkildim.

Augustus'un öldürücü bakışlarından bunu bilmek istemediğimi anladım.

"Sırlarınızı saklayın." Rahatsız edici derecede sert göğsünü okşadım. Augustus ona dokunduğum yere baktı.

İkimiz de başka bir şey söylemedik.

İlk kimin gittiğini hatırlayamadım (o gitti). Zaman daha da bulanıklaştı.

Daha fazla test yapıldı - pisti koşarak (topallayarak) geçtik. Gecenin karanlığında dağın yamacında, görüş alanımda parlak bir nokta parladı. İleride bir ışık vardı ve sıcak olacaktı.

Sadece ona ulaşmalıyım.

Ona hiç ulaşamadım.

Kafamın içinde çılgınca müzik çalıyordu.

Ayaklarımı kayalara çarptıktan sonra ayak tırnaklarımdan üçü siyaha döndü. Styx Nehri geceleri ürkütücüydü ve sudan çamurlu kıyıya sürünerek çıkarken hıçkıra hıçkıra ağladım. İki ses hırladı, sonra karanlıkta fısıldadı.

Ben de hırladım.

Parlak ışık hâlâ ulaşabileceğim yerin hemen dışında duruyordu.

"Tebrikler, ilk iki haftanızı atlattınız," dedi biri ama kim olduğunu bilmiyordum.

Mide bulantısından başım dönüyordu.

Bang. İnsanlar bir duman bulutu içinde belirdi.

"Lanet olası Kronos, Alex, iyi misin?" Ay ışığı, bir parmak alnıma dokunduğunda kanla dolan zümrüt gözleri aydınlattı.

Bu isimden nefret ediyorum.

"Yıllardır hiç iyi olmamıştım." Soğuktan dişlerim takırdıyordu, çenem ağrıyordu.

"İlginç, doğruyu söylüyor." Bir duraklama oldu, sonra ses alay etti, "Ama hiçbirimiz öyle değildik." Folyo omuzlarıma sarıldı ve buz gibi acı biraz daha ısındı.

Ürkütücü ışıklar gibi gözleri olan güzel adam bir ağızlığa dönüştü. Yüzümü buruşturdum. "İyi köpekçik."

"Az önce sana *köpek* mi dedi?" Karanlık bir şekilde güldü. Elleri acıyla koluma dolandı.

"Hadi gidelim.

Domus." Dünya

büküldü.

Karanlık beni boğdu ve müzik öldü. Kalıcı olarak.

Bölüm 12

Mentor Günleri

ALEXIS

"Uyan!" diye seslendi bir ses.

İnledim ve sıcak yorganı başımın üzerine çektim ama hafif bir hareket kollarımın acıyla yanmasına neden oldu.

Hayatta olduğum için derinden pişmanlık duyuyordum (normalden daha fazla).

"Neredeyse öğlen oldu," diye bağırdı bir ses. "*Hemen* uyanman gerek. Vücudunu beslemeli ve strateji geliştirmeliyiz. Geleceğimiz senin kalkmana bağlı."

Bir adam konuşuyordu, ben de dinlemeyi

bıraktım. Rüyalar beni çağırdı.

Sıcacık yorgan yırtılıp atılmıştı. Dondurucu bir soğuk vardı, bu yüzden yüzümü yastığa bastırıp sıcaklık aradım, o da yırtılıp atılmıştı.

Dişlerimi sıkarak çığlık attım, uyanmayı düşündüm ama bu çok fazla iş gibi geldi. Uyku beni geri aldı.

Eller bacaklarımı ve omuzlarımı kabaca sardı. Havaya kaldırıldım ve burnuma nane doldu. Biri beni kaldırmıştı.

Yüzümün kenarından salya damlıyordu ve Carl Gauss'un beni kucaklaması için dua ediyordum. *Lütfen normal şekilli bir penisi olsun. Daha fazla travmaya dayanamam*.

İtildiğim için yüksek sesle inledim.

"Herkes sussun!" Nyx yakınlarda bir yerden bağırdı.

Desteksiz boynum titredi ve parlak sıcaklık aniden yüzümü ısıttı.

Garip bir sıçrama sesi geldi. Aniden eller
beni bıraktı.
Serbest düşüşteydim.
Sıçrama.
Baloncuklar çıkararak çığlık attım.
Suyun altında ve yönümü kaybetmiş bir halde çırpındım.
Kharon yakında, beni öldürecek. Yüz. Seni öldürmeden önce yüzebildiğin kadar hızlı yüz ve-
Suyun yüzeyinden dışarı fırladım.
Yönümü bulmaya ve devrede peşimden gelen şeytani kayıkçıdan uzaklaşmaya çalışırken parlak güneş ışığı gözümü yaktı.
Panik yoğunlaştı.
Daha sert
sıçrattım.
Görüşüm odaklandı. Styx Nehri'ne hiç benzemeyen, ılık ve sakin, kalça derinliğindeki turkuaz renkli suyun içinde durdum (yarı b a y g ı n , çırpınarak).
Yemyeşil bir tepe, pırıl pırıl denizle tezat oluşturuyordu ve adanın kenarındaki bitkilerin arasına yayılan beyaz bir ev yerleştirilmişti.
Fransız kapılar açıktı ve tanıdık bir odaya açılıyordu.
Ya halüsinojenik bir nöbet geçiriyordum ya da Korfu'ya, Kızıl İkili'nin evine geri dönmüştüm.
Ege Denizi etrafımda huzur doluydu. Pırıl
pırıl ve dingin.
Akıl hocalarımın yanına döndüğüme göre Ağustos ayının başında olmalıyım.
Parlak yaz güneşi yüzümü ısıttı. Güvertenin gölgelerinde bir figür hareket etti. Achilles tepeden tırnağa siyah giyinmiş heybetli bir figürdü. Ağzındaki ızgaradan bir sigara çıkıyordu.
Bir duman bulutu üfledi.
Gölgeler bacaklarında hareket etti-Nero kuyruğunu salladı ve Poppae ters ters baktı. Başka bir figür güneşimi engellerken su dalgalandı.
Patro başımda dikildi.
Kızgın görünüyordu.
Beni neden denize attığını sormak için ağzımı açtım ama dudaklarımdan bir inilti çıktı. Başım zonkluyor ve görüşümü beyaz noktalar kaplıyordu.
Dünya döndü.
Vücudumdaki her kas *ağrıyordu*.
Ellerimi dizlerimin üzerine koydum ve hışırtılı bir şekilde öksürdüm. Dudaklarımdan kırmızı kan damlacıkları püskürdü, sonra berrak sulara

gömüldü.

Her şey çok fazlaydı.

Geriye doğru denize çöktüm ve ağrıyan kollarımı açtım.

Kafamda, huzur içinde yüzüyordum. Gerçekte ise kısmen boğuldum çünkü ağrıyan kalçalarımı kaldıracak gücü kendimde bulamadım.

Gözümün kenarından bir damla yaş süzüldü.

Daha iyisini bilmeseydim, bana bir Spartalı kamyonun çarptığını düşünürdüm. Sanki bir sürücü bana yandan çarpmış, sonra vücudumun üzerinden geri geri geçmiş, sonra araçtan inmiş ve üzerimde tepin-

"Neden yüzünü böyle buruşturuyorsun?" Patro spiralimi yarıda kesti.

Nefes almaya çalışırken homurdandım. "Bana kamyonuyla çarpan hayali sürücünün profilini çıkarıyorum." Bunu düşünürken gözlerimi kıstım.

Bulutsuz gökyüzünde süzülen bir kuş ciyakladı ve ben onu şüpheyle inceledim. *Beni mi gözetliyor*?

"Bir dahaki sefere," dedi Patro yavaşça,

"paylaşma." "Bir dahaki sefere," diye

fısıldadım, "sorma."

"Bir dahaki sefere normal bir insan gibi uyanmaya ne dersin?" diye tersledi Patro. "O zaman seni denize atıp sığ suda *boğulmanı* izlemek zorunda kalmam."

Şüpheli bir şekilde nem dolu gözlerimi devirdim. "Bırak da uyuyayım."

Patro elini bileğime doladı ve beni suyun içinde sürükledi, böylece tam onun yanındaydım.

"Hayır, akademiden sonra vücudunuza yakıt ikmali yapmanız gerekiyor. Bu üç günlük izin öncelikle bunun için. *Saatlerdir* seni uyandırmaya çalışıyorum Alex," diye homurdandı. "Hiçbir şey işe yaramadı."

Bu isimden nefret ederdim.

Kavrayışı sıkılaştı, parmak eklemlerine kırmızı mürekkeple "YALANCI" yazıldı ve başparmağı kaval kemiğime sürtündü.

İkimiz de bana dokunduğu yere baktık.

Hayali kamyon şoförümden daha sert vurdu beni: bana dokunuyordu. *Başka biri bana dokunuyor*.

Çığlık attım ve kasığına tekme attım.

Patro inledi ve iki büklüm oldu. "*Ne sikim*-" diye acı içinde homurdandı. "-bu *ne içindi*?"

Su sıçratarak, kaslarıma kramplar girerek kıyıya doğru çırpındım. "Bana dokunma," diye seslendim güçsüzce.

Patro tam boyunda, geniş omuzları heybetli bir şekilde ayağa kalktı - köpüklü deniz onu yumuşatmak için hiçbir şey yapmadı - ve yeşil ıslak tişörtü yontulmuş göğsüne ikinci bir deri gibi yapıştı. Gözlerinin rengini ortaya çıkarıyordu.

Bilmesem, Davut heykelinin Patro'dan esinlenerek yapıldığına yemin edebilirdim. Gerçekten çok yakışıklıydı.

Fark ettiğimden değil.

"Senin derdin *ne* lan?" diye bağırdı.

"Öfke ikincil bir duygudur," diye yardımsever bir şekilde işaret ettim kuru bir vıraklamayla, karaya doğru geri çekilirken. "Birincil duygularını ifade etmeye çalışmalısın . . ve küfür etmemelisin."

Patro burun deliklerini açarak parmaklarını çatlattı. "Gerçek bir soru: Senin derdin ne *lan*?"

Yüzümü buruşturdum.

Neden bu psikopat katille uğraşıp duruyorum?

Patro gözlerini kıstı. "Söyleyecek bir şeyin mi var?"

Çakıllı deniz tabanında geri geri giderken ayaklarımdaki yaralar sızladı ve başımı salladım.

Bir anlık cesaretim gitmişti. Asla konuşmamalıydım.

"Az önce beni tekmeledin, Alex." Patro'nun sesi soğuktu. "Seni *şımarık* küçük velet."

Onların kullandığı ismi kullanırken bana şımarık demesindeki ironi gözümden kaçmadı.

"Lütfen bana o isimle hitap etme," diye fısıldadım sessizce.

"Beni bir daha böyle tekmelersen," dedi Patro kalça hizasındaki suda ilerlerken, "o lanet bacağını kırarım. *Alex*."

Dünyanın karşımdaki zalim adama nasıl taptığını anlamak mümkün değildi. Elbette, bakması ilginçti, ama sizi canlı canlı yakmadan önce magma da öyleydi.

Ağrıyan bacaklarımı açarak, ayaklarımdaki açık yaralardan suyun içinde kızıl bir bulut yükselirken, bayılıp boğulmama beş saniye kalmamış gibi görünmeye çalıştım.

Kötücül anılar bilinçaltımın kenarında bir döngüde oynadı. Patro bir adım daha atarak bana y a k l a ş t ı .

Geri çekil, geri çekil. Dönerek, kıyı şeridindeki çakıl taşlarının üzerinden güverteye doğru koştum (yavaşça topallayarak).

Arkamda kırmızı bir iz vardı.

Achilles'in en uzağındaki sandalyeden bir havlu kaparak mobilyaların ve Nero'nun arkasına geçtim, başımı eğerek sağ gözümü her iki adamdan da ayırmadım.

Nyx için çığlık atmaya hazırlandım.

Patro saldırdığında, kafasına sandalyeyle vuracağım.

Afrodit'in oğlu güverteye çıktı ve ben de kendimi Fransız kapılarının yanındaki duvara yapıştırdım.

Nero başını yana çevirdi ve bana baktı, "*Senin neyin var kadın*?*"* der gibiydi.

Çok fazla.

Dişlerini gösterdi ve hırladı, sanki beni parçalamak ister gibiydi. Yüzümü buruşturdum.

"Tam bir drama kraliçesisin, sana saldırmayacağım Alexis." Achilles ona bir havlu uzatırken Patro gözlerini devirdi. "Şu anda olmaz."

Patro bana doğru hamle yaptı ve ben çığlık attım. Ben göğsümü tutarken o kıkırdadı.

Pislik benimle alay ediyor.

Birdenbire kadınların "histeri" sorunları olduğuna dair eski inançlar o kadar da uzak görünmemeye başladı.

Bunu görebiliyordum.

Örnek olarak, ben bir kadındım ve histeriktim.

Yıpranmış sinirlerimle alay etmeyi bırakmış gibi görünen Patro, Aşil'in yanındaki duvara yaslandı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Onunla konuşmak için ayak parmaklarının üzerinde durdu ve vücut dilleri neredeyse ... şefkatli görünüyordu.

Anahtar kelime *neredeyse*.

Adamlar bana hayal kırıklığıyla bakarken sinmiştim ve soğukkanlı davranmaya çalıştım (ne yazık ki hayatımda tek bir gün bile rahat olmamıştım).

"Buraya ne zaman geldim?" Gerginliği kırmak için acınası bir çabayla sordum ama esintili kulübenin içine bakarken içimi şüphe kapladı.

Dağdaki her şeyi hayal mi ettim? Hepsi kötü bir rüya mıydı?

Havluyu kısa dalgalı saçlarının arasından geçirirken Patro'nun gözleri parladı. "Dün gece akademideki ilk iki haftanı tamamladın," diye yavaşça konuştu, sanki ben bir aptalmışım gibi.

Yüzümü buruşturup onunla alay etmeye başladım ama kendimi koruma güdüsü devreye girdi ve ifademi boş tuttum.

Zihnimde yumuşak bir melodi çaldı ve mırıldandım.

Patro içimi görebiliyormuş gibi bana etkilenmemiş bir bakış attı.

"Seni dün öğlen aldık," dedi. "Turu tamamladıktan sonra sayıklıyordun, çamura bulanmıştın ve kimseyi tanımıyordun, biz de seni burada hortumla yıkadık." Avuçlarını yukarı kaldırdı. "Sakın korkma. Tamamen giyiniktin."

Kaşlarını kaldırdı, sanki vahşi bir hayvan gibi hortumla yıkandığım için minnettar olmalıymışım gibi (öyleydim).

Ancak, koma halinde işkence gördüğüm için minnettarlık sizi bir yere kadar götürür.

"On iki saatten fazladır uyuyorsun." Patro kaşlarını çattı. "Akademiye geri dönmeden önce plan yapmak için sadece iki buçuk günümüz var."

Midem bulandı.

"Geri dönmek istemiyorum," diye fısıldadım.

Lütfen beni zorlama. Lütfen. Her şeyi yaparım.

"Bu bir seçenek değil. Büyü artık." Patro havlusunu kenara fırlattı. "Hadi yemek yiyelim, açlıktan ölüyorum." Konuşma bitmiş gibi evin içine doğru yürüdü.

İnledim.

Patro'yu evin içinde takip ederken Achilles'in ağzındaki ızgaradan karanfil kokulu bir duman bulutu yayıldı.

"Bu alışkanlık seni öldürebilir," dedim onu takip ederken. Charlie'yi uyuşturucu kullanımının tehlikeleri konusunda yıllarca uyarmış olmam bu tepkiyi içime işlemişti.

Aşil omzunun üzerinden geriye baktı. Yakından bakıldığında, gözleri kırmızının son derece rahatsız edici bir tonundaydı.

Boynunun yan tarafında da kırmızı mürekkeple "Patro" dövmesi vardı. Parmaklarımı ön kolumdaki "C+A" dövmesinin etrafına doladım.

Üçümüzün de vücudunda insan isimleri olması garip bir tesadüftü ama bu beni onlara daha yakın hissettirmedi. Aksine, geldiğimiz farklı dünyaları vurguluyordu.

Charlie bir insandı.

Evsizdi.

Karton bir kutuda, yalnız, muhtemelen benim onu özlediğim gibi beni özlüyordu. Ölemeyen milyarderlerle uğraşıyordum.

Aşil alaycı bir ses çıkardı ve ileri döndü.

Bir daha asla yüksek sesle konuşmayacağım. Buna gerçekten değmez.

İkisini de dar bir koridorda takip ettim.

Tavanlar alçaktı ve zemin, kemerli pencerelerden gelen pırıl pırıl güneş ışığını yansıtan zengin bir ceviz rengindeydi. Turkuaz renkli denize bakan geniş ve camsız bir penceresi olan, geniş ve rustik bir mutfağa girdik.

Bir evin bu kadar güzel olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Ahşap bir tezgâhta, önlüklü genç bir kadın doğranmış meyveleri bir kâseye koyuyordu. Adamlara nazikçe gülümsedi, bana merakla baktı ve sonra aceleyle odadan çıktı.

Havayı sıcak kokular dolduruyordu; tanımadığım yiyecek yığınları uzun bir taş masanın üzerine yayılmıştı. Gözlerimi kırptım ama muhteşem ziyafet kaybolmadı.

Ağlamak istedim.

Dünyanın öbür ucunda Charlie yiyecek kuponlarını sayıyor ve haftalar boyunca tek bir kutu mısır gevreğini karneye bağlıyordu. Bir muşambanın altında uyanık yatıyor, sürekli açlığın kemirici hissini görmezden gelmeye çalışıyordu.

Ama işte buradaydım, bir köyü doyuracak kadar yiyeceğin önünde duruyordum.

Zenginleri ye.

Titan istilasına uğramış dünyamızda adalet yoktu.

Patro, Akhilleus'la birlikte oturup rahat bir oburluk gösterisiyle kendilerine servis yaparken, "Önümüzdeki iki haftalık açlık için mümkün olduğunca çok tüketmeniz gerekiyor," dedi.

Başım dönüyor, ağrıyan uzuvlarım beden dışı bir deneyim yaşıyormuşum gibi karıncalanıyor, yavaşça topallayarak odanın karşısına geçtim.

Sol tarafımdan gelen boğuk bir ses beni sıçrattı.

Başka bir genç kadın gülümseyerek yürüdüğüm yeri temizliyordu. Sanki bir cevap bekliyormuş gibi kaşlarını çattı ama ben ne yapacağıma karar veremeden kanlı paspasını alıp hızla uzaklaştı.

Adamların yanındaki masaya oturdum (bir koltuğa doğru düştüm ve bir şekilde içine düştüm).

Açlığım beni ele geçirdiğinde tüm düşünceler beynimi terk etti ve her lezzetli yiyeceği tüketmeye çalışırken ağzıma olabildiğince hızlı bir şekilde yemek tıkıştırdım.

Göz kırptım.

Zaman kaymış.

Midem çalkalanarak mutfağın köşesindeki çöp kutusuna sarıldım ve içine sindim. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. Biri bir şey söyledi ama duyamadım.

Daha önce *hiç* büyük bir yemek yememiştim ve midem bunun için beni cezalandırdı. Sonunda masaya dönmeyi başardım.

Başım dönüyor, midem bulanıyor, kendimi iyi hissetmiyorum, bitkinim, depresyondayım ve katatonik haldeyim - aynen lisede katıldığım bir beden eğitimi dersinden sonra hissettiğim gibi - yemeğe baktım.

Titreyen parmaklarımla küçük mor bir meyve aldım ve yavaşça çiğnedim.

Çekingen bir şekilde bir meyve daha aldım, sonra bir tane daha.

Üç saat sonra beni aylarca idare edecek kadar meyve, peynir ve et tüketmiştim.

Karnımı doyurmayı bitirdiğimde Patro ve Achilles hâlâ masanın karşısında oturuyorlardı ve yüzlerinde sinirli bir ifade vardı. Akhilleus'un sinirli olduğunu varsaymıştım, ağzından anlamak zordu.

Yine de ödünç almak istedim.

İç çekerek sandalyeye çöktüm (neredeyse düşüyordum ama masanın köşesi beni dik tuttu).

"Ne?" Onlar bana ters ters bakarken sordum.

Patro homurdandı. "Tanıdığım en zayıf mideye ve daha da kötü sofra adabına sahipsin. Bu kadar dramatik ve obur olmayı bırakmalısın."

Uyuşmuş bir şekilde ona baktım.

İnsanın cüreti devam ediyor.

Patro ellerini çırptı ve bir sonuca varmış gibi başını salladı. "Boku yedik - Kronos'un tüm yaratıcılığı içinde nasıl oldu da *seninle* akıl hocası olarak baş başa kaldık? Bu iğrenç bir şaka olmalı. Sen gördüğüm en acınası Spartalısın."

Keskin bir his kalbimi delip geçti.

Herkesin beni yetersiz olarak etiketlemesinden bıkmıştım. İçimde bir şeyler koptu.

Titreyen ellerimi birbirine kenetleyerek masanın üzerine koydum. "General olarak kaderinizin benim zavallı ellerimde olması çok trajik olmalı," diye fısıldadım.

İki adam da gözlerini tehlikeli bir şekilde kısmıştı.

Achilles'in ağzındaki ızgaralardan dumanlar yükseliyordu. Kırmızı gözleri alev alev yanıyordu. "Onları sonra öldüreceğiz," diye çok rahat bir şekilde imzalamıştı.

Erkeklerle uğraşmıyordum.

Canavarlarla uğraşıyordum.

"Bizi tehdit mi ediyorsun?" Patro yumuşak bir sesle sordu. "Benim stratejim ne?" Ben de karşı çıktım.

Patro'nun burun delikleri alevlendi ve masayı kafama fırlatacakmış gibi kavradı. "Diğer inisiyeleri baştan çıkar," dedi sonunda. "Dikkatlerini dağıt ki başarısız olsunlar."

Ne?

"Hayır, ölmeyi tercih ederim," dedim dürüstçe.

"Bunu ayarlayabiliriz." Patro tehditkâr bir şekilde bana doğru hamle yaptı ama bu sefer irkilmedim.

Vur bana.

Sana meydan okuyorum.

Sen ilk değilsin.

"O zaman yap." Sesim doğal olmayan bir şekilde soğuktu ve her şeyim uyuşmuştu. "Beni hemen öldür."

Lütfen.

Patro dişlerini sıkarak nefes aldı ve beni boğazlamamak için ellerini büktü.

Hiçbir şey olmadı.

Korkak.

"Gerçek bir strateji istiyorum," dedim usulca.

Patro elini masaya vurdu.

"Sadece *üç* strateji var," dedi hırlayarak. "Onları becermek, öldürmek ya da dövmek." Yeşil gözleri parladı. "Onları yenemeyeceğine ve beceremeyeceğine göre, onları ÖLDÜRMEN gerekecek." Arkasına yaslandı, nefes nefese.

Aşil kollarını kavuşturmuş, pazuları müstehcen bir şekilde şişmişti. Bakışları keskindi.

Var olmama dürtüsü yoğunlaştı.

Onlara inanamayarak baktım. "Benim akıl hocalarım olmanızın ne anlamı var ki? İşe yaramazsınız."

"Bu çok zengin," diye hırladı Patro. "Terk edilmiş bir dişi itten geliyor -Sanki *hiç var* olmamışsın gibi. Oh, bekle." "Ne yazık ki varım," diye mırıldandım.

Patro saçlarını çekti. "Spartalı varisler ve itler doğdukları andan itibaren katliam ve savaş akademisi için eğitilerek yetiştirilirler. Hayatta kalabilen tek terk edilmiş itler bunu güçleri *delice* olduğu için yaparlar."

Drex elini uzatıyor, sisin içinde kırmızı bir ışık parlıyor, üç çocuk dizlerinin üzerine çöküp çığlık atıyor.

"Ama sen"-Patro ters ters baktı-"güçsüzsün. Açıkçası, ilk iki hafta hayatta kalmana şaşırdım ve hala her şeyin büyük bir şans eseri olmadığına inanmıyorum."

Tüm varlığım bir şanstı.

Her nasılsa, hayatım tüm matematiksel olasılıklara meydan okuyor ve her zaman daha da kötüye gidiyor.

"Belki de" dedim yavaşça, "önümüzdeki hafta hayatta kalamayacağım." Sözlerim kafama dank edene kadar bir süre geçti.

Patro'nun gözleri zalimlikle parladı. "Hâlâ bizi *tehdit* mi ediyorsun?" Masanın karşısında öne doğru eğildi. Aşil ellerini yumruk yaptı.

Zihnimde uğursuz bir melodi çaldı.

Hayatımda ilk kez kendimi tehlikeli hissettim, sanki benzinin üzerinde yanan bir kibritle oynuyordum.

Güç böyle bir şey *işte*.

Hoşuma gitti.

Aşil yumruğunu açtı ve elini Patro'nun omzuna koydu. Onu geri çekti. Ağızlıklı adam omurgasında rahatlatıcı daireler çizdi.

Patro onun dokunuşuna doğru eğildi. "Sakın yaptığımız her şeyi sabote etmeye kalkma-"

BOOM.

Duman koridordan mutfağa doğru yayılıyordu.

Harika, bir Spartalı daha eve atladı. Muhtemelen aptal doktorlardır. Umarım hala hayattadırlar.

Yırtık pırtık siyah bir pelerin giymiş iri bir figür mutfağa girdi.

"Tatlım, ben geldim," dedi cızırtılı bir erkek sesi alaycı bir şekilde.

Hayır.

Gözümü bile

kırpmadım.

Hareket

etmedi.

Nefes almadı.

Yeni gelenin pelerinli kafası tavana sürtündü. Uzun boylu ve genişti, cüsse olarak Akhilleus ve Augustus'a rakipti.

"Şey," diye kıkırdadı karanlık bir şekilde. "Burası *rahat* görünüyor." *Lütfen Tanrım, öldür beni.*

Çabuk yap.

Kharon -Avcı, dünyadaki iki Khthonik varisten biri, Artemis ve Erebus'un oğlu, yarı yaratık, Christos'un katili- karanlık yaratık kukuletasını çıkardı.

Dağınık siyah saçların üzerinde gümüş yakut kaplı bir taç duruyordu. Nefesimi tuttum.

Buzul mavisi gözleri alev alev yanıyordu. Soluk teni jilet gibi keskin elmacık kemikleri boyunca uzanıyor ve koyu gölgeler yüzünün mükemmel düzlemlerini dolduruyordu.

Nerede oldu Patro klasik olarak oldu Yakışıklı, *rahatsız edici* Kharon Çekici.

Gülümserken pırıl pırıl beyaz dişleri parladı, Christos boğulurken takındığı şeytani ifadenin aynısıydı.

Şiddetli bir yağmur fırtınası gibi kokuyordu - yağmurla karışık tuz - bir kasırga. Ölüm gibi.

"Sizi beklemiyorduk," dedi Patro şaşkınlıkla. "Yeni evlilik yasası konusunda dertleşmeye mi geldiniz? Siz *ve* Augustus yaşlarınız nedeniyle teknik olarak bu yıl evlenmek zorundasınız, ne yapacaksınız?"

Kharon karanlık bir şekilde gülümsedi. "Endişelenmiyorum. Sanırım bir çözüm buldum."

"Nasıl?" Patro sordu. "Hepimizin ismini listelediler. *Hiçbir* boşluk yok. Augustus'la, ikimizden biriyle ya da Helen'le evlenemezsin; bir Olimposlu ya da bir yaratıkla evlenmek zorundasın ve uygun olanların *hepsi* Olimposluların cebinde."

"Evlenme mi teklif ediyorsun?" Kharon uğursuz bir kahkahayla Patro'ya sordu. "Alınma ama benim tipim değilsin. Sevgililerimin biraz daha kana susamış olmasını tercih ederim."

Patro omuzlarını itti ama yanaklarının üst kısımlarında koyu bir allık belirdi.

Ağzım açık kaldı.

Patro onun için yeterince kana susamış değil mi? Kiminle evlenmek istiyor, Şeytan'la mı?

Kharon kalçasını rahatça tezgâhın kenarına yasladı ve bir hamur işi aldı. "Diyelim ki bir boşluk var. Gözüm birinin üzerinde. Hatta takıntılı hale geldiğim bile söylenebilir."

Neden bana bakıyor?

Pelerini ayrıldı ve Latince "Furia" kelimesi boğazına dövme olarak işlendi.

Öfke anlamına geliyordu ama bir yerlerde başka bir çevirisini görmüştüm; sadece ne olduğunu hatırlayamıyordum. Argo bir kullanım.

Hatırlamaya çalışmak beni çıldırtacaktı.

İpeksi beyaz bir düğme geniş göğsüne doğru çekilmişti ve mavi elmas düğmeler güneşte parlıyor, gerilen kumaşı zar zor bir arada tutuyordu.

Benzer şekilde, şişkin kalçalarının üzerinde silah kılıfları uzanıyor, silahları ve kötü görünümlü bir bıçağı tutuyordu. Pahalı pantolonlar mükemmel bir şekilde dikilmişti.

Hançeri taze kanla kaplıydı.

Her kime takıntılıysa derhal kendini öldürmeli.

"Peki ben ne kaçırdım?" Kharon yavaşça

sordu. "Alex burada-" dedi Patro yavaşça.

Dehşet içinde akıl hocama baktım. *Neden dikkatleri üzerime çekiyor*? *Yardım* edeyim mi?

"-sadece bizi tehdit ediyordu." Patro, Kharon'la konuşurken bana acımasızca sırıttı. "General olamayalım diye bilerek öleceğini söylüyordu."

Alt dudağımı ısırdım ve bakırın tadını aldım.

Kharon dikkatlice çiğnedi.

"Öyle mi?" diye sordu yavaşça, hışırtılı sesi odada bir uyarı gibi yankılanıyordu. "Ne kadar ilginç."

Yırtıcı bir hayvan leşimle ziyafet çekerken sıçrayan kanın görüntüleri parladı.

Kharon'un ifadesi boştu, *çok* boştu. Yüzünün altında şeytani bir şey fokurduyordu.

Onda bir vahşilik vardı, sanki yanlış bir hareketle kibarlık maskesini atıp ölüm saçmaya başlayacakmış gibi.

"Şaka yapıyordum." Acınası bir kahkaha attım.

Kharon yutkundu ve kelimeler boğazında düğümlendi. Başparmağındaki şekeri yalarken yumuşak bir sesle, "Öyle umuyorum," dedi.

Tırnakları siyaha boyanmıştı ve sağ elinin üst kısmında bir iskelet dövmesi vardı.

Buz mavisi gözler bakışlarımı yakaladı.

Tüylerim diken diken oldu.

Nedense bana lazer odağıyla bakıyordu, sanki ruhumun derinliklerini görmeye çalışıyordu.

Masaya baktım, hayatım gözlerimin önünden geçerken onun acımasız bakışlarının ağırlığı altında boynum karıncalandı.

"Hades," dedi Kharon usulca, "bir sonraki görevimize çıkmadan önce Titan hareketleri hakkında siz ikinizle istihbarat ve strateji üzerinden geçmemi istiyor."

Ölüm Meclisi'nden bahsediyor.

"Önümüzdeki birkaç gün boyunca buradaki güzel kulübenizdeki odamda kalacağım," diye ekledi. "Ortağım başka işlerle meşgulken."

Baraka mı? Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel ev. Yaşadığım yeri görmeli.

Akıl hocalarım ayağa kalkarken sandalyeler gıcırdadı.

Oturmaya devam ederken onları çevresel görüş alanımda tutmak için başımı yana eğdim.

Patro, Kharon'un önünde saygıyla eğildi. "Bize eşlik etmenizden çok memnunuz; size hizmet etmek için *yaşıyoruz*, yüce korkutucu kişi," dedi, sesi saygı doluydu. "Hepimiz sizin gibi bir villada yaşayamayız."

Çenem düştü.

Varis olduğu için mi ona tapıyorlar? Kharon 26 yaşında, Patro'dan sadece birkaç yaş büyük değil mi?

Patro kahkahalara boğuldu ve Kharon gözlerini devirdi. Bu bir şakaydı.

O canavarla kim şakalaşır ki?

"Onurlu varislik hayatı sana nasıl davranıyor?" Patro alaycı bir tavırla sordu. "Evlilik yasası yüzünden bu yıl sosyetenin en gözde bekârı olduğunu duydum. Tüm bu çaresiz Olimpiyat amcıkları ve sikleri nasıl? Duyduğuma göre seni takip eden yaratıklar bile varmış."

Kharon çenesini sıktı. "Hepsi güçsüz, yapmacık aptallar -gözlerimin içine bakmaya korkuyorlar- ama tacı ve serveti istiyorlar. Ayrıca bir Ölüm Meclisi üyesini becermenin heyecanı da yardımcı oluyor. Sanki o sümüklü korkaklardan biriyle evlenecekmişim gibi."

Gözlerinizin içine bakmamak çok makul görünüyor.

Zengin biriyle evlenmek de öyle, böylece açlıktan ölme endişesi duymazsınız. Ben olsam yapardım.

"Hayır." Patro alaycı bir şekilde soluk soluğa kaldı. "Ama Olimpiyatçı anne ve babaları onlara özel olduklarını söylemiş."

İki adam da güldü.

Gözlerimi kıstım, ebeveynlerin bunu gerçekten yapıp yapmadığını ya da bunun bir şaka olup olmadığını anlamaya çalıştım.

Kharon dişlerini sıktı. "Bir sonraki moron sosyete balosunda bana yaklaşan Olimposluları *bıçaklamaya* başlayacağım."

Adamlar daha yüksek sesle kıkırdadı.

Sandalyeme daha da gömüldüm ve varlığımı unutmasını umdum.

"Alex, konuşmamıza yarın devam edeceğiz," dedi Patro.

Olimpiyatçıları bıçaklamaktan bahsettikleri halde neden benimle konuşuyor? Neden bana bakıyordu? BAKMAYI KES. BENIMLE KONUŞMA.

Tabii ki devam etti.

"Artık dramatik olmayı bıraktığına ve yemek yediğine göre daha fazla uyumalısın," dedi Patro. "Ayrıca, düzgün bir duş almak isteyebilirsin -Kokuyorsun."

Onun işini bitireceğim.

Masaya bakakaldım, tüm bu ilginin ağırlığından tüylerim diken diken olmuştu.

Nihayet, milyonlarca yıl sonra, üçü de mutfaktan çıktı.

Rahat bir nefes aldım ve başımı arkaya yasladım.

Kharon kapı aralığında yeniden belirdi.

Dondum kaldım.

Oturduğum yere doğru yürüdü.

Buzul mavisi gözleri öfkeyle yanıyordu. "Eğer kendine zarar vermeye cüret edersen," diye yumuşak bir sesle mırıldandı, yüksek elmacık kemikleri jilet gibi parlıyordu, "seni hayata geri döndürür ve sonsuza dek işkence ederim."

Nefesim kesildi.

Uzun parmakları, nasıl yapacağını gösterir gibi boğazımın sütununu sardı.

Başparmağı çırpınan nabzımın üzerinde gezindi.

Tuhaf bir mide bulantısı mideme kramplar soktu ve başım döndü.

Gözlerinin akında kan birikmişti.

Midemdeki his dörde katlandı ve yabancı hislerden bunalarak nefes nefese kaldım. Bağırsaklarımın alt kısmında yabancı ve saplantılı bir şey dönüyordu.

Christos'a yaptığı gibi güçlerini kullanıp beni öldürecek mi?

Acıyı bekledim.

Kharon elini çekti ve bir adım geri çekildi, gözleri normale döndü.

Onu dikkatle izlerken yüzümün kenarından ter damlıyordu.

"Ktonik hayatlar önemlidir," diye fısıldadı sertçe, hâlâ bana doğru eğilerek. "Patro ve Achilles general olacaklar ve sen de bunun gerçekleşmesi için potadan sağ *çıkacaksın*. Eğer bu plandan herhangi bir şekilde sapmaya çalışırsan, seni kaçırır ve ölümsüz hayatının geri kalanı boyunca işkence ederim. Sırf eğlence olsun diye."

Yüzüm kızardı.

Uzun kirpikleri, delici gözlerini çevreleyen koyu gölgelerin üzerinde dalgalanıyordu. "Sana söz veriyorum, *asla* iyileşemeyeceksin," dedi hırıltılı bir sesle, geri çekilip aramıza biraz daha mesafe koyarken. "Sonsuza dek sadece sen ve ben olacağız."

Bekle, neden bahsediyoruz?

"Merak etme, ikimiz gelecekte çok eğleneceğiz," dedi gizemli bir şekilde.

Endişelenmenin ötesindeydim.

Gülümsemesi vahşiydi. "Ama kendini incitmene izin verirsen, benim can düşmanım olursun."

Hızlıca nefes aldım.

"Düşmanlarıma ne yaptığımı *biliyor* musun?" diye sordu, sesi sert ve tehditkârdı. "Söylentileri duydun mu?"

Dişlerini gösterdi. "Söyle bana, öğrenmek istiyor musun?" "Uh, hayır," dedim titreyerek.

"Christos'a ne yaptığını *biliyorum*." Sırıttı. "Onu öldürdüğünü biliyorum."

Yüzüm kızardı ve başımı telaşla salladım. "Hayır. Hayır. Onu kurtarmaya çalışıyordum ve-"

"*Kes* şu lanet yalanları." Eliyle bir kesme hareketi yaptı. "Sakın benimle oyun oynamaya kalkma," dedi karanlık bir sesle, sanki sahtekârlığım kaçınılmaz bir sonuçmuş gibi. "Seni öyle bir köşeye sıkıştırırım ki, ne olacağını asla anlayamazsın."

Neden onu öldürdüğümü söyledi? İkimiz de onun yaptığını biliyoruz. Christos etrafa sıçrıyordu ve ben onu kurtarmaya çalışıyordum diye mi? Nasıl bu kadar yanlış yorumlayabildi?

Kharon'un sözleri bir şey söylüyordu ama ahlaksız ses tonu başka bir şey söylüyordu.

Kaçırdığım bağlam katmanları vardı.

Cevap vermek için ağzımı açtım (merhamet dilemek ve hızlı bir ölüm için yalvarmak), ama o çoktan koridorda kaybolmuştu.

Bu çok fazlaydı.

Başım öne düştü ve masaya çarptım. Kharon'un tehdidi Patro'nunkine hiç benzemiyordu; çok daha kötüydü.

Parmaklarının boğazımı sıktığını, gülümserken içimdeki yaşamı sıktığını hissedebiliyordum.

Masada oturup hareket edecek cesareti bulmaya çalışırken uzun dakikalar geçti. Sonunda yatak odama döndüğümde yarı baygın bir haldeydim.

Şaşkınlık içinde aptal togayı çıkardım ve sendeleyerek duşa girdim. Su tenimi haşlıyordu, ben de sesini daha da açtım. Sonra daha fazla çektim, bu kadar cennet gibi hissettirmesinden nefret ediyordum.

Fayansların üzerine oturarak, kaynar suyun altında hıçkıra hıçkıra ağladım. Tiz bir çınlama sol kulağıma battı.

Başım zonkluyor, görüşüm bulanıklaşıyor, kederimin şiddetinden istismar edilmiş boğazım yanıyordu.

Ölümcül bir düşman istemedim.

Sadece on sekizinci yüzyıl müziği dinlemek ve anlaşılmaz matematik denklemleri çözmek istiyordum. Belki yazın çiçek tarlalarında uzanmak ve sıcak bir gölde yüzmek. Carl Gauss'la evlenmek ve öbür dünyada onun çocuklarını doğurmak.

Bunu istemek gerçekten çok mu fazla?

Kendime kısmen su verdikten sonra duştan yaralı bir hayvan gibi dört ayak üzerinde sürünerek çıktım ve çırılçıplak yatağa yığıldım. Kalın örtüyü başımın üzerine çektim ve karanlıkta kozalandım.

Rüyalar çabucak geldi.

Şeytan yatağımın ucunda durmuş, parlayan kıpkırmızı gözleriyle bana bakıyordu. Ayak bileğime dokundu ve karanlık fısıltılar çıkaran iki iskelet canavara dönüştü. Yabancı merak, mani ile renklenmişti. Şeytan benim hakkımda daha fazla şey bilmek istiyordu.

"Gerçekte kim olduğun hakkında neden yalan söylüyorsun?" diye sordu. Göğsümü tutarak çığlık atarak uyandım.

Akıl sağlığım elimden kayıp gidiyordu.

İyonya Denizi dışarıda alaycı bir şekilde pırıl pırıl parlıyordu ve doğa sesleri huzurla üzerime geliyordu.

Ne mutlu ki, yapayalnızdım.

Saatler geçti ve akıl hocalarım ortaya çıkmadı ama Patro'nun sesini bütün gün bir yerlerde Kharon (şeytan) ile konuşurken duyabiliyordum

Evin içinde.

Yaklaşan sonumu düşünmek için tek başıma geçirdiğim zamana minnettar olarak, saatlerimi mutfaktan aldığım küçük porsiyonları yavaşça yiyerek, sakin denizde yüzerek ve Nyx ile sohbet ederek geçirdim.

Birkaç saatte bir, kaynar bir duş alıp kendimi keseledim.

Bazen suda ağladım, bazen güldüm ve bir keresinde (üç ayrı kez) kurucu bir baba gibi görünmek için buklelerimi ters çevirdim ve devrimci bir konuşma yapar gibi yaptım - ama her seferinde konuşmam *çok* iyiydi (kasaba şerifi beni isyandan vurdu ve isyancı arkadaşlarım dehşet içinde izlerken duşta dramatik bir şekilde çırpındım - öldüm).

Gün boyunca, kurgusal bir isyana öncülük etmek için kadınsı dürtü beni rahatsız etti. Geceleri, kabuslar bir kez daha beni parçalara ayırdı.

Her zaman parlayan kıpkırmızı gözler ve beni acımasızca izleyen bir adam vardı. Sahiplenici bir şekilde bacağıma dokundu ve yine yabancı bir duygu hissettim: izleme zorunluluğu, hayranlık, karanlık bir saplantı.

Ertesi sabah uyandığımda, döngü tekrarlandı.

Dikkatli bir şekilde yemek yedim; oracıkta uydurduğum iç karartıcı bir şarkıyı söyledim, son derece bozuk bir tonda; yüzüstü denize uzandım ve gönülsüzce boğulmaya çalıştım; Nyx'e en sevdiğim Emmy ve Carl fanfic'inin konusunu ayrıntılı olarak anlattım (evet, gün batımına doğru at sürerken birbirlerine hesap problemleri fısıldadılar ... birbirlerinin üzerine); bir duş daha aldım ve içinde uyuyakaldım; uyandım ve buzlu su içtim; Mozart'ın Senfoni no. 41'i boğazım yanana kadar mırıldandım; sonra bir duş daha aldım çünkü hala ne kadar lüks hissettirdiğine inanamıyordum.

Yine de, tüm dinlenmeme rağmen (arka arkaya üç duş), başımdaki ağrı azalmadı ve yürümek hala acıtıyordu.

Riemann Hipotezi hakkında düşünmeye çalıştım, ancak bu üzgün halimle onu düşünürken kirletiyormuşum gibi hissettim, bu yüzden vazgeçtim.

O gecenin ilerleyen saatlerinde karnım ağrıyla *yandı* ve hıçkıra hıçkıra ağladım çünkü stres ülserinden öleceğime inanıyordum.

Sadece çok yemek yemekten kaynaklanan kramplardı. Ama metafiziksel acı devam etti.

Bütün gece duvarda yankılanan garip homurtular ve vurma, gıcırdama sesleri zihinsel durumuma yardımcı olmadı.

Cehennemden önceki son güne yeni bir yaşam amacı ile uyandım - *beni o sefil yere geri göndermeden önce kendimi kurtarmalıyım.*

Dramatik bir şekilde denize doğru koştum.

Beş dakika sonra, muhteşem doğaya bakmaya dayanamadığım için gözlerim kapalı bir şekilde ılık suyun içinde sırtüstü yüzüyordum.

Deniz dünyada en sevdiğim yerdir. Keşke Charlie de burada olup görebilseydi.

Bir Yunan adasında Ağustos ayı kabus içinde bir rüya gibiydi.

Kharon'un sesinin doğal olmayan derinlikteki titreşimlerini açık pencerelerden hâlâ duyabiliyor olmamın bir faydası olmadı. Buna karşılık Patro'nun sesi normalden daha hafifti ve sürekli gülüyordu. Achilles'in ağzı bağlı olduğu için ondan hiçbir şey duymuyordum ama kötü niyetli varlığını *hissedebiliyordum*.

Suyun içinde ters döndüm.

Yüzüm koyun, uyumsuz gözlerim fal taşı gibi açılmış halde baloncuklar çıkararak çığlık attım.

"Daha iyi hissediyor musun, evlat?" Hava almak için çıktığımda Nyx sordu. Su, sanki bir çemberin içinde yüzüyormuş gibi yakınımda dalgalanıyordu.

"Hayır," dedim dürüstçe.

"Yeni yakalanmış bir sıçan yemeyi denemelisin. Yemin ederim, dünyada *hiçbir şeyin* tadı bundan daha güzel olamaz."

"Sıçanlar aslında son derece zeki hayvanlardır," diye cevap verdim uyuşukça. "İyi birer arkadaş oldukları biliniyor."

"Yani?" Nyx sordu.

Gözlerimi kapattım ve iki binli yılların başında Uluslararası Uzay İstasyonu'nda uzayda huzur içinde süzülen bir astronotmuşum gibi davrandım. Titanlar yoktu ve Spartalılar ortaya çıkmamıştı. Kütüphanedeki eski bir astronomi kitabında matematikçilerin sıklıkla astronot olduğu yazıyordu; kozmosu keşfetmek hoşuma giderdi.

Nyx, "Avlanmak çok eğlencelidir, denemelisin,"

dedi. İllüzyon paramparça oldu.

En iyi arkadaşım konuşan zehirli bir yılandı ve yalnız bir Titan

Florida'daki neredeyse herkesi katlettikten sonra tüm uzay görevlerinden vazgeçildi

-Cape Canaveral'daki tüm bilim adamları da dahil. Saldırdıkları ilk yerlerden biriydi.

Görünüşe göre ölümsüz canavarlar uzay araştırmalarına ve sıcak havaya karşıymış. *Cesaret kırıcı*.

İzleniyormuşum gibi boynum karıncalanarak başımı kaldırdım ve etrafıma bakındım ama yapayalnızdım.

Nyx avlanmaktan bahsedip duruyordu ve içimi kötü bir his kapladı.

İçimden bir ses avın çoktan başladığını ama avcının ben olmadığımı söylüyordu.

Ben avdım.
Ters dönerek suyun içinde çığlık atmaya devam ettim.

Bölüm 13

Testler

ALEXIS

Profesör Pine bize başıyla onay verdi ve omzuna tüneyen kuzgun başını yana eğdi.

Bana öyle bakma, kuş. Senin bir gözetleme dronu olduğunu biliyorum.

"Disiplin ve Güç konusunda iyi şanslar," dedi Pine Thagorean kâğıtlarını toplayıp robotik casusuyla birlikte sınıftan çıkarken.

Kapı Pine'ın arkasından nazikçe kapandı ve Augustus'un girişini beklerken sınıfın geri kalanıyla birlikte nefesimin altında inledim.

Christos ve Iason Kharon tarafından öldürüldüğünden, soğuk akademi sınıfında sadece sekiz kişi oturuyorduk.

Kıskanmıştım.

Zihinsel not: Ruhum için daha çok dua et.

Henüz Ağustos ayındaydık ama potadan sağ çıkabilmek için Ocak ayına kadar dayanmamız gerekiyordu.

O kadar uzun süre dayanma şansım yok.

Nemli dağ soğuğundan titreyerek gözlerimi ovuşturdum. Yorgunluktan görme yetim azalıp kaybolurken, sınıf arkadaşlarımı inceleyerek kendimi uyanık tuttum.

Bir hafta önce akademiye döndüğümüzde yoklama yapmıştık ve isimlerini öğrenmeye özen göstermiştim.

Önünde öleceğiniz insanları tanımak her zaman iyi bir şeydi.

Sınıfın ön sırasında iki çocuk oturuyordu: Apollo Hanedanı'nın iti Dimitrios ve Hera Hanedanı'nın iti Maximum.

Dimitrios bronz tenli ve sırıklıydı, koyu renk bir at kuyruğu vardı. Buna karşılık Maximum kısa boylu, kahverengi gözlü, sarı saçlı ve mavi farlıydı. (Ayrıca, görünüşe göre ailesi ondan nefret ediyordu çünkü ona bir limitin adını vermişlerdi. Bunu kim yapmış?)

Orta sırada, yanımda, Ktonik olan tek inisiye ve terk edilmiş bir it olan Drex Chen vardı.

Hermes Hanedanı'nın varisi, ayaklarında kanatları olan Cassius - düşündükçe daha da ürkütücü bir hal alıyordu - Drex'in diğer tarafında dimdik oturuyordu.

Buna karşılık ben o kadar eğilmiştim ki, olmayan göğüslerim neredeyse yere değiyordu.

İyi haber, odanın ön tarafındaki dört inisiyenin kendi işlerine bakıyor gibi görünmeleriydi. Kötü haber ise aynı şeyin arkada oturan üç zorba için söylenemeyecek olmasıydı.

Leo, Alessander ve Titus.

Leo, Apollo Evi'nin iti, Titus'la birlikte uyuyakalmış ve kahkahalar atmış olan, kafası tıraşlı, kaslı çocuktu.

Poseidon Hanedanı'nın iti Alessander kısa boylu, iri yarı, siyah saçlı bir adamdı ve kahkaha atıyordu.

Son olarak, Dionysos Hanesi'nin iti Titus, tur sırasında benimle alay eden alev kırmızısı saçlı, uzun boylu, sıska bir çocuktu.

Kızgın bakışlarının ağırlığını arkamda hissedebiliyordum.

Odadaki tek zehirli adamlar onlar değildi. General Cleandro resepsiyonda, muhtemelen "*Mümkün* Olan *En Az Çabayı Göstererek İnsanlara Nasıl Etkili İşkence Yapılır"* başlıklı bir kitabı boş boş okuyordu.

Örnek olarak, siyah bir kutu ayaklarının yanında duruyordu, mükemmel bir şekilde konumlandırılmıştı, böylece tam olarak sergileniyordu.

Kutu, Kharon'un dışarıda bir yerlerde o *aptal* haliyle olduğunu sürekli hatırlatıyordu.

aptal sopasıyla, bizi *aptal* ölümlerimize kadar kovalamak için bekliyordu.

Gözdağı verme taktiği acımasızca etkiliydi.

General her hamle yaptığında, kutuya endişeyle bakıyordum.

Boyutları beynime kazınmıştı.

Penceresiz sınıfta zamanı takip etmek zor olsa da kafamda günleri saydım.

Üç günlük aradan önce sadece bir hafta daha. Aslında altı gün, çünkü danışmanlar geçen sefer öğlen geldiler. Yani gerçekten, bir haftadan az. Çok kolay. Hiç de zor değil. Sende bu var.

General Cleandro kitabından başını kaldırdı ve sekizimiz de donup kaldık ve başımızı eğdik. Kükredi, sayfasını çevirdi ve okumaya devam etti.

Kimse rahatlamadı.

Açlık midemi kemiriyor ve başım dönüyordu.

Sende bu yok.

Odadaki gerilim bıçakla kesilebilecek kadar yoğundu çünkü döneli yaklaşık bir hafta olmuştu ama devreyi çalıştırmamıştık.

Bir kere bile.

Onlarca derse girdik ama hiçbir profesör bize *tek* bir soru bile sormadı. Soru.

Her nasılsa, beklenti daha kötüydü.

Devreyi yönetmediğim için sevinmek yerine, her saniyemi bunu *bekleyerek* geçirdim. General Cleandro ve profesörlerin ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordum. Ne tür akıl oyunları oynadıklarını.

Gergin ve sinirliydim. Stres teri yüzümden aşağı damlarken dişlerim takırdıyordu.

Mum dumanı odayı puslu hale getirdi ve gözlerim tahrişten sulandı.

Defterimde yeni bir sayfaya dönerek bacaklarımdan aşağıya doğru batan iğne hissini ve popomun günler önce uyuşmuş olduğu gerçeğini görmezden geldim.

Şaşırtıcı bir şekilde, yerde bir defterin üzerinde kambur oturmak ergonomik bir pozisyon değildi ve eğer Kharon beni öldürmezse (*kesinlikle* öldürecekti), geç başlangıçlı skolyoz öldürecekti.

"Dersler daha bitmedi mi? Sanki bir milyon yıl oldu," diye sordu Nyx uykulu bir şekilde boynuma daha sıkı sarılırken.

"Hayır," diye fısıldadım nefesimin altında. "Öldür beni," diye sızlandı.

"Çok sıkıldım."

Ağrıyan başımı ovuşturdum. "Zehri olan sensin. İkimizi de öldür."

Nyx ofladı. "Beni kışkırtma."

Yer değiştirdiğimde alt omurgamdaki ağrı arttı. "Şaka yapmıyorum," diye inledim.

Nyx bunu düşünüyormuş gibi uzun bir duraklama oldu.

"Hayır," dedi sonunda, sonra horlamaya devam e d e r k e n alçak bir tıslama sesi duyuldu.

Gözlerimi devirdim. "Pısırık."

Uykusunda homurdanıyordu ve ben onu kıskanıyordum. Bir yudum su ve on dakikalık uyku için *kutsal olmayan* şeyler yapardım; organlarımı karaborsada satmak gibi.

Kimin safra kesesine ya da böbreğe ihtiyacı var ki? Benim yok. Doğru fiyata, birkaç parmak ve diş bile verebilirim.

Kendi kendime beşlik çaktım (tuhaf bir şekilde alkışladım ve herkes bana baktı). Artık resmileşmişti: Kendimi kaybediyordum.

Nyx daha yüksek sesle horladı. Bang.

"Bize ateş mi ediliyor?" diye sordum ve Drex yanımda güldü.

Kapıydı.

Profesör Augustus odaya daldı, iki tonlu saçları ve gümüş tacı loş mum ışığında parlıyordu, bir yığın kâğıdı masanın üzerine bırakırken. Poco boynuna kuduz tüylü bir atkı gibi sarılmıştı.

Çok şirin. O bir rakun annesi.

Küçük bir gülümsemeyle sınıfa başını salladı.

"Meditasyonla başlamak yerine," dedi Augustus dönüp bana nefretle bakarken (hiç hoş değil).

Yüz ifadesinde geçen derste olmayan garip bir ifade vardı. Bana suçlayıcı bir şekilde bakıyordu, sanki yakın zamanda affedilemez bir şey yapmışım gibi.

Rahatsızlıkla kıvrandım, boynum karıncalandı.

Ruhsuz siyah gözler bana lazer odağıyla baktı.

Başka tarafa bakmayı reddetti.

Bu yıl onunla evlenmek zorunda olan lanetli ruh için dualar.

Sonunda, sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından Augustus boğazını temizledi ve sınıfın geri kalanına döndü. "Bir gösteriyle başlayacağız," dedi ve kapıyı işaret etti.

Bir adam içeri girdi.

Yeni gelen çekici bir gülümsemeyle parladı.

Bu Drex'in akıl hocası, Zeus Hanedanı'nın varisi Theros'tu. Başının üzerinde altın bir defne çelengi vardı ve omzuna tünemiş olan akbabanın altın tüyleriyle uyumluydu.

Kan bağım olması muhtemel kişiye bakarken bir şeyler hissetmeyi bekledim. Hiçbir şey hissetmedim.

O Charlie değildi.

Haftalar önce doktor, Zeus'un yüzyıllardır sahip olduğu tek varisin kendisi olduğunu söylemişti.

O önemliydi.

Augustus Theros'u işaret etti. "Zeus Hanedanı'nın bir varisi olarak," dedi, "Theros'un Olimposlu gücü en *kullanışlı* olanlardan biri - yeteneklerini kullandığında nasıl hissettiğini gösterecek, böylece hepiniz *neden* bu kadar çok meditasyon yaptığımıza dair bir referansınız olabilir."

Augustus'un bize bakarken yüzünde beliren tiksinti dolu ifadeden, geviş getirme becerilerimize güvenmediği anlaşılıyordu.

İçten içe yanan kara gözleri suçlayıcı bir şekilde benimkilere kilitlendi.

Son meditasyonumu Carl Gauss'un cebirin varlığını kanıtlarken bana tatlı sözler fısıldadığını hayal ederek geçirdiğimi bilemez, değil mi?

Bakmaya devam etti.

Yutkunmakta zorlandım.

Ya şu anda zihnimi okuyorsa? Ya o Chthonic'se ve gücü zihin kontrolüyse? Ya Carl Gauss'u çıplak hayal ettiğim için beni öldürecekse? Ya onu bir elbise içinde hayal ettiğimi biliyorsa, çünkü o bir rakun annesi-

Kaşlarını kaldırdı.

Beni duyabiliyor musun? Beni duyabiliyor musun? Geçici olarak düşündüm. Başka tarafa bakmadı.

Kusmak istedim; bu kesinlikle bir evetti.

Konsantrasyonla gözlerimi kısarak yüksek sesle, *LÜTFEN AKLIMI ALMAYIN*, diye düşündüm.

Gerçekliğin parametreleri etrafımda kan kaybediyordu.

Zihinsel çığlıklarıma devam ettim, *BİR KEZ GÖZ* KIRPABİLİRSEN-

Gözlerini kaçırdı ve ben de rahatladım.

Tanrıya şükür gözünü kırpmadı. Ben temize çıktım.

Sonra utanç başladı. Resmen aklımı kaçırmıştım. Göz teması kurmuş olmamız Augustus'un aklımı *okuyabildiği* anlamına gelmiyordu.

Nyx uykusunda bir şeyler mırıldandı ve boynuma sıkıca sarıldı.

Boğulmayı suçladım.

"Kat sizindir." Zihin okuyamadığından yüzde doksan emin olduğum Profesör Augustus (belki, yine de bazı şüphelerim vardı) odanın sol köşesine doğru yürüdü.

Kör noktamda kayboldu ve onu göremediğim için minnettardım.

Theros bir adım öne çıktı. "Sizi kendi meditasyon sürecimden geçireceğim," dedi göğsünü şişirirken. "Göğsümün üzerinde gezinen altın bir ışık topu hayal ederek başlamayı seviyorum."

Bir elini göğüs kafesine bastırdı ve gözlerini kapattı.

Kulağa sahte geliyor.

"Işığın boyutunun büyüdüğünü ve tüm bedenimi sarana kadar genişlediğini hayal ediyorum."

Durakladı.

"Sonra ... beynimde karıncalanma başlıyor." Kollarını iki yana açtı, avuç içleri yukarı bakıyordu.

Bir şey öğrendim: Yetişkin erkekler karıncalanma kelimesini asla yüksek sesle söylememeli.

Garipleştirdi.

"Bu hissi görmezden gelmek imkânsız," diye devam etti Theros. "Bu her şeyi tüketen bir rahatlama... tıpkı saatlerdir sizi rahatsız eden bir kaşıntıyı *nihayet* kaşıdığınız zamanki gibi. Parıltının katılaştığını ve karıncalanma hissinin kafatasıma güç çarpana kadar yoğunlaştığını hayal ediyorum."

Onun anlattığına yakın bir şey hiç yaşamamıştım.

Kesinlikle güçsüzüm. Büyük bir hata oldu.

Theros'un etrafındaki hava sanki onun etrafında kalınlaşmış gibi büküldü. Gözlerini açtı ve ukalaca sırıttı.

Augustus öne çıktı ve "Theros şimdi yeteneğini devreye soktu" dedi.

Augustus hiç uyarmadan yumruğunu geri çekti ve Theros'un yüzüne doğru indirdi. Kolu havada durdu ve sanki katı bir şeye yumruk atmış gibi donuk bir titreşim yankılandı.

Theros kollarını iki yana açtı, yüzünün bir karış önünde duran yumruktan zarar görmedi. Akbabası kanatlarını çırptı. "Kalkanımı devreye soktuktan sonra hiç kimse ya da hiçbir şey bana dokunamaz." Sanki yenilmezmiş gibi sırıttı.

Augustus kolunu indirdi ve gülümsedi. "Ne kadar tutabilirsin?" diye sordu.

"En uzun sürem iki saat ama kim bilir." Theros göz *kırptı* (*bana mı? Yardım edin*) ve esnedi. "Her gün sınırlarımı daha da zorluyorum."

Augustus'un gülümsemesi kayboldu. Theros'a sanki kabininin altındaki bir pislikmiş gibi ters ters baktı. *Tavrındaki bu ani değişiklik neden?*

Theros'u alkışlamak isterdim ama ellerimi kaldırıp bir araya getirecek gücüm yoktu. Ayrıca ... insanlar övgüyü hak etmiyordu.

Sınıftan kimse tepki göstermedi. Hepimiz aynı fikirdeydik.

Theros bu gösteriyi haftanın başında -açlık, susuzluk, yorgunluk ve genel rahatsızlık başlamadan önce- yapmış olsaydı belki daha fazla etkilenebilirdik.

Birkaç inisiye hızla göz kırptı ve uykuya dalmamaya çalışır gibi sallandı (ben onlardan biriydim).

Theros esnemeyi bıraktı ve üzgün görünüyordu.

"Lütfen sınıfa yeteneğinizin sınırlarını açıklayın," diye emretti Augustus, yüz hatları sertleşmişti. Tüm cana yakınlık izleri kaybolmuştu.

"Yetenek" derken neden sadece bana baktı?

Theros'un yüzü ekşi bir şey tatmış gibi buruştu. Augustus'un korkutucu çehresinin yanında, taç giydirme oyunu oynayan bir çocuk gibi görünüyordu.

Augustus ya sunumdan etkilenmemişti ya da Poco'nun at kuyruğunun yarısının ağzında olmasından rahatsız olmuştu.

Theros'un göğsü incelemeler karşısında inip kalktı ve şöyle dedi: "Kalkanımı devreye sokmadan önce biri bana yeterince yaklaşırsa ikimizi birlikte kalkanın içine hapsedebilirim çünkü stresliyken kalkanı serbest bırakmak zor oluyor."

Kendime not: Onu öldürmeye çalışırken Theros'a yakın dur. Bu düşünceyle kendi kendime kıkırdadım, sonra kaşlarımı çattım.

Görünüşe göre, artık cinayeti komik buluyordum. Bu dibe vurmaktı.

Augustus Theros'a hitap etmek yerine aniden bana baktı ve göz teması kurdu.

Kahretsin, bunu kesinlikle duymuş.

Augustus rahatsız bir yüz ifadesi takındı, sonra yüzünü buruşturarak benden uzaklaştı.

Şimdi sınıftaki en iyi köpek kim, ha?

Hayal mi görüyordum yoksa Augustus sırıtıyor muydu? Dikkatimi yere çevirdim ve bilincimi hiç kazanmamış olmayı diledim.

Zaman bir sefalet bulanıklığı içinde geçti. Hayatımda başka bir gün daha.

Profesörler yer değiştirdi.

Profesör Pine, faydacı hesaplamaların etiği hakkında atıp tutarken tahtaya karmaşık kesirler yazdı. Not almadım çünkü ellerimi hissetmiyordum. Zihnim benden daha da uzaklaştı.

Açlık pençelerini midemin derinliklerine batırdı.

Profesör Augustus odanın önünde omuzlarını geriye atmış bir şekilde duruyor ve Poco başının üzerine düşmüşken kalın bir ders kitabından Latince bir şeyler okuyordu.

Aynı kitap kucağımda açıktı ve oraya nasıl geldiğini hatırlayamıyordum.

"Sirenler son derece yanlış anlaşılmış, eşsiz yaratıklardır," dedi Augustus. "Yenilenme yetenekleri var ve bir grup sirene zeka testi yapıldığında Spartalılardan daha yüksek puan aldılar, ancak diğer dilleri anlayabilen ancak konuşamayan bir yaratık sınıfı oldukları için - yalnızca kendi anlaşılmaz dillerinde iletişim kurabilirler - Sparta toplumunda küme düşürülmüş bir rolleri var."

Ders verirken kaşlarını çattı ve ben düşmemeye çalıştım.

"Hem erkek hem de dişi sirenler, aşırı derecede abartılı ikincil cinsiyet özellikleriyle aşırı derecede aşk dolu olduklarından, en çok sempozyumlarda cinsel eğlence sunmalarıyla bilinirler."

Sadece huzur içinde çürümek isteyen aseksüel bir varlık olarak, sirenlerin yaşam tarzıyla ilişki *kurulamazdı*.

Ancak Spartalılar beni teknik olarak evimden kaçırdıkları, ölümüne savaşmaya zorladıkları ve şimdi de bir dağın içinde esir tutup *işkence* ettikleri için yüzde 100 onların tarafındaydım.

Meme ucunu, dudakları (vajinal) ve sirenleri cinsel kölelikten kurtarın.

Ne yazık ki bu, bir süre için aklıma gelen son anlaşılır düşünce oldu.

Profesör Pine geldi ve başka bir ders verdi, sonra Profesör Augustus, sonra Pine, sonra ... Kaç kez yer değiştirdiklerinin sayısını unuttum.

General Cleandro birdenbire, "Şimdi her dersten bir sınava tabi tutulacaksınız," dedi (kelimenin tam anlamıyla bir saniye, karanlığı gördüm, sonra puf, o önümde).

Kucağıma kalın bir paket kondu. "Başla,"

diye emretti.

Sayfaya boş boş baktım.

Birisi yüksek sesle alkışladı ve ben zar zor fark

ettim. "HERKES UYANSIN."

Yüzüme buz gibi su çarptı; nefes nefese kaldım ve göz kırparak kendime geldim. General Cleandro odanın önünden hepimizin üzerine su atarken etrafımdaki diğerleri inledi.

Şükürler olsun*, yağmur yağıyor* (uyanıktım ama işlevsel değildim).

Dudaklarımdaki nemi açgözlülükle yaladım, susuzluğumu gidermek için çaresizdim. "Sınavın şimdi başlıyor," diye tersledi General Cleandro. "Uyan ve dur

zavallı insanlar gibi davranmayı mı yoksa devreyi çalıştırmayı mı tercih edersiniz?"

Bu hileli bir soru mu?

"TEST! ŞİMDİ!" Onunses boomeranged etrafında ve mağara benzeri bir sınıf.

Kağıtlar karıştı.

"SORUNLARI ÇÖZÜN!"

Dişlerimin arasından hava çekerek, bulanık ve zor anlaşılır bir şekilde sayfanın etrafında dans etmeyi bırakana kadar sayılara baktım. Çok yavaş bir şekilde denklemleri çözdüm.

Polinomlar arasında paylaşılan özellikleri buldum. Dizileri tekrar eden sayılar şeklinde biçimlendirdim. Paralel yazışmalarını oluşturdum.

Aksiyomatik bir sistem kurdu.

Küçük bir penis çizdi.

"ZAMAN DOLDU."

Sayfanın köşesine çizdiğim ayrıntılı, grafik resme dehşetle baktım.

General Cleandro paketi kucağımdan aldı. Bu hiç *iyi değil*.

Sonra düştüm.

Başımdan aşağı buz gibi su döküldü ve sıçrayarak uyandım.

"İşte sıradaki testiniz." General Cleandro bana başka bir paket uzattı. "Topla kendini, başla. Bu sefer çekmemeye çalış."

Yüce Tanrım. Yine ben.

Sarsılarak başımı salladım, ona sapık olmadığımı ve göründüğü gibi olmadığını açıklayacak kelimeleri bulamıyordum.

Aslında tam da göründüğü gibiydi.

Böbreğimi bir Spartan silahıyla takas etmem gerekiyordu.

"İKINCI TESTINIZE ŞIMDI BAŞLAYIN!" General Cleandro böğürdü.

Sol kulağım dayanılmaz bir geri bildirimle yandı ve onu kapatmaya gittim,

ama kolumu kucağımdan yukarı kaldıramadım. *Güzelmiş*.

Derin nefes alarak ve bayılmamaya çalışarak sayfanın üst kısmına karalanmış Latince kelimelere odaklandım: "Sirenler, zekâları ve Sparta toplumundaki rolleri hakkında Latince bir kompozisyon yazın."

Sakin ol.

Dağınık bir şekilde karaladım: "Sirenler Spartalılardan daha zekidir ve kendi dillerini konuşurlar; ancak Sparta, abartılı ikincil cinsiyet özelliklerine sahip oldukları için onlara önyargılı davranan bağnaz bir toplumdur, yani sirenlerin büyük göğüsleri ve büyük penisleri vardır, bu da muhtemelen erkek şovenist kıskançlığından kaynaklanmaktadır (Spartalılardan, seksi sirenlerden değil). Hayattaki çoğu şey ... "

"ZAMAN DOLDU."

Bekle. Az önce ne yazdım ben?

General Cleandro kâğıdımı almaya çalıştı, ben de can havliyle tuttum. "Hayır," diye homurdandım, çok dürüst sözlerime tutunmak için çaresizce.

Ne yazık ki elimden kolayca aldı.

Uzaklaştı ve neyse ki d ü ş t ü m , başım homurdanan yumuşak bir şeye çarptı. Hemen karanlığın içine düştüm.

"P E K A L A , BU KADAR DINLENME YETER, SANA BIR BÜTÜN SAAT . . . HERKES UYANSIN." Biri yan tarafıma tekme attı. Sertçe. "HERKES, HEMEN AYAĞA KALKSIN." Ağır botlar etrafta tepiniyor ve inleyenler oluyordu.

Kalçalarımdan bir ağırlık kalktı.

Saçıma bir şey takıldı, sanki biri üzerine yatmış gibiydi ve kafa derimdeki acı gözlerimi açmaya zorladı.

Öksürerek kendimi bir şekilde tekrar oturur pozisyona getirdim.

Midem bulanıyordu ama hiçbir şey çıkmıyordu, uzun zamandır bir şey yiyip içmemiştim.

ve vücut ağrılarımdan titriyordum.

Ağlamak istedim ama yüzümü ya da gözlerimi hissedemiyordum.

Profesör Augustus'un sesi uzaklarda yankılandı, "İşte sınavda aldığınız puanların en iyiden en kötüye doğru sıralaması: Birinci, Cassius Hermes. İkinci, Alexis Hert." Bana hayal kırıklığıyla bakmak için durakladı (görünüşe göre ikincinin en iyi olduğu ideolojisini benimsemiyordu), sonra devam etti, "Üçüncü, Alessander Poseidon. Dördüncü, Maksimum Hera. Beşinci, Leo Apollo. Altıncı, Drex Chen. Yedinci, Titus Dionysus. Sekiz, Dimitrios Apollo."

"*Dimitrios* Apollo," diye gürledi General Cleandro'nun sesi. "HEMEN ŞIMDI UYAN!"

Önümde yerde yatan yumru kıpırdandı.

General Cleandro onu yakaladı ve kaldırdı. "Benimle birlikte koşuyorsun evlat, hadi gidelim." İki ayağı üzerinde durana kadar yumruyu ileri geri salladı ve titreyerek de olsa onu takip etti (dışarı sürüklendi).

Profesör Augustus, "İki hafta geçti," dedi ve birisi rahatlayarak hıçkırdı. O kişi ben de olabilirdim; bilemiyordum.

"Ancak, akıl hocalarınızla konuştuk ve bu hafta ara *vermeyeceğinize* karar verdik. Pota iki hafta daha devam edecek."

Biri haykırdı. Bu seferki kesinlikle bendim.

Bölüm 14

İttifaklar

ALEXIS

Midem küle döndü.

Mola yok, yemek yok, dinlenme yok,

merhamet yok. Hıçkırıklar yankılandı.

"Lütfen hayır," diye fısıldadı Maximum sınıfın önünde

(ilişkilendirilebilir).

Profesör Augustus içini çekti. "Kendinizi toparlayın. Kronos aşkına, siz Spartalılarsınız. Öyle davranmaya başlayın."

Bu acımasız, canavarlarla dolu dünyada tanrı yoktu.

"Sadece iki hafta daha çalışacaksın." Augustus sanki dünyadaki her şey benim suçummuş gibi kaşlarını çatarak bana baktı. "Sonra izin günlerini kullanacaksın."

Çalışma ilginç bir kelime seçimiydi. Ben olsam *eziyet* ya da *cehennem azabı*.

Augustus şakaklarını ovuşturdu. "Dramatize etmeyi bırakın yoksa hepiniz Dimitrios'a katılırsınız. İstediğiniz bu mu?"

Oda sessizliğe gömüldü.

Üçüncü bir seçenek var mı?

"Bu iki haftadan sonra"-Augustus odanın önünde volta atıyordu -"En zor kısmı olan yazı atlatmış olacaksınız. Sonbahar kolay. Bağ kurmak istediğiniz hayvanı seçmek için hayvanat bahçesini ziyaret etmeye başlayacaksınız, size daha sık molalar vereceğiz *ve* yerel sempozyuma erişim kazanacaksınız."

Bütün güzel sirenlerin boyun eğdiği yerde mi? Olmamasını tercih ederim.

Augustus sözlerine şöyle devam etti: "Sempozyumda yemek de olacak."

Beni de yaz. Hep sirenlerle tanışmak istemişimdir. İyi, çalışkan, iri göğüslü insanlara benziyorlar.

Augustus gözlerini bana dikti. "Sadece on dört gün daha," dedi. "Sonra hayatlarınız ölçülemeyecek kadar kolaylaşacak. Sızlanmayı bırakın ve kendinizi toparlayın; ölümsüzlüğün yanında on dört gün nedir ki?"

Böyle söylediğinde kulağa çok basit geliyordu.

Ama dilim ağzımın çatısına yapışmıştı ve uzuvlarımı, yüzümü ya da ... hissedemiyordum. *Bu şamdan yiyen bir rakun mu*?

"General Cleandro," dedi, "sizin devrede olmanızı istiyordu, ama ben ara verilmesini rica ettim. Şu anda kütüphanede çalışmak için beş saatiniz var. Zamanı akıllıca kullanın. Zihninizi sakinleştirin, her şey yoluna girecek."

Birisi yüksek sesle

öğürdü. O bendim.

"Herkes ikram olarak bir yudum su alacak." Bize su bardakları dağıtarak (fırlatarak) etrafta dolaştı. Benimkini zar zor yakaladım ve açgözlülükle emdim.

Eğer bir yudum su ikramsa, onun neyi ceza olarak gördüğünü bilmek istemiyorum.

Augustus nankör bir kız hakkında bir şeyler mırıldandı (muhtemelen Titus'tan bahsediyordu), sonra, "Zamanınızı akıllıca kullanmanızı ve Thagorean ders kitaplarınızı ileride okumanızı tavsiye ederim. Çoğunuz orada *zorlandınız*. Sizin zeki ve güçlü Spartalılar olmanız gerekiyor. Öyle davranmaya başlayın."

Başını çevirdi.

"Senin ... nadir yeteneklerin," dedi yavaşça, gözlerini kırpmadan doğrudan bana bakarken, "seni ileriye taşımaya yetmeyecek."

Kiminle konuşuyor?

"Hadi, git buradan." Ellerini çırptı. "Yürü, her şey yoluna girecek. Düşüncelerinin kontrolünü kazanmaya odaklan."

Tam boyuma açıldığımda omurgam çığlık attı (ellerim dizlerimin üzerinde kambur duruyordum).

Nyx'in ağırlığı yardımcı olmadı.

Karıştırarak ileriye doğru bir adım attım, sonra neredeyse bilincimi kaybedecekken durdum. Maximum elleri ve dizleri üzerinde sürünerek yanımdan geçti.

Kahretsin, bunu yapmalıydım.

Bir şekilde, bir şekilde, evrendeki tüm olasılıklara rağmen kütüphaneye girmeyi başardım (bayılmıştım ve Augustus onursuzluk, miraslar ve yalanlar hakkında mantıklı olmayan bir şeyler mırıldanırken beni sınıftan taşıdı).

Nyx, "Sonunda, lanet olası bir mola," diye inledi ve ben
sarsılarak uyandım. Bir kütüphane ocağının önünde, kartal
gibi açılmış yatıyordum.

Güzelmiş.

"Nasıl hâlâ hayattasın evlat?" Nyx sordu ve doğrulduğumda inledim. "Gerçek bir soru, çünkü tüm zaman boyunca uyudum ve kendimi ölü hissediyorum."

Yanıt olarak homurdandım, dudaklarım kurumuş ve çatlamıştı, dilimi kullanamayacak kadar ağırdı.

Ben kimim?

Yavaşça ayağa kalktım ve topallayarak odanın karşısına geçtim. Masadaki bir koltuğa çöktüm (sandalyeyi kırdım ve yere çöktüm, sonra sürünerek üzerine uzandım ve bir ilham perisi onu ben içindeyken kaldırdı).

Sonunda yerime oturduğumda (bir nevi) başımı arkaya yasladım ve rahatlamış bir şekilde gözlerimi kapattım.

Lütfen Tanrım, bana her şeyin yoluna gireceğine dair bir işaret ver.

"Buraya ait olduğunu sanıyorsun," diye alay etti boğuk bir ses. "Sen terk edilmiş bir itsin, bir hiçsin. Bir kusurlusun. Kendinden büyüklerle düzüşen bir *fahişenin* kızısın."

Mesaj alındı, Tanrım. İşler iyiye gitmeyecek. Anlıyorum. Şükürler olsun.

Yavaşça sola döndüm.

Titus birkaç sandalye aşağıya oturdu ve tehditkâr bir şekilde öne doğru eğildi. Yüzü gölgelerle kaplıydı ve sönük ateş ışığında kızıl saçları öfkeli alevler gibi diken diken olmuştu.

Ağzını açtı.

Başımı öne çevirdim ve kör noktamda kaybolunca rahatlayarak iç çektim.

Titus konuşurken sol kulağımda keskin bir geri bildirim çınladı ve ben bunu kolayca görmezden geldim.

Drex karşımda gözlerini devirdi. "Bu berbat," dedi.

Bekledim.

Kiminle konuşuyor?

Bekledi.

İkimiz de bekledik.

Nyx ağır bir iç çekişe eşdeğer bir yılan sesi çıkardı. "*Seninle* konuşuyor evlat," dedi bıkkınlıkla.

Neden?

Dudaklarımı yaladım ve biraz nem bulmaya çalıştım. "Ne?" Boğazım cam yutmuşum gibi yanarken, hırıltılı bir şekilde mırıldandım.

"Tüm bu pota saçmalığı *berbat*," dedi Drex. "Sence de öyle değil mi?" Sarsılarak başımı salladım.

İnisiyeler sessiz kütüphanede kitaplarını açarken sayfalar hışırdadı ve ders kitapları çatırdadı. Titreyen parmaklarımla ben de aynısını yaptım.

Görme yetim bulanıklaşarak, aşırı uzun bir Thagorean matematik denklemi odağa gelene kadar uzun dakikalar boyunca kitaba baktım.

İçimden iç geçirerek -yüksek sesle nefes almaya devam etmek çok zordu- yönergeleri okudum: "Kelime problemini değişkenlere atayın ve çözün."

"Bir ittifak öneriyorum," dedi Drex.

Hmm. Soyutlama mantıklı, eğer asal sayıları bölerseniz-

"Hâlâ seninle konuşuyor, evlat." Nyx düşünce trenimi yarıda kesti.

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım ve hareket boynumu acıttı. *Kırılsaydı anlardım, değil mi*?

Drex bana bakıyordu, yüzünde beklenti dolu bir ifade vardı.

"Ne?" Tekrarladım, çatlamış dudaklarım çekici bir şekilde aralandı.

Drex öne doğru eğildi ve kimsenin bize bakmadığından emin olmak istercesine etrafına bakındı. "İnsan dünyasında büyüyen sadece iki kişiyiz," diye fısıldadı. "Sadece sekiz kişi kaldık. Alabileceğimiz her türlü desteğe ihtiyacımız var - *ikimizin bir ittifak kurmasını öneriyorum*."

Gözlerimi kıstım. "Ne yapmak için?"

Beni bir tarikata mı katmaya çalışıyor? Bugünlerde bunun büyük bir sorun olduğunu okumuştum. Karanlık zamanlar falan.

Titus masanın ucunda aşağılayıcı bir şeyler söyledi ve sol kulağımdaki geri bildirim yoğunlaştı.

Drex'in koyu renk gözleri endişeyle etrafına bakındı.

Titreyen bir elini kısa siyah saçlarında gezdirdi ve daha yakına eğildi. "Sadece Calculus III'e kadar çalıştım. Okulumun verdiği en yüksek matematik dersi buydu. Thagorean konusunda yardıma ihtiyacım var, *lütfen* bana özel ders verin."

Lineer cebir, diferansiyel denklemler ya da cebirsel yapılar dersi almamış mı? Thagorean tüm bu temel prensipleri kullandı.

Dehşet içinde ürperdim.

Lineer cebir bilmeden bir günü nasıl geçirebilirsiniz? Nasıl yaşıyorsun?

"Yapamam," dedim, nasıl konuşacağımı zar zor hatırlayarak.

Drex çaresizlikle başını salladı. "*Lütfen*," diye yalvardı. "Devre sırasında size yardım edeceğim ve Titus ve yandaşlarıyla başa çıkmanıza yardımcı olacağım - *lütfen* - çabuk öğrenirim ve sadece temel bilgilere ihtiyacım var. Aksi takdirde sonuncu olacağım ve ... " diye devam etti.

Ölmüş olacaksın.

"Çok özür dilerim." Başımı salladım ve ders kitabına baktım, çaresiz bakışlarının ağırlığı içimi yakıyordu.

Gözleri kıpkırmızı parlıyordu, çocuklar çığlık atarken ellerini uzatmıştı. Titredim ve kalınca yutkundum. *O bir şeytan*.

"Lütfen," dedi daha yüksek sesle. Kafamı kaldırmadım.

"Neden o kaltakla konuşuyorsun, Drex?" Titus'un iğrenç sesi kütüphane boyunca yüksek sesle taşındı. "Siz iki terk edilmiş it birbirinizdeki sürtüğü tanıyor musunuz?"

Bu hiç mantıklı değil mi?

Drex, "Bak, sana yardım edeceğim," dedi. "Lütfen. Seni koruyabilirim." Başımı salladım ve yukarı bakmadım.

Beni benden başka kimse koruyamaz.

Drex acınası bir ses çıkardı.

Nyx yatıştırıcı bir şekilde, "Kimseye bir şey borçlu değilsin. Kendine öncelik verme hakkına sahipsin."

Yüzümü buruşturdum.

"Ancak-" diye tısladı Nyx. "Titus'un çocuğunu senin için ısıracağım . . . hemen şimdi. Bir daha onun için endişelenmene gerek kalmayacak."

"Hayır," diye fısıldadım ve onun görünmez bedenine tutundum.

Nyx dramatik bir ses çıkardı ama karşı koymadı. "Yaratıcılığımı bastırıyorsun," dedi yüzünü avucuma yaslarken.

Mümkün olduğunca yumuşak bir şekilde nefes aldım, "İnsanları öldürmek yaratıcı bir şey değil." "Deneyene kadar eleştirme evlat." Nyx boynuma dolandı, onun
Dilini yanağıma sürtüyor. "Ben bir sanatçıyım. Bir insanı şiddetli bir dehşetle çığlık attırabileceğim yollar."

Ne yazık ki bu, birinin benimle saatlerce konuştuğu son andı.
Herkes çalışmaya başladı ve kimse konuşmadı.

Zaman *garip* bir hızla ilerliyordu.

Yığınların arasından dokunaklı bir müzik süzülüyor, mum ışığı titriyor, ateş çıtırdıyor ve balmumu damlıyordu. Her şey kırmızının sıcak tonlarına bürünmüştü.

"ZAMAN DOLDU!" General Cleandro'nun sesi huzuru böldü.

Sarsılarak uyandım; rüyamda masada oturmuş ders çalıştığımı görüyordum ama çalışmıyordum. Herkese sınıfa dönmelerini emretti ve biz de itaatkâr bir şekilde topallayarak yürüdük.

Profesör Pine bizi kocaman, dişlek bir gülümsemeyle karşıladı.

Onun nesi var?

Ders maratonu devam etti.

Charlie'nin yanımda olmasını isterdim.

Disiplin ve Güç için yaptığımız ikinci meditasyon seansından sonra sınıfın ön sırasında oturan tek kişinin Maximum olduğunu fark ettim. Dimitrios hiç dönmemişti.

Yediye düşmüştük.

"Bir sonraki ölecek kişi sensin, sürtük," diye kulağıma fısıldadı Titus ve Pine kara tahtada yazılı denklemi çözmek için arkasını döndüğünde buklelerimden birini çekti.

Umarım.

Zaman daha da tuhaflaştı.

Nyx sürekli cesaretlendirici sözler fısıldadı ve uykuya dalmaya başladığım her an yüzümü dürttü.

Titus'un sataşmaları da daha cesur ve daha sık hale geldi.

Sol kulağımdaki çınlama yoğunlaşarak tiz bir vızıltıya dönüştü.

Hayatım boyunca yaşadığım kısmi sağırlık nedeniyle profesörün dudaklarını öne bakarken okuyabiliyordum ama arkasını döndüğünde kayboluyordum.

Profesör Augustus, Latince olmasına rağmen kelimelerini fazla telaffuz ediyordu, bu yüzden onu takip etmek kolaydı.

Profesör Pine mırıldandı.

Saniyeler saatlere, saatler de günlere karışırken zaman uzadı.

"Leo, işlev nedir?" Pine o kadar yüksek sesle sordu ki, ses kulaklarımdaki gürültüyü aştı.

Sınıf Leo'ya bakmak için arkasını döndü (bir kişi döndü, iki kişi düştü ve biri kafasını duvara çarptı).

Alnımdaki yeni çürüğü ovaladım.

Leo yerde uyuyordu, kolunu gözlerine siper etmişti ve salyaları yüzünün kenarlarından akıyordu. Pozisyonunda gizli saklı hiçbir şey yoktu. Bacağının seğirmesinden *derin* bir REM döngüsü içinde olduğu anlaşılıyordu.

Ya da kasılıyordu ve acil tıbbi müdahaleye ihtiyacı vardı. Titus ve

Alessander Leo'nun omzunu sarstılar ama Leo uyanmadı.

SNAP. General Cleandro sarı defterini kapadı -sadece okuyormuş gibi yaptığından yüzde 110 emindim- ve çağrı cihazını eline aldı.

Hayır.

Lütfen Tanrım, hayır.

Sadece kendi başına çalıştır. Uyku problemi olması kendi hatası. Diğer herkes uyanık kaldı. Lütfen hepimize acı çektirme, bu adil değil-

General Cleandro düğmeye basarken gülümsedi.

Toz haline geldim.

BOOM. Uzun siyah saçlı, defne çelenkli tacı olan uzun boylu, yakışıklı bir adam kaşlarını çatarak sınıfa girdi. Omzunda renkli bir anka kuşu vardı.

"Fox, Athena Hanedanı'nın varisi," dedi General Cleandro yeni geleni selamlarken.

"General, her zaman olduğu gibi, benim için bir onurdur." Fox yakışıklı başını eğdi, sonra gözleri sınıfın üzerinde gezindi. Üst dudağı tiksintiyle geri çekildi.

General Cleandro Leo'yu işaret etti. "Çırağınızın uyku sorunu var gibi görünüyor."

Fox'un kaşları çatılmıştı. Leo'nun üzerine yürüdü ve onu togasından tutup kaldırdı. Bir çığlık attı ve geri bildirim dayanılmazdı, sonra Leo'nun suratına bir tokat attı. Sertçe.

Bileklerimi ovuşturdum.

"BU KADAR OYALANMA YETER! KALK VE GİT . . . GİT . . .

GİT!"

Şahin kanatlarını çırparken General Cleandro'nun sesi odada patladı.

Tökezleyerek -sol kulağımdaki dayanılmaz çınlamadan dolayı mide bulantısı içinde boğuluyordum- sınıfın geri kalanının odadan çıkışını takip ettim.

Fox, Leo'yu kulağından tutarak kabaca arkasından sürükledi. Anka kuşu neredeyse bir kedinin miyavlamasına benzeyen tiz bir ses çıkardı.

Soğuk dağdan cehenneme doğru koştuk.

Güneş ışığı kör etti, bunaltıcı hava boğdu, sıcaklık cezalandırdı ve çimenler çıplak ayaklarımın altında ılık ılık ezildi.

Güneş gökyüzünde parlak ve yüksekti ve neredeyse hiç bulut yoktu.

Sıcaklığın nasıl bir his olduğunu unutmuştum.

Tilki bizi çakıl taşlarına dönüşen ve bir dağa doğru eğimli olan çim patikadan aşağıya götürdü. Anka kuşu yükseklerde uçuyordu, kuyruğu gökkuşağı renklerindeydi.

Titrek bacaklarımın üzerinde, zihnimin
dolaşmasını diledim. Zamanın bükülmesi
için dua ettim.

Her saniye bir sonsuzluktu, her adım bir ıstıraptı.

Bacaklarımdaki yanma ve çırpınan ciğerlerimdeki *acıdan* beni uzaklaştıracak hiçbir şey yoktu.

Yüzümden ter boşanıyordu.

Tırmanışın her adımı daha da kötüleşti.

Yorgunluktan gözlerim kör olmuş bir halde yalpalayarak dağın kenarına yaklaştım.

Çok uzaklarda, bir dağın diğer tarafında, manyakça, kana susamış bir çığlık yankılandı. *Bir Titan*.

Şoka girdim, bir kayaya takıldım ve aşağıya doğru düştüm.

"Yanımda kal, dikkatli ol. Titan bize ulaşamayacağı kadar uzakta." Drex beni uçurumun kenarından çekti, sonra ileriye doğru sürükledi.

Onu itmeye çalıştım ama yerinden kıpırdamadı.

Umutsuzca başımı salladım çünkü ona ders verecek enerjim yoktu. *Yapamazdım*.

"Sakin ol," dedi Drex. "Karşılığında hiçbir şey beklemiyorum. Sakin ol."

Başka bir kayaya takıldım ama togamı tutuşu beni dik tuttu.

Tutarsız ve halsizdim, oflayıp puflarken dudaklarımdan tükürükler akıyordu. Tıkandım ve ağladım.

Uzun zaman sonra *nihayet* tepedeki durma noktasına ulaştık. Yere yığıldım. Her nefes acıtıyordu; her kalp atışı uzuvlarımda zonklayan bir ıstıraba yol açıyordu. Hiçbir şey göremiyordum.

"Sen gelmiş geçmiş en zavallı Spartalı kaltaksın. Bunu hak etmiyorsun. Şimdi kendini öldür ve hepimizin acısına son ver," diye fısıldadı Titus kulağıma.

Dişlerimi sıktım.

"Onu ısırmamı istemediğine emin misin?" Nyx sordu. "Canını *yakabilirim*."

Dudaklarımı kelimelere dönüştürmeye çalıştım ama hiç ses çıkmadı. Güçsüzce uzandım ve boynuma vurdum.

"Ah, ah, kes şunu kadın," dedi Nyx. "*Tamam*, tamam, onu ısırmayacağım- sadece bana vurmayı kes."

Titus alay etti, "İğrenç ve zayıfsın. Erkeklerin acı çekmesinin nedeni senin gibi sürtükler. Bir erkeğin potadaki yerini *çaldın*. Sen bir hırsız ve sahtekârsın." Saç bağımdan kurtulan buklelerden birini çekiştirdi.

Jessica ona lağım faresi gibi kokan erkekleri dinlemediğini söylerdi.

Lisedeki kabadayımı özledim.

Her şey gerçekten trajikti.

"Gidelim, mola bitti!" Fox bağırdı ve insanlar ayağa kalkarken homurdanma sesleri duyuldu. Yönümü bulmak için bocaladım.

Biri beni yukarı çekti ve ben de onların- "Sakin ol." Ben

tekme atarken Drex homurdandı.

Çırpınmayı bıraktım. "Sorr-" diye geveledim, özrümü bitirememiştim.

"S o r u n değil, gidelim," dedi Drex, eli bir kez daha elime dolanırken. togamın önündeki fazla kumaşı tuttu ve beni dağdan aşağı sürükledi.

Her adım saf acıydı.

Sonunda dibe *vardığımızda*, yere yığıldım.

Fox, "Yüzmeden önce toparlanman için sana daha uzun süre vereceğim," dedi ve rahatlamış bir ses korosu duyuldu.

Titrek bir başparmak işareti yaptım.

"Teşekkür ederim," dedi Leo. "Minnettarız."

"Kapa çeneni," diye tersledi Fox. "Uykuya dalmayı ve bana bu saçmalığı yaptırmayı bırak. Geçen sefer bunu yaparsan ne olacağını açıkça belirttiğimi sanıyordum. O yüzden çeneni kapa, otur ve bir daha sınıfta nasıl uyuyakalmayacağını düşün."

Vaaz ver, kardeşim.

Leo bir özür mırıldandı.

"Sana az önce *çeneni kapatmanı* söyledim, neden konuşuyorsun?" Fox sordu.

Doğruyu böylesine karizma ile söyleyen bir adamın çekici bir yanı vardı. Fox benim oyumu aldı.

Nefes nefese geçen uzun dakikalardan sonra (bir saat) kalp atışlarım yavaşladı ve görüşüm bulanıklaştı.

Güneş tepelerin ardında batarken gökyüzünde turuncu ve pembe çizgiler belirdi.

Bu çok güzel.

Gözlerim yaşlarla doldu.

"Aman Kronos, *ağlıyor* musun?" Titus sordu ve arkadaşları onu komik bulmuş gibi kıkırdadı.

Evet, çünkü çok çirkinsin.

Hakareti yüksek sesle söylemediğim için anında pişman oldum.

Drex bir kez daha önüme oturdu. Bu sefer nehrin kenarındaki çimenlere bağdaş kurmuştu. Terden sırılsıklam olmuştu ve bana yorgunca başını salladı.

O olmasaydı, dağın yamacından uçuruma yuvarlanabilirdim.

Ona özel ders vermen gerekecek.

"Gerçekten bundan sağ çıkabileceğini düşünüyor musun?" Titus üzerime yürüyüp beni süzerken sordu. Leo ve Alessander onun yanında duruyordu.

"Dudaklarındaki o beyaz bok da ne?" Titus sordu, ben de titreyerek kurumuş tükürüğümü ve terimi sildim.

Titus abartılı bir şekilde güldü. "Boşaldı mı?" Arkadaşları kıkırdadı. Drex gözlerini devirdi.

Dizlerimi bükerek öne doğru eğildim ve başımı bacaklarımın arasına koydum.

Ona kimsenin onu sevmeyeceğini söyle.

Titus daha yüksek sesle güldü.

Nyx kulağıma tısladı, "Onu ısıramayacağıma *emin* misin-" Onu dürttüm.

O an geçti ve Titus'a hakaret etmediğim için bir kez daha pişman oldum. Nedense hakaret edebildiğim tek kişi Patro'ydu.

"Kaba," diye inledi ama dili yanağımda gezindi. "Sen onlardan çok daha değerlisin," diye tısladı. "Boş ver onları, Nemean aslanı koyunların saçmalıklarını dinlemez."

Sözleri ilham vericiydi.

Charlie'nin bir keresinde benim bir ornitorenk yüzüne ve dengesiz bir sincap enerjisine sahip olduğumu söylemiş olması çok kötü. İşaret dilimizin başlarındaydı.

Çalışıyordu ama bunu kastettiğinden emin değildim. Açıklığa kavuşturmak için sormaya çok korkmuştum.

"Vay anasını. Çocuklar, *bakın*." Alessander'ın sesi korkuyla titriyordu ve tacizcilerimin üçü de sonunda sustu.

Küçük merhametler için Tanrı'ya şükürler olsun.

Yukarı baktım.

Kalbim durdu.

Kharon birkaç adım ö t e d e duruyordu, uzun kayığı nehir kıyısının kenarında yüzüyordu. Buz mavisi gözleri bana dik dik bakıyordu.

Boş ver.

Elini uzatıp dokunabileceği kadar yakın olan siyah, yırtık pırtık pelerini bir gölge gibi etrafında dalgalanıyordu.

Görüşüm bozuldu. Sopası bir tırpanı andırıyordu.

Titus, Leo ve Alessander yavaşça nehrin kenarından uzaklaştılar.

Hareket edemeyecek kadar yorgundum.

Esinti Kharon'un kapüşonunu yana doğru savurarak jilet gibi keskin elmacık kemiklerini ve daha da keskin kaşlarını ortaya çıkardı.

Bana ters ters bakarken uzun saniyeler geçti.

"Ne yapıyor bu?" Leo fısıldadı.

Bana tehdidini hatırlatıyor.

Önce başka tarafa baktım.

Çevresel görüşümde, Kharon şeytani bir sırıtışla nehrin kenarından uzaklaştı.

Şeytan: 1.

Alexis: 0.

Molanın geri kalanı gergin bir sessizlik içinde geçti ve Fox bile tedirgin görünüyordu.

Ancak hayattaki tüm güzel şeyler gibi bu da aniden sona erdi ve Styx Nehri'nde yüzdük (ileriye doğru boğulduk). Su geçen seferkinden daha sıcaktı ama yine de sistem için bir şoktu.

Her vuruş çaresiz ve dehşet doluydu. Her dalgalanma feribotçunun avlanmasıydı. Beni öldüreceğini düşünmüyordum - *henüz* değil - *ama* bu bana hafif bir boğulma ile işkence etmeyeceği anlamına gelmiyordu.

Kharon yemeğiyle oynayan bir tipe benziyordu.

Yedimiz bir grup olarak kıyıya süründüğümüzde, ay yukarıda pırıl pırıl parlıyordu ve folyo battaniyeler yoktu.

General Cleandro bankta durdu ve çalışmak için beş saatlik bir molamız daha olduğunu duyururken etkilenmemiş görünüyordu.

İçeri girdiğimi hatırlamıyorum.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde süründüğüme dair zayıf bir anım vardı.

Bir saniye önce yıldızların altındaydım, bir saniye sonra ise bir masada oturmuş, gözyaşlarım yüzümden akarken ders kitabımı okumaya çalışıyordum. Nyx'in soğuk pulları ayaklarımın arasında bir topa sarılmıştı.

Drex karşımda oturmuş, not alırken kaşları çatılmıştı. O

da ağlıyordu.

"Şansın yaver gitti. Günlerin sayılı, sürtük," diye fısıldadı Titus doğrudan sağ kulağıma.

Arkamda duruyordu ve nefesi boynumda sıcaktı.

Önümdeki metne odaklandım. *Ona yalnız öleceğini söyle. Çabuk söyle.*

Konuşacak cesareti bulamayarak sayfayı çevirdim.

"Günlerin sayılı dedim, *sürtük*."

Çabuk, annesine kötü bir isim tak.

Sayfayı çevirmek için titreyen parmaklarımla uzandım.

Titus kolumu tuttu ve beni durdurdu. "Keşke sen-"

Parmaklarının ön koluma sıkıca dolandığı yere baktım.

"Bırak beni," diye mırıldandım.

Daha sıkı sıktı. Aşağılık parmakları derime bastırıyor, tırnakları

kesiyordu. Tekrar bir karavandaydım.

Titus güldü. "Yap beni."

Sandalyemi geriye ittim, döndüm, kendimi öne atarken vücudum sarsıldı ve yumruğumu onun aptal suratının yan tarafına indirdim.

Güç karşısında sendeleyerek geri çekildi.

"Az önce bana *yumruk* mu attın?" Çenesini tuttu, gözleri geniş ve çılgındı.

Dengesiz bir şekilde ileri geri sallandım, ani hareketten başım döndü, midem yuvarlandı.

Yumruğu uçtu.

Çatlak. Burnumda hisler patladı ve dudaklarımdan kan fışkırdı. Donup kalmıştım, şok içinde göz kırpıyordum, yüzümden aşağı akan sıvı karşısında sersemlemiştim.

Titus yüzüme doğru hırladı, "Evet, ben de öyle *düşünmüştüm*. Sen zayıf bir kaltaksın ve gerçek bir erkeğe karşı hiç şansın yok-"

Öne atıldım ve dizimi kasıklarına olabildiğince sert bir şekilde vurdum. Kendini tuttu ve dizlerinin üzerine düştü. Yere düşerken yüzüne bir tekme attım.

Çatladı. Burnu parçalanırken kan fışkırdı.

Yerde cenin pozisyonunda inledi.

Şimdi, gerçek adam kim?

Sarhoş bir şekilde sallanırken, görüşüm iki katına çıktı.

Boğuk bir ses duydum ve soluma döndüm. Leo ve Alessander kör noktama hücum ediyorlardı ve ben gözlerimi kısarak kendimi-

Drex bir anda ortaya çıktı ve yumruğunu Leo'nun suratına

indirdi. Drex ve Leo masaya çarptı.

Alessander şaşkınlıkla durdu.

Titreyen kollarımla sandalyemi kaldırdım, yukarı kaldırırken inledim. Alessander bana döndü. Sandalyeyi kafasına indirdim ve bir kaya gibi yere yığıldı.

Kırık sandalye parçaları her yere saçılmıştı.

Leo ve Drex birbirlerinden uzaklaşıp bana baktılar. Maximum ve Cassius ağızları açık bir şekilde koltuklarında bocaladılar. Muses yığınların arkasından dışarı baktı.

Gölgeler çevresel görüşümde garip bir şekilde hareket ediyordu.

Boynum karıncalanarak, açık kütüphane kapısının dışındaki karanlığa doğru gözlerimi kıstım. *Biri beni mi izliyordu?*

Orada kimse yoktu.

Titus inledi ve ben de elimdeki kırık tahta parçasını yere düşürdüm.

"Wahoooooo." Nyx bacağımdan yukarı kaydı. "*İşte* benim kızım." Burnunu çeker gibi bir ses çıkardı. "Şu anda çok gururluyum... Bu hayatımın en güzel günü. İçinde olduğunu biliyordum, kanka. Amcık gücü, ataerkilliği ez! Şimdi durma, hepsini öldür. BU ODADAKI HERKESI ÖLDÜR!"

Yüzümü buruşturarak yere yığıldım ve Alessander'ın üzerine kustum.

Oops.

Elimin tersiyle ağzımı sildim, sonra yüzüstü düşmemek için kendimi zor tuttum.

"Bu gürültü de ne böyle?" General Cleandro tepinerek içeri girdi ve Profesör Augustus endişeli bir ifadeyle onu takip etti. Gördüğünde

Yüzü nefret dolu bir kaş çatmaya dönüştü.

İkisi de durdu.

Manzarayı gördüklerinde gözlerini kırpıştırdılar.

Yavaşça, iki adam (bir savaş alanına aitmiş gibi görünen dev gibi adamlar) Alessander'in kırık bir sandalye ve diğer şeylerle, yani benim kusulmuş saframla kaplı olduğu yere doğru yürüdüler. Titus, yere düşen arkadaşının yanında, bir sapık gibi kasıklarını tutarak sendeleyerek ayağa kalktı.

"Burada ne oldu?" General Cleandro yavaşça sordu. Augustus ruhsuz kara gözleriyle suçlayıcı bir şekilde bana baktı, kütüphanenin ateş ışığında başında yakutlar parlıyordu.

Otoritesine duyduğum saygıdan (saf korku) dolayı yere baktım. Titus tükürdü.

General Cleandro elini kaldırdı. "Sadece size hatırlatmak istiyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Herhangi bir nedenle savaşan olursa, hepiniz ayaklarınız kanlı kütükler haline gelene kadar koşacaksınız. . . sonra biraz daha koşacaksınız."

Titus ağzını kapatırken dişleri takırdadı.

"Tekrar soruyorum," dedi General Cleandro. "*Ne* oldu lan burada?"

Cassius hızlıca konuştu, "Sadece-"

"Titus," diye sözünü kesti general ve kanlar içindeki çocuğu işaret etti. "*Titus*, bana ne olduğunu anlatacak."

Sessizlik o kadar yoğundu ki bir kibrit çakılsa hava patlayacaktı.

Dayanılmaz uzun bir aradan sonra Titus fısıldadı: "Alessander sandalyesinden düştü. O düştüğünde sandalye de bana çarptı ... ve ... uh ... bu yüzden ikimiz de yerdeydik."

Yukarı baktım.

General Cleandro okunamayan bir ifadeyle Titus'a bakıyordu ve Augustus hâlâ bana ters ters bakıyordu.

General, "Gelecekte nasıl davranacağınız konusunda daha dikkatli olun," dedi. "Mobilyalar *tehlikeli* olabilir."

Bir sandalyeden bahsediyormuş gibi gelmedi.

"Hepiniz neyi bekliyorsunuz?" Döndü ve ters ters baktı. "ÇALIŞIN VE ETRAFTA DIKILMEYI BIRAKIN."

General Cleandro kütüphaneden çıkarken biz de yerimize oturmak için acele ettik.

Titus'un bahanesi benim kırık burnumu, Leo'nun morarmış gözünü, Drex'in yanağındaki çürüğü ya da sandalyenin Alessander'in *üzerine* düşüp kırılmasını ve ardından onu kusmukla kaplamasını açıklamıyordu.

Ama bizi cezalandırmamıştı.

Augustus gözlerini kısarak kütüphanede oyalandı.

Yardım edin, neden hala buraya bakıyor?

Neden bana doğru yürüyor?

Oturduğum yere doğru yaklaştı ve kara bir bulut gibi arkamda belirdi.

Kendiliğinden yanması için dua ettim.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Augustus ipek gibi, sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle sordu.

Ne yazık ki patlamadım.

Kalın kalın yutkundum. "Sen neden bahsediyorsun?" Fısıldadım.

Daha yakına eğildi, nefesi kulağımın kenarını gıdıklıyordu ve karnımın alt kısmında garip hisler dalgalanıyordu.

"*Neden* kendini tehlikeye atıyorsun?" diye sordu yavaşça, sesi şiddetle titriyordu. Sessizce, ölümcül bir fısıltıyla, "Chthonikler *son derece* nadir ve önemlidir. Öyle davran."

Çünkü akıl hocalarım Chthonic ve onların general olmasından endişeleniyor.

Elimi umursamaz bir şekilde salladım. "Merak etme, sadece kendimi savunuyorum ve her şey kontrolüm altındaydı. Sorun yok." Ses tonum kendinden emindi ama kırık burnumdan masaya fışkıran kan bu etkiyi yok etti.

Augustus boğazının arkasından sert bir ses çıkardı ve ellerini ya romatoid artriti varmış ya da beni boğmamaya çalışıyormuş gibi büktü (her iki seçenek de son derece endişe vericiydi).

"Kendine daha iyi bak," diye hırladı. "Yoksa harekete geçmek zorunda kalacağım.

Bu böyle devam edemez."

"Bundan" neyi kastettiği tamamen belirsiz olduğu için ona tereddütlü bir gülümseme verdim.

Hırladı ve tepinerek uzaklaştı, ardından kütüphane kapısını arkasından çarparak kapattı.

İyi gitti.

Yüzüm zonklarken inleyerek yere yığıldım.

İki Spartalı generalin (kesinlikle teşhis edilmemiş zihinsel bozukluklardan muzdarip, güce aç faşist diktatörler) gitmesiyle kütüphanede toplu bir rahatlama yaşandı.

Kesin bir felaketten kurtulduğumuz için sevindik.

Yaşasın, bir öfke nöbetinde öldürülmemek. Yaşasın. Tanrı iyidir.

"Vay canına evlat," diye tısladı Nyx vücudumda kayarak ilerlerken. "Bu *çok ateş*liydi.

Bu gerginliği hissettin mi? Nefes alamıyorum."

"Birincisi, hayal görüyorsun," diye fısıldadım. "İkincisi, sen bir yılansın. Ciğerlerin bile var mı?"

Nyx tısladı, "Birincisi, kaba davranıyorum. İkincisi, lütfen, ben bir *kadınım* ve o adamın sana ahlaksızca şeyler yapmak istediği çok açık. Kronos'a şükürler olsun, sonunda değerli bir talibim oldu. Bakire olarak öleceksin diye endişelenmeye başlamıştım. Ailemizin onuru için çok utanç verici olurdu."

Boğuldum.

Ne aile onuru?

"Hey, bekarlığın nesi yanlış?" Nefesimin altında sordum. "Sana söyledim, Carl Gauss benim için tek erkek. Bunu *biliyorsun*. Ayrıca, resmen kaybettin-Augustus benden nefret ediyor."

"Senden nefret etmediğini hiç söylemedim." Nyx boğazımı sıktı. "Bu çok açık, o adam senden NEFRET ediyor ama bu seni yatakta öldürmek istemediği anlamına gelmiyor. Ne demek istediğimi *anladın* sen."

Ne yazık ki yaptım. Sayılır. Ama gerçek anlamda, neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Şaşkınlıkla boğazımı temizledim ve masanın üzerine çekici bir şekilde tükürük salgıladım.

Kanlı tükürüğü kolumla silmeye çalışırken Nyx'e "Sen delisin," dedim ve tükürüğü etrafa saçarak daha büyük bir karmaşa yarattım.

"Sen bir aptalsın," diye alay etti Nyx ve ben de üst yolu seçtim (susana kadar onu çimdikledim).

Bazen cevap şiddet oluyordu.

Drex karşıma otururken bir ses çıkardı.

"Augustus'la az önce ne oldu?" Gözleri kocaman açılmıştı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Neden sana öyle fısıldıyordu? Onunla pota dışında da iletişim kuruyor musun?"

Alay ettim. "Hayır, bu korkunç olurdu."

Bana garip garip bakmaya devam etti. "Sana çok düşkün görünüyor."

O da değil.

Başımı sallayarak elimi umursamaz bir şekilde salladım. "Sadece akıl hocalarım Chthonics olduğu için. Hepsi de general olmaları konusunda çok endişeli. Çok boğucu, sağlıksız bir ortam yarattılar. Eski erkekler kulübü. Bilirsiniz işte."

Ben ne diyorum ki?

Drex hiç de biliyor gibi görünmüyordu ama omuz silkti ve ders kitabını açtı.

"Al." Öksürdüm. "Açıklamama izin ver," diye fısıldadım kabaca, ders kitabımı ona doğru iterken ezilmiş burnumdan hava ıslık çalıyordu.

Drex kafasını kaldırdı. Sanki onun kurtarıcısıymışım gibi bana baktı.

"İttifak mı?" Mırıldandım, sonra açıkladım, "Ama tarikat türünden değil. İnsan kurbanları, çiçekten taçlar ya da sopalarla garip daireler yok."

Hayatımın bu döneminde tarikat hayatını kaldıramazdım. Belki daha sonra, daha fazla boş zamanım olduğunda.

"Elbette." Drex, Leo ile olan kavgasından kalan kanlı dişlerini göstererek, "Biz terk edilmiş itler birbirimize destek olmalıyız," dedi.

Başımı sallayarak (sonra pişman oldum çünkü ağrıyan burnumu itti), ona yavaşça lineer cebiri anlatmaya başladım. Neyse ki çabuk öğrenen biriydi ve kavramları kolayca kavradı.

Sonraki saatler geçtikçe göğsümde garip bir sıcaklık belirdi. Bu his o kadar yabancıydı ki ne olduğunu anlamam bir saniye sürdü.

Umuttu.

İki hafta neredeyse bitmek üzereydi ve yakında dinlenmeye başlayacaktık. Ağustos ayının sonuna gelmiştik ve ben bir şekilde hâlâ hayattaydım. Profesör Augustus sonbaharın çok daha kolay olduğunu söylemişti. *Zaten en zor kısmı atlatmıştın*.

Her şey o kadar da kötü olmayacaktı ve sonunda her şey yoluna girecekti. Yanılsama müthiş bir uyuşturucuydu.

Spoiler, her şey "yoluna girecek" diye bir şey yok.

Bölüm 15

Takıntı

AUGUSTUS

İnisiyelerin çalışıyor olması gereken diğer odada yüksek bir çarpma sesi ve bir gümbürtü duyuldu.

Birisi bağırdı.

Bir homurtu

yankılandı.

Cleandro ve ben ders planlamayı bıraktık ve dehşet içinde birbirimize baktık - kütüphaneye doğru koştuk.

Kapı aralığında kayarak durduk.

Ellerimi yumruk yaptım.

Varlığımın baş belasıydı. *Neden sürekli sorun çıkarıyor?*

Alexis odanın ortasında duruyordu.

Burnu parçalanmış, çenesi kan içinde kalmış ve her iki gözü de şişerek siyaha dönmüştü.

Biri yüzüne yumruk atmış.

Kırmızı görüşümü doldurdu. Katıksız öfke içimi yakıp kavurdu ve derin nefes alırken göğsümü ovuşturdum.

Alexis tıpkı kız kardeşim Helen gibi narindi ve yumuşak yüz hatları acıyla çarpılmıştı.

Vücudumdaki her kas gerildi. Kadınlara zarar veren erkekler yaşamayı hak etmiyordu.

İşte tam da bu yüzden lanet olası potaya katılmamalı. Bu Kronos'un lanetlediği çirkin bir onursuzluk.

Ellerim birinin boynunu kırma isteğiyle kaşındı ve kendimi bir arada tutmaya çalışmanın verdiği güçle titredim.

Cleandro bana garip bir bakış attı, sanki içimi görebiliyormuş gibiydi. Onu görmezden geldim.

Hiçbir şey göremiyordu; o sadece bir Olimpiyatçıydı.

Ben olmanın nasıl bir his olduğunu asla anlayamayacaktı. Gücü. Öfkeyi. Sorumluluğun ağırlığını.

Chthonikler nesli tükenmekte olan bir türdü ve en büyükleri olarak gelecek nesli güvende tutmak benim görevimdi. Hepsi bana güveniyordu. Başarısız olamazdım.

Alexis'in dudakları titredi.

Onun oyunlarına kanmayacağım.

Nefret ve tanımlayamadığım bir şey içimi yaktı. Helen'ın bu ahlaksız saçmalığa katılma ihtimalini ortaya çıkarıyordu.

Bunun için onu öldürmek istedim.

Kharon bana onun ne olduğunu söylediğinde, içimdeki nefret katlanarak artmıştı.

Bu ne cüret.

Savunduğum her şeyle alay ediyordu.

Ne kadar güçlü olursa olsun hiçbir kadın potaya girmemeliydi. Bu onursuz ve yanlış bir şeydi.

Afrodit ve Artemis'in ilerici olmadığımı söylemesi umurumda bile değildi. Mesele kadınların erkekler kadar sert olması değildi; mesele öyle olmak *zorunda* olmamaları gerektiği gerçeğiydi.

Spartalı kadınlar nadirdi ve her ne pahasına olursa olsun korunmaları gerekiyordu. Toplumumuzun geleceği onları güvende tutmaya bağlıydı.

Şimdi Alexis'in iki renkli gözleri kocaman olmuş, yere bakıyordu.

Cleandro ve ben odaya doğru ilerledik.

Alexis'in ayaklarının dibinde, Alessander baygın ve kanlar içindeydi.

Çocuğun üzerindeki kırık tahta parçalarını ve Alexis'in elinde tuttuğu tahta parçasını gördüğümde çenem düştü. Onu bir sandalyeyle ezmişti.

Kutsal Kronos.

Öfke, isteksiz bir saygıyla savaştı.

Başka bir figür inledi. Titus yerdeydi, zayıf bir korkak gibi kendini tutmaya çalışırken yüzünden kanlar akıyordu.

Sümüklü amcığı yok etti. İkisini de. Güzeldi. Keskin duygular beni boğuyordu ve nasıl hissedeceğimi bilemiyordum. Alexis'le ilgili her şey kafa karıştırıcıydı.

Utangaç ve çekingendi ama aynı zamanda kana susamış ve vahşiydi. Aptalca yorumlar yapıyordu ama Pine'a göre teorik matematikte bir dahiydi.

Kharon bana pistte yaptıklarını anlattığında inanmamıştım ama şimdi ona inanıyordum.

Sparta'daki kadınlar hakkında bir açıklama yapmak için burada olduğu açıktı.

Benim gözetimimde olmaz.

Bu kabul edilemez bir şeydi.

Parmaklarım kaşındı ve onları yumrukladım. Onu kaçırıp bir yere kapatma, sonra da Titus'un zihnini küçük parçalara ayırma dürtüsü çok baskındı.

Sonra yaparsın. Şimdi zamanı değil.

Ağrı göğüs kafesime doğru yayıldı.

Cleandro kızı serbest bırakırken derin bir nefes aldım ve aşağılık dürtülerime karşı savaştım.

Kendini korumadığı için onu cezalandırması gerekirdi, ödüllendirmesi değil. Ölümden bir yanlış hareket uzakta.

Alexis geniş ve minnettar gözlerle Cleandro'ya baktı ama bakışlarında rahatsız edici derecede tanıdık gelen bir donukluk vardı.

Hayat onu incitmişti.

Kötü bir şekilde.

Tıpkı beni incittiği gibi.

Önemli değil. Onun için üzülme. Onun istediği de bu. Bu onun için bir oyun.

Hiç mantıklı gelmedi.

Gördüğüm kadarıyla Alexis saf ve sinir bozucu derecede masum bir şekilde, sonuçlarını hiç düşünmeden hayatını sürdürüyordu. Buna bir de kadınların Spartalı erkeklerle birlikte savaşması gerektiğini kanıtlama ihtiyacı eklenince, en kötü kabusum gerçek oldu.

Ama ben buradaydım.

Sonuçları ben oldum.

İstese de istemese de onu ve sorumluluğum altındaki tüm kadınları güvende tutacaktım.

Cleandro uzaklaştı ve ben bir şeyler yapma dürtüsüyle savaşarak kapıda oyalandım. Yapmam gerektiği gibi onu takip etmek yerine, içimdeki çekime engel olamayarak kütüphane boyunca ilerledim.

Alexis'in narin yüz hatları benim geldiğimi görünce beyazlaştı.

Korksan iyi edersin.

Bir adım ötede durduğumda yaklaştım, sarhoş edici kokusunu gizlice içime çektim. Bir hırıltı boğazımı yaktı ve parmaklarım altın buklelerinin göründüğü kadar yumuşak olup olmadığını öğrenmek için kaşındı.

Konsantre.

Alçak bir hırıltıyla, kendine daha iyi bakması için onu uyardım. Bunun sonuçları olacağı konusunda uyardım.

Bana dehşetle baktı.

Kronos, bana kendimi bir canavar gibi hissettirdi, sanki Helen'e acı çektiren o değilmiş gibi. Herkesi güvende tutmaya çalışan bendim.

Kolay olduğunu mu sanıyordu?

Ne sanıyordu ki, onu şımartacağımı mı? Onu kollarımı açarak karşılayacağımı mı? Bir aptal gibi hayatını riske atarken alkışlayacağımı mı?

Alexis bana bakarken uzun, koyu renk kirpikleri dalgalanıyordu. Yakından bakınca gece yarısı rengindeki gözlerindeki altın benekleri görebiliyordum.

Dili dışarı fırladı ve kanla kaplı dudaklarını yaladı. Mükemmel kıvrılmışlardı.

İpek boxerım dar gelmeye başladı ve anında kendimden nefret ettim.

Kahretsin, ne yapıyorum ben?

Ondan yaşlıydım ve onun profesörüydüm. Bu

pek çok açıdan yanlıştı.

Alexis'le ilgili bir şey tüm kontrolümü kaybetmeme

neden oldu. Beni öfkeden çılgına çevirdi.

Bu kütüphanede bir saniye daha kalırsam, ona dokundukları için o iki çocuğu da öldüreceğim, sonra da onu kaçırıp yatağıma kelepçeleyeceğim.

Sinsice uzaklaştım.

Poco omuzlarıma tırmanırken koridorda şakırdadı. Ağırlığı tanıdıktı. Sakinleştiriciydi.

Dağdan çıkıp ılık geceye yürüdüm ve öfkeyle böğürdüm. Yukarıda bir yıldız denizi parıldıyordu.

Samanyolu sarıya boyanmıştı. Taşı

yumruklayarak kabaca nefes aldım.

Şaşkınlıkla başımı sallayarak patikadan dağa doğru ilerledim.

Kontrolü yeniden kazanmak için devreyi çalıştırmam gerekiyordu.

Birkaç saat sonra, kaslarım efordan yanıyordu ve yüzümde bir kez daha sakin bir ifade vardı.

Cleandro kütüphaneye potanın bittiğini duyurdu, çağrı cihazındaki düğmelere bastı ve sonra sıçrayarak uzaklaştı.

İnisiyeler irkilerek uyandılar.

Önce Patro ve Achilles geldi ve bilinci yerinde olmayan Alexis'i yakaladılar. Parmak eklemlerim çatladı.

Neden ona bu kadar aşina bir şekilde dokunuyorlar ve neden umurumda olsun ki?

I parladı at Onlar, ve onlar baktı at Ben ile karışıklık, Sonra büyük bir gürültüyle ortadan kayboldu.

Onları takip etme isteğimi zorlukla bastırdım.

Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacın var.

Akıl hocalarının geri kalanı gelmeye başladı. Alessander ve Titus'u togalarının önünden yakaladım ve bir kitaplığın arkasına sürükledim.

Onları zorla yere fırlattım. Acı içinde inlediler. *Güzel.*

Güçlerimi harekete geçirip ikisini de yukarı çektiğimde ve gözlerinin içine baktığımda göğsümde acı patladı.

Basınç kafatasımı yaktı.

Zihinsel savunmaları yoktu, zavallı Olimposlu zihinlerine bıçak sapladım.

Karşı koyan Khtoniklerin aksine, Olimposluların zihinleri yumuşak ve şekillendirilebilirdi.

Dizlerinin üzerine çöktüler.

"Eğer *bir* daha Alexis'i ya da *herhangi bir* kadını incitmeye *cüret* ederseniz," diye kükredim kafataslarının içine, "sizi içten dışa yok ederim."

Bebekler gibi ağladılar.

Acıttım.

Ağızlarından, gözlerinden, burunlarından ve kulaklarından kan akıyordu. Üzerlerini kırmızı nehirler kapladı. Nefes alamadan boğuldular ve öğürdüler.

Eğer insan olsalardı, ölmüş olurlardı.

Spartalılar olarak, yaşayacaklardı. Ne yazık ki.

I Bindirilmiş Onları. "Spartalılar Yapma. incinmiş kadınlar-ya da I incinmiş Onlar.

Anlaşıldı mı? Bu sadece yapabileceklerimin bir örneği."

Zihinleri acıyla titredi ve çatlamaya başladı. Daha yüksek sesle öğürdüler.

Gözlerimi devirdim çünkü gücümü çok az kullanmıştım; beyinleri kulaklarından bile dışarı sızmıyordu.

İyiydiler.

Sümüklü korkaklar yerde titreyip boğulurken sarsakça başlarını salladılar.

Boyum kadar doğruldum ve ellerimi fırçaladım. "Beni iğrendiriyorsunuz," diye tükürdüm onlara, sonra da sinsice uzaklaştım.

"Şuradalar," dedim akıl hocalarına ve işaret ettim.

Her iki Olimpiyatçı da yüzlerinde dehşet ifadesiyle önümde eğildi. İfademi tekrar sakin bir maskeye dönüştürmeye zorladım.

Adamlar rahatladı.

Saf aptallar.

Arkamı döndüm ve gözlerimi devirdim. Parmak eklemlerimi çatlatarak silahımı avuçladım. Bir Titan'la dövüşmem gerekiyordu, yoksa kendimi kaybedecek ve Olimposlulara işkence etmeye başlayacaktım-şimdiye kadar yaptığımdan daha fazla.

"Domus," diye fısıldadım ve ev hissini hayal ettim.

Dünya dumanlar içinde patladı.

Sıçrayarak uzaklaştım.

Şaşkınlıkla gözlerimi kısarak sessiz ormanda etrafıma bakındım. Bir muşamba maksatlı bir şekilde dalların üzerine serilmişti. *Buraya atlamak istememiştim*.

Omuz silkerek döndüm ve ağaçların arasından ilerledim. İşe yarayacaktı.

Koruma altındaki bir bölgenin dikenli tel çitlerinden atlayarak ormanın içlerine doğru ilerledim ve avımı aradım.

Kronos, çok kızgındım.

Alexis Hert beni öldürecek.

Kharon haklıydı; onun planı ileriye giden tek kabul edilebilir yoldu.

Daha sonra ona aynı fikirde olduğumu söyleyeceğim. Onun yöntemiyle yapacağız.

Burada işler değişecekti. Değişmek zorundaydı.

Aut viam inveniam aut *faciam-Ya bir yol bulacağım ya da bir yol yapacağım*. Aksi takdirde aklımı kaybedecektim ve insanlar ölecekti.

Bölüm 16

Perili

ALEXIS

"Burnun neden yüzünden sarkıyor?" Patro sanki koparılmasını *istiyormuşum* gibi suçlayıcı bir tavırla sordu.

Tökezleyerek bilincimi yeniden kazanmaya çalıştım ama kütüphanede saatlerce çalıştıktan sonra (gözlerim açık ve burnumdan kan damlarken bir masada uyuyarak) bunu yapmak zordu.

Sıçramanın dumanı etrafımızdan uzaklaştı ve altın ışık çizgileriyle kaplı tanıdık bir odun sobası mutfağını ortaya çıkardı.

Cumbalı pencerenin dışında, güneş ufukta alçalırken su mavinin koyu bir tonuyla parıldıyordu.

Bir kurt ve jaguar bana doğru hırladı ve ben de onları selamlamak için el salladım. Korfu'ya geri dönmüştük.

Teşekkürler Tanrım.

Acı ve yorgunluk uykusuz vücudumdaki her hücreye yayılırken sefilce öksürdüm.

Patro beni bileklerimden tutup ayağa kaldırdı.

Hayali ağrılarla yanan kollarımla dokunuşundan kurtuldum, duvara çarptım, sonra sendeleyerek kısmen ayakta durabildim.

Aşağılayıcı bir şey söyledi ama sol kulağımdaki tiz çınlamadan dolayı duyamadım.

Ayrıca, hastalıklı umutsuzluk çok yüksekti. *Hayat berbat.*

Yüzüm hala kütüphane *olayından* dolayı zonkluyordu, orada şiddetli bir ruhsal çöküntü geçirmiş ve iki adama saldırmış olabilirim ya da olmayabilirim.

pişmanlık; birileri bunu yapmak zorundaydı).

Sonra, genzim ezildiği için ağızdan nefes alırken Drex'e matematik dersi verip uykuya daldıktan sonra, General Cleandro Sparta Savaş Akademisi'nde dört hafta boyunca aralıksız hayatta kaldığımızı ve akıl hocalarımızla birlikte ayrılabileceğimizi duyurdu.

Yaşasın, hayır.

Şahsen ben ölmüş olmayı dilerdim.

Şimdi Patro'nun yüz ifadesi tiksinti ve nefret arasında bir yerdeydi, duvara yaslanıp ayakta durmaya çalışmamı izliyordu. Achilles yüzünde gergin bir ağızla arkasında belirdi.

Aşil parmak eklemlerini kırdı, parmak eklemlerinin üzerine "ÖLÜM" yazıldı.

Dövmenin mürekkebi solmuştu, bu yüzden daha önce fark etmemiştim.

Karavan parkındaki nazik komşumuz tepeden tırnağa satanist sembollerle kaplı olduğu için gözüm korkmadı. *Umarım hâlâ Charlie'yle ilgileniyordur*.

Kalp hasreti midemi bulandırdı.

Patro mahvolmuş burnumu işaret ederek, "Açıkla," dedi. "Bok gibi görünüyorsun."

Konuşmaya başladım ama göğsümden tıkır tıkır öksürükler fışkırdı ve mutfağın zeminine kan sıçradı. Soluk soluğa yere yığıldım.

Ellerim dizlerimin üzerindeyken Nyx'in pulları huzur içinde uyurken boynumda titreşiyordu. *Çok güzel olmalı*.

Patro sıkıntıyla mutfak masasına oturdu.

"Lanet olası Kronos'um." Bana ters ters baktı. "Hayatında bir kez olsun kendini toparlayabilir misin? Sanki acınası olmak için *çaba* sarf ediyorsun."

Öksürükler arasında ona ölümcül bir bakış attım.

Dört hafta boyunca aç ve susuz işkence görmüştüm. Başka bir inisiye bu deneyim sırasında *ölmüştü*; biraz merhamet göstereceğini düşünürdünüz.

Patro öne doğru eğildi ve parmaklarını yüzümün önünde şıklattı. "Bütün gün bekleyemem."

Bilerek üzerlerine öksürdüm.

"Ew!" Elini geri çekti. "Az önce bana pis, iğrenç bir halktan biri gibi mi saldırdın-"

BOOM.

Odayı daha fazla duman doldurdu.

Lütfen Tanrım, bunu bana yapma.

Yine mi?

Daha sert öksürdüm.

"Tatlım, ben geldim," diye kabuslarımdan fırlamış derin, cızırtılı bir ses alay etti.

Şeytan mutfağa girdi.

Tanrı kesinlikle beni cezalandırıyor. Önce Augustus, şimdi de o. Neden bir türlü rahat edemiyorum?

Buzul mavisi gözleri tehlikeyle parlıyordu ve "Furia" boğazına yapışmıştı.

Beyaz tişörtün kolları kıvrılmış, damarlı ön kollar ortaya çıkmıştı. *Kollarına bakmayı kes*. Uyluk ve göğüs kılıfları da silahlarla doluydu.

Başının üzerinde parlayan dikenli taç, onun ne olduğunu hatırlatıyordu.

Chthonic kraliyeti.

Şeytanın bu kadar geniş omuzları ve daralan bir beli olduğunu kim bilebilirdi?

Kendimi vurmak istedim.

"Vay, vay, vay," dedi Kharon dilini şaklatırken. "Bu baş belası değil mi? Oldukça heyecan yarattın. Sparta'daki herkes senin küçük ... . *performansını* konuşuyor."

Beni ölçtü biçti.

"Sana kendine zarar verme demiştim," diye hırladı.

Augustus gibi o da Patro ve Achilles'in general olma şanslarını tehlikeye attığım için üzgün.

Tökezlerken ve yorgunluktan bayılmamaya çalışırken, "Ben zarar görmedim," dedim.

Mutfağın altın rengi mavinin hayali bir tonuna dönüştü ya da en azından benim hayalimde öyle oldu. Burun deliklerim ezilmiş olsa da yaz fırtınasının kokusu baş döndürücüydü.

Gölgeler genişledi ve iki ses fısıldadı.

Hayır, sadece aklını kaybediyorsun. Sesler gerçek değil. Bu düşünce rahatlatıcıydı.

Masada Patro'nun çatık kaşları komik bir güvensizlik ifadesine dönüşerek, "Alex kime ne yapmış olabilir ki *tüm* Sparta bunu duymuş olsun?" diye sordu.

Akıl hocam, ölmekten başka bir şey yapmam fikri komikmiş gibi güldü.

"Bana öyle deme," diye fısıldadım.

Gülümsemesi düştü. "Sana nasıl istersem öyle *seslenirim-Alex*."

Göğüs kafesimdeki yara sızladı ve buz gibi, uyuşuk bir his uzuvlarıma yayıldı.

Onu incitmek istedim. Hem de çok.

Hayır. Sen koruyucu ailen gibi değilsin.

Karanlık düşüncelerden kurtulmak için başımı salladım ve derin bir iç çektim.

"Alexis," dedi Kharon yavaşça, "Dionysos Evi'nden Titus'un oğlunun suratına yumruk attı. Sonra da misilleme olarak yumruk yedi."

Patro homurdandı.

Patro bana dönerken, "Gördüğüm kadarıyla üstlerine saldırıyorsun," diye alay etti. "Kendini korumaya odaklanmalısın. Umarım dersini almışsındır... Doğduğundan beri eğitilmiş bir Spartalı ite bulaşmak istemezsin-"

"Hepsi bu kadar değil," diye Kharon onun sözünü kesti.

Yıkık burnumdan ağzıma bakır doldu ve başımı arkaya eğerek tekrar nefes alana kadar garip bir şekilde guruldadım. Bu çocukken öğrendiğim bir hareketti, çünkü üvey babam beni birden fazla kez kırık bir burunla uyandırmıştı.

Yüzümün her seferinde mükemmel bir şekilde iyileşmiş olması, tam olarak insan olmadığımın bir işareti olmalıydı, ama hayatta kalmaya çalışırken biraz dikkatim dağılmıştı, bu yüzden genç halime bir geçiş verdim.

Şimdi üç adam da (şeytani Khtonik canavarlar) farklı inançsızlık ifadeleriyle bana bakıyorlardı.

Sanırsınız ki daha önce bir kadının kanlı tükürüğünü ve burun suyunu höpürdettiğini hiç görmemişler.

Omuz silktim.

Kıyamette kızlık döneminden sağ çıkmanın anahtarı uyum sağlayabilmekti - ve dönem bardakları. Müzik de yardımcı oldu. Carl Gauss fanfiction da öyle.

Kharon bir adım daha yaklaştı, deri kılıflar geniş kalçalarında gıcırdıyordu, deri kayışlar başka bir şişkinliğin hemen altında çaprazlama duruyordu-

Bir ucube gibi onun erkeklik organına (uyluk-kasık) bakıyordum.

Zihinsel not: Dua et. EN KISA ZAMANDA.

On dokuz garip bir yaştı.

Melankolik bir sapık gibi görünmemek için geniş göğsünde parlayan mavi elmas düğmeleri inceledim.

Mavi elmaslar dünyanın en pahalı elmasları değil mi?

Titanlar anarşi çağını başlatana ve hırsızlar onu çalana kadar bir müzede saklanan mavi Umut Elması'nın nadirliği hakkında bir şeyler okumuştum.

Kharon'un gömleğinde bir düzine *kalın* elmas parıldıyordu.

Bir tanesini başarılı bir şekilde çalıp kaçma ve Charlie'yle birlikte hayatımızın geri kalanında geliriyle geçinme şansımız nedir?

Şeytan mükemmel bir duruşla yaklaştı. Geniş omuzları geriye doğru çekilmişti (fark ettiğimden değil) ve göğsünde kılıfında duran Spartalı silahlarını gösteriyordu.

Yüzde on ihtimalle bir düğme çalabilirim.

Kharon aristokrat burnuyla aşağı baktı ve tehlikeli bir şekilde yaklaştı.

Sesi ölümcül bir törpüydü. "Gördüğünüz *gibi oldukça ilginç* bir hikâye. Yumruk yedikten sonra Alexis bir çocuğun kasıklarına diz çöktü ve sonra da düşerken yüzüne tekrar vurdu."

Çılgınca bir piyano melodisi çaldı.

Patro boğazının arkasından bir ses çıkardı. "Yani? Bir çocuğu orta derecede etkisiz hale getirmeyi başardı, o gibi değil-"

"Sonra-" diye sertçe araya girdi Kharon. "Alexis bir kütüphane sandalyesini başının üzerine kaldırdı ve başka bir çocuğu bayıltana kadar dövdü."

Patro döndü ve bana baktı.

Kharon kişisel alanıma doğru eğildi.

Gözlerimi kıstım ve ona bakmak için boynumu geriye doğru çevirdim. "Öyle değildi," dedim. "Ona sadece bir kez vurdum. Sandalyeyle. Daha çok bir dokunuştu. Hafif bir vuruş."

"Ve sonra," diye devam etti Kharon, sanki ben hiç konuşmamışım gibi, "üzerindeki hakimiyetini göstermek için kendinden geçmiş, düşmüş çocuğun üzerine kustu."

Oh . . . bu iyi değil.

Patro'nun çenesi düştü.

"Uhm." Yüzümü buruşturdum ve parmağımı kaldırdım. "Öyle bir şey olmadı."

Kharon gözümün takip edebileceğinden daha hızlı hareket etti; milimetrelerce uzağımdaydı. Vücut ısısı yakıyordu ve midemde tuhaf bir his kıvrılıyordu.

"Üzerine kusmadın mı?" diye sordu alaycı bir şekilde, sesinin derin baritonu kulaklarımı tırmalıyordu.

İçimde bir ateş yandı ve garip hisler beni güçsüzleştirdi. "Bu bir kazaydı." Rahatça omuz silktim. "Kusmuk."

Sadece midesi zayıf bir kız, burada görülecek bir şey yok.

Solgun bir el yüzüme doğru uzandı.

İrkilerek gözlerimi kapattım ve darbeyi bekledim.

Uzun, yakıcı parmaklar ensemi bir mengene gibi kavradı.

Tüylerim diken diken oldu. Dizlerim titredi.

Tamam, bir düğme çalma ihtimalim yüzde 0.

Hiçbir şey olmadı.

Harika, ölümümü uzatıp tuhaflaştıracak.

Gözlerimi kıstım. Buzul mavisi gözler okunamayan bir ifadeyle aşağıya baktı, kesik çene sıkıştı.

Kharon sessizce, "Beşe kadar sayıyorum," dedi.

Ne?

"Bir," dedi, sesi soğuk ve hırıltılıydı. Beklentiyle bana bakarken uzun bir duraklama oldu.

Tanrım, beni öldürene kadar saymamı mı istiyor? Bunu kim yapar ki?

"İki mi?" Dedim.

Evet, kendi cinayetime gönüllü olarak katılıyordum. Hayır, bu konuda konuşmak istemedim.

İrkildim ve "Üç" diye fısıldadım.

Kharon kırık burnumu tuttu. Beyaz bir acı patladı ve kemiği tekrar yerine oturttu. Şiddetle.

Bir çığlık attım ve başımı geriye doğru eğdim, gözyaşlarım akıyordu, yüzüm yanıyordu. İnleyerek ve istismar edilen uzantımı tutarak geriye doğru sürüklendim ve masaya çarptım.

Patro bir şeyler bağırdı.

Ayağım takıldı, yüzüstü yere düştüm.

Kharon omuzlarımdan tuttu ve inişimi durdurdu.

Başımı kaldırıp ona baktım, midemdeki bulantı şiddetleniyordu. Uzun bir süre birbirimize baktık.

Gözlerinin beyazı kıpkırmızı oldu.

Tuhaf, yoğun duygular içimde yuvarlandı. *Saplantılı* hissediyordum.

"Bana dokunma," diye fısıldadım.

"Tamam." Beni bıraktı.

Yere yığıldım, dağılmış uzuvlarım ve incinmiş gururumla bir arapsaçına dönmüştüm. Neyse ki son anda dönmüştüm ve burnumun tekrar kırılmasından kıl payı kurtulmuştum.

Yuvarlandım, nefes nefese kaldım.

Nero masanın altında yattığı yerden kalktı ve homurdandı.
Poppae nazikçe bir patisini yaladı ve odanın diğer ucuna baktı.

Sanırım benden hoşlanmaya başladılar.

Poppae tısladı, sonra şiddetle bir kıl yumağı kopardı.

Belki de değildir.

Altın işlemeli kalın deri çizmeler -ki bekaretimi *ve* tüm organlarımı (derim dahil) karaborsada satsam bile muhtemelen karşılayamazdım- başımın yanında durdu.

"Kalk lan ayağa," diye hırladı Kharon. "Hemen şimdi." Açık renk gözleri acı vaat ediyordu.

Garip bir şekilde, birdenbire bunu yapacak gücü kendimde buldum.

"Şimdi neyle karşı karşıya olduğumuzu anlıyor musun?" Masada karşısına oturduğumda Patro şöyle dedi. "Demek istediğim buydu."

"Biliyorum," dedi Kharon. "Düşündüğünden daha fazlasını biliyorum. Ama onun tam olarak kim olduğunu biliyor *musun*?"

"Ne?" Patro şaşkınlıkla sordu.

"Benim adım Alexis," dedim yardımsever bir şekilde. "Ben buyum."

"Kapa çeneni," diye kükredi Kharon bana. "Bu ne cüret?" diye sordu hırlayarak.

Hemen konuştuğuma pişman oldum. *Neden onlarla etkileşime girmeye devam ediyorum*? Çenemi kapattım ve görünmezlik için dua ederek masaya baktım.

Anlayabildiğim kadarıyla, her Chthonic kafa karıştırıcı bilmecelerle konuşuyordu. Ayrıca, hepsi deliydi.

İşte böyle.

Kürekle vurmak onlar için yeterli *olmazdı*. Onlara bir arabanın çarpması gerekiyordu.

Başka kimse bir şey söylemedi ve Kharon'un yarattığı rahatsız edici ortamda topluca oturduk.

Carl Gauss asla böyle davranmazdı.

Ay ışığı kararan mutfağa süzüldü ve akıl hocalarım masanın karşısından bana dik dik baktı. Kharon ayakta duruyordu ki bu oldukça tedirgin ediciydi.

Kalbim korkuyla çarptı.

Olumlu şeyler düşün Alexis. Seni öldürmeyecek. Seni arkadaşları için canlı istiyor. Ondan korkmana gerek yok.

Çatlak. İskelet kaplı bir yumruk yanımdaki masaya çarptı.

Beynini yiyecek. Kaç. Kaç. Kaç. Kaç.

"Patro ve Achilles," dedi Kharon yumuşak bir sesle. "Neden gidip Alexis'in odasını onun için hazırlamıyorsunuz? Onunla biraz sohbet etmek istiyorum. Yalnız."

Ohmygod.

"Elbette," dedi Patro gülümseyerek kolunu Achilles'e uzatırken. Onlar odadan çıkarken başını çevirip bana baktı ve yeşil gözlerindeki mesaj açıktı. *Şimdi senin beynini yiyecek.*

Kharon daha yakına eğildi ve nefesi ensemde dolaştı.

Bir çığlık attım.

Uğursuz sesi boğazıma dolanan bir ilmik gibiydi. "İnisiye arkadaşlarını parçaladın," diye homurdandı. "Zayıfmış gibi davrandın ama sonra ... onları kolayca parçalara *ayırdın*. Potansiyelinin bu kadar altında olmasaydın, bu neredeyse etkileyici olurdu."

Yumruğunu masaya vurdu.

Ne potansiyeli?

Gölgeler masanın üzerinde uzanıyordu. Bir şey homurdandı. Boğazımın arkasından bir çığlık yükseldi.

"Sen küçük pis bir yalancısın." Kharon'un nefesi yanağıma buz gibi çarptı, yoğun vücut ısısıyla keskin bir tezat oluşturuyordu. "Küçük maskaralığınla hepimizin onurunu zedelerken kendini riske atmaya nasıl cüret edersin?"

Beni masaya hapsetti; karın kasları gerildi ve sırtıma baskı yaptı.

"Seni ne olacağı konusunda uyarmıştım. Ölümcül düşmanım mı olmak istiyorsun?"

Sığ nefes alırken yüzümden aşağı ter damlıyordu.

"Hiçbir konuda yalan söylemiyorum," diye fısıldadım, yüksek sesle konuşamayacak kadar korkmuştum. "Her şey kontrolüm altındaydı."

Hareket etmedi.

Dudaklarından alaycı bir kıkırdama döküldü.

Bana inanmıyor.

"Kharon . . . Hayatım üzerine yemin ederim."

Aniden geri çekilince sıcaklık dağıldı. "Az önce bana ne dedin sen?"

Nefes nefese kaldığımda sorduğu şeyi anlamam bir saniye sürdü. "Kharon?" Şaşkınlıkla adını tekrarladım.

Akıl oyunları mı oynuyor?

"Benim adım *Karen* değil," diye hiddetle tükürdü, sanki ona ağır bir hakarette bulunmuşum gibi. "Ch-ar-on diye telaffuz edilir."

Gözlerimi kıstım. "Tamam ama *K* ile yazılıyor." "Adımı söyle," diye emretti. "Şimdi, Alexis."

"Kharon?" Mırıldandım.

"Az önce yine Karen mı dedin?"

"Ne? Hayır..." Gözlerimi kıstım. "Bekle, tekrar telaffuz edebilir misin?"

Uzun parmakları kafa derime girdi, sonra başımı geriye çekti. Üzerimde yükseliyordu, gövdesi yüzüme yakındı, zalim buz mavisi gözleri vahşi vaatlerle doluydu.

"*Ch-ar-on* de. Şimdi."

"Charon." Kalın kalın yutkundum. "Özür dilerim, efendim." Keskin bir nefes aldı.

Chthonic gözleri kanla doldu.

Karnımın alt kısmında beyaz-sıcak bir *şey* patladı. Bu his güçlü ve yabancıydı, sanki benden gelmemiş gibiydi.

Nefes nefese kaldım, şaşkınlıkla gözlerimi kısarak ona baktım.

Onu haşlamışım gibi beni bıraktı ve bir adım geri çekildi. Gözleri normale dönerken dövmeli parmaklarını dağınık saçlarının arasında kabaca sürükledi.

Uzun bir an boyunca ikimiz de derin derin nefes aldık.

A r a m ı z d a garip bir gerilim oluştu. Yüklüydü. Uçucuydu. *Korkunç*.

"Sana daha önce söylediklerimi unutma." Sesi çakıllıydı ve tehditkâr bir tonu vardı. "Yalan söylemeyi bırak. Sana bir zarar gelmesine izin verirsen hayatını o kadar berbat ederim ki Kronos'a ölmek için dua edersin."

Çok geç. Bunu zaten yapıyorum.

Başımı sallayarak derin bir nefes aldım.

İskelet dövmeli bir adam tarafından gazlanmayacağım. Ben bundan daha iyiyim.

Yaralanmaya çalışmadım.

"Ama," dedi yavaşça, "o çocukları eşek sudan gelinceye kadar dövdünüz. Neredeyse gurur duyuyorum, carissima. Ama sakın bunu bir daha yapmaya cüret etme. Unutma, seni izliyor olacağım."

Ben cevap veremeden (ağlamaya başlamadan) mutfaktan çıkıp gitti. Yalnızdım.

Soğuk, alaycı enerjisi hâlâ sinsice devam ediyordu.

Lütfen gururlanma. Lütfen beni seyretme. Aslında, bana bir daha asla bakma. Ayrıca lütfen bana Latince "canım" deme. Teşekkürler.

Artemis ve Erebus'un kötü şöhretli oğlu bir kez daha beni mutfak masasında sersemletmişti.

"Hoşça kal Karen," diye fısıldadım inatla.

Midemdeki garip hisler yavaşça dağıldı. Rahatlayarak yere yığıldım. Ay ışığı ve deniz meltemi daha yumuşak, daha az sinsi geliyordu.

"Vay anasını," diye tısladı Nyx sağ kulağıma doğru. "Vay canına, gerçek bir eşten bahsediyoruz. Yıllardır bir erkeğin etrafında böyle bir *enerji* hissetmemiştim. Gerçi Augustus'un da benzer koruyucu içgüdüleri var. Onlar iyi adamlar Alexis."

Boğuldum.

İyi adamlar odada bizimle miydi?

"Kesinlikle hayır. O tam anlamıyla bir psikopat," dedim inanamayarak.

"Kesinlikle," diye tısladı Nyx. "O azimli ve acımasız biri - bugün öldürmeyi bile bilmeyen o hanım evlatlarından biri değil."

Ne çekim ama.

"Kimi severse sevsin, hayatlarının geri kalanı boyunca korunacaklar." Nyx romantik bir şeymiş gibi iç çekti. "Ne demek istediğimi anlıyorsan, sadık... sahiplenici olurdu."

Boğazımdan kahkahalar yükseldi.

Hayır, ne demek istediğini anlamadım. Hem de hiç. Başım elimde, Kharon'un aşık olduğu düşüncesiyle kontrolsüzce kıkırdadım. Muhtemelen insanları öldürür, sonra da sevgilisine doğranmış vücut parçaları hediye ederdi.

Yanaklarımdaki yaşları silerken Nyx'e "Çok komiksin," dedim.

Gülmeyi bıraktım.

Kharon kütüphanede olanları nereden biliyordu?

Kalbim küt küt atmaya başladı ve midem bulandı.

Beni takip mi ediyor? Tehdidini gerçekleştirmek için mi bekliyor? Beni bir sığınağa kaçırıp, orada bana işkence etmek için-

Hayır.

Kes

şunu.

Sinsi düşünceleri uzaklaştırmak için yumruğumu alnıma vurdum.

Kharon Sparta'daki herkesin bunu bildiğini söylemişti, yani inisiyelerden biri muhtemelen bir şey söylemişti.

Ama akademiden yeni ayrıldık?

Yumruğumu başımdan çektim ve daha da yığıldım. Uzuvlarım ağırlaştı, yerçekimi beni ezdi.

Akıl sağlığım yıpranıyordu.

Birden o korkunç kitabın neden potanın zihinsel bir test olduğunu söylediğini anladım.

Düşüncelerime güvenemiyordum.

Sorun değil. Sen sadece paranoyaksın. Sen bundan daha iyisin. Zaten cehennemi yaşadın ve zihnini sağlam tuttun. Bunu tekrar yapabilirsin.

İçimden kararlılık akıyordu. Bir

değişiklik yapacaktım.

Şu andan itibaren.

Acı verici bir yavaşlıkla, mutfak boyunca dizilmiş taze kesilmiş yiyecek yığınlarına doğru topallayarak ilerledim. Yavaşça çiğneyerek, daha fazla yiyemeyecek hale gelene kadar yedim, ardından tadı harika olan bir sürahi buzlu suyu yuttum.

Mutfak tezgâhının üzerinde duran parlak radyonun fişini çektikten sonra bir tekerlek peyniri kaptığım gibi yatak odama götürdüm.

Çalan müzik ve ağzımda bir parça taze peynirle gece yüzmek için İyon Denizi'ne girdim.

Ay büyülü bir şekilde parlıyordu. Ilık su kayalık kıyıya yumuşakça vuruyordu.

Huzurluydu.

Sakin.

Montana'daki gölde yaptığım gibi, savaş ya da kaç durumunda olmasaydım ve sadece eğleniyor olsaydım yapacağım gibi yavaşça yüzdüm.

Yüzdükten sonra uzun ve sıcak bir duş aldım, radyoda mırıldanırken dört haftanın kirini ve pisliğini temizledim. Bütün sabun şişelerini vücudumun her yerinde kullandım. Nyx benimle birlikte sallandı.

Sonra saçımı savurdum ve devrimci bir konuşma daha yaptım.

Şimdiye kadarki en iyi konuşmamdı.

Sonunda ipeksi çarşafların içine girdiğimde onu göğsüme doğru çektim. "Birlikte geçirdiğimiz her gün için çok minnettarım. Sen benim en iyi arkadaşımsın," diye fısıldadım.

Bu yerin beni kötü biri yapmasına izin

vermeyecektim. "Aynen, evlat." Dili yanağımda

gezindi.

"Ben de sizi seviyorum, Emmy ve Carl," diye fısıldadım karanlığa, uyku beni yavaşça altına çekerken.

Rüyamda kanlı gözlerin beni izlediğini gördüm; garip, saplantılı bir mani; fısıldayan iki ses; iskeletler.

Ertesi sabah güneşli ve güzeldi, bu yüzden kabusları bir kenara ittim.

Zihnimin kontrolü bende.

Öyle miyim?

Mutfakta kimse yoktu, ben de çenem ağrıyana kadar et ve meyve dilimlerini ağzıma tıkıştırdım.

Sonra yatağımın başucundaki çekmecelerden birinde bir defter ve kalem buldum ve deniz kenarında oturup (hala yemek yiyordum) Riemann Hipotezi üzerinde çalıştım. Mükemmel değildi, çünkü geçmişteki tüm hesaplamalarıma erişimim yoktu, ancak sayıları grafiklemek kolay geldi.

Huzurluydu.

Haftalardır ilk kez yaşadığımı hissettim.

Günün geri kalanını togamın içinde yüzerek geçirdim (bu noktada, malzemenin bir tür sihirle dolu olması gerektiğine ikna olmuştum). Tembelce, ışıltılı turkuaz sularda kurbağalama yaptım. Eylül ayının başlarıydı, bu yüzden deniz ve güneş hala hoş bir şekilde sıcaktı.

Adada hayat farklıydı.

Tepedeki yeşil yapraklar ışıkta adeta parlıyordu.

Dallar gürültüyle kırıldı. Gözlerimi kısarak evin arkasındaki ormana baktım; iki adamın uzun kameraları doğrudan bana dönüktü.

Çok yakındılar.

Çığlık attım ve Nyx'i boynuma doladım, sonra evin içine geri koştum.

Spartalı kovalayıcılar.

"Şimdi ne var?" Patro, Achilles'in yedeğinde yatak odamın kapısını çarparak açarken sordu.

Bana kısık gözlerle baktılar.

Okyanustan koşarak çıktığım için sırılsıklam olmuş bir halde, "İki adam tepedeki eve yakın, yüzerken fotoğrafımı çekiyorlar," dedim.

"Kabul edilemez. Bir şeyler yapmalıyız," dedi Achilles öfkeyle Patro'ya, kızıl gözleri parlayarak. "Onları bağırsaklarından asmalıyız."

İrkildim.

Achilles gözlerini şüpheyle bana dikti ve ben de yerdeki çok ilginç bir toz parçasını inceledim.

Hayır. İşaret dilini hiç anlamıyorum ve sen de kesinlikle psikopat bir katil değilsin. Burada görecek bir şey yok.

Patro bağırdı, "*Kahretsin*, bizi nasıl bulup duruyorlar? Bu konum tehlikeye girerse, tekrar hareket etmek zorunda kalacağız. Bu iş çığırından çıkıyor-"

"Az önce fotoğraflarını çektiklerini mi söyledin Alexis?" Kharon koridordan odaya girerken sordu. Gözleri altın işlemeli ince güneş gözlükleriyle kapalıydı.

Görünüşe göre şeytan geceyi burada geçirmişti ve ayrıca gözlük taktığında endişe verici derecede iyi görünüyordu.

İnsanlığın sonu geldi.

Kharon boynunu kırdı, bakışlarıyla beni sabitlerken dövmesi dalgalanıyordu. "Senin resmini çektiler mi?" diye sordu yavaşça, yüzünde vahşi bir ifade vardı.

Birden iki kameramanın sağlığı için endişelenmeye başladım.

Dudaklarımı büzdüm ve başımı hayır anlamında salladım.

Kharon bir adım daha yaklaştı.

Achilles öfkeyle beni işaret ederken aynı anda Patro da "Yalan söylüyor" dedi.

Akıl hocalarıma ters ters baktım.

Klik. Kharon silahlarından birinin emniyetini kapattı. Bir fişek yerleştirirken namluda "WSDL" yazısı parladı. Sonra manşetinin kollarını sıvadı.

BOOM.

Koridorda dumanlar yükseliyor, tuz ve yağmurun hafif kokuları bir yaz fırtınasından sonra olduğu gibi kalıyordu.

Sıçrayarak uzaklaştı.

Patro iç çekti. "Gösteriyi izleyebiliriz." Güvertemi işaret etti ve üçümüz oraya yürüyüp evin arkasındaki yeşilliklere gözlerimizi diktik.

Uzun dakikalar geçti ve hiçbir şey olmadı.

"Belki de onları bulamamıştır?" Umutla söyledim.

Patro aptalmışım gibi başını salladı. "Onları bulacak, tamam mı? Bu Kharon. Avcı olarak bilinmesinin bir sebebi var."

"Karen'ı bu kadar özel yapan ne?" Huysuzca mırıldandım.

Patro kaşlarını kaldırdı. "Ben olsam yüzüne karşı öyle demezdim. Kendini kaybedecek ve bu hiç hoş olmayacak."

Artık çok geç. Ayrıca, yeni haber, zaten değil.

"Şirketiniz için neden WSDL?" Konuyu değiştirdim ve iki akıl hocamın arasını işaret ettim. "Neden lakap olarak *W* ve *S*'yi seçtiniz?"

Patro şaşkınlıkla başını eğdi. "Biz yapmadık." Dövmeli parmak eklemlerini kaldırdı, sonra da Achilles'in solmakta olan dövmesini işaret etti. "Ölüm ve *yalanlar-DL-* bunlar bizi temsil eden iki harf."

Achilles bir ifade takınırken ağzının ızgaraları kaydı ve içimden bir ses bunun sevgi ve mutluluk dolu bir gülümseme olmadığını söyledi. Kızıl gözleri gururla parlıyordu, sanki kendisine ölüm denmesinden *gurur* duyuyormuş gibiydi.

Achilles'den gizlice uzaklaştım. O da
yaklaştı.

Gergin bir çığlığı yutarak (histeri bir yaşam tarzıydı), "Peki *W* ve *S* ne anlama geliyor?" diye sordum.

Hâlâ Savaş ve Seks mi, yoksa başka bir şey mi? Boğucu ve Tuhaf mı?

Patro cevap vermedi çünkü silah sesleri yüksek sesle
yankılanıyordu. Sıçrama.

İki kameraman sanki fırlatılmış gibi birkaç metre ötedeki denize çarptı. Sığ suda ayağa kalkmak için çırpındılar ve debelendiler.

Kharon peşlerinden içeri girdi.

"Başka kim," diye bağırdı, "bu yeri biliyor?" Bir eliyle silahı kafalarına doğrulttu. Diğer eliyle de kılıfından hınzır hançerini çıkardı.

Spartalı kovalayıcılar hayatları için yalvarırcasına gevezelik edip ağladılar ve çılgınca sağa sola sıçradılar.

Kharon bıçağı adamlardan birinin bacağına sapladı -kulak tırmalayan bir çığlık yankılandı- sonra eğildi ve duyamayacağımız kadar alçak sesle bir şeyler söyledi.

Çığlıklar daha da yükseldi.

Koruyucu anne çığlık atıyor.

Bileklerimi ovuşturarak gözlerimi kapattım ve burnumdan kabaca nefes aldım.

Pop. Pop.

Sessizlik.

Ölmüşlerdi.

Achilles yavaşça alkışladı.

Zamanı değil.

"Ne dediler?" Patro sordu.

"Yalnız başlarına keşif yapıyorlarmış ve şansları yaver gitmiş," diye cevapladı Kharon sakince, suyun içinden bize doğru ilerlerken. "Teknelerinin adanın diğer tarafında park halinde olduğunu söylediler. Onu bulacağım ve ondan kurtulacağım."

"Onları sorgulayabilirdim," dedi Patro. "Bilirsiniz, tüm o bıçaklamalar olmadan."

Kharon homurdandı. "Bunun neresi eğlenceli olabilir ki?" Sanki az önce fotoğrafımı çektiği için soğukkanlılıkla *öldürdüğü* iki adamdan değil de hava durumundan bahsediyormuş gibi rahatça konuşuyordu.

Üç adam da güldü.

Kendimi üç katilden ayırmaya çalışarak bir adım geri attım.

Kharon bir adım daha yaklaştı. Beyaz bluzu kanlar içindeydi ve siyah saçları dağınık bir şekilde gözlerine dökülüyordu.

Baktığımı gördü ve dişleriyle gülümsedi, sonra kanlı hançerinin düz kenarını yavaşça yaladı (*bu hijyenik olamaz*). Buzul mavisi gözleri çılgınca parlıyordu.

"Ah evet," diye iç geçirdi Nyx boynumda. "Sadık bir aşık olurdu."

Şeytan çıkarma ayinine ihtiyacı vardı.

Kharon bana doğru bir adım

attı. Ben bir adım daha geri

attım.

"Korktun mu, küçük kız?" Silahlarını yeniden kılıfına soktu, güçlü kalçaları esnedi. "Yoksa dünyamız senin hassas kadın duyarlılığın için fazla mı korkutucu?" Komik bir şey söylemiş gibi güldü. "Bana numara yapmana gerek yok. Ne olduğunu *biliyorum*."

Dehşetle ürperdim. *Bir canavar yanlışlıkla sizin de canavar olduğunuzu düşünürse ne yaparsınız?*

Patro yüksek sesle kıkırdadı ve Akhilleus'un gözleri de bunu komik bulmuş gibi kırıştı.

Bileğimi tuttum.

Neon yeşili ışıklar yanıp sönüyor - elektriğin titrek uğultusu - topraktaki bir çiviye bağlı eski bir metal çatı halatı.

Uzun bir an geçti.

Şeytan ellerimi koruyucu bir şekilde tuttuğum yere baktı ve keskin çenesini sıktı.

Sonra döndü ve yürüyüşünde hafif bir aksama ile uzaklaştı.

Sakatlandı mı?

BOOM.

Kharon bir duman dalgası içinde kayboldu, muhtemelen ölü adamların teknesini aramaya ya da eğlence olsun diye cinayet işlemeye gitmişti. Bugünlerde bunu asla bilemezsiniz.

"Baba, Nero," diye seslendi Patro ve yüzen bedenleri işaret etti. "Akşam yemeği."

Hayvanlar suyun içinde koşuşturdu.

Arkamı döndüm ve uyuşuk bir şekilde eve geri döndüm, titreyen parmaklarımla duşun sesini kaynama derecesine getirdim ve spreyin altına oturdum. Gözlerimden yaşlar süzüldü.

Parmaklarım budandığında ve anılar artık ruhumu parçalamadığında, yatağa geri süründüm.

Radyoda klasik müzik çalarken saatlerce yemek yiyerek uyanık kaldım. Cırcır böcekleri ve kurbağa sesleri.

Gıcırdama sesi tekrar başladığında -bu sefer dışarıdan geliyordu- kalbim paranoyayla çarparak etrafıma bakındım.

Ay ışığı odanın geri kalanını aydınlatmasına rağmen, odamın köşesindeki şezlong tamamen gölgelerle kaplıydı. *Hareket mi etti*?

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Gözlerimi kırpmadan ona bakarken uzun saniyeler geçti.

Hiçbir şey olmadı.

Yine kaybediyorsun. Sadece mobilya. Düşüncelerini sakinleştir.

Gıcırdama sesi daha da arttı ve bu çok açıktı. Dışarıda bir şey vardı.

Yastığımın altında horlayan Nyx'i itip kakmamak için temkinli hareket ederek köşeden uzaklaştım ve omuzlarıma sardığım battaniyeyle açık güverte kapısından parmak uçlarımla çıktım.

Su kayalara huzurla vuruyordu ve ay parlayan gümüş bir hilaldi.

Arkamda bir orkestra hafifçe çalıyordu.

Birkaç pencere aşağıda, benimkine benzer bir güvertede, gece boyunca hareket eden figürler vardı.

Gözlerimi kısarak gölgelerin arasından baktım.

Karanlık figürlerden biri bir sandalyede oturuyordu, diğeri ise yerde miydi? Sandalye geriye doğru sallandı ve bir gıcırtıyla parmaklığa çarptı. Ses buydu.

Alçak bir gırtlak iniltisi yankılandı.

Ağır erkeksi pantolonlar yumuşak müzikle harmanlandı.

Gözlerim yavaşça düşük ışığa alıştı. Sandalyedeki adamın ağzı yüzüne sarılmıştı ve elleri dalgalı saçlarına gömülmüştü.

Aşil, Patro'nun yüzünü kucağına yasladı.

Afrodit'in oğlu Savaşın Oğlu'nun önünde diz çökmüştü.

Kalçalar sandalyeden kalktı, gıcırtılar arttı ve homurtular sertleşti. Daha hızlı. Yüksek bir emme sesi duyuldu.

Kaburgalarımdan aşağı ter damlıyordu.

Tuzlu deniz esintisi duyularımı

doldurdu. Titredim.

Aşil, Patro'nun başını sertçe geriye çekti, kalçalarını yukarı kaldırdı, böylece erkekliği gölgeler arasında belirginleşti ve sonra boşaldı.

Patro nefes nefese kaldı. "Siktir," diye fısıldadı, her zamanki pürüzsüz sesi hışırtılıydı. Yanaklarından sıvı damlıyordu.

Kızmasını bekledim.

Bu kadar saygısızca davranıldığı için bir şeyler yapmak.

"Kahretsin, seni seviyorum," diye fısıldadı Patro, sesi duygularla dolup taşıyordu. "Hem de çok." Dudaklarını yaladı, sonra yüzünü iri adamın kucağına gömdü.

Achilles ona baktı -göğsü kabarmıştı- ve Achilles Patro'nun saçlarıyla oynarken Patro'nun başını çok değerliymiş gibi kucakladı. Patro'nun yüzünü nazikçe silmek için gömleğinin altını kullandı.

"Seni daha çok seviyorum," diye yavaşça imzaladı.

Hareketleri nazik ve hassastı, onun çılgınca itişiyle sert bir tezat oluşturuyordu.

İkisinde yürek parçalayıcı bir şey vardı. İnanılmaz derecede samimi bir şey.

Patro hayranlıkla Akhilleus'a baktı.

İri adam ona doğru eğildi ve yanağını alnına dayadı, sanki ona bir öpücük vermek istiyormuş gibiydi.

"Seni çok seviyorum," diye tekrarladı Patro boğuk bir sesle, kolları diğer adamın beline dolanmıştı.

Aşil onun başını okşadı ve saçlarıyla oynadı.

Sessizce odama geri döndüm, az önce gördüklerimi anlamaya çalışırken göğsüm kabarıyor, midem bulanıyordu.

Kollarımı iki yana açarak yüzüstü yatağa uzandım.

Yumuşak bir müzik hafif bir uğultuyla üzerime çöktü.

"Nyx, sanırım ne demek istediğini anladım," diye fısıldadım yorganın altına. "Şiddetin romantik olması ve bağlılık hakkında."

Yanıt gelmedi.

Nyx huzur içinde uyudu.

Bu ifadenin bana musallat olacağını çok az biliyordum.

Tahmin bile edemeyeceğim şekilde.

O gece rüyamda ayak bileğime dolanmış bir el, birbirlerine fısıldayan iki iskelet canavar ve karanlık vaatler gördüm. Arka planda Charlie karton bir kutunun içinde titriyor ve eve dönmem için bana yalvarıyordu.

Hıçkırarak uyandım.

Bölüm 17

The Menagerie

ALEXIS

"Unutmayın, bir hayvan size yaklaşmadıkça ona yaklaşmayın," dedi General Cleandro, dağın derinliklerinde kalan yedi kişiyi dolambaçlı kaya merdivenlerinden aşağı indirirken. "Hayvanat bahçesinde kendilerini tehdit altında hissederlerse sizi *parçalayacak* kadim hayvanlar var."

Tanrı'ya şükür.

Biri beni cimriliğimden kurtarana kadar tüm hayvanlara yaklaş.

General Cleandro karanlık salona doğru daha hızlı yürüdü. "Bunlar normal hayvanlar değil," dedi uğursuzca. "Yaratık soyundan gelen, özenle yetiştirilmiş yırtıcılar ama ... sadece hissedebilen varlıklarla uzaktan akraba olmaları ... zekâya sahip oldukları anlamına gelmez."

Yani hayvanlar aptal ama güçlüydü.

Çoğu Spartalı gibi konuşuyorlar.

General sıkışık tünelde bizi kaybetmeye çalışıyormuş gibi hızını artırdı, eğer onu takip etmeye çalışan aptallardan biri olmasaydım bu komik olurdu.

"Eğer bir hayvan size saldırırsa," dedi uğursuzca, "kendinizi savunma veya intikam alma hakkına sahipsiniz, ancak başka hiç kimse müdahale edemez."

Bu endişe verici.

Spartan Savaş Akademisi'ne döneli yaklaşık bir buçuk hafta olmuştu ve şaşırtıcı bir şekilde yaşama isteğim kalmamıştı.

Saatlerce süren dersler beynimi eritmişti. Drex'e özel ders verdiğim için molalarda uyuyamamak da yardımcı olmadı.

Yiyecek, su, temiz hava ve temel insan (Sparta?) haklarının eksikliği ideal değildi.

Tek tuvaletin paslı olması ve bu sabah kıçımın yanağını ona sürtmüş olmam bardağı taşıran son damla oldu.

Evet, Korfu'da olumlu düşünmeye ve daha iyi yaşamaya karar verdiğim bir an yaşamıştım. Ne yazık ki pes eden biriydim ve çoktan vazgeçmiştim.

Gerçeği kabul etmiştim*, iyi yaşamak için yaratılmamıştım.*

Şimdi bitkin bir halde tökezleyerek ilerliyordum, dişlerim takırdıyor, çıplak ayaklarım ham tabanlarımda açılan kesiklerle gıcırdıyordu.

Birinin midesi yüksek sesle guruldadı ve çaresizlik iniltisi yankılandı. Son zamanlarda diğer inisiyeler giderek daha fazla açlıktan şikâyet etmeye başlamışlardı.

Sinir bozucuydu.

Bu konuda ne kadar çok konuşursanız, o kadar kötü hissettirdiğini bilmiyorlar mı?

İçimi kemiren açlığı aklımdan çıkardım ve takılmamaya odaklandım.

Dar patika kararmıştı ve neredeyse zifiri karanlıktı. Sarkıtlar alçaktan sarkıyor ve kaya tavandan su damlatıyordu.

Drex arkamdan yürüdü ve tünel biraz daha daralırsa sıkışıp kalacağımızı mırıldandı - *bunun için dua ediyorum*.

Her şey Augustus'un D ve P derslerinden birini daha dinlemekten daha iyiydi.

Görünüşe göre, (başımın üstünde parlayan var olmayan bir ışık kaynağından gelen) bir huzur duygusu üzerime yerleşene kadar zihnimi temizlemek benim güçlü yanlarımdan biri değildi.

Sanırım o kadar da mükemmel değilim.

General Cleandro aniden durdu ve birbirimize çarptığımız için omuzlarımız sarsıldı.

"Herkes sessiz olsun," diye fısıldadı general sertçe. "Yüksek ses çıkarırsanız hayvanat bahçesinin içinde sizi parçalayarak öldürecek bir canavar var."

Tanrı'ya şükür.

Koridorun taş duvarına gizlenmiş ağır bronz bir kapıyı iterek açtı.

"Buradan sonra tek başınasın," dedi. "Koruyucuları olan Spartalıların girmesine izin verilmiyor. Tam üç saat sonra sizi dışarı çıkarmak için kapıyı açacağım. İyi şanslar."

Kimse kımıldamadı.

Adil olmak gerekirse, sadece bir aptal gönüllü olarak içeri girer.

General sert bir sesle, "Hemen kıçınızı kaldırın," diye fısıldadı. "Yoksa aletleriniz düşene kadar devreyi çalıştırırsınız."

Dudaklarımı büzdüm. Peki bu vajinayı da etkiler miydi yoksa sadece-

General tuniğimin önünü tuttu, beni yerden kaldırdı ve içeri fırlattı.

Bu onun favorisi olduğum anlamına mı geliyor?

Kulaklarım çınlayarak uzun bir süre ılık çimenlerin üzerinde uzandım.

Parlak ışık yanıyor, yapraklar hışırdıyor ve yukarıda kuşlar cıvıldıyordu.

Kocaman gözlerle, ağzım açık bir şekilde doğruldum.

Çiçekli ağaçlardan oluşan bir ormandaki patikada uzanıyordum.

U z a k t a , yemyeşil tepeler ve ışıl ışıl mavi bir göl vardı.

Dağın tepesinde dev bir delik vardı ve güneş ışığı buradan içeri akıyordu.

Doğa dağın *içindeydi*.

Büyüleyiciydi.

Uzun mor kuyruklu ve başlarında sarı puflar olan kuşlar, hoş havada tembelce dönüyorlardı. Kırmızı maymuna benzeyen yaratıklar pembe kaplı ağaç dallarının tepesinde yarışırken birbirlerine kükrüyorlardı.

Göl parıldıyordu ve garip boynuzları olan geyik benzeri yaratıklar kıyılarında otluyordu. Dokunaçları ve gagası olan bir yaratık sürünerek sudan çıktı ve uzun otların arasında kayboldu.

İnisiyeler içeri girdi ve başları geriye eğik ve ağızları açık bir şekilde her yöne doğru dolaştılar.

Cehennemin ortasında bir cennet.

Kendimi Havva gibi hissederek gülümsedim ve ayağa kalktım. Sağ tarafımda tüylerimi diken diken eden bir hırıltı duydum.

Dondum kaldım.

Ön kolum kadar uzun dişleri olan şık, turuncu, çita benzeri bir yaratık yere çömeldi ve hırladı, kasları gerilmişti, saldırmaya hazırdı.

Etrafıma bakındım, sadece ikimiz vardık.

"Cici kedicik," diye fısıldadım.

Pençelerinden hançere benzer tırnaklar fırladı ve şiddetle

saldırdı. "Kötü kedi mi?"

Kötü dişlerini üç kez şaklattı, sonra döndü ve ormana doğru koşmaya başladı.

"Vay canına," diye tısladı Nyx boynuma. "O kedi senden gerçekten nefret ediyordu." Sıçrayarak kalbimi tuttum. "Ya da belki sana hırlıyordu."

"Lütfen," diye alay etti Nyx, sanki bu fikir çok mantıksızmış gibi. "Sana kaybolmanı yoksa omurganı yiyeceğini söylemeden önce bana saygıyla başını salladı."

"Bekle" -gözlerimi kıstım- "çita dilini konuşabiliyor musun?"

"Hayır, doğaçlama konuşuyorum."

Gözlerimi devirerek onu çektim. "Tamam, muhtemelen senin zehirli benliğin tarafından tehdit edildi, o yüzden üzerimden kalk ve etrafta sürün. Özgür ol, kuşum."

Nyx'i havaya fırlatmaya çalıştım ama kolumu bir mengene gibi sardı.

"Ah, bu acıttı." İnisiyelerin geri kalanının görünmez düşmanımla dövüşmemi izlemek zorunda kalmamaları için keşfe çıkmış olmalarına şükrederek bağırdım.

"Beni sıradan bir güvercin gibi havaya fırlatacak olman duygularımı incitti," diye tısladı Nyx, bırakmayı reddederken.

Homurdanarak diğer elimle onu ön kolumdan çıkarmaya çalıştım.

"Birkaç saat sonra burada buluşalım," diye makul bir öneride bulundum. Yetişkin.

Elim morarana kadar sıktı. Sırt üstü uzandım ve iki ayağımı da kullandım.

"İyi," diye tısladı ve ölümcül tutuşunu gevşetti. "Belli ki bana saygı duymuyorsun. Ben gidip bir tavşanı parçalayacağım."

Sürünerek uzaklaştı, uzun otlar görünmez bedeninin etrafından ayrıldı.

"Bana gaz vermeye çalışma," diye fısıldayarak arkasından bağırdım.

"Bana sanki istediğin zaman binebileceğin bir at. Ayrıca, güzel tavşanları rahat bırak."

"Eminim o çita canavarının bir arkadaşa ihtiyacı vardır," diye karşılık verdi Nyx. "Obez bir sümüklüböceğe benziyorsun."

"Saçların yağlı ve kıvırcık."

Nefesim kesildi ve gür at kuyruğumu tuttum. Oraya gitmemişti. Duş almamıza izin vermediklerini biliyordu.

Gözlerimi kısarak, yöneldiği ağacı işaret ettim. "Dinle beni, sen-"

"Uh?" Drex sordu. "Bir ağaçla mı tartışıyorsun?"

Döndüm ve parmağımı yere koydum.

"Hayır mı?"

Drex yüzünü buruşturdu. "Anlıyorum. Burası insanı gerçekten de" - parmağını kulağının yanında yuvarladı- "kaybettirebilir." Minyatür bir at (dişleri olan) dörtnala geçti. "Sonra konuşuruz." Peşinden koştu.

İçimi çekerek patikadan aşağı doğru yürüdüm ve sevimli, pofuduk bir hayvanın gelip beni sevmesini bekledim.

Bir rakun fena olmazdı.

Büyük bir köpek de güzel olabilir.

Parlayan mor gözleri ve uzun gümüş kuyruğu olan bir şahin (hükümet gözetleme dronu) bir ağacın tepesine tünedi ve öfkeyle bana doğru çığlık attı.

Sonra benim boyumdan daha geniş olan kanatlarını açtı ve uçup gitti. *Robot tasarımı gerçekten kontrolden çıkıyor*.

Ormanda yürürken, her türden (sözde) kuş başlarını öfkeyle salladı, sonra uçtu.

Görünüşe göre, bir prensesin tam tersiydim - yaratıklar benden kesinlikle nefret ediyordu.

Güzelmiş.

Hiç de üzücü değil.

Kanatlı bir geyik ağaçlarla çevrili patikada durmuş, bir çalının üzerindeki meyveleri yiyordu. Pembe gözleri parladı ve bir bulanıklık içinde hızla uzaklaştı. *İki kere mi baktı*?

Tuhaf davranışlar ormanda yürürken de devam etti.

Ne zaman barışçıl hayvanlarla takılan başka bir inisiyeye rastlasam, aynı hayvanlar beni görüp paniğe kapılıyor ve kaçmak için her yöne koşuyorlardı.

Bir saat boyunca Doğa Ana'nın paryası olduktan sonra, gölün kenarındaki kısa çimlerin üzerine yığıldım.

Nero ve Poppae'nin sahipleri benden nefret ettiği için benden nefret ettiklerini sanıyordum. Şimdi o kadar emin değildim.

Sebebi benmişim gibi hissettim.

On metrelik dikenleri olan bir timsah (T. rex?) paytak paytak kıyıya çıkarken su sıçradı, beni gördü, arkasını döndü ve çılgınca yüzerek uzaklaştı.

Nem gözlerimi yaktı.

Hayvanlar neden bana korkunç bir canavarmışım gibi davranıyor?

Görünüşe göre sevilmesi zor biriymişim.

Mor arılar vızıldadı ve neon mavisi kelebekler uçuştu.

"Benim koruyucum olmak ister misin?" Yuvarlak gövdesini zar zor havada tutabilen tıknaz bir arıya acınası bir şekilde fısıldadım.

Denemekten vazgeçti ve spiral çizerek yere düştü.

İlişkilendirilebilir.

Burnumun ucuna bir kelebek kondu ve güzel pembe işaretleri ve uzun kıskaçları olan yuvarlak bir böcek elimin üstüne yerleşti.

En azından böcekler beni seviyor.

Böcek beni ısırdı. Sertti.

Bir elimi ağzıma kapattım, çığlıklar yankılanıyordu, doğruldum ve generalin bizi uyardığı canavarı tetiklediğimden endişelenerek çılgınca etrafıma bakındım.

Bir sessizlik oldu, sonra tüyler ürpertici bir hırıltı.

Kalbim yerinden fırladı.

Harika, Alexis, şimdi başardın. Hem sevilmiyorsun hem de ölüsün.

"Nyx," diye fısıldadım. "Özür dilerim. Sümüklüböcek gibi görünmüyorsun, sadece yemek yediğinde karnın kocaman oluyor. Seni seviyorum ve umarım harika bir hayat yaşarsın."

Tehlikeli ses daha da yaklaştı ve nehrin uzak kıyısına tünemiş kuşlar havalandı.

Donup kalmıştım.

Sağımda uzun otlar hışırdadı ve gözlerimi

kıstım. Panik boğazımı doldurdu.

Küçük beyaz bir köpek, sarkık kulaklarını dikmiş, sapların arasında savunmasız bir şekilde oturuyordu. *Canavar seni yakalamadan kaç küçük adam*.

Minik yaratık ağzını açtı, ağzına göre çok büyük olan keskin dişleri parladı ve vahşi bir hırıltı çıkardı. *Boş ver, canavar olan sensin*.

Rahatlayarak yere yığıldım.

Gözleri kısıldı ve yere çömeldi.

"Buraya gel. . sen . .. şey?" Zavallı yaratığı üzmek istemediğim için fısıltıyla seslendim.

Hayvanat bahçesindeki diğer hayvanlar kendilerine has özelliklerini şık ve etkileyici bir şekilde sergilerken, bu -köpek- zor zamanlar geçirmiş gibi görünüyordu.

Yakın zamanda ben de böyle bir süreçten geçtiğim için yargılamamaya çalıştım.

Omuzlarından ve poposundan şekilsiz beyaz kürk öbekleri çıkıyordu ve aşırı büyümüş dişleri ağzının kenarlarına batıyordu. Patileri küçücük bedenine göre on beden büyük görünüyordu.

Neredeyse bir köpek yavrusuna benziyordu - eğer gözlerinizi kısar ve sivri dişlerini, kürkünün çıkıntılarını, parlayan mor gözlerini ve korkunç hırıltısını görmezden gelirseniz.

"Adın ne senin?" Fısıldadım.

Biçimsiz dişlerini bitkilere geçirdi ve şiddetle salladı. "O karahindibayı öldürerek iyi iş çıkardın."

Saf avcılık hünerini sergileyerek, masum bir çiçeğin üzerine atladı ve vahşice ısırdı.

Bulanık beyaz tohumlar bir bulutun içinde yüzüyordu. Elimi uzatarak ilerledim.

Bir adım geri çekildi ve alçak bir uyarı hırıltısı çıkardı.

Zarar vermek istemediğimi göstermek için ellerimi havaya kaldırarak tekrar yere uzandım. Bir tehdit olmadığımdan memnun olan köpek yavrusu avlanmaya (parçalamaya) devam etti bitki popülasyonu.

Birkaç saniyede bir, mor gözler sanki hareket etmediğimden emin olmak istercesine bana doğru bakıyordu.

Uzun dakikalar geçti ve etrafımdan ayrılmadı. Bir noktada sırt üstü yuvarlandı. Bir erkek köpek yavrusuydu.

"Sana Fluffy Jr. diyeceğim," dedim ona.

Ya kendini başka bir şey olarak tanımlıyordu ya da bu isimden nefret ediyordu, çünkü yaklaştı ve kustu. Çoğunlukla dallardan oluşması endişe verici görünüyordu.

Yavaşça ayağa kalktım.

Fluffy Jr. eğildi ve bana doğru hırladı, ama kafası çimenlerden ya da ayak bileklerimden kurtulamadığı için etkisi bozuldu. Onu alt edebileceğimden yüzde elli emindim.

Biçimsiz vücudunu kıpırdattı ve ayaklarıma kapandı (*tamam, yüzde 49*).

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum ve kustuğu dal parçalarını işaret ettim. "Bunu kendine sen yaptın."

Eğildi. Ben uzaklaştım.

"Aman Tanrım." Ormana girdiğimde geri döndüm. "Beni mi avlıyorsun?"

Fluffy Jr.'ın kulakları öne düştü ve kıpırdamadan bana baktı. Mor gözleri ışıl ışıl parlıyordu.

Hırlamaya devam etti.

"Çok akıllı ve güçlüsün," diye övdüm, çünkü herkesin olumlu pekiştirilmeye ihtiyacı vardır, yürümeye devam ederken (salyangoz hızında ilerliyordu çünkü durup durup yapraklarla dikkati dağılıyordu).

Ormanın içinden geçerken, diğer inisiyelerin çoğu ağaçların arasına yayılmış, hayvanlarla fısıldaşıyorlardı.

Titus gözlerini bana dikti ama kaşımı kaldırdığımda başka tarafa baktı. Geçen haftaki kütüphane tartışmasından beri sakinleşmişti.

Tek yapmam gerekenin onun kasığına (kasıklarına, sonra da yüzüne) diz atmak olduğunu bilseydim, bunu yıllar önce yapardım.

"Sanırım kuşlar beni gerçekten seviyor," dedi Drex, sarmaşıklarla kaplı bir kütüğün üzerinde otururken ona rastladığımda. Uzun gümüş pençeleri olan altın bir tukan başının üzerindeki bir dalda oturmuş, güzel bir şarkı söylüyordu.

"Peki ya sen?" diye sordu.

"Oh." Fluffy Jr'ın bir kelebeği yakalamaya çalıştığı (başaramadığı) arkamı işaret ettim. "Bu yavru köpek beni takip ediyor."

Drex iki kez baktı. "Bunun bir köpek yavrusu olduğuna emin misin? Tüylerinin nesi var ve neden bu kadar hantal?"

Tanrı korusun, kıyamet sırasında birileri *biraz* farklı inşa edilebilirdi.

Bugünlerde herkes bir eleştirmendi.

Karanlık zamanlarda yaşadık.

"Onun duygularını incitme," dedim. "O sadece ... benzersiz biri."

Tukan şarkı söylemeyi bıraktı ve çığlık atmaya başladı, bu da benim hayatımın bir metaforu gibiydi.

"Seninle sonra konuşuruz," diye fısıldadım Drex'e. Kuş (robot) bağını bozmamak için yavaşça geri çekilirken.

Kapıya yakın bir yerde orman seyrelmişti ve görünüşe göre korkunç varlığımla rahatsız edebileceğim hiçbir hayvan yoktu.

Fluffy Jr. hala beni takip ediyordu, bu sefer ağzında bir dal vardı. (Dalın ucundan tutuyordu ve yarısı boğazına kaçmış, onu boğuyor gibi görünüyordu).

"Nyx?" Fısıldadım. "Neredesin? Her şeyi geri alıyorum."

"O şeyi ısırmamı ve acısına son vermemi ister misin?" diye sordu vücudumda kayarak bir eşarp gibi yerleşirken.

Sırıtarak onun sıcak pullarını okşadım. Hayvanlar aleminin geri kalanı tarafından küçümsenmek, en iyi arkadaşıma karşı yeni bir sevgi duymamı sağlamıştı.

"Hayır, onu ısırma, o Fluffy Jr." diye açıkladım.

"Tanrım, çocuk," diye tısladı. "Adını sen koydun. Şuna bak, bu bir iğrençlik."

İkimiz de baktık.

Fluffy Jr. çubukla öğürdü, sonra tükürdü ve toprak parçalarını yemeye başladı. Agresifçe.

İzlemesi zordu.

"Kürkü biraz garip bir şekilde uzamış." Yüzümü buruşturdum. "Ama ben kimim ki başkasının görünüşünü yargılayayım? Görünüşe göre benim de kıvırcık saçlarım var."

Nyx tısladı, "Sorunlarınız çözülebilir. O şeyi hiçbir şey düzeltemez."

"Onun adı Fluffy Jr." Gözlerimi devirdim. "Ve o bir köpek, bir yavru sanırım. Belki de?"

Nyx boynuma sıkıca sarıldı. "Eğer o şeyle bağ kurarsan . . . onu öldürürüm."

"Ona bağlanmayacağım," diye mırıldandım ve bir taşı tekmeledim. "Ama diğer tüm hayvanlar benden nefret ediyor."

"Her gün buna bakmak zorunda kalmaktansa yalnız kalmak daha iyidir." Nyx ürperdi.

"Bence sevimli biri," dedim huysuzca.

"Öyle değil." Nyx'in dili yanağımı okşadı ve tısladı, "Ayrıca, muhtemelen garip, depresif hormonlarınla hayvanları korkutmuşsundur. Ölüm hakkında daha az düşünmeye çalış, hayvanlar bunu hissedebilir."

Karşıt görüşüm yoktu.

Bronz kapı hızla açıldı. "Gitme zamanı," diye seslendi General Cleandro karanlık salondan.

Uzaklarda, gölün ötesinde, tüyleri diken diken eden bir kükreme yankılandı. Bu sesi ancak devasa bir yaratık çıkarabilirdi.

İnisiyeler aceleyle yanlarından geçip
gittiler. Fluffy Jr. inledi.

Kalbim kırıldı.

"Bir dahaki sefere seni buradan çıkaracağım," diye söz verdim. "O zamana kadar ortada sopa taşımaya çalış." Bir sopa aldım ve nasıl düzgün tutulacağını göstermek için ısırdım, sonra ona fırlattım ve kapıya doğru koştum.

Arkama baktığımda dal yüzüne çarptı ve yere düştü.

Kapı kapanmadan hemen önce, ucu bir hançer gibi dışarı çıkacak şekilde boğazının yarısına kadar sokulmuştu.

Denedim.

Şok edici bir şekilde (kimsenin tahmin edemeyeceği bir şekilde) General Cleandro bizi darağacına geri götürdü.

Sınıftaki işkence saatleri devam etti.

Kelebekleri özledim.

Pine tahtaya kesirler çizdi; Augustus bize bir meditasyonda rehberlik etti; Pine tahtaya sığmayacak kadar uzun denklemler yazarken grafiklerin etiği hakkında saçmaladı; Augustus bize Latince olarak bilinçli görünen ama kaya gibi aptal olan korkunç Cyclopes yaratıklarını anlattı (tüm bu süre boyunca bana ters ters baktı).

Benim bir Tepegöz kadar zeki olduğumu mu ima ediyor?

Mumlar damlıyordu. Duman alçak taş tavanda puslu bir şekilde asılı duruyordu.

Klasik melodiler çalıyor ve nemli soğuktan dişler gıcırdıyordu.

Dünya siyah, kırmızı ve grinin tonlarından başka bir şey değildi. Pencereler olmadan, zaman yoktu. Sadece sefalet vardı.

Belirsiz bir süre sonra General Cleandro kucağımıza kağıt paketlerini bırakırken, "İşte testleriniz," dedi.

Oda tekrar odak noktasına geldi.

Botlar kayalara sürtündü ve general onu tekmelediğinde Leo inledi. "Kambur durmayı bırak. Dik otur ve şu lanet sınava gir."

Bir şahin uyarı için çığlık attı.

Dronlar bizi gözetlemeyi bırakacak mı?

Kalem garip bir şekilde elimdeydi, kolum titriyordu, uzun Thagorean denklemine başladım. Birden fazla sayfaya yayılmıştı. Her seferinde bir sayı, onu çözdüm.

Kalıp, tekrar, sakinleştiriciydi. "PENS DOWN."

Kucağıma bir paket daha kondu. Beynimi Latinceye çevirmek uzun dakikalarımı aldı, sonra Tepegözler ve sınırlı zekaları hakkında bir makale karaladım.

"ZAMAN DOLDU."

General Cleandro testini alırken "yanlışlıkla" onu tekmelediğinde Maximum ön sırada homurdandı.

General bana ulaştığında irkildim ve bekledim.

Homurdandı, testimi alırken okunamayan bir ifadeyle bana baktı, sonra arka sıraya geçti.

Alessander, Titus ve Leo tekme tokat dövüldü.

Bana karşı bu kadar iyi olduğun için teşekkür ederim Tanrım. Ne yaptığını görüyorum. Şükürler olsun.

Ne yazık ki, doğru düzgün kutlama yapamayacak (bir şey hissedemeyecek) kadar yorgundum.

"Herkes lütfen dikkatini versin." Profesör Augustus sınıfın önünde durdu. Bana sert bir kaş çatmayla baktı, sonra sınıfın geri kalanına hoş bir şekilde baktı.

Tersine kayırmacılığa ne diyorlar? Bekle, bu zorbalık değil mi? Buralarda insan kaynakları var mı? Onu rapor etmeliyim.

Augustus'un burnuna tünemiş şık siyah gözlükler, yara iziyle bir şekilde tezat oluşturarak onu *daha* medeniyetsiz gösteriyordu.

"Hepiniz," dedi, "materyal için iyi bir yetenek gösterdiniz, bu yüzden kimse performansından dolayı cezalandırılmayacak."

Durakladı.

"Bununla birlikte, sürekli olarak alt sıralarda yer alıyorsanız, bahara kadar dayanmak istiyorsanız daha çok çalışmanız gerekir. İşte sıranız: İlk olarak, Alexis Hert. İkinci, Cassius Hermes. Üçüncü, Alessander Poseidon. Dördüncü, Drex Chen. Beşinci, Maksimum Hera. Altıncı, Leo Apollo. Yedinci, Titus Dionysus."

Bir kez en son gol atan kişiyi öldürmemeye karar verdiklerinde - bu acımasız dünyada adalet kalmadı.

Drex dirseğiyle beni dürttü ve sırıttı. Ona baş parmağımla onay işareti yapmaya çalıştım ama ellerim işbirliği yapmadı, ben de bükülmüş, titreyen üç parmağımı kaldırdım.

İkimiz de yüzümüzü buruşturduk.

Augustus, Drex'in dirseğiyle bana dokunduğu yere kaşlarını çatarak, "Akşam karanlığına kadar hepinizin çalışmak için iki saati var," diye tersledi.

"Bildiğiniz gibi," diye devam etti, "buraya kadar hayatta k a l m a n ı n ödülü olarak Sparta'nın sunduklarının tadına bakıyorsunuz. Dolomit Kolezyumu'nda her ay bir sempozyum düzenleniyor. Biz de bu akşam sizin çalışma seansınızdan sonra katılacağız."

Orada yemek olacağını söylememişler miydi? Çok şükür. Boş mideme acıyla kramplar girerken gözlerim rahatlama yaşlarıyla doldu.

Oda heyecan dolu fısıltılarla çalkalandı.

"SESSİZLİK," diye kükredi General Cleandro.

Bir iğne düşse duyarsınız.

Augustus kara gözlerini bana dikti, sonra da odanın geri kalanına

gülümsedi. "Yarın sabah şafak vakti bu akademiye döneceksiniz. O zaman akıl hocalarınızı görmeden önce sadece bir gün daha ders alacaksınız."

Omuzlar çöktü.

"Ama şafağa kadar geri dönmezsen," diye uyardı Augustus, "o zaman bir sığınmacı olarak kabul edileceksin ve seni şahsen yakalayıp ortadan kaldırma emri aldım."

İşler çabuk kızıştı. Ayrıca

cezbedici.

İkinci seçeneği mi seçmeliyim?

"Pekâlâ. Herkese iyi çalışmalar." Ellerini çırptı. "Gidin çalışın."

İnleyerek, kemikler gıcırdayarak ve eklemler patlayarak, yedimiz yavaşça ayağa kalktık.

Yerçekimi zalim bir metresmiş.

General Cleandro tuvaleti kullanmakla ilgili bir şeyler mırıldanarak odadan çıktı. Tam olarak emin değildim ve açıkçası bilmek de istemiyordum.

"Alexis sınıfta kal," diye seslendi Augustus, yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. "Seninle biraz konuşmak istiyorum."

Gözlerimi kapattım ve bir hayal kırıklığı çığlığını yuttum. Kütüphanenin sıcaklığı çok yakındı.

Harika, beni öldürecek.

"Evet, P-Profesör," diye fısıldadım, diğer inisiyeler ayrılırken ve ben tahtaya doğru yürürken yüzüm utançla ısınıyordu. Augustus'un önünde kekelemek kendimi en büyük aptal gibi hissetmeme neden oluyordu.

Poco cıvıldadı, omzuna tünedi, gri ve siyahtan oluşan obez bir pofuduktu. *Umarım Fluffy Jr. iyidir*.

Augustus'un konuşmasını beklerken rakuna baktım, göz teması kuramayacak kadar korkak biriydim.

"Bana bak," diye emretti, yumuşak sesi hırıltıya dönüşerek derinleşti. Başımı kaldırdım.

Ruhsuz siyah gözleri tehditkâr bir şekilde kısıldı ve bakışlarımı üzerinde tuttu. Yanağındaki yara izi kızgın bir kırmızı tonundaydı.

Onun yoğun incelemesi altında nefes almakta zorlandım.

Ozon ve elektrik kokusu havayı dolduruyordu, yakacak kadar keskin ama hafif sarhoş edici olacak kadar sıcaktı.

Yıldırım fırtınası gibi kokuyordu.

Konuşmasını beklerken uzun saniyeler geçti ve aramızda garip bir gerginlik vardı.

Şiddetli hissettirdi.

"Zeus sempozyumdan önce seninle görüşmek istedi," dedi sonunda, sanki arkasından iş çevirmişim gibi suçlama dolu bir sesle.

Sessizlik ağır ve baskıcı bir şekilde
uzadı. "Tamam mı?"

Augustus derin bir nefes aldı. "Bildiğinizden eminim, kadınların sempozyumlara katılması genellikle yasaktır."

Neden herkes bir şeyler bildiğimi varsayıyor?

"Ancak." Siyah gözleri parladı. "Federasyon sizin için bir istisna yapılmasına karar verdi. Zaten potaya katılan terk edilmiş bir it olduğun için, kaybedilecek herhangi bir onur olduğuna inanmıyorlar."

Alaycı tavrından, onların değerlendirmesine katılmadığı anlaşılıyordu.

Şahsen, nereden geldiklerini anladım. *Hayatımda bir gün bile onurlu olmadım.*

Augustus başını sertçe salladı. "Ama kendini rahat hissetmiyorsan katılmak zorunda değilsin. Burası senin gibi genç bir kadın için gerçekten uygun bir yer değil. Özellikle de Kharon bana senden bahsettiğinden beri. Bir Khthon varisi olarak onurum adına buna izin veremem. Zeus'a seninle burada, akademide buluşmasını söyleyeceğim ve-"

"Hayır, ben giderim," dedim ve rahat (çok gergin) bir omuz silkmeyle sözünü kestim. *Orada yemek var. Hazır bulunacağım ve hesap vereceğim. Beni de say*. "Kulağa çok lezzetli geliyor."

Augustus doğal olmayan bir şekilde
hareketsiz kaldı. "Affedersiniz?"
diye sordu usulca.

"Ben giderim," diye tekrarladım boş midem yüksek sesle guruldarken.

"Sorun değil."

Beni duymadı mı?

Öfkeyle duruşunu bozarak, yüzünü buruşturarak, ellerini yumruk yaparak ileri atıldı.

Geri çekildim.

Boş ver, iyi değildi.

Profesör Augustus üzerimde belirdi, sanki cinayet işlemeye hazırmış gibi kin saçıyordu.

Nyx'in uyuyabileceği onca zaman varken, şimdi onun yardımına ihtiyacım vardı. Konuşmada çok önemli bir şeyi kaçırmışım.

Aman Tanrım, beni gerçekten öldürecek.

İleri doğru bir adım daha attı.

Tahtaya doğru geri çekildim.

Elektrik kokusu yüz kat artmıştı, sanki durduğu yere yıldırım düşmüş gibiydi.

Poco enerjiyi hissederek tısladı.

Augustus aniden hareket etmeyi bıraktı ve dişlerini birbirine geçirdi, ardından savaşa hazırlanır gibi boynunu ileri geri kırdı.

Bu hareket uzun at kuyruğunun sallanmasına neden oldu ve iki tonlu saçları tacının altında mum ışığında ipek gibi parladı.

"Sempozyum," dedi tehditkâr bir şekilde alçak sesle, "yumuşak kalpli insan dünyasında büyümüş, korunaklı bir kız için uygun bir yer değil. Bizim dünyamız ... tehlikeli, özellikle de senin gibi biri için. Eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, seçimlerini yeniden düşünmelisin. Seni korumak benim görevim."

Benim gibi biri derken ne demek istiyor? Herkes benim Zeus'un kızı olduğumu düşündüğü için mi?

Hayali ağrılar bileklerime vurdu ve yara izlerini ovuşturdum.

"Korunaklı" kelimesi kafamın içinde alaycı bir şekilde tekrarlanırken göğüs kafesimde bir öfke koru yanıyordu.

İnsan dünyasında hayatta kalmak için neler gerektiği hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz.

"Alınmayın Profesör," diye fısıldadım, herkes tarafından itilip kakılmaktan bıkmış bir halde onun yakıcı bakışlarını üzerimde tutarken. "Ama ben kendim için neyin iyi olduğunu biliyorum. Sizin yardımınıza ihtiyacım yok."

Gurur göğsümü doldurdu.

Sonunda yapmıştım; cevap vermiştim.

Augustus kare şeklindeki çenesini sıktı, alnındaki damar atmaya başladı. Aldığım tek uyarı buydu.

Gözlerinin akını kan kaplamıştı.

Ağırlık zihnime bir koçbaşı gibi çarptı ve kafatasımın önünde şiddetli bir ağrı zonkladı.

Çarpma hissi yoğunlaştı, sanki biri gözlerimin arkasına çekiçle vuruyordu.

Kör edici bir basınç vardı.

Dünya yanıyordu.

Dudakları kıpırdamadı ama çarpıtılmış erkeksi bir ses kafatasımın içinde gümbürdedi. *Sempozyuma gitmek istemiyorsun.* Basınç ve alevler zihnimi yırtarak tüm düşünceleri yerle bir etti. *Gitmeyeceksin*, diye emretti.

Ses haklıydı.

Gitmek istemedim.

Yakıcı acı bir cehenneme dönüştü, emir döngü halinde tekrarlanıyor, zihnimi ve irademi parçalıyordu.

Bekle, hayır.

Dehşet daha da alevlendi ve zihinsel olarak sahip olduğum her şeyle davetsiz misafiri ittim.

Kafatasımdaki basınç aniden kayboldu.

Sendeleyerek, kör olarak, başım ağrıyarak tahtaya çarptım ve kendimi zorlukla dik tuttum.

Görüşüm nihayet yeniden odaklandığında, ellerim dizlerimin üzerinde, ter içindeydim.

Titreyerek gözlerimin altındaki nemi temizledim. Parmaklarım kırmızıya boyanmış olarak geri geldi, kan ağlıyordum.

Ayrıca burnumdan ve kulaklarımdan da akıyordu.

Dehşetle Augustus'a bakarak kara tahta boyunca kapıya doğru kaydım.

Yüz ifadesi sert ve acımasızdı. Merhametsiz. Sanki pişman değilmiş gibi. Sanki tekrar yapmak istiyormuş gibi. Sanki beni incitmek istiyordu. Beni kırmak. Yok etmek. Bana işkence etmek.

Bakışlarımı kaçırdım.

Zihnimi kırmaya çalıştı. Düşüncelerimi değiştirmeye çalıştı. Gitmememem için beni zorlamaya çalıştı.

Onun gücü hayal edebileceğimden çok daha kötüydü. O

zihinleri okumadı, onları kırdı.

Dişlerimi gıcırdatarak, kollarımı gövdemin etrafına sararak düşüncelerime tecavüz eden Chthonic canavardan uzaklaştım.

"Gidebilir miyim, Profesör?" Yere doğru fısıldadım. Bir daha asla onun gözlerinin içine bakamayacaktım.

"Hayır," dedi ipek gibi.

Şakaklarımda ağrı zonkluyordu ve tüm bunların adaletsizliği karşısında çığlık atmak istiyordum. Üç adımda odayı geçti ve üzerimde belirdi.

Burnuma elektrik doldu.

Sıcak nefesi kulağıma çarptı ve onun yakınlığı karşısında inledim.

"Kayıp Klasik İlim'deki puanlarınız kabul edilemez." Sesi aldatıcı bir şekilde yumuşaktı. "Analizleriniz yüzeysel ve tartışmaya açık. Dilbilginiz berbat ve devrik cümlelerle yazıyorsunuz."

Kalın bir şekilde yutkundum.

Sayılar her zaman anlamlıydı, kelimeler ise daha az.

Daha yakına eğildi. "İş ürününüz ... ... çileden çıkarıcı."

Sözleri bir şey söylüyordu ama vücut dili başka bir şey söylüyordu. Bir kez daha, kaçırdığım bir konuşma gerçekleşiyordu.

Chthonics neden bu kadar gizemli ve kafa karıştırıcı?

Augustus'tan öfke, şiddet ve adlandırılamayacak kadar yoğun keskin duygular yayılıyordu. Beni köşeye sıkıştırıyordu, yiyeceğiyle oynayan bir yırtıcı hayvan gibi.

Az önce zihnime tecavüz etti ve şimdi de beni tehdit ediyor. Hıçkırmak mı yoksa çığlık atmak mı istediğimi bilmiyordum.

"Hepsi bu kadar mı, Profesör?" Zorlukla konuşarak nefes verdim.

"Şimdilik," dedi ama kıpırdamadı, sanki onun huzurunda durmanın beni ne kadar rahatsız ettiğini biliyor gibiydi. "Gidebilirsiniz."

Canavara sırtımı vermeyi reddederek kapıya doğru körlemesine tökezledim.

"Bir şey daha var," diye seslendi eşikten geçerken, özgürlüğe çok yaklaşmıştım.

Benimle oynuyordu.

İnledim.

"Thagorean skorların seni sadece bir yere kadar taşıyabilir. Matematik dehası olman umurumda bile değil." Zalimce kıkırdadı. "Sen erkeklerin dünyasında bir kadınsın. Bunun devam etmesine izin vermek hepimiz için bir onursuzluk. Daha akıllıca seçimler yap, yoksa ... sonuçları olacak, Alexis." Adım sanki en büyük günahmış gibi dudaklarından döküldü. "Kadınlar için ne olduğunu düşündüğünü kanıtlamıyorsun, sadece kendini beceriyorsun."

Bir şey kanıtladığımı sanmıyorum. Sadece hayatta kalmaya çalışıyorum.

"Eğer kendi başının çaresine bakamazsan," dedi yumuşak bir sesle, "bir başkası senin yerine bunu yapmak için devreye girebilir. Seni uyarıyorum."

Kanla kaplı gözler çevresel görüşümde parlıyordu.

Nefes nefese yere baktım.

Şu anda ne haltlar dönüyor? Müdahale etmekle neyi kastediyor?

Beni korkutup kaçırmaya çalışıyordu, değil mi? Böyle bir şey olmuyormuş gibi geliyordu. Bir şeyleri kaçırıyormuşum gibi hissettim.

Büyük bir şey.

Sizden nefret etmiyor; varlığınızla ilgili her şeyi kesinlikle küçümsüyor.

Kütüphaneye koşarken arkama bakmadım. Yığınların arkasına çöktüm, elimi çılgınca çarpan kalbimin üzerine koydum, nefes almakta zorlandım.

Artık resmileşmişti.

Bir daha asla konuşmayacaktım.

Kitap dolu bir arabayı iten bir ilham perisi durup bana tuhaf bir bakış attı ama sonra bakışlarını kaçırdı ve gözden kayboldu.

Kimse bana yardım
etmeyecekti. Burası değil.

Sparta'da değil.

Ön kolumdaki orantısız dövmeyi kavradım ve sızlandım. Charlie'yi o kadar çok özlemiştim ki nefes almak bile acı veriyordu.

Yaşamak acı veriyordu.

Nefes alışlarım çılgın kahkahalara dönüştü, sonra bileklerimi pençelerken, gözyaşlarım kıpkırmızı damlarken göğsümden acımasız hıçkırıklar döküldü. Kulaklarım ve burnum sızladı. Tiz bir çınlama acımasızca yanıyordu.

Ne bedenimi ne de zihnimi mahvedecek bir şey kalmamıştı.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve iki ses fısıldadı ama başımı kaldırıp bakmaya zahmet etmedim.

Orada hiçbir şey
olmadığını biliyordum.

Hepsi kafamın içindeydi.

Kontrolü
kaybetmiştim.

Her şeyden.

Bölüm 18

Sempozyum

ALEXIS

Ayaklarımı inişli çıkışlı tepelerin üzerinde sürükledim, bir kadın hayaletiydim, canlıdan çok ölüydüm. Nyx belime sarılmış uyuyordu.

Grup olarak Dolomites Kolezyumu'nun kulelerine doğru yöneldik.

Üst kemerlerin üçünde ışıklar parlıyordu; sempozyum çoktan başlamıştı.

Dolunay garip gölgeler oluşturuyordu ve ben ısıran sonbahar esintisi karşısında acınası bir şekilde titriyordum.

Augustus (Şeytan) önden gidiyordu - togasını değiştirmiş, yakut kol düğmeleriyle mükemmel bir şekilde dikilmiş siyah bir takım elbise giymişti - ve yedimiz de onu takip ettik.

Titus, Leo ve Alessander heyecanla fısıldadılar. Soğukkanlı Cassius'un bile adımlarında bir sıçrama vardı.

Augustus'tan olabildiğince uzakta, yorgun argın geri çekildim.

Burnumdan kan damladı ve öfkeyle sildim. Drex endişeli bir ifadeyle bana baktı ve ben de zoraki bir gülümsemeyle onu başından savdım.

Karanlık arazide ilerlerken ensemdeki tüyler sanki izleniyormuşum gibi diken diken oldu.

Bileklerimi ovuşturdum, sol kulağım çınlıyordu.

Aklımı kaybediyorum.

Tarlaları geçip kolezyuma ulaştığımızda uyuşmuştum.

Görüşüm bulanıklaşırken, eski sarmal merdivenlerden en üst kata doğru yürüdüm.

Sonunda sempozyuma girdiğimizde bocaladım.

Rahat şezlonglar, şık bir bar tezgahı, gürül gürül yanan ocaklar, kart oyunları ve içkiler aklımı başımdan almıştı.

Üst kısmı altın varakla kaplı ahşap Korint sütunları odanın etrafına serpiştirilmişti.

Herkes iş kıyafeti giymişti. Az

giyinmiştik.

Bana bu yüzden mi saldırdı? Bu sıradan görünümlü kulüp.

Gülebilirdim ama komik değildi.

Augustus içeri girdi ve akıl hocalarımı selamladı. Patro ve Achilles onu gördüklerinde güldüler ve gülümsediler (Achilles'in gözlerinin kırışmasından gülümsediğini anladım).

Neden Augustus benim dışımda herkese iyi davranıyor?

Patro baktığımı görünce öne doğru eğildi ve alaycı bir bakış fırlattı.

Boş boş baktım.

Augustus oturduğunda takım elbisesinin ceketi ayrıldı. Gövdesi silahlarla kaplıydı. *Sadece profesör gibi davranıyor. Unutma, o Ölüm Meclisi'nde. O en yaşlı Chthonic varisi. Gerçekte kim olduğunu unutma.*

Hatırlatma tüyler ürperticiydi.

Poco masanın altına tırmandı ve gözden kayboldu. Üç adamın ayaklarının dibindeki gölgelerde dişler parladı.

Peynirler, balıklar ve meyvelerden oluşan bir serpme yerken kahkahalar yükseldi.

Sadece Chthonikler birbirlerinin arkadaşlığının rahatsız edici ortamının tadını çıkarıyor.

Drex bir şeyler söyledi ve inisiyelerin geri kalanını Augustus'un yakınındaki bir masaya kadar takip etti. Ben ters yöne gittim.

Tökezleyerek, omuzlarına kuşlar tünemiş Latince konuşan adamların yanından geçtim. Kız olduğumu anladıklarında gözleri büyüdü ama odanın diğer ucuna geçerken hiçbiri beni durdurmaya çalışmadı.

Köşede boş bir kabin vardı ve üzeri yiyeceklerle kaplıydı.

Mükemmel.

Derinin içine gömülerek, tamamen gölgelere bürünene kadar ilerledim. Mümkün olduğunca alçalarak, gözümü kırpmadan monotonluğa baktım.

benim sonumu hazırlamıştı. Nyx uykusunda hareket etti ve ben de ona sarıldım.

Augustus'un kabini bir kez daha gürültülü kahkahalarla patladı. Kör noktamda olmaları için yer değiştirdim.

Yanaklarım sıcaktan kızardı, parmaklarım ve ruhum yavaş yavaş çözülürken karıncalandı.

Hâlâ hayattasın. Her şey yolunda. Bu cehennemden kurtulacaksın, Charlie'ye geri döneceksin ve Augustus'u bir daha asla görmeyeceksin.

Koyu renkli ahşaplar, zengin deriler ve sıcak renkler odayı

dolduruyordu. Viski ve purolar duyularımı doldurdu.

Augustus'un tehlikeli dediği şey bu mu? Karavan parkında bir saniye bile dayanamazdı.

Bir köşede, sıradan bir barmen sıra dışı adamlara içki servisi yapıyordu.

Odanın diğer ucunda, yeni cilalanmış bir kuyruklu piyano ateş ışığında parlıyordu. Bir sütunun arkasına gizlenmiş bir figür müzik kâğıtlarını yerleştirdi ve yumuşak bir melodi çalmaya başladı.

Erkekler içkilerini kaldırıp başlarını piyaniste doğru eğdiler, sonra kadehlerini tokuşturup içindekileri geri fırlattılar.

Zar atılırdı. Kartlar

oynandı.

Bir varis gülerken başını geriye attı, defne tacı parıldıyordu. Neşeli

sahneye sırtımı dönerek yemek tabağını karıştırdım,

Tatları hafızama kazımaya çalışırken her lezzetli ısırıkta gözlerim kapanıyordu.

Zaman geçti. Augustus'un parlayan kıpkırmızı gözlerini unutmaya çalışırken kendimi yemek ve müziğin lüksüne kaptırdım.

Benim aklım bana ait. Onu dışarı ittim. O kazanmadı. Kazanamayacak. Ben hayatta kalacağım.

Boğazımın arkasından hafifçe mırıldandım ve uykuyla savaşırken gözlerim dalgalandı.

"İşte burada, efendim," diye alay etti biri.

Theros -Drex'in akıl hocası ve Zeus Hanedanı'nın varisi, aynı zamanda bir kalkan yaratabilen yarı zamanlı bir egomanyak- omzunda altın bir akbaba ile benden bir Golyat'a dönüştü.

Sonra Theros başını derin bir şekilde eğdi, bana sert bir bakış fırlattı ve belli etmeden uzaklaştı.

"Ben de seni arıyordum," dedi Golyat, suçlama dolu bir sesle. Başındaki defne ağacından yapılma büyük taç mücevherlerle ışıldıyordu.

Sempozyumdaki tek Meclis lideriydi. Anlayabildiğim kadarıyla diğer herkes varisler ve itlerdi.

İç çekerek doğruldum ve dirseklerimi masadan çektim. Yemeğe o kadar odaklanmıştım ki Augustus'un asıl mesajını unutmuştum.

Fırtına grisi gözler beni süzerken elektrik kıvılcımları çaktı.

Zeus tepemde yükseliyor, ateş ışığı ünlü yüz hatlarını aydınlatıyordu. Yanında aynı gözlere sahip altın bir aslan duruyordu.

Gölgelerin içine geri çekildim.

Zeus davet edilmeden kabine oturdu ve ben de birbirimizin karşısına geçmek için çabaladım.

Aslan dişlerini tehditkâr bir şekilde gösterdi ve bir adım geri çekildi.

Yüzümü buruşturdum. *Sıraya gir*, *çita önce benden nefret etti*. Yavaşça karnının üzerine çökerken gözleri kısıldı.

"Yani," dedi Zeus, "insan dünyasında mı büyüdün?" "Evet, büyüdüm."

Gözleri kısıldı, kaşları çatıldı. "Hep böyle kekeme miydin?"

Kelimelerin ağzımdan kolayca, pürüzsüz ve rahatsız edilmeden döküldüğü puslu bir huzur anısı vardı, ama bu dayaklar başlamadan önceydi. Olduğum kişi olmadan çok önceydi.

O zaman sayılmazdı.

"Evet."

"Hiç kontrol edebiliyor musun? Yoksa her zaman var mı?" diye yargılayıcı bir şekilde sordu.

"Her zaman yanımda."

"Konuşma terapisi aldınız mı ya da kendi üzerinizde çalıştınız mı?" Dişlerimi birbirine geçirdim. "Hayır."

Ne gariptir ki, koruma altındaki bölgelerde yaşayan yoksul bir yetim için konuşma terapisi bir seçenek değildi. Yemek de öyle. Ya da barınak.

Zeus kaşlarını çattı. "İlginç."

Gerçekten öyle mi?

Aramıza garip bir sessizlik yayıldı.

Yüzünü buruşturdu ve bakışlarımı tutamayarak omzumun üzerinden bir şeye baktı.

O kadar tahmin edilebilirdi ki - kendi kanım beni eksik buldu.

Peder John, önemli olan tek babanın Tanrı olduğunu söyledi. Charlie, öz ailemiz olmadan daha iyi olacağımızı söyledi.

(çok daha yaratıcı bir dille) Zeus'a defolup gitmesini söyler.

Bu düşünceye kıs kıs güldüm.

Zeus'un kaşları ç a t ı l d ı . Çizgiler, benimkinden daha açık bir tonda parlayan altın tenini kırıştırdı.

O alamadan tabaktaki son et parçasını da ben yedim.

Gri gözleri keskinleşti. "Yeterince yiyor musun? Neden bu kadar zayıfsın?

Stoklarım genellikle güçlü ve geniş inşa edilir, öyle değil-" "Uzun mu?" "Pısırık" dediğinde teklif ettim.

Yemekte boğuldum.

Benden önceki adam, yemek yiyebileceği günleri sayarken bir karton kutuya hiç yemek fişi saklamamıştı ve bu belli oluyordu.

Altın bir kaşını kaldırdı. "Neden b ö y l e s i n?" Burnu tiksintiyle kırıştı.

Bir cevap bekledi.

Bu retorik bir soru değil mi? Kaba.

"Hiçbir fikrim yok," diye yalan söyledim, peynir bıçağını tabağın üzerinde sürükleyerek kalan parçaları alabildim.

Bileklerimde hayali bir ağrı vardı. Gövdemde eski sigara yanıkları sızladı. Zeus'un dudakları bıçağın gürültüyle sıyrılmasını izlerken büzüldü.

Onu emdim ve ters ters baktım.

Uzun ve acı dolu bir nefes aldı, sonra elmas kol düğmelerini çekiştirdi ve daha dik oturdu.

"Potadan sonra adab-ı muaşeret derslerine ihtiyacın olacak," dedi.

Hayatta kalmam ve yüksek sosyetenin kurallarını öğrenmem gerektiği kesin bir sonuçmuş gibi konuşuyordu.

Belli belirsiz homurdandım.

Zeus ya beden dilimden habersiz ya da umursamaz bir tavırla, "Ancak sınav sonuçlarına şaşırmadım," dedi. "Zeus Hanesi'nin en parlak hanelerden biri olarak bilinmesinin bir nedeni var, senin gibi bir itin bu kadar yüksek puan alabilmesi dehamızın bir başka kanıtı. Gurur duymalısın."

Dehamız mı? Bu ne zaman bir grup projesi oldu?

Zeus genişçe gülümsedi, gözleri heyecanla parlıyordu. "Tüm Sparta, yüzyıllardır diğer inisiyeleri yenen ilk dişi iti konuşuyor.

-"Yumruklarıyla ve puanlarıyla." Bıçağım şakırdadı.

Ne yapacağım?

Zeus göğsünü kabartırken altın bukleler titriyordu. "Böyle devam edersen Evimizde senin için kesinlikle bir yer olacak. Kim bilir" -sırıttı- "belki de seni varisimin yanında eğitirim."

Çocuklar için gerçekten çaresiz olmalı.

Çevresel görüşümde Theros başını çevirdi, duruşu dikleşti, ağzı öfkeyle açıldı. Altın akbabası ters ters baktı.

"Belki," dedim tarafsız bir şekilde. "Ya da belki de değil," diye mırıldandım nefesimin altında.

Karşımdaki adam bir yabancıydı.

Beni *görmek* bir yana, yüzüme bile bakamıyordu. "Güzel." Zeus ellerini çırptı ve ayağa kalktı. Aslanı da hırlayarak onu takip etti.

"Kötü kedi," diye fısıldadım. Havayı kaptı.

Gözlerimi devirdim. Zaten her zaman köpekleri daha çok sevmişimdir.

"Çok ilginç. Kesinlikle gözüme girdin," dedi Zeus, dikkatimi çekmek için parmak eklemlerini masanın üzerine vururken. "Ama heterokromisi olan bir kadın hatırlamıyorum. . ya da gözleri bu kadar siyah olan." Sağ gözünün altına dokundu.

Titreşen yeşil ışıklar, kırık camlar, yüze tekrarlanan darbeler.

Bileklerimi ovuşturdum. "Ne kadar garip."

"Öyle," diye onayladı Zeus ses tonunu değiştirmeden. "İyi çalışmaya devam edin. Çorbayı tavsiye ederim - iyi bir çorbayla asla yanlış yapamazsınız, ne demek istediğimi anlıyorsanız." Göz kırptı ve kıkırdadı.

Şaşkınlıkla gözlerimi kıstım. *Çorba nasıl komik olabilirdi ki*?

Aslanı peşinde, başı geriye dönük ve tüyleri diken diken olmuş bir halde uzaklaştı. Theros onun yanına koştu ve ellerini sallayarak çılgınca konuştu. İri yapılıydılar, ağır kas kütleleri vardı ama ben ikisinden de uzundum.

Zeus geçerken adamlar eğildi. Oda ona odaklandı.

Tanrılar arasında bir tanrı.

Bir elimi pazıma doladım, parmaklarım birbirine değince yüzümü buruşturdum. Saç bağları kemikli bileklerimi kaplıyordu. "C+A", kirden çizilmiş ön kolumda keskin ve dalgalı bir şekilde göze çarpıyordu.

Garipti; daha önce nasıl göründüğüm konusunda hiç endişelenmemiştim. Charlie ve benim açlıktan ölmeyeceğimizden emin olmak için çok endişeliydim.

İlk defa kendimi çirkin hissettim.

Yetersiz.

Nyx, dili yanağımda gezinirken, "Siktir et o dangalağı," dedi. "Kendi kafası o kadar kıçına girmiş ki, kendisine bakarken büyüklüğü göremiyor."

Islak bir şekilde güldüm, gözlerimi sildim, bunu en iyi arkadaşım olarak söylemek zorunda olduğunu biliyordum.

Parmaklarım pembeye döndü.

"Buradan nefret ediyorum," diye fısıldadım. "Keşke sadece aptal bir insan olsaydım, karton bir kutuda yaşasaydım. O zamanlar daha kolaydı."

Nyx başını yüzümün yan tarafına yasladı. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, evlat, ben de keşke ormana geri dönseydik diyorum."

İç çekerek parmağımı tabakta kalan dut suyuna sürdüm ve emdim.

"Bu adamların canı cehenneme," diye fısıldadım.

"Evet," dedi Nyx coşkuyla. "Siktir et onları. Bana işaret ver, hepsini ısırıp komaya sokacağım. Bu benim için bir zevk olacak."

Güldüm ve tüm gece boyunca ilk kez nefes alabildiğimi hissettim.

Nyx'e "Bir daha asla uykuya dalmana izin yok," diye fısıldadım. "Burada işler zorlaştı."

"Hayır," diye nefes nefese kaldı. "Ne oldu? Bütün çayı bana ver."

Her şeye rağmen sırıtarak, Augustus'un zihnimi parçalamasının hikâyesini, sanki çok travmatik değil de heyecan verici bir şeymiş gibi anlattım.

Nyx uygun bir şekilde oohed ve aahed yaptı.

Sonra bana gizemli Montana vebasının (ben altı yaşındayken radyoda ulusal bir haber haline gelen ve karavan parkını vuran) aslında onun bana kötü davranan tüm komşuları ısırması olduğunu söyledi. Şaka yapıyor olması için dua ettim ama şaka yapmıyor olmasından korktum.

Yine de onunla birlikte güldüm (panikle kıkırdadım) çünkü arkadaşlar böyle yapar.

Oda sohbetle çalkalandı. İçkiler
aktı.

Piyano müziği parlak ve havalıydı.

Ve sonra, tam da umutsuzluk ortadan kalktığında, şömineler dramatik bir vınlamayla söndü.

Odada ölüm sessizliği
vardı. Karanlık hüküm
sürüyordu.

Alçak ışıklar yandı. Döşeme tahtalarına gömülü olan bu ışıklar her şeyi kıpkırmızı bir renge bürüyordu. Erkekler gülümsedi ve beklentiyle sandalyelerinde arkalarına yaslandılar.

Unutulmaz, baştan çıkarıcı bir melodi

çalmaya başladı. Sonra . . .

Dışarı çıktılar.

Sirenler.

Güzel erkekler ve kadınlar, sadece parıldayan çıplak tenleriyle giyinmiş olarak odaya girdiler. Eski dergilerdeki süper modellerden daha nefes kesiciydiler.

Sönük ışıkta bile saçları elmas gibi parlıyordu.

Pastel gözler, var olabileceğini hiç hayal etmediğim renklerin tonlarında göz kamaştırıyordu.

Yüzleri kıyaslanamayacak kadar simetrikti ve vücutları ancak usta bir sanatçının hayal edebileceği kıvrımlarla şekillendirilmişti.

Arka odadan çıkan her siren nedense bir öncekinden daha mükemmel bir şekilde eşsizdi.

Düzinelerce ruhani yaratık odaya doluştu.

Spartalılar sirenlere doğru eğildi, gözleri açgözlülükle sirenlerin etrafta şehvetli bir şekilde dönmesini izledi.

Tamamen mest olmuşlardı.

Şehvetle hipnotize olmuşlardı.

Nyx daha iyi görebilmek için boynuma dolandı ve ben de onun sıcak pullarını okşadım.

Boğazımda bir kahkaha fokurdadı.

İroni inkar edilemezdi: Melekler etrafımda dönerken ben kelimenin tam anlamıyla parçalanıyordum.

Ah, bir sempozyumda Spartalı erkeklerin önünde dans eden bir siren olmak.

Bazı anlar ciğerlerinizdeki nefesi keser ve sizi çamurda sürükleyerek hayatın neden berbat olduğunu hatırlatır. Diğer anlar ise ışıltılı bir girdapla havanızı çaldı ve size hayatın neden büyülü olduğunu hatırlattı.

Bu ikincisiydi.

Sanattı.

Ve sonra-olmadı.

Bir Spartalı kolunu dişi bir sirenin beline doladı ve onu kucağına çekti. Dili kadının boğazında gezindi ve kadın başını eğdi.

sırıtarak geri döndü, meme uçlarını yalarken ifadesi coşkuya dönüştü.

Şok içinde göz kırptım.

Başka bir Spartalı sandalyesinden düştü, dizleri yere çarptı ve pahalı takım elbisesinin ceketini çekiştirerek ağzı açık bir şekilde yerde sürünen erkek sirene doğru ilerledi ve o ... *Vay canına.*

Enerji değişti.

Sanki bir düğme çevrilmiş gibi, sirenler ve Spartalılar cinsel bir terk edilmişlik içinde çarpıştılar.

Karanlık için minnettar bir şekilde kabinin içine

çöktüm. Yüzüm kızardı.

Odanın öbür ucunda, loş kırmızı ışıkta, bir erkek ve bir dişi siren, inisiye arkadaşlarımın kucaklarında sürünüyordu. İki yaratık açıkta kalan tenlerini yalayıp emerken çocuklar aceleyle togalarını çıkardılar.

Gözlerimi hızla başka tarafa çevirdim.

Aklınızda bulunsun, çamaşır suyu alın ve için. Ayrıca, bir daha asla Maximum'un gözlerinin içine bakma.

Bir Spartalı benden birkaç metre ötede pantolonunu çıkardı (*yardım* edin), sonra kendini zevkle titreyen ve bacaklarını açan bir kadın sirene doğru bastırdı.

Bir erkek siren de onlara katıldı ve aşk dolu üçlü bir itiş kakış ve uzuv karmaşası içinde yere düştü.

Bakışlarımı ayaklarımın dibinde gerçekleşen agresif çiftleşmeden kaçırarak (bu hijyenik olamazdı) yanlışlıkla akıl hocalarımın oturduğu yere baktım -Patro ve Achilles kabindeydi ama Augustus bir yerlerde kaybolmuştu.

Muhtemelen şu anda bir grup Siren'le birlikte çıplaktır. Etrafta onu aramak için duyduğum mantıksız dürtüyle savaştım.

Buna karşılık, akıl hocalarım sirenleri tamamen görmezden gelen gördüğüm tek Spartalılardı.

Belki de romantizm ölmemiştir?

Akhilleus başını kaldırdı -mor gözleri benimkilere kilitlenmişti- ve Patro Akhilleus'un neye baktığını görmek için başını çevirdi.

Kalbim küt küt atmaya başladı.

Patro sırıttı, sonra geri döndü ve dilini Achilles'in boğazında sahiplenici bir şekilde gezdirdi. Derinin ağızla birleştiği yerin kenarını yaladı.

Kızardım ve yere baktım.

Arkama baktığımda ikisi de bana gülüyordu.

Patro bana alaycı bir öpücük verdi, sonra göz kırptı ve başını Achilles'in kucağına indirdi. Yüzümün kızarması tüm vücudumu kapladı ve bu sefer gözlerimi kaçırdım.

Sorun şu ki, bakacak güvenli bir yer yoktu.

Müstehcenlik yapan çıplak bedenler denizi.

Herkes hayal bile edemeyeceğim şekilde *sallanıyordu*.

"Başka t a r a f a bak, çocuk." Nyx başımın etrafına dolanarak gözlerimi kapattı. "Bunun için fazla masumsun."

Onu tekrar boynuma doğru çektim.

"Lütfen," diye fısıldadım. "Yakında yirmi yaşında olacağım."

Nyx ürperdi. "Evlat, ne zaman bir penis görsen irkilip duruyorsun."

"Şey," dedim. "Onları hiç gördün mü? Korkunçlar."

"Şu anda bir tanesine bakıyorum," diye tısladı Nyx. "Ne yazık ki."

Defne çelenkli taç giymiş bir Spartalı, aile mücevherlerini sallayarak masamızın yanından çırılçıplak geçerken ikimiz de irkildik.

Utanma duygusuna sahip insanları geri getirmeliyiz.

"Böyle sola doğru kıvrılması mı gerekiyor?" Fısıldadım.

Nyx boğulur gibi bir ses çıkardı. "Bilmiyorum. Sana bir penis uzmanı gibi mi görünüyorum?"

İkimiz de homurdandık, odanın katıksız görüntüsünden bunalmıştık. Güvenli bir sohbet konusu bulmak için (travma geçirmiş) beynimi zorladım.

"Bu insanlar ne yapıyor?" Erkek ve kadın sirenlerin yanı sıra birkaç Spartalının piyanonun üstünde çıplak bir şekilde süründüğü yeri işaret ederek sordum.

Nyx, "Sanırım müzisyeni baştan çıkarmaya çalışıyorlar," dedi. "Ve başarısız oluyorlar."

İkimiz de ağzımız açık kaldık.

Piyanist hâlâ çoğunlukla bankının yanındaki kalın sütunun arkasında gizleniyordu. Geniş omuzları ve koyu renk takım elbisesinden başka bir şeyi yoktu.

Neye benzerse benzesin, odayı *çılgına* çevirmişti.

Bir Spartalı piyanonun altına süründü ve tekmelenerek uzaklaştırıldı. Dişi bir siren bankın yanına yanaştı ve itilip kakıldı. Bir erkek siren piyanonun üstünde açıkta yattı (yaratıcılık için puan) ve görmezden gelindi.

Nyx, "Piyanist muhtemelen şu aseksüellerden biridir," dedi. "Örümcekler gibi."

Dudaklarımı büzdüm ve gözlerimi kıstım. "*Örümcekleri* mi kastediyorsun?" "Kesinlikle," diye tısladı.

Genel olarak iyi durumda olduğumuzu söyleyemem. "Sanırım dibe vurduk," diye fısıldadım.

Yerdeki üçlü ayağa kalktı, çıplak kısımları tamamen sergilendi ve ardından bir metreden daha az mesafedeki ahşap bir sütuna karşı agresif bir şekilde *yapmaya* başladı.

"Katılıyorum," dedi Nyx. "Bu yeni bir düşüş." Dudaklarımdan manik bir kıkırdama döküldü.

Dişi siren iki sevgilisinden uzaklaştı ve beni işaret etti.

"Sanırım bize gülüyor," dedi erkek sirene, o da başını salladı ve erkekle birlikte yere düştü.

"Biz de tam ... hakkında konuşuyorduk." *Görünmez olduğun için sana lanet olsun Nyx*. Olduğumdan daha da deli göründüm.

"Ah, üzgünüm." İki elimi de silah zoruyla tutuyormuşum gibi havaya kaldırdım. "Sana gülmüyordum, sadece genel olarak duruma gülüyordum."

Yanımdan geçen bir Spartalının penisini işaret ettim, böylece durumun ne olduğuna dair hiçbir şüphe kalmamıştı.

"Oh," dedi dişi siren. "Endişelenme, tatlım."

"Oh, endişelenmiyorum." İki adam ayaklarının dibinde yüksek sesle inlerken elimi umursamazca salladım.

Hiç bu kadar endişelenmemiştim.

Gülümsedi ve ağzını açtı, sonra gözleri büyüdü ve dondu kaldı. Uzun saniyeler geçti ve o hareket etmedi.

Garip bir şekilde etrafıma bakındım.

Neden korktuğunu anlayamadan ileri atıldı ve yüzümü tuttu.

Yabancı tehlikesi. Yabancı tehlikesi. Çıplak olmayan *biri, lütfen yardım etsin.*

Pastel gözler benimkilere derin derin baktı ve parmakları yanaklarımı kavradığı yerde titredi.

Bekle, aşık mı oluyoruz?

"Ne dediğimi anlayabiliyor musun?" diye fısıldadı hayretle. Boş ver.

"Öyle mi? Beni anlayabiliyor musun?" Elinden kurtulmaya çalışırken sordum.

Beni daha yakına çekti.

"Sen bir Spartalı mısın?" diye sordu.

"Evet." Daha sert çekiştirdim, boynum gerildi. Beni hareketsiz tuttu. *Bu kadın ne kadar güçlü*?

Başını geriye attı, uzun ipeksi saçları parıldıyordu ve sonra gözyaşlarına boğuldu. "Ben"-gasp-"her zaman"-gasp-"b u n u yapabilmek istedim"-gasp -"Sparta'da biriyle konuş." Kucağıma düşerek hıçkırıklarla sarsıldı (hala çok çıplaktı).

Ben yapmadım.

Beceriksizce sırtını sıvazladım. "Dök içini

kardeşim." Daha çok ağladı.

Kendimi savunmam gerekirse, ilk defa rastgele hıçkıran bir kadınla karşılaşıyordum. Hiç kız kardeşim olmamıştı.

"Uh-Alexis," dedi Nyx. "Siren dilini konuşmayı ne zaman öğrendin?"

"Ben siren dili bilmiyorum," dedim, üç siren ve iki Spartalı karşımızdaki kabinde (agresif) seks yapmaya başlayınca yüzümü buruşturarak.

Nyx sanki geri çekiliyormuş gibi boynuma sarıldı. "O zaman nasıl oluyor da *şu anda bir sirenle konuşuyorsun*?"

Kucağımda çırılçıplak yatan ağlayan kadına bakarken elim hareketsiz kaldı.

"Siren konuşabilir miyim?" Ben sordum.

Aman Tanrım. Augustus sadece tek bir dil konuştuklarını söylemişti. Bu yüzden Spartalılar tarafından boyunduruk altına alındılar.

"Ve benimle konuşabilirsin ..." dedi Nyx yavaşça. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun, evlat?"

Gözlerimi kısmıştım. "Ben üç dilli miyim?"

Nyx tısladı, dişleri havada şaklıyordu. "Bu gücünü buldun demek -"Duyarlı yaratıklarla konuşabilirsin."

"Ama beynim coşkulu hissetmiyor mu?" Dudaklarımı büzdüm. "Olması gerektiği gibi."

Dürüst olmak gerekirse, hala kan sızıyordu, bu yüzden yardımcı olmayabilir.

Ayrıca, ruhsal durumumu sınıflandırmak zorunda olsaydım, biraz (muazzam miktarda) endişe ile depresif olurdu.

"Muhtemelen kafan biraz karışıktır." Nyx derin bir iç çekti. "Dürüst olmak gerekirse, benimle konuşabilmenin hep tuhaf olduğunu düşünmüşümdür."

Geri çekildim. "Ve sen hiçbir şey söylemedin mi?"

Nyx boynuma sıkıca sarıldı. "Şimdi bir şey söylüyorum."

"Dokuz yıl sonra," dedim kızgınlıkla.

Yandaki kabinde meydana gelen itiş kakışların gücüyle masa sarsıldı ve siren kucağımda daha sert hıçkırdı.

Başını okşarken yüzümü buruşturdum.

Bu iş garipleşmeye başladı.

"Hanımefendi, bir şeye ihtiyacınız var mı?" Sirene sordum. "Su, gömlek? Pantolon?"

Sulu pastel gözler bana baktı. "Ben iyiyim. Benimle ilgilendiğiniz için teşekkür ederim. Çok zarif ve güzelsiniz."

Yüzümü buruşturdum.

"Sana ne söylüyor?" Nyx merakla sordu. "Benim
zarif ve güzel olduğumu mu?"

"Hmmm," dedi Nyx kuşkuyla. "Onu anlayabildiğinden emin misin?"

Ona bir tokat attım ama kaçtı. "Oldukça eminim," dedim. "Biri bana güzel olduğumu söylediğinde anlarım, bu çok sık olmaz."

"Bu bir yardım çağrısı mı?" Nyx sordu. "İyi başa çıkamıyor
musun?" Cevap vermedim.

Bir gülümseme yanaklarımı
yararak genişledi. Bu
gerçekten oluyordu.

Dudaklarımdan kahkahalar döküldü.

Güçsüz değilim.

Mutluluk gözyaşları yüzümden aşağı aktı.

Bir daha asla güçsüz olmayacağım. Ne olduğumu biliyorum.

Mutluluk ruhumda parıldadı ve Nyx'e sıkıca sarıldım, çırpınırken görünmez başını öptüm.

Bu sadece başlangıçtı.

"Oyun oynamak ister misin?" diye sordu siren kucağımdan aniden kalkarken, konuşurken hala ağlıyordu, ki bu çok alakalıydı.

Hayır demek için ağzımı açtım ama sonra kaybedecek bir şeyim olmadığını hatırladım. Buradaydım ve güçlüydüm.

"Elbette," dedim ve birbirimize sırıttık. "Ben
çalacağım." Piyanist bir tuşu kaçırdı.

Bölüm 19

Tanımadığınız Şeytan

ALEXIS

"İnsanlarla büyüdüğüne inanamıyorum," dedi Lena, kucağımda çıplak ağlayan ama şimdi dairesel kabinin sonunda sağ tarafımda oturan siren.

Sözleri bana normal geliyordu ama Nyx anlaşılmaz hırıltılar gibi olduğunu söyledi.

Görünüşe göre, konuşurken de gıcırdıyordum, bu tuhaftı çünkü her zamanki konuşmamdan farklı hissetmiyordum.

Nyx'le konuştuğumda neden herkesin bana tuhaf tuhaf baktığını anladım.

Nyx'in dilinin başkalarına ne kadar tuhaf geldiğini hayal bile edemezdim.

Lisedeki herkesin benim bir ucube olduğumu düşünmesine şaşmamalı.

Lena bana doğru eğilerek, "Çocukluğun vahşi geçmiş olmalı,"

dedi. Beceriksizce öksürdüm.

Evet, açlık, istismarcı ebeveynler ve evsizlik. Çok vahşi.

Siren hala çırılçıplaktı (dudaklar ve dudaklar serbest) ve şimdi masanın ortasına bir yığın bıçak yığıyordu, görünüşe göre bunlar bir kart oyununun parçasıydı? Sormaya çok korkuyordum.

Baştan çıkarıcı piyano müziği çalıyor.

Sol tarafımda, yedi siren daha bizimle birlikte kabine tıkılmıştı.

Evet, hepsi çıplaktı.

"İnsan dünyası gerçekten de çok havalı olmalı." Lena kaşlarını imalı bir şekilde oynattı, güzelliği karanlıkta parlıyordu.

"Evet," diye fısıldadım. "İlginçti." Bileklerime hayali bir ağrı saplandı. "Bilirsin, Titanlar ve medeniyetin çöküşü yüzünden."

O kısmı önemsizmiş gibi omuz silkti.

Kaşlarını oynatarak, "Bütün insanlar gerçekten cinsel açıdan bastırılmış tutucular mı?" diye sordu.

Masadaki tek erkek siren olan Oron, solumda oturduğu için bana doğru eğildi ve Lena'ya bir beşlik çaktı. "Bu iyi bir soru." Bana göz kırptı.

Ben de yüzümü buruşturdum.

Kalçası benimkiyle aynı hizadaydı (*aşağı bakma Alexis, sakın yapma*).

Nyx tısladı ve boğazımı sıkarak, "Onun dolgun penisine bakmayı kes," dedi.

Eğer bir daha "tıkalı" derse, ikimizi de öldürürüm. Soru sormak yok.

Yanaklarım kızardı çünkü görünüşe göre ben bir sapıktım.

Odanın etrafında sirenlerin ve Spartalıların hâlâ çiftleşiyor ve inliyor olması yardımcı olmadı. Kalçalar itildi. Tenler tokatlanıyordu. Eğer bir şey varsa, coşku daha da agresifleşmişti.

Çıplak sirenler ve Spartalılar hâlâ piyanonun etrafında toplanmış, müstehcen hareketler yapıyorlardı.

Lena nereye baktığımı gördü.

"İşte bu *gerçek* bir erkek," diye fısıldadı piyaniste başıyla selam verirken. "Her siren, ona dokunma onuruna eriştiğinizde neler olacağını bilir. O bizim toplumumuzda bir efsanedir. Güçleri tüyler ürpertici derecede lezzetli." Hülyalı hülyalı iç çekti. "Ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Hayır.

Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Belki de sirenler gerçekten müzikle ilgileniyordur?

Lena dikkatimi çekmek için parmaklarını şıklattı. "Asıl soruya dönecek olursak Alexis, tüm insanlar iffetli midir?"

"Hayır," dedim piyano sehpasının yanında gerçekleşen kutsal olmayan eylemleri görmezden gelmeye (izlemeye) çalışırken. "Bazı insanlar kapalı fikirlidir, ama birçoğu çok açıktır

-Cinsel olarak."

Çok seksi.

İnsanlar Tim-Tom'un sınıfta kıçıyla bir cetveli kaldırabileceğini söylediğini ve ardından on dakika boyunca

gösteri.

Ne yazık ki unutamadım.

Ancak Lena masadaki herkese kart dağıtırken cevabımdan ikna olmuş görünmüyordu.

"Emin misin?" diye sordu. "İnsanların her türden insanla seks yapmaktan korktuğunu duymuştum. Bu onları korkutuyor."

Başımı salladım. "Bu doğru değil."

Bir yanım onlarla bu kadar rahat konuştuğum için şaşırmıştı. Bu, biriyle en çok konuştuğum andı. *Tuhaftı*.

"Peki kaç erkekle seks yaptın?" diye sordu kabinin ucundan bir siren, heyecandan bir aşağı bir yukarı zıplarken iri göğüsleri sallanıyordu.

"Ooooooh." Sirenler heyecanla alkışladı. "Güzel bir soru daha," dedi birisi.

Gülerek (inleyerek), elimi umursamaz bir şekilde salladım.

Siren göz kırptı, saçları parlıyordu. "Anlıyorum... saymayı unutmuşsun. Buna *çok* saygı duyuyorum."

Dudaklarımı büzdüm. "Tam olarak değil."

Lena yine kaşlarını oynattı. "En azından bize kaç kadınla birlikte olduğunu söyle?"

Yüzümü buruşturdum ve başımı salladım.

"Yaratıklar mı? Spartalılar mı? Sentorlar mı?" Lena tuhaf bir yaratığı inceliyormuş gibi gözlerini kısarak sordu.

"Bekle, Centaurlar gerçek mi?" diye sordum. "Peki at kafaları ya da at vücutları var mı?"

Lise salonlarında konuyla ilgili pek çok tartışma yapılmıştır.
Tim-Tom takım atının başıydı.

"Belli ki bir at kafası." Lena az önce aklımı başımdan almamış gibi gözlerini devirdi. "Şimdi soruya cevap ver, kadın. Kaç kişiyle seks yaptın? Herkes sayılır. Lütfen, ruhların anası, söyle bize."

"Bekle." Gözlerimi kırpıştırdım, bu işin peşini bırakamadım. "Yani sentorların bir *insan*
. . . *at* kafalı bir vücut?"

Bu hayat değiştiren bir bilgiydi.

Lena iki elini de masaya vurarak kartları dağıttı. "Alexis," diye uyardı. "Soruya cevap ver."

"Neden tüm sirenler sana dehşetle bakıyor?" Nyx tısladı. "Onlara Emmy ve Carl fanfic'inden bahsettin mi?

garip ve sevimsiz."

Matematikçileri benim anladığım gibi anlamıyor.

Lena koluma bir tokat attı. Sertçe. Beklentiyle bana baktı ve bekledi.

Bandajı yırtıp atabilirsin.

Ahşap masanın cilasını karıştırırken derin bir iç çektim ve "Hiç seks yapmadım" diye fısıldadım.

Sirenlerin hepsi anlayışla başını salladı çünkü yoksunluk seksi ve gizemliydi. En azından benim kafamda böyle olacağını düşünüyordum.

Gerçek hayatta-

"HAYIR!" Lena sanki biri vurulmuş gibi haykırdı. Sonra kabindeki tüm sirenler çalmaya başladı. Nyx de sırf drama olsun diye katıldı.

Kabinin içine daha da gömüldüm ve yeryüzünden kaybolmayı diledim.

Yakındaki Spartalılar tüm bu kargaşanın ne olduğunu görmek için zina yapmaya ara verdiler.

Bandajı çıkarmamalıydım.

Lena suçlayıcı bir şekilde beni işaret etti. "Demek bastırılmış iffetli sensin. Neden böyle sefil bir hayat yaşamayı seçtin?"

Çünkü insanlardan korkuyorum. Dokunmaktan. Cinsellikten.

Omuz silkerek nefesimin altında mırıldandım: "Çok fazla seçenek yoktu." Hayali ağrılar daha da kötüleşti.

Karton bir kutuda yaşarken ve dokunulmaktan kesinlikle nefret ederken bekaretinizi kaybetmek kolay değildi.

İşin peşini bırakmak yerine, cevabım üzerine sirenler yükseldi.

"Bunu değiştirebiliriz. Sevişmek istiyor musun? Şimdi mi?" Oron elini kalçama koydu.

Elinden sıçrayarak uzaklaştığımda neredeyse tüylerim diken diken oldu.

"Hayır." Oron omuz silkti, hâlâ gülümsüyordu.

"Lütfen kart oyunu oynayabilir miyiz?" Konuyu değiştirerek yalvarırcasına Lena'ya baktım.

"Elbette." Başını salladı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Oh, büyük, güzel namuslu." Dudaklarımı büzdüm ve gururumu okşamaya karar verdim.

En azından ben büyük ve güzelim. Daha kötüsü de olabilirdi. Belki.

"Sekiz bıçak masanın ortasına konuyor," diye açıkladı Lena. "Ama biz dokuz kişiyiz, bu yüzden insanlar dört siren ruhu ya da aynı renkte dört Spartan Evi elde edene kadar kartları elden ele dolaştırıyoruz. Eğer yaparsanız, siz

herkes bir bıçak kapabilir; bıçak alamayan kişi, masanın geri kalanı tarafından belirlenen bir cesaret gösterisini yapmalıdır."

"Yani bıçaklar için mi kavga ediyoruz?" Yanlış anladığımdan emin bir şekilde sordum. Bütün sirenler heyecanla başlarını salladı.

"Aynen öyle," dedi Lena. "İşin eğlenceli kısmı, şiddete başvurulduğu ve insanların kavga ettiği zamanlar."

"Ah," dedim, duygularımı nasıl kelimelere dökeceğimi bilemeden.

Bu ya çok eğlenceli ya da kanlı bir felaket olacak.

İki saat sonra, son bıçağı Lena'nın elinden tam olarak alamadan çekip alırken kahkahalarla çığlık attım.

"Hiç adil değil!" diye bağırdı. "Nasıl oluyor da onları sivri taraflarından yakalayıp duruyorsun?"

Omuz silktim ve elimi togama sildim. Parmaklarımdaki birkaç kesik önemli bir şey değildi. Hatta ben bile fark etmemiştim.

"Neden bu kadar kabarık hissediyorum?" Özellikle kimseye sormadım.

"Oh, yiyecek ve içeceklerin içindeki ambrosia bu," dedi Lena kayıtsızca. Ona döndüm. "Ne?"

"Ambrosia, tüm yiyeceklerde bulunan ve güçlendirici etkisi olan tatsız bir baharat ama merak etmeyin, yarı insan mirasınız etkilerini nötralize edecektir. Tam kanlı Spartalıları en kötü şekilde etkiler."

"Oh, bu iyi." Sırıttım (ne söylediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu).

Masanın sonundaki bir siren Lena'ya şöyle bağırdı: "Sana meydan okuyorum, gidip bir Spartalı ile öpüş ve sonra da yüzüne karşı çirkin olduğunu söyle."

Herkes kahkahalara boğuldu.

"Bunu yapmak zorundasın," dedim. "Kurallar böyle."

Lena gözlerini devirdi ve kabinden dışarı fırlayarak karanlığa karıştı. Rastgele bir Spartalıyı duvara doğru itti ve onu iyice öptü. Adam onun kollarında eridi.

"Siz bayım, iğrençsiniz!" Lena onun yüzüne doğru bağırdı. Masamız kahkahalara boğuldu.

Spartalı ona hayranlıkla bakarken gözlerimden yaşlar boşandı. *Ne salak ama.*

"Bir içki ister misin?" Barmen masamıza shot dağıtırken Oron bana sordu.

"Hayır." Gülümsemeye çalıştım ama yüzümü buruşturdum.

"Sigara içmeye ne dersin?" Masanın ucundaki siren bir sigara uzattı.

"Hayır." Güldüm. "Ben iyiyim, şimdiden harika hissediyorum."

"Spartan uyuşturucusu ister misin?" Başka bir siren beyaz bir hap tuttu. "Renkleri duymanızı ve müzik görmenizi sağlıyorlar."

Gerçekten cezbedici.

"Belki sonra." Daha yüksek sesle güldüm. Kendimi ne kadar iyi hissetsem de, hâlâ ağır uyuşturucu kullanımına duygusal olarak hazır olmadığımın farkındaydım. Henüz zamanım gelmemişti.

Lena kolunu omzuma atarken gururla, "O bizim büyük namuslumuz," dedi.

"Tamam, bir sonraki tur!" Oron kanlı bıçakları topladı ve masanın ortasına geri koydu. Kartlar dağıtıldı ve oynamaya başladık.

Oyunun ortasında boştaki elini koluma koydu. Siren ruhu sembolleriyle süslü kalın altın yüzükleri tenime saplandı.

"İçkimi denemelisin," diye fısıldadı. "Çok güzel, bayılacaksın." Göz kırptı. "Sadece bir yudum."

İçimdeki kabarcık hafifçe söndü. "Hayır, sorun değil," diye kekeledim.

"KAYBETTİN!" Lena omuzlarımı itti ve kükredi. "Sonunda." Sirenler bıçaklarını kaldırdı.

Lanet olsun.

"Ceza olarak-" Lena dudağına vurdu. "Hepimiz gibi sen de soyunmak zorundasın." Masadakiler gülüştü ve alay etti.

Gözlerimi devirdim. "Oh, lütfen."

"Yap şunu! Yap şunu! Yapın!" Ellerini bıçak kaplı masaya vurarak davul çaldılar. Sirenlerden biri yüzünü buruşturdu, sonra güldü ve yanlışlıkla bıçağa vurduğu yerdeki kesiği gösterdi.

"Tamam." İki elimi de havaya kaldırdım, sonra yavaşça kalçalarıma indirdim.

Beklentiyle öne doğru eğildiler.

Hızlı bir hareketle kabinde beceriksizce ayağa kalktım ve eteğimi yukarı çektim-herkes çığlık attı.

Gülerek kalçalarımı salladım ve toganın altına giydiğim, alçakgönüllülüğümü koruyan şortumu gösterdim.

Nyx kuru bir sesle, "Sana olan tüm saygımı kaybettim," dedi.

Sırıtarak, o geri çekilmeden önce görünmez başını öptüm ve eteğimi tekrar aşağı indirdim. Dikkatimden s a k l a n m a k için togamın üst kısmına doğru kaydı.

“Noooooo,” Lena screamed good-naturedly as I sat down, laughing so hard I couldn’t breathe. *Bugünlerde her şey gerçekten çok komik*.

Herkes slogan atmaya devam etti. "Yap şunu! Yapın! Yapın!"

"Wahoo," diye bağırdım gülerken. Toga'mın kısa kolunu tutarak ultra esnek malzemeyi aşağı çektim, böylece kolum dışarıda kaldı.

Omzumu ve dirseğimi gösterdiğimde masa uygun bir şekilde oo dedi ve aa dedi.

Görünüşe göre, performans tiyatrosuna (striptiz) yeteneğim varmış. *Bu çok kazançlı bir yetenek gibi geliyor*. *Bunun peşinden gitmeliyim*.

İki kolum da serbest kalsın diye diğer tarafı çektim.

Herkes alkışladı ve ben güldüm. Doğuştan içe dönük bir insan olarak, tüm bu ilginin garip bir şekilde sarhoş edici bir yanı vardı. Gökyüzünde süzülüyordum, hava kadar hafiftim.

Yavaşça, göğsümü örten esnek malzemeyi çektim ve masa daha sert gülerken yüzümü buruşturdum.

Piyano müziği durdu.

Odanın uzak köşesinde bir kargaşa oldu.

Piyanist ayağa kalkarken bank uçarak dizlerinin üzerinde duran üç çıplak sireni devirdi.

Hala togamı aşağı çekerken, buzul mavisi gözlerin parlamasıyla dehşet içinde geri çekildim.

Dövmeli harfler soluk bir boğaz boyunca uzanıyordu ve gölgeler keskin bir şekilde tanımlanmış bir yüz üzerinde belirgindi. Mavi kristal düğmeli beyaz ipek gömleğinin üzerinde bir silah kılıfı uzanıyordu; içi silah doluydu.

Kharon odanın öbür ucundan bana doğru

yürüdü. Gözlerinde ölüm vardı.

Yaklaşan çıplak bir Spartalı erkeği itip kakarak uzaklaştırdı, ardından aynısını bir sirene yaptı.

Aman Tanrım, o *piyanist.*

Neden herkes ondan uzaklaşmaya değil de ona ulaşmaya çalışıyordu?

Aklıma geldi: Korfu'daki katliamdan sonra piyano müziğini halüsinasyon olarak gördüğümü sanmıştım ama gerçekti.

Kharon evin içinde oynuyordu.

Dikkatim dağılmış bir şekilde toga kumaşımı aşağıya doğru uzattım ve-

"Ne yapıyorsun lan sen?" Augustus'un nasırlı eli boynuma dolandı, parmakları hassas tenime sahiplenici bir şekilde saplandı. Diğer eli togamın kayışlarını kabaca yukarı çekti.

Kharon durdu, hâlâ odanın yarısındaydı. Augustus'un bana dokunuşunu gözlerini kırpmadan izledi. Yüz ifadesi okunamıyordu.

Nasıl nefes alacağımı unuttum.

"Basit bir soruydu." Boynumu daha sıkı sıkarken nefesi kulağımı gıdıkladı. "Neden herkesin içinde kıyafetlerini çıkarıyorsun?"

"Profesör," diye fısıldadım beni boğarken. "*Ne* yapıyorsunuz?"

Yakınıma eğildi, kara gözleri vahşiydi.

"Kontrolü ele alıyorum-Alexis," dedi ipek

gibi. "Neden?" Kalın bir şekilde yutkundum.

Boğazının arkasından sert bir ses çıkardı. "Rol yapmaktan bıktım."

Başparmağı boğazımın sütununu usulca okşadı, parmakları çok daha soğuk olan tenimi yakıyordu. Koyu yeşil gömleğinin kolları kıvrılmıştı ve kalın damarlarla kaplı bronz ön kolunu gösteriyordu.

Midem bulandı. *Yaşlı erkeklerden hoşlanıyor muyum?*

Evet, ambrosia yüzde yüz bir uyuşturucuydu. Ayık kafayla böyle düşünmeme imkan yoktu.

Tutuşu sıkılaştıkça nefes nefese kaldım.

Dudakları kulağımın yanında geziniyordu. "Bu bir oyun değil Alexis." Adım bir günah itirafı gibi dilinden döküldü. "Kim olduğunu biliyorum."

Zeus'la buluşmamla mı ilgili?

Parmaklarını boynumdan çekmedi. Onun

merhametine kalmıştım.

Tuzağına düştüm.

Karnımın alt kısmında ısı birikti ve her şey rüya gibi puslu bir hal aldı. Ozon kokusu burnuma doldu ve aramızda görünmez elektrik kıvılcımları sıçradı.

Sıcak dudaklarım kulağımın kabuğuna değdi. "Küçük gösterinle ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok. Ne başlattığının ... "

Tüylerim diken diken oldu.

Derin bir nefes aldı, sonra kendini tutamamış gibi gırtlaktan bir inilti çıkardı.

Kendini toparlamaya çalışıyormuş gibi uzun bir süre sertçe nefes aldıktan sonra, "Beni çileden çıkarıyorsun," dedi.

Onun sözleri beni transımdan çıkardı.

Boynumu tuttuğu yerden kurtardım ve kabine geri düştüm. "Beni yalnız bırakın," dedim, onun huzurunda zar zor konuşabiliyordum.

"Hey, bırak onu!" Lena bağırdı ve dirseklerini öne doğru savurdu.

Augustus bana ulaşmak için onun üzerine eğildiği için şaşkınlıkla homurdandı ve sendeleyerek geri çekildi.

"Teşekkürler," diye fısıldadım ona, ellerim titriyordu.

"Sana ne söyledi?" Lena merakla sordu ama ben bakışlarımı masadan ayırmadım çünkü *adam* hâlâ onun arkasında duruyordu. İzliyordum. Bekliyordum.

Zihnimi kırmaya ve irademi ezmeye hazırdı. "İyi

bir şey yok." *Mantıklı bir şey yok*.

Oron kolunu omzuma attı ve beni kendi çıplak bedenine doğru çekti, böylece bana yaslanmış oldu. *Bana dokunuyor. Bana çok dokunuyor.*

Dondum kaldım.

Nefes almak daha da zorlaştı. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum. Görüşüm bozuldu.

"Yanındayım Alexis, merak etme," dedi Oron. "Sana zarar vermesine izin vermeyeceğiz."

Yüzümü buruşturdum ve doğrulmaya çalıştım ama beni kabinde tuttu.

Şakağımdan ter boşandı ve sığ nefes aldım, görüşüm daha da bulanıklaştı. Üzerime zayıf bir his çöktü.

Sirenler ve Spartalılar bana baktı.

Oda dönüyordu.

"İyi misin evlat?" Nyx sordu. "Onu ısırmamı ister misin?" Panik

daha da kötüleşti.

"Kabinden çıkmam gerekiyor," diye fısıldadım.

Lena hemen yer açtı ve nazik elleriyle beni dışarı çıkardı.

Titreyerek ayağa kalktım.

Sorun, Oron'un da bana kabinden çıkarken eşlik etmesiydi. Saçlarıma basmakalıp sözler fısıldarken beni arkamdan tuttu.

Ben bir şey yapamadan Augustus Oron'u ensesinden yakaladı ve çekip aldı.

"Ona dokunmaya nasıl *cüret* edersin?" Augustus hırladı, sonra da sireni hiçbir ağırlığı yokmuş gibi odanın diğer ucuna fırlattı. "SPARTA'DA HERKES ALEXIS'E TEK PARMAK BİLE DOKUNURSA BANA HESAP VERECEK!" diye kükredi

odaya.

Profesörüme -benden nefret eden adama- dehşetle göz kırptım.

Ne halt ediyor bu?

Takım elbisesinin ceket düğmesini gevşeterek göğsünde kılıfında duran silahları g ö s t e r d i .

Panik ciğerlerimi doldurdu.

Sendeleyerek geri döndüm.

Nefes nefese, ellerim dizlerimde, açgözlülükle hava emdim ve Lena'ya "Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim" diye fısıldadım. Bana bir şeyler oluyordu, tüm kontrolümü kaybetmiştim.

Artık uçmuyordum.

Düşüyordum.

Ambrosia bir insana ne yapar? Adrenalin gibiydi ama on kat daha kötüydü.

Spartalılar ve sirenler kargaşaya doğru döndü.

Utanç göğsümü yaktı.

Ben bir açıklama getiremeden (nasıl konuşulacağını hatırlayın) Augustus kişisel alanıma girdi.

Gerginlik havada çatırdıyordu. "Alexis, sempozyumu hemen terk etsen iyi olur," diye emretti. "Yoksa ..." Tehlikeli bir şekilde sözünü kesti.

Utanç daha da arttı.

Başım eğik, çıkmaya çalışırken çıkışa doğru sendeledim.

Lena yolumun önüne çıktı. "Neler olduğunu bilmiyorum," dedi. "Ama yardıma ihtiyacın olursa, ben buradayım. Yalnız değilsin. Kimsenin sana hak ettiğinden daha az davranmasına izin verme, harika insan."

Bana güçlü olduğumu düşünüyormuş gibi baktı. Sadece Charlie bana böyle bakmıştı.

Derin nefes alarak başımı salladım. Ondan cesaret almaya çalıştım. Oda daha hızlı dönüyordu.

"Gitmiyorum," diye fısıldadım Augustus'a, gözlerim hâlâ yeni arkadaşıma odaklanmıştı. *Bana patronluk taslamasına izin vermeyeceğim. Sesimi yükseltmeli ve kendimi savunmalıyım*.

Bana cesaret verici bir şekilde gülümsedi.

Acımasız eller belimi kavradı ve beni havaya fırlattı.

Augustus'un omzu karnıma çarptığında çığlık attım ve şok içinde gözlerimi kırptım.

Beni omzuna atmıştı. Beni kapıya doğru taşıyordu.

"Durdurun onu!" Lena çığlık attı ama peşimizden koşmaya çalışırken Spartalılar onu engelledi.

Kabinin geri kalanı kızgın ifadelerle onun yanında durdu ve kanlı bıçakları tehditkâr bir şekilde tuttu.

Birkaç adım ötede Patro, Augustus'un hareketlerine şaşırmış gibi kaşlarını kaldırdı ama Aşil'e yaslandı ve müdahale etmedi.

Spartalıların geri kalanı Augustus'un yolundan çekilmek için birbirlerini ezdiler. Herkes ona saygı duyuyor ve adil olduğunu düşünüyordu.

Kimse bana yardım etmeyecekti.

Başımı kaldırarak Lena'ya sulu bir gülümseme verdim. "İyi olacağım," diye mırıldandım, yeni arkadaşlarımı hayatımın karanlık gerçekliğiyle korkutmak istemiyordum.

Ama sirenler bana inanmamış olmalı, çünkü bağırışlar yankılandı ve bir itiş kakış başladı.

Yeni arkadaşlarım için panikledim. Acı, zaten çarpan göğsümde parlak ve sıcak bir şekilde yükseldi.

Ölüyor muyum?

Augustus sempozyumu terk etmek için kapıyı çarparak açtı; gördüğüm son şey bir Spartalının bir sireni itmesi ve ağzının kenarından köpükler saçarak çığlık atarak yere düşmesiydi.

"Ona yardım etmeliyiz!" Beni yere bırakmasını beklerken Augustus'a sırtına vurarak "Ona yardım etmeliyiz!" dedim. Panik yoğunlaştı.

"Ona başka biri yardım edecek," diye homurdandı. "İçeride dünyanın en iyi Olimpiyat doktorları var."

O haklı.

Göğsümdeki beyaz acı yavaşça dağıldı ve çırpınmayı bıraktım ama yine de beni bırakmadı.

Merdivenlerden indi, sonra sessizce tarlaları geçti.

Bacağındaki lekenin Poco olduğunu anlamam bir saniye sürdü. Rakun baldırına sarılmış, meraklı bir ifadeyle bana bakıyordu.

Augustus ikimizi de hiçbir şey yokmuş gibi taşıdı, adımları büyük ve güçlüydü.

Sağ kolu bacaklarıma bastırdı ve eli sağ uyluğumu kavradı.

Başım daha hızlı dönüyordu. Hiçbir şey gerçek gibi gelmiyordu.

Kavrayışı sıkılaştıkça nasırlar deriye *sürtünüyordu*; *muhtemelen Titanlar'la dövüşürken* olmuştu.

Titredim.

Tenim karıncalandı.

Nefes alış verişi gecenin karanlığında gürültülü ve düzensizdi ve her adımda göğsü kabarıyordu. Ama yorgun görünmüyordu; sanki kendini kontrol etmeye çalışıyormuş gibi kontrolsüz görünüyordu.

Ay ışığı garip gümüş gölgeler oluşturdu ve soğuktan titredim.

Şokun etkisi geçip de konuşabildiğimde, "Beni yere indir," dedim.

Kalçamı sıkıca kavradı. Bu
onun tek tepkisiydi.

Garip bir mide bulantısı içimi yaktı ve midemde karanlık kelebekler uçuştu.

"Bir şey yapmalı mıyım?" Nyx boynuma sarıldı ve sesi bile emin değilmiş, ne yapacağını bilmiyormuş gibi çıktı.

Sesi beni yaşadığım şoktan çıkardı. "Hayır," dedim. "Ben yaparım."

Derin ve sakinleştirici bir nefes aldıktan sonra yumruklarımı sırtına vurdum ve mümkün olduğunca kıpırdandım.

"Bırakın beni!" Tüm gücümle yumruk atarak, özgürlük için savaşarak talep ettim.

Yumruklarımın altındaki kaslar gerildi ama Augustus'un adımları
sarsılmadı. Homurdanmadı bile.

Daha çok mücadele ettim ve sahip olduğum her şeyle çığlık attım, eğildim ve tekmeledim. Kurtulmak için çaresizce.

Dakikalar sonra, gevşemiştim.

Yorgunluktan nefes nefese kalmıştım, daha fazla mücadele edemeyecek kadar yorgundum. Poco bana doğru titredi, ben de rakuna bir surat yaptım.

Spartalılardan hoşlanmıyorsun. Onunla nasıl bağ kurabildin?

Poco tısladı.

Ben de
tıslayarak
karşılık
verdim.

Beni taşırken tırnakları uyluklarımın arkasına daha sert battı, morartacak kadar sertti. Hafifçe yer değiştirdim ve Augustus boğazının arkasından kaba bir ses çıkardı.

"Bir saat," dedi ipek gibi. "Beni bir kez daha tekmelersen, zaten hak ettiğin bir saatlik cezanın üzerine bir saat daha eklerim."

Donup kaldım, bacaklarım hareketsiz kaldı.

"Ne cezası?" diye sordum. Sempozyumdan bu yana ilk kez konuşuyordu. "Bir saat ne?"

"Seni uyarmıştım," dedi yumuşak bir sesle, sesi öfkeyle titriyordu. "Bu sefer beni çok zorladın."

"Bekle, beni neye karşı uyardın?" Gerçekten kafam karışmış bir şekilde sordum. Cevap vermedi.

Hiç de gizemli ve ürkütücü değil.

Harika, kesinlikle bana işkence edecek.

"Uh-kid," diye fısıldadı Nyx baş aşağı duran boynuma sarılırken. "Sanırım Augustus senden gerçekten hoşlanıyor, *gerçekten* hoşlanıyor."

Başımı salladım ve derin bir nefes aldım. "İmkânı yok," diye sessizce nefes aldım. "Benden nefret ediyor."

"Evet, öyle," diye titredi Nyx. "Senin için vahşileşiyor, resmen vahşileşiyor. Başın büyük belada, kardeşim. Bu düşündüğümden çok daha kötü. Senden o kadar nefret ediyor ki yatak odasında kavga etmek istiyor."

Boğuldum. Boğazımdan manik bir kahkaha balonu patladı ve gözlerimden umutsuzluk gözyaşları aktı.

"Carl Gauss bana asla böyle davranmazdı," diye mutsuzca fısıldadım. "Matematiği seven ve bir kadına doğru davranan iyi adamlara ne oldu?"

Nyx alay etti. "Öldüler çünkü acınası ve utanç verici eziklerdi. Hiçbir kadın bir inek istemez."

"Evet," dedim.

"Hayır, sadece öyle olduğunu sanıyorsun," diye tısladı Nyx. "Senin istediğin şey, senin için katliam yapmak isteyen gerçek bir erkek."

Başımı salladım. "Yardıma ihtiyacın var." Gözyaşlarım yüzümden aşağı damladı. "Senin de sikilmen lazım."

Daha çok ağladım çünkü artık resmileşmişti: en iyi arkadaşım sapık bir deliydi. Her şey çok fazlaydı. Bu şekilde yaşamaya devam edemezdim.

Kemiklerim lastik gibiydi, kaslarım gülünç derecede zayıftı.

Lena güçlü olduğumu düşünüyordu; bana umutla bakıyordu, sanki bana inanıyordu. Ama bazı rakipler savaşmaya devam edemeyecek kadar kalpsiz ve acımasızdı. Bazen ilerlemenin tek bir yolu vardı.

Gözlerimi kapattım ve gevşedim.

Bazen yapabileceğiniz tek şey ölü taklidi yapmak ve fırtınanın geçmesini beklemekti.

Böylesi daha az acıtıyor.

Bilinçaltımın kıyısında iki ses fısıldadı.

Beni izliyorlardı.

Bakıyorlardı.

Takip.

Bir nefesle uyandım. Kalbim göğüs kafesimin içinde acıyla çarpıyordu.

Nyx mırıldandı ama uyanmadı.

Yalnızdım.

Tek ses mumların yumuşak şıpırtısı, şıpırtısı ve ateşin çıtırtısıydı.

Gözlerimi ovuşturarak yönümü bulmaya çalıştım.

Uzaktan, Augustus beni akademiye geri taşırken uyuyakaldığımı hatırladım. O mahvetmeden önce sempozyumda yaşananları hatırlayınca gülümsedim.

Sonunda Spartalı yeteneğini keşfettin. Güçsüz değilsin. Duyarlı yaratıklarla konuşabilirsin.

Rahatlama beni sersemletti.

O siren çığlık atıyordu, senin yüzünden yaralandı.

Midem bulandı.

Oturduğum yerden kalkarak akademi kütüphanesinin ihtişamını seyrettim.

Ocağın önünde kadife bir şezlonga yayılmıştım ve birisi etrafıma örgü bir battaniye yerleştirmişti. Yumuşak kumaş ayaklarımın etrafına sıkıca sarılmıştı, sanki o kişi beni içine sokmuş gibiydi.

Bir battaniye altın değerindeydi, çünkü sonbahar sıcaklıkları zaten soğuk olan dağı perişan hale getirmişti.

Augustus yapmış mıydı? *Hayır, yapmazdı. Benden nefret ediyor.*

Kalçalarımı kontrol ettim ve derin bir iç çektim. Beni kavradığı yerde mor çürükler olduğu kesindi.

En azından kulaklarım artık kanamıyor.

Çıta endişe verici derecede düşüktü.

Yeni hazinemi dikkatlice omuzlarıma doladım ve topallayarak ayağa kalktım.

Bir esnemeyle duvardaki saate baktım; saat daha sabahın üçüydü. Güneş henüz doğmamıştı, bu yüzden diğer inisiyeler sempozyumdan henüz dönmemişlerdi.

Kendime ayıracak birkaç saatim vardı.

Tekrar iç çekerek her zaman ders çalıştığım koltuğa çöktüm ve Thagorean ders kitabımın köşesine adımı yazdım.

Kapak.

Bu zamanı biraz ders çalışmak için de kullanabilirim.

Bunu diğer inisiyelere asla itiraf etmezdim, çünkü dersten sürekli şikayet ediyorlardı, ama Thagorean denklemlerinin bu kadar karmaşık olması gerçekten hoşuma gidiyordu.

Adımları çözme ve çözümü bulma telaşını sevdim.

Matematiğin güzel yanı da buydu: Her zaman doğru bir cevap vardı. Süreç karmaşık olabilir, ancak çözüm siyah ve beyazdı.

Hayatta başka hiçbir şey bu kadar basit değildi.

Aptal Spartalı liyakat testinden beri her şey kafa karıştırıcıydı.

Ensem karıncalandı ve inledim ama etrafıma bakmayı reddettim.

Kimse seni izlemiyor. Her şey kafanın içinde.

Kötüleşen zihinsel durumumu görmezden gelerek, dikkatimi dağıtmak için çaresizce ders kitabını açtım.

Bir indeks kartı dışarı fırladı.

Bir esnemeyle ters çevirdim. Kelimeler mürekkeple dağınık bir şekilde çizilmişti:

"Leave Sparta now or there will be dire consequences for you. You have until the January Initiation Ball to disappear. Fail to heed this warning, and you will regret it."

Gözlerimi devirerek kitabın arkasındaki kapağın içine soktum.

Ne bayat bir tehdit.

Birini korkutmaya çalışan bir çocuğun yapacağı bir şey gibi hissettiriyordu.

Bir akademide kapana kısılmıştım, açlıktan ölüyordum ve düşüncelerime güvenemeyecek hale gelene kadar çalışıyordum. Birinin benim gitmemi istemesi sorunlarımın en küçüğüydü. Jessica hakaretlerinde daha acımasızdı.

Muhtemelen Titus ya da Alessander yapmıştır.

Her ikisinin de kitaplarıma erişimi vardı ve kütüphane olayından sonra çok sessiz kalmışlardı ama ben çok daha sert bir misilleme bekliyordum.

Aklımı kaçırmışım gibi kendi kendime kıkırdayarak (kaçırmıştım) battaniyeyi omuzlarıma daha sıkı sardım ve sandalyemin yerini değiştirdim. Ağır bir şeye çarptı.

Eğildim ve rahatsız edici nesneyi aldım. Orta

büyüklükte bir kutuydu.

Kırmızı kadifeye sarılmıştı, tepesine altın süslemeli siyah ipek bir fiyonk bağlanmıştı. İsmim bir etiketin üzerine düzgün bir el yazısıyla yazılmıştı.

Oooh, bir hediye.

Daha önce hiç almamıştım. Charlie ve benim hakkında konuşmaya hiç zahmet etmediğimiz bir lükstü. Açlıktan ölmek üzereyken durumu biliyordunuz; öncelikler vardı ve anlamsız hediyeler bunlardan biri değildi.

Belki de bana battaniyeyi verenle aynı kişidir?

Mükemmel kenarları yavaşça açarken yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemedim. *Belki de sonunda şansım dönmeye başlamıştır*.

Dünkü dramatik (dehşet verici) olaylardan sonra bir galibiyete ihtiyacım vardı. Ağır kapağı yavaşça çektim.

Gülümseme yüzümden kayıp gitti.

Boş gözlerle içindekilere bakarken saniyeler dakikalara dönüştü.

Donup kalmıştım.

Hareket edemiyorum.

Masanın üzerine su damladı ve ağladığımı fark ettim.

Pullar boğazıma doğru kaydı ve sıçradım, neredeyse koltuğumdan düşüyordum, kalbim küt küt atıyordu. Bir çığlık boğazımı yaktı. *Bu sadece Nyx'in uykusunda yer değiştirmesi*.

Gözlerimi kırpıştırarak yavaşça kutuya yaklaştım ve nefesim kesildi çünkü tam olarak düşündüğüm şeydi.

Siyah kağıt mendilin üzerinde dört nesne vardı: kırmızı damarlarla kaplı iki göz, parçalanmış bir burun ve kalın altın halkaları olan kopmuş bir erkek parmağı. Hepsinin üzerine kan sıçramıştı.

Gözleri pastel renkteydi.

Yüzüklerin üzerinde sirenlerin ruhunun sembolü vardı.

Bu *Oron*'du, onun bir parçasıydı.

Birden, ders kitabımdaki not artık bir çocuk oyunu gibi gelmemeye başladı. Biri onu öldürmüştü. Onu parçalara ayırmıştı. Sırf beni akademiden uzak tutmak için.

Elim dehşetle kasıldı ve kutu devrildi. Vücut parçalarının

altında bir şey parlıyordu.

Bakamayacak kadar hastaydım.

Her tarafım uyuşmuş, parmaklarım titrerken kutunun kapağını tekrar yerine yerleştirdim ve fiyonkla tekrar sardım.

Bir zombi gibi kütüphaneden çıktım ve merdivenlerden yukarı, gecenin içine doğru yürüdüm. Dağın yamacında, çimenlerin arasında büyük bir kaya buldum. Ağır ağır kayayı yuvarladım ve ortaya taze toprak çıktı.

Sonra kazdım.

Küçük bir delik açıldığında kutuyu içine koydum ve üzerini toprakla kapattım. Bir an için bir şeyler söylemeyi düşündüm. *O senin yüzünden öldü.*

Ne yapıyorsun? Kendini kaybediyorsun.

Gözlerimi açarak döndüm ve olabildiğince hızlı bir şekilde akademiye geri koştum.

Doğruca banyoya.

Paslanmış klozet kapağının üzerine çökerek dizlerimi göğsüme çektim ve sallandım.

Şoktan dişleri takırdıyor. Felç

olmuş.

Saatler sonra çocuklar sempozyumdan dönerken kahkahalarla gülüyorlardı.

Sersemlemiş bir halde ayağa kalktım, gözlerimi sildim ve tökezleyerek kütüphaneye gittim. "Dostum, bu çılgıncaydı. Profesör Augustus'un seni taşıdığına inanamıyorum.

böyle dışarı." Ben içeri girerken Drex girişe doğru koştu. "Herkes bunu konuşuyor, bütün gece sana nasıl baktığını gördün mü? Tam anlamıyla köşede durup sadece izledi, kimseye dokunmadı. Tüyler ürperticiydi."

Ona boş boş baktım, konuşamıyordum.

Yüz ifademde bir şey görmüş olmalı ki elini umursamaz bir ifadeyle salladı. "Ama önemli bir şey değil. Dürüst olmak gerekirse, herkes ölen siren için çıldırıyordu."

Başımı kaldırdım. "Ona ne oldu? Kim yaptı bunu?" Oron'un öldüğünü zaten biliyorlardı.

Parçalarını bir kutu içinde aldım. Yardım edin.

İçimdeki sır verme dürtüsü dilimin ucuna kadar geliyordu ama Sparta hakkında yeterince bilgim yoktu. Yeraltı dünyası iğrenç bir yer gibi görünüyordu; beni suçlayıp uzaklara gönderebilirlerdi.

Drex şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "O mu? Hayır, herkes siz götürüldükten sonra ölen kadın sirenden bahsediyor."

Uyuşukluk hissi ezici bir çığa dönüştü.

"Herkes onun zehirlenmiş olabileceğini düşünüyor." Drex yüzünü buruşturdu. "Muhtemelen başka bir sirendi, aralarında rekabet var ya da belki karanlık bir yaratık ya da bir Chthonic - diğer Spartalılara saldırdıkları biliniyor. Belki de bir Olimposluyu zehirlemeye çalışıyorlardı ama onu yakaladılar."

Geriye doğru sendeleyerek bir kitaplığa çarptım ve yere yığıldım. Drex'in gözleri büyüdü ve bana elini uzattı.

Ben almadım.

"Özür dilerim," dedi aceleyle. "Hiçbir şey söylememeliydim. Ama bu senin hatan değil - Augustus seni götürmemiş olsaydı bile, muhtemelen daha sonra onu kırıp öldüreceklerdi. Chthoniklerin nedenlere ihtiyacı yoktur."

Ayağa kalkarken nefes nefese kaldım.

Oradaki tek Chthonikler akıl hocalarım Augustus ve Kharon'du. Onu öldürdüklerini göremedim.

Sonunda konuşma yeteneğimi yeniden kazandığımda fısıldadım. "C-Ştonik olduğun halde neden böyle konuşuyorsun?"

Drex geri çekildi. "Hayır, değilim."

"Seni gördüm. . . katliam sırasında," diye fısıldadım.

Yüzü kızardı. "Sen neden bahsediyorsun? Ben hiçbir şey yapmadım."

Neden yalan söylüyor?

Drex daha yakına eğildi ve gizlice fısıldadı, "Kimseye söyleme ama benim yeteneğim dayanıklılık. Zihnim coşkulu bir hal alıyor ve kendimden geçiyorum. *Kilometrelerce* koşabilirim. Bu çılgınlık." Sırıttı, yapabildikleriyle gurur duyduğu belliydi.

O zaman katliamda o üç çocuğu kim öldürdü?

Elini uzattığına yemin edebilirdim, gözleri garip sisin içinde kıpkırmızı parlıyordu.

Tuhaf sesler fısıldarken ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Bunu duyuyor musun?" Sese doğru işaret ettim.

"Neyi duymak?" Drex sordu.

Sesler daha da yükseldi. "İşte bu ses." Tekrar işaret ettim.

Drex o yöne doğru baktı. "Hiçbir şey duymuyorum," dedi. "Hiçbir şey."

Elim düştü.

Ne zamandır aklımı kaçırıyorum?

Etrafımdaki her şey dağılıyordu ve hiçbir şeyin anlamı yoktu.

Beynimde tümör var mı? Kadınlar yirmi altı yaşına kadar şizofreni riski altında değil mi? Dayaktan etkilenen tek şey gözüm ve kulağım değil miydi - beynime kalıcı olarak zarar verdi mi?

"Boş ver," diye fısıldadım Drex'e.

"İyi hissediyor musun?" diye sordu bana doğru uzanırken. "Çok solgun görünüyorsun."

Dokunuşundan kaçınmak için kitaplığa doğru geri çekildim. Drex ellerini teslim olma jestiyle havaya kaldırdı.

"Derin nefes almaya çalış. Her şey yoluna girecek," dedi nazikçe. "Son zamanlarda Augustus'un çıkardığı olaylardan dolayı senin için zor olduğunu biliyorum. Ama her şey yoluna girecek. Muhtemelen bir ya da iki gün içinde unutacaktır."

Drex bana baktı ve bir şey yapmamı beklediğini fark ettim.

Ona başımı salladım. "Evet," diye yalan söyledim. "Yapacağından eminim."

Kendimi tekrar ayağa kaldırarak normal görünmeye çalıştım, sanki içim parçalanmıyormuş gibi.

"Dersten önce bana biraz ders verebilir misin?" Drex umutla sordu. Bir iniltiyi yuttum. "Elbette."

Güçsüzce Oron'un cesedinin kutusunu bulduğum koltuğa geri oturdum ve içinde hâlâ o korkunç notun olduğu ders kitabını açtım.

Soğuk dudaklarımla Drex'e kavramları anlattım ve onları çizdim.

Bir noktada, sarı saçlarında mavi röfleler olan dost canlısı inisiye Maximum Hera yanıma oturdu ve bizimle çalışmak istediğini söyledi. Ben hayır diyemeden Drex kabul etti.

Maximum tüm zaman boyunca havadan sudan konuştu.

Ölmek istedim.

Saatler sonra, Augustus boğa zıplamasıyla ilgili eski bir Latince masal anlatırken sınıfın taş zeminine uyuşmuş bir şekilde baktım.

Katın ortasında durdu ve "Alexis, bunun nerede gerçekleştiğini söylemiştim?" dedi. Sesi acımasızca kırbaçlandı.

"Miken," diye cevap verdim, ses tonumu değiştirmeden. Kulağa yabancı geliyordu. Çorak ve soğuk.

Augustus kaşlarını çatarak bana bakarken uzun bir süre geçti. Ruhsuz siyah gözleri bir bulmacayı çözmeye çalışır gibi kısıldı.

Ben de
baktım.
Uyuşuk.
Donmuş.
Zar zor
hayatta.
Zihnimi kır. İrademi ele geçir. Sana meydan okuyorum.
İlk defa gözlerini kaçırdı. Hiçbir tatmin
hissetmedim.
Aslında hiçbir şey hissetmedim.

Bölüm 20

Piyanist

KHARON: BIRKAÇ SAAT ÖNCE, SEMPOZYUMDA

Piyanonun başında öne doğru eğildim ve avımı izledim.

Alexis, etrafı sirenlerle çevrili bir masada oturuyordu. Çıplak yaratıklarla konuşurken özgürce gülümsüyor ve gülüyordu. *Başka ne gibi sırlarınız var, carissima*?

Yanında oturan erkek siren daha da yaklaşarak ona saf bir şehvetle baktı.

Dişlerimi birbirine geçirdim. Bir notu kaçırdım.

Uyluklarım kasılırken ayağa kalkıp hançerimi boğazına saplamamak için tüm kontrolümü kaybettim.

Uzun vadeli oyna, Kharon.

Özenle hazırladığın tüm planlarını mahvetme.

Parmaklarımı fildişi tuşlara vurdum, pedala öyle bir kuvvetle bastım ki piyano gıcırdadı.

Başka bir Olimpik Spartalı piyano sırasına doğru süründü ve ben onu tiksintiyle uzaklaştırdım. Zayıf sürtüklerle çalmakla ilgilenmiyordum; tekil zevklerim vardı.

Bir kez kararımı verdim mi, hiçbir şey onu değiştiremezdi. Ne istediğime bakıyordum.

Cehennem ve Tazı ayaklarımın dibinde yatıyor, sürekli bir siren ve Spartalı akını beni baştan çıkarmaya çalışırken sinirden tüyleri diken diken oluyordu.

Güçlerimi onlar için harcadığıma pişman
oldum. Hiçbiri bunu hak etmemişti.

Derin nefes alarak müziğe odaklandım, başka hiçbir şeye değil.

Parmaklarım tuşlar üzerinde hızla hareket ederken, kendimi hızlı bir melodinin akışına kaptırdım. Planlar ve hamleler önümde oynadı ve her birini dikkatle inceledim.

Hataya yer yoktu. Söz konusu
olan şeyle değil.

Odada bir kahkaha patlaması oldu ve ben de öne doğru eğilerek kolonad çevresine baktım. Alexis'in oda üzerindeki manyetik çekiminden kaçınamıyordum.

Parmaklarım hareketsiz kaldı.

Kabinde ayakta duruyordu, teni cilalı altın gibi parlıyordu, uyumsuz gözleri kahkahalarla kırışıyordu.

Mükemmel kıvrımlı dudakları kurumuş kanla kaplanmıştı, kolları kir içindeydi ve yüzünün etrafındaki bukleler dağınıktı; darmadağınık bir meleğe benziyordu.

Daha önce utangaç ve kana susamışlığın böylesine sarhoş edici bir bileşimi olan biriyle tanışmamıştım.

Pantolonumdaki baskıyı azaltmak için elmas kaplı kemerimi gevşettim.

Alexis baştan çıkarıcı bir şekilde gülümseyerek togasının kollarından birini yavaşça aşağı çekti. Pantolonumun üzerinden kendimi avuçladım.

Baktım, büyülenmiş gibiydim.

Hell boğazının derinliklerinde hırladı ve beni transımdan çıkardı. *Ne halt ediyor bu?*

Ayağa kalktım ve piyano sırasını geriye attım. İnsanlar acı içinde homurdandı ve ben onları görmezden geldim.

Onu durdurmam gerek. Eğer sirenler onun çıplak bedenini görürse, bana yardım et Kronos, hepsini öldürürüm.

Odanın içinde sinsice ilerlerken, bir Spartalıyı iterek
yolumdan çektim. Avıma doğru yarı yolda durdum.

Augustus onun boynunu tuttu ve onu
durdurdu. Onu boğuyordu.

Nazikçe.

Koyu renk gözleri öfkeyle açılmıştı. Yakınına eğildi ve kulağına bir şeyler fısıldadı, uzun siyah-beyaz saçları ikisinin arasında sallanıyordu

ipek bir perde gibi. Elmacık kemiği ve burnu boyunca uzanan yara izi kızgın bir kesikti.

Şehvet on kat daha yoğunlaştı.

Birlikte yıkıcı derecede yakışıklıydılar. İkisi de acımasızdı.

İkisi de benzersiz şekilde çekici.

Augustus ve ben yıllar boyunca yüzlerce kişiyi paylaştık. Birlikte sevişmeyi tercih ederdik. Bu insanların fazla bağlanmasını engelliyordu ve insanları hayal edilemez bir coşkuyla hıçkıra hıçkıra ağlatmak eğlenceliydi.

Ama daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Alexis'in onun dokunuşu altında erimesini izlerken içim gururla doldu. İkisinin de bakışlarında sıcaklık parladı.

Gülümsedim.

İşler beklediğimden daha hızlı ilerliyordu; zaman çizelgesinin hızlandırılması gerekecekti.

Yavaşça, zonklayan şaftımı tuttum ve okşadım. Bu zevk başka bir dünyadaydı.

Sıktım.

Bir erkek siren kendini bana doğru bastırırken inledi.

Hırlayarak elimi çektim ve adamı üstümden ittim. Yere düştü, ben de onu tekmeledim, sonra tepsiden bir içki kaptım ve geri fırlattım. Ambrosia nefis bir şekilde yanıyordu.

İşe koyulma vakti gelmişti. Tuzağa düşürmem gereken bir avım vardı.

Bölüm 21

Titan Saldırıları

ALEXIS: KASIM SONU

Korfu'da güneş batarken İyon Denizi'nin üzerinde altın rengi ışıklar parıldıyordu.

Kasım sonu esintisi açık Fransız kapılarından hafif bir serinlikle esiyor ve evin bir yerlerinden erkek sesleri şamatayla gülüyordu. Yatağımda uzanıyordum.

İki ay önce o korkunç hediyeyi aldığımdan beri hiç gülesim gelmemişti.

Yarın o cehenneme geri döneceğime inanamıyorum.

Hayal kırıklığı içinde inledim çünkü zaman rahatsız edici bir hızla geçiyordu.

Hayat eziyetli bir monotonluktan ibaretti.

Çoğunlukla korkak olduğum ve son iki aydır sempozyumlara katılmayı tercih etmediğim için.

Her hafta aç kaldım, susuzluk çektim, artık buz gibi olan pistte koşarken ağladım, kendimi pis hissettiğim için duş almayı diledim ve ölmek isteyene kadar çalıştım.

Bu liseden daha kötü olabilir. Belki de.

Jessica ve Tim-Tom kendilerine özgü bir işkence türüydü. Şimdi yatağıma uzanmış, Riemann Hipotezi'nin grafiğini çiziyordum.

-Agresif bir şekilde ağzıma bir üzüm attım.

Radyoda klasik müzik çalıyordu, yastığıma yaslanmıştım.

Tüm hafta sonu boyunca rahatlamaya çalıştım ama düşüncelerim benden uzaklaşmaya devam etti.

Bir saat koşmak mı? Bir saat şınav çekmek mi? Bir saatlik test mi?

Augustus'un rahatsız edici tehdidi haftalar sonra bile aklımdan çıkmadı.

Son iki ay boyunca profesör beni bir barbar gibi omzunda taşırken ne demek istediğine dair hiçbir işaret vermemişti.

Tutuşunun morarttığı boynumu ve kalçamı ovuşturdum.

Tuhaf bir mide bulantısı mideme çöktü ve geçmesini beklerken burnumdan derin nefes aldım.

Karanlık kelebekler kanat çırptı.

Adamla ilgili her şey kafamı karıştırdı.

Sınavlardan sonra adım her okunduğunda tiksintiyle hırlamaya ve bana zehirli bakışlar atmaya özen gösterirdi. Eğer bakışlar öldürebilseydi, bir metrenin altında olurdum.

Bir profesörün en iyi öğrenciyi kayırması gerekmez mi?

Varlığımın gerçeği iç karartıcı bir şekilde aşikâr hale geliyordu: İnsanlar benden hoşlanmıyordu.

Bende bir terslik vardı. Ben kusurluydum.

Rüzgâr estikçe perdeler dalgalandı ve batan güneşle birlikte gölgeler uzadı, ben de büyük boy duygusal destek tişörtümün kapüşonunu yukarı çektim.

Nyx horladı ve altında kaydı.

Birisi haftalar önce, kutu olayından hemen sonra siyah giysiyi odamdaki sandalyenin üzerine bırakmıştı ve malzeme gülünç derecede yumuşak olduğu için (şimdiye kadar hissettiğim veya giydiğim en güzel şeydi) artık benimdi.

Ön taraftaki -orta parmağını kaldırmış olan- kafatası beni büyülemişti.

Kahrolası dünya kahrolsun. Hayat böyle bir şey işte.

Evet, emo dönemimdeydim.

Hayır, bu konuda konuşmak istemiyordum - asıl mesele de buydu - ancak yaşam tarzına bağlılığın bir gereği olarak zihnimde küfür etmeyi deniyordum.

Biraz (hiç) ilerleme kaydediyordum.

Yıllarca koruyucu ailelerle kaba dili ilişkilendirmek kırılması zor bir alışkanlıktı. Yine de zihinsel engelimi aşmaya çalışıyordum.

Yarın o berbat akademiye geri dönmek istemiyorum, zihnimde pratik yaptım.

Odamın dışında erkek sesleri daha da yükseldi ve biri kahkahalarla böğürdü.

Kalemimi bırakıp kulak misafiri olabilmek için radyonun sesini kıstım.

İzin günlerimde genellikle akıl hocalarımdan uzak dururdum, özellikle de *o* her zaman etrafta olduğu için.

"Achilles, geçen ayki *Falcon Günlükleri*'ni gördün mü? Helen verdi," dedi Patro mutfakta yüksek sesle. "Kharon, baş sayfaya çıkmışsın. Sonunda bir nişanlı mı seçtin? Bir ya da iki Olimposlu muydu? Kim onlar?"

Kadınsı bir ses yüksek sesle oo dedi ve ben ilgiyle canlandım. Onlarla kaldığım süre boyunca hiç kadın misafirleri olmamıştı.

Hırıltılı bir ses karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Onun gibi bir şey," dedi Kharon.

Şeytandan bahset.

Çenem düştü.

Şeytanın bir sevgilisi mi var? Belki iki tane? Zavallı Olimpiyatçılar. Onlar için dua ediyorum.

Duyamadığım bir şeyler daha söylendi, sonra adamlar evin diğer tarafına geri dönerken ortalık sessizleşti.

Midem guruldayarak peynirin son lokmasını (bloğun yarısı) ağzıma attım ve boş tabağımla kapıya doğru ilerledim.

Etrafın temiz olduğundan emin olduktan sonra aceleyle mutfağa girdim.

Tabağımı her zaman tezgâha yayılan yemeklerle doldurup gitmek için döndüm ama masanın üzerindeki sarı bir parşömen dikkatimi çekti. Kısmen açılmıştı ve renklerle kaplıydı.

Oturdum ve tereddütle açtım.

En üstte kalın harflerle "The Falcon Chronicles" yazıyordu. "Sparta'nın en iyi haber kaynağı."

Büyük bir balo salonunda takım elbise giyen Kharon'un renkli bir fotoğrafı parşömenin büyük bir bölümünü kaplıyordu.

Buz mavisi gözleri sayfada tehditkâr bir şekilde parlıyordu, dudakları kaşlarını çatmıştı. Gümüş bir taç, şekillendirilmiş siyah saçlarının üzerinde yakutlarla parıldıyordu.

Şeytan gerçekten muhteşem.

Kalın siyah mürekkeple, "Ktonik Kötü Çocuk: Sparta'nın En Uygun Bekarı Geçen Ay Nişan Mücevheri Gönderirken Görüldü. Şanslı Olimposlu varis ya da mirasçı kim?"

Altında, ayrıntılı bir hikaye,

"Kharon'un mavi gözleri her yıl düzenlenen Dionysos Evi balosunda özlemle parlıyordu. Uygun Spartalılarla dans etmeyi reddetti ve onun yerine

Düşüncelere dalmış, kafası açıkça aşk(lar)ıyla dolu. Kaynaklarımız, geleneksel üç nişan hediyesi gönderdiğini ve bunlardan birinin Artemis Evi'nden gelen paha biçilmez mavi elmaslar olduğunu doğrulayabilir. Bayanlar ve baylar, yüzyılın kurlaşması başladı.

Sparta'nın şanslı vatandaşı kim? Mücevherleri açtıklarından, dolayısıyla nişanı kabul ettiklerinden hiç şüphemiz yok. Sparta'nın en gözde bekarı hayatını hangi şanslı Olimposlu(lar)a adayacak? Evlilik yasası, genç Spartalıları gerçek aşkı bulmaları için motive eden müthiş bir başarı oldu."

Homurdandım ve ağzıma bir üzüm attım.

Aşıklarının mücevherlerden çok *daha fazlasına ihtiyacı olacak. Büyük ihtimalle bir lobotomi ve güvenlik için bir silah. Kim geceleri o psikopatın yanında gönüllü olarak uyur ki?*

Hikayenin geri kalanı da aynı derecede saçmaydı, özlem ve gizli büyük bir aşk hakkında çiçekli bir dille doluydu.

Bu saçmalığa kim inanır?

Gerçi Patro bunu sorduğunda Kharon bunu inkâr etmemişti.

Belki de gerçekten aşıktır?

Dehşetle ürperdim. Bazı insanlar hayatlarını yalnız geçirmeliydi; o da bazı insanlardandı.

Parşömeni biraz daha açınca, bir sonraki hikâyede boğuldum. Üzüm taneleri yemek boruma saplandı.

Öksürerek, inanamayarak resme baktım.

Bu bendim, sempozyumda karanlık bir kabinde tek başıma oturuyordum. Yere çökmüştüm, perişan görünüyordum ve tek gözümün beyazımsı grisi, koyu renk gözümle sert bir tezat oluşturuyor ve bana tehditkâr bir bakış atıyordu.

Kahretsin, saçlarım gerçekten kıvırcık.

Burnumun ve gözlerimin altındaki kan lekeleri de hiç çekici değildi.

İç çektim. İsteseler daha çirkin bir resim bulamazlardı.

Kaba.

Görselin altında kalın harflerle şöyle yazıyordu: "Alexis Hert ile Tanışın, En Yeni Olimpiyat Dahisi. Zeus Terk Edilmiş İt'in Kendisine Ait Olduğunu Doğruladı ve Sınıf Arkadaşları Her Şeyi Anlattı."

Tecavüze uğramış gibi hissederek hikayeyi gözden geçirdim.

"'Hayır, insanların söylediği kadar çekici değil,' diyor sınıf arkadaşı Titus. 'Gözleri ürkütücü ve fazla abartılıyor. Kavgada şansı yaver gitti ve sınav sonuçları sınıfın geri kalanını zar zor geride bırakıyor."

Elbette Titus'la röportaj yapmışlardı, onca insan arasından.

Aklınızda bulunsun, bu hafta ona mümkün olduğunca çok bakın. Umarım gözlerim onu rahatsız etmiştir.

Siktir et onu.

"Kutsal Kronos, bu sensin!" diye bağırdı bir kız kapı aralığından ve ben şaşkınlıkla çığlık attım.

Göğsümü tutarak kalp krizini atlatmaya çalışırken masaya yığıldım.

"Kardeşlerim burada olduğunuzu söylemedi. Ben olsam kesinlikle kendimi tanıtırdım," dedi kız coşkuyla, sanki varlığım heyecan vericiymiş gibi. "Ben Helen." Başında yakut bir taç parlıyordu.

"Kardeşlerin mi?" Beynim onun söylediklerini kavrarken çenem düşerek sordum.

Afrodit Hanesi'nin varisi.

Herkes onun kim olduğunu biliyordu.

"Patro ve Augustus. Onlar benim üvey kardeşlerim, anne tarafından." Helen dramatik bir şekilde iç çekti, sonra soluma doğru ilerledi ve oğlanlar hakkında duyulmayan bir şeyler mırıldandı.

Augustus'un küçük bir kız kardeşi olduğunu hayal edemiyorum.

Muhtemelen ona bir canavar gibi hırlıyordur.

Dünyanın en güzel kadınının kızı karşımda duruyordu (bir dağ trolünü taklit eden bir kız).

"Oh, harika," dedim, her zamanki gibi anlamlı bir şekilde. Tam o anda midemden gürültülü bir gurultu geldi.

"Seni rahatsız etmeyeceğim," dedi Helen. "Şu anda antrenman yaptığını ve kelimenin tam anlamıyla delilik olan crucible'ı yaptığını biliyorum. Muhtemelen meditasyon yapman ve ders çalışman gerekiyordur. Zihinsel olarak çok güçlü olmalısın."

Boğazıma tıkıştırdığım hamur işinde boğuldum.

"Güçlü" kelimesinin uygun bir tanımlama olduğunu söyleyemem.

Ben keserken Helen saygıyla bakışlarını kaçırdı ve ellerini havada salladı.

"Harika iş çıkarmaya devam edin," dedi. "Belki birbirimizi buralarda görürüz. Bu çok eğlenceli olur. Yemin ederim Sparta'da hiç kadın yok. -Özellikle de bizim gibi gençlere. Anlıyor musun?" Başımı sallayarak, bilmediğim halde onaylarcasına homurdandım.

Herhangi bir şey.

Bu noktada, bir karton kutuda aç olduğuma ve Sparta hakkında berrak rüya gördüğüme yüzde 50 ikna olmuştum. Her şey gerçeküstü görünüyordu ve her geçen dakika daha da aşırı bir hal alıyordu.

Helen bir adım daha yaklaştı. "Bu çılgınlık! Özellikle hiç genç Ktonik kadın yok. Bir tek ben varım. Berbat bir durum. Büyük Savaş'ın tüm Ktonikleri öldürmesi flört ve arkadaşlıklar için gerçekten *çok* kötüydü, özellikle de Ktonik erkekler *çok* boğucu olabiliyor. Augustus'la tanıştınız, ne demek istediğimi biliyorsunuz."

Dünyadaki en kaba, en kavgacı adam olduğu gerçeğini mi kastediyorsun?

Şaşkınlıkla başımı salladım.

Şimdiye kadar tanıştığım en normal Spartalıydı.

"Şey." Helen umursamazca omuz silkti. "En azından Chthonikler güçlü ve biz gerçekten bir araya geldik, herkes birbirine karşı aşırı korumacı. Tüm o hiddet ve karamsarlığı bir kenara bırakırsanız, bu hoş bir şey."

Sanırım psikozu korumacılıkla karıştırıyor. Zavallı şey.

Helen yüz ifademdeki dehşeti yanlış anlamış olmalı ki kolumu okşadı. "Merak etme, sen diğerleri gibi zayıf bir Olimposlu değilsin. Kendini taşıma şeklinden anlayabiliyorum, bana kardeşimi hatırlatıyorsun. Bir Chthonic gibi güçlüsün."

"Teşekkürler mi?" Dedim.

Kardeşin beni korkutuyor, yani bu endişe verici.

Paniğimi fark etmeyen Helen elinde bir bardak suyla mutfaktan çıktı. "Sadece zihinsel gücünü koru," diye bağırdı salondan. "Zihinsel olarak sakin kal. Anahtar bu."

Gözüm seğirdi.

Anahtar, geri dönmek zorunda kalmadan önce kendimi

öldürmemekti. Ama onun savaşçı ruhunu sevdim.

Çevresel görüşümde, açılmış parşömen Kharon'un nişanını ilan ediyor ve kötü saç günümü sergiliyordu. Titus'un sözleri aklıma gelince kaşlarımı çattım.

İnatla tezgahtan daha fazla yiyecek aldım ve hepsini aynı anda ağzıma attım.

Odama döndüğümde, öfkeyle bir yastık aldım ve odanın diğer ucuna doğru tekmeledim. Dişlerimi sıkarak çığlık attım, yüzüstü yatağa düştüm ve yumruklarımla şilteyi yumrukladım.

Çok az yardımı oldu (hiç olmadı).

Helen etkilenmezdi.

Bir kadavra taklidi yaparak yatakta uzanırken, odamın köşesinden iki ses fısıldadı.

Hayır.

Kesinlikle

olmaz.

HAYIR!

Bunu yapmıyordum.

Kendimi yataktan atarak köşeye doğru ilerledim ve sandalyeyi işaret ettim. "Kim olduğunuzu bilmiyorum," dedim seslere. "Ya da neden sürekli fısıldadığınızı ve beni takip ettiğinizi, ama bıktım artık. Kesin şunu!" Ellerimle bir *x işareti* yaptım.

Sandalye hareket etmedi.

Esen rüzgârla perdeler dalgalandı.

Oda sessizdi.

Yine aklını kaçırıyorsun, Alexis. Kendine gel be kadın.

Fısıldayan sesler yok. Bir şeyler hayal ediyorsun.

Bugünlerde aklı başında olmak söylemekten daha

kolaydı.

Kıvırcık saçlarımı çekiştirerek, düzensiz bir şekilde nefes alarak, az önce azarladığım cansız nesneden yavaşça uzaklaştım.

Yardım çığlıkları vardı, sonra yardım *çığlıkları* vardı. Bu ikincisiydi.

Dizlerimin üzerine çöktüm.

Başımı ellerimin arasına gömdüm.

"Freak, fluck, biatch, crud, darn, flippin', shrit," diye umutsuzca feryat ettim ama gözlerim kupkuruydu çünkü emo kızları ağlamazdı (ben dün ağlamıştım).

Umutsuzluk devam etti.

Charlie ve Fluffy'i özledim.

Vücudumdaki tüm hücrelerimle ormanda açlıktan ölmeyi diledim.

O gece rüyamda piyano müziği, vücut parçalarıyla dolu bir kutu, parlayan kırmızı gözler, iskelet canavarlar, sahiplenmeyle karışık garip bir takıntı, orta parmağını kaldırmış bir iskelet, notanın üzerinde cızırtılı bir yazı ve derime batan nasırlı parmaklar gördüm.

Şeytan bana carissima dedi ve bundan sonra benimle ilgileneceğini fısıldadı.

Çığlık atarak uyandım.

Ertesi sabah, duygusal destek tişörtümü isteksizce çıkardım, ardından Patro ve Achilles ile yemek yemek için mutfakta buluştum

(beş saniye içinde mümkün olduğunca çok yemek) akademiye geri dönmeden önce. Patro yeni çıkardıkları Spartan silahı hakkında ufak bir konuşma yaptı ama

Achilles hiçbir şey söylemedi, çünkü gerçekten söyleyemezdi ve Nyx boynumda horladı.

Helen mutfağa girdi ve benimkinin hemen yanındaki koltuğu çekti.

"Tekrar merhaba!" dedi.

Beceriksizce el salladım, sonra da sosyal açıdan bu kadar tuhaf olduğum için kendimi bitirmek istedim. *Bir adım ötede. Neden el salladın ki?*

İnsanların benden nefret etmesinin nedeni kesinlikle buydu.

"Nasıl uyudun?" Helen sordu, zihinsel olarak spiral çizdiğimin tamamen farkında değildi. "Harika uyudum - bu küçük kulübedeki şilteler inanılmaz."

Küçük bir kulübe mi? Burası bir malikane.

Beklentiyle gözlerini kırpıştırdı ve bir yanıt beklediğini anladım.

"Korkunç," dedim dürüstçe.

Yüzünü buruşturdu. "Bunun için üzgünüm. İyi bir gece uykusu bilişsel işlevler için çok önemlidir."

Başımı salladım. "Bu pek çok şeyi açıklıyor."

Şaka yapıp yapmadığıma karar verememiş gibi dudaklarını büzdü.

Yarım somun ekmeği ağzıma attım, ardından tereyağı ve bir avuç üzümle yıkadım.

Helen bir çatal ve bıçak kullanarak bir hurmayı özenle küçük parçalara ayırdı. Çok hanımefendiydi; çok tatlıydı.

"Pekâlâ, gidelim. Geç kalamayız," diye emretti Patro. İçimden sızlanarak bir avuç daha yiyecek aldım ve olabildiğince çabuk yedim.

"İyi şanslar! Bütün o çocukları öldürün!" Dumanlar arasında kaybolduğumuzda Helen tezahürat yaptı.

Ne yazık ki, bu muhtemelen gerçekleşecek.

Hayata karşı duyduğu coşku son derece anlaşılmaz ve biraz rahatsız ediciydi, ama aynı zamanda tatlıydı.

Kendimi daha az öldürmek istemem için bana ilham verdi. Belki de. Crimson Duo beni ön bahçede bıraktı.

Çoğunlukla boş olan sınıfın buz gibi karanlığına girdiğimde General Cleandro masada ayaklarını uzatmış oturuyor, Augustus ise Cassius'la sohbet ederken gülümsüyordu.

Beni görünce yüzü düştü ve kaşlarını çattı. Onu tersledim ve "Defol git" dedim.

Kafamın içinde.

Gerçek hayatta, bakışlarımı kaçırdım ve her zaman oturduğum yere çöktüm, bir taş sol kıç yanağımı ısırırken inledim.

"Bunu tekrar yapamam," diye inledi Nyx boynuma sarılarak. "Bu korkunç dağda hava çok soğuk."

"Bana mı söylüyorsun?" diye olabildiğince yumuşak bir şekilde fısıldadım, muhtemelen garip bir yılan dili konuştuğumun farkındaydım.

Odanın ön tarafında Augustus başını çevirdi. Poco omzuna tırmanırken ruhsuz siyah gözlerini bana dikti.

Cassius onun bakışlarını takip etti, sonra şaşkınlıkla profesöre baktı.

"Evet," dedi Nyx. "Bunlar yatak odası gözleri. Bu bir tatbikat değil. Gerçekleşiyor. Augustus sana yatak odası bakışları atıyor. Vay canına, bu iş kızışıyor."

Nefesim kesildi. "Yatak odasından kastın zindanında kelepçelenmiş birine baktığın gözlerse, evet, tam olarak öyle oluyor."

"Ah evet," diye tısladı Nyx. "Bu da işe yarayabilir. Eğer zindanın her yerinde kırmızı ışıklar, kırbaçlar ve zincirler varsa. Ayrıca baştan çıkarıcı müzik ve çikolata."

Gözlerimi kapattım ve burnumun kenarını sıktım. *Lütfen Tanrım, bana yeni bir en iyi arkadaş getir. Onu daha az azgın bir sapık yap. Teşekkür ederim.*

Gözlerimi açtığımda Augustus tekrar Cassius'a dönmüştü ve gülümsemesi geri gelmişti.

Bas-turd.

Yana doğru yığıldım ve kendimi öldürebileceğim tüm yaratıcı yolları hayal ettim. Açıkçası bu noktada Carl Gauss'un öbür dünyada başarılı olamayacağımı düşünmesi umurumda değildi (umurumdaydı).

Carl eşyalarımı emebilir.

"Neden gerçekten bu kadar eziğim?" Bir denizci gibi küfredebilmeyi dileyerek Nyx'e fısıldadım.

İnce bir dil yanağıma değdi. Nyx ciddi bir ifadeyle, "Korkarım seni barındırmak benim hatam," dedi. "Sana daha fazla zorbalık yapmalıydım. Bunun yerine, tuhaf biri olarak büyümene izin verdim. Özür dilerim."

Boğuldum.

Neden herkes benim alaycı sorularıma cevap veriyor?

"Alexis, sen de erken gelmişsin!" Sarı saçları mavi vurgularla parlıyordu.

HAYIR. Tanrım, hayır. Bunu yapamam. Lütfen Tanrım. HAYIR. Bu benim istediğim arkadaş değil. Her şeyi geri alıyorum.

Maximum bana en iyi arkadaşmışız gibi gülümsedi (değildik). "Yine mi o?" diye inledi Nyx boynuma sarılarak.

Gülümseyerek uyanan ve her gün neye minnettar olduğunu günlüğüne yazan biriydi. Birinin ona *kıyametin koptuğunu* söylemesi gerekiyordu.

İnsanların nasıl uygun şekilde davranacaklarını öğrenmeleri gerekiyordu.

Maximum sol tarafıma otururken, "Bu aslında mükemmel," dedi ve beni yer açmak için ders kitaplarımın üzerinden kaymaya zorladı. "Aylardır birlikte çalıştığımız için bir sıra geriye çekilip senin yanına oturmak istiyordum."

Kaşlarını oynattı ve göz kırptı.

Bahsetmeyi unuttuğu şey ise aylarca birlikte çalıştığımızdı.
Benim isteğim *dışında*.

İttifakımız nedeniyle Drex'e ders verdim ve Maximum tüm zaman boyunca orada sinir bozucu bir şekilde oturdu çünkü kendi düşünceleriyle oturmaktan rahatsızdı ve herkese yirmi dört yedi ne kadar mutlu olduğunu söylemek istiyordu.

Kafasına bir kürek yemesi gerekiyordu.

Maximum'u görüş alanımda tutabilmek için başımı çevirirken boynum ağrıyordu.

"Uh, emin misin?" Şüpheyle sordum.

Oturma yerimizin belli olduğunu hiç söylememişlerdi ama öyle bir ima vardı. "Tabii ki sorun değil," dedi Maximum, elindekileri üst üste koyarak bir gösteri yaparken.
kitaplarımın yanında. "İznin nasıl geçti? *Falcon Chronicles*'da seninle ilgili bir haber olduğunu gördüm, gördün mü?"

Derin bir iç çekerek başımı salladım.

Evet, bataklık canavarına benzediğim fotoğrafı gördüm. Yaşasın.

"Bu çok havalı. Sparta'da herkesin senin hakkında ne kadar konuştuğunu tahmin bile edemezsin. Evimdeki insanlar bana sürekli seni soruyor. Onlara yakın arkadaş olduğumuzu söylediğimde çıldırıyorlar. Bu harika değil mi?"

Kayıtsızca homurdandım.

Drex sınıfa girdi. "Sıraları mı değiştirdiniz?" diye sordu Maximum'a çatık kaşlarıyla.

Dikkatleri benden uzaklaşınca rahatlayarak arkama yaslandım.

Birkaç dakika sonra yedimiz de oturmuştuk ve Augustus Tepegözler hakkında ders vermeye başladı.

Duruşuma odaklanarak Latince düzgün notlar yazdım. İki haftanın sonunda okunmaz hale geleceklerdi ama şimdilik bana yapacak bir şey veriyordu.

Bir dirsek kaburgalarımı dürttü.

"Bir keresinde bir Cyclops'la tanışmıştım," diye fısıldadı Maximum, sesi sol kulağımda zar zor duyuluyordu.

Benimle konuşma. Başımı salladım ama bir şey söylemedim.

Beni tekrar dürttü. "Biriyle tanıştın mı?" diye sordu.

Dokunma bana.

Gözlerim seğirerek başımı salladım ve not almaya devam ettim.

Birkaç dakika sonra beni tekrar dürttü. Bu kez yakınıma eğildiğinde nefesi yüzümün yan tarafında sıcaktı. "Bunu biliyor muydun-"

"Maximum ve Alexis." Augustus okumakta olduğu ders kitabını çarparak kapattı. "Birbirinizden uzak durun. Burası bir sınıf, sempozyum değil."

Maximum ciyakladı ve benden uzaklaştı, profesörün sert yüz ifadesinden şok olduğu belliydi.

Titus ve arkadaşları arka sırada kıkırdadı.

Sonunda, biraz kişisel alan.

"Bekle," dedi Augustus tehditkâr bir sesle. Ruhsuz siyah gözleri tehlikeyle parlıyordu ve çenesi sıkılmıştı. "Ne sikime yer değiştirdin? Burası *benim* sınıfım, senin değil."

Normalde sakin olan profesör kendini kaybettikçe inisiyeler şaşkınlıkla yer değiştirdi; ancak onun tuhaf zihin güçlerinin bizzat kurbanı olmuş biri olarak buna şaşırmadım.

"Herkes ayağa!" Augustus kükredi. "Potayı çalıştırıyorsun."

Ne?

Boş ver, bu onun için bile çok fazlaydı. Genelde insanları uyarır ve kaç kez koştuğumuzu en aza indirmeye çalışırdı, özellikle de dışarısı çok soğuduğu için.

General Cleandro manyakça bir sırıtışla ayağa kalktı ve çağrı cihazına bastı. Şahini çığlık attı.

Hiçbirimiz şikâyet etmeye cesaret edemedik.

BOOM.

Uzun sarı saçlı, sert görünümlü bir adam belirdi. Omzunda albino bir karga oturuyordu.

"Ryax, Dionysos Hanedanı'nın varisi," dedi General Cleandro. "Çırağın yer değiştirmeyi ve sınıf arkadaşlarını rahatsız etmeyi kendine görev edindi. Onları potadan geçir."

"Emredersiniz General." Ryax başını eğdi, sonra bir çırpıda ayağa kalktı. Pek mutlu görünmüyordu.

"Git!" Augustus kükredi. "Ne bekliyorsunuz?"

İnisiyeler onun kötü ruh hali karşısında fiziksel o l a r a k geri çekildi ve ardından odadan olabildiğince hızlı bir şekilde kaçtı.

Ben de onlarla gittim.

Saatler sonra nefesim kesik kesik, buz gibi puflar halinde çıkıyordu. Dişlerimi gıcırdatarak dağın yamacında koşarken ısınmak için kollarımı ovuşturdum. Buz ve kar, uyuşmuş ayak parmaklarımı donduruyordu.

Gökyüzü grinin sefil bir tonundaydı.

Kasım ayının sonlarında dağlarda cehennemin dokuzuncu katmanı gibi hissediyordum. Kar yağıyordu ve ben daha çok titriyordum.

Toga'mın dayanıksız malzemesi sıcak tutmuyordu. Kollarım ve bacaklarım grinin ilgili bir tonuna dönüşmüştü.

Her yerim ağrıyordu.

Yazın boğucu sıcağını özledim.

Drex sakin bir ifadeyle yanımda koştu, güçlerini kullanırken gözleri hafifçe odaklanmamıştı. "Harika gidiyorsun," dedi. "Biraz daha, sonra her şey yokuş aşağı."

Biraz daha, sonra ikimizi de öldüreceğim. "Çok soğuk," diye inledi Nyx.

Drex sakin bir şekilde koşmaya devam etti, kafasının içinde kaybolmuştu, benim çırpınışlarımdan habersizdi.

Acınası bir şekilde öksürerek donmuş bacaklarımı pompaladım ve onun yanında kalmaya çalıştım.

Ryax dağın tepesinde gözden kaybolmuştu ama inisiyelerin geri kalanı sadece birkaç metre ilerideydi. Kanlı ayak izleri arkalarındaki karı lekeliyordu.

"*AHHHHH*." Sağ tarafta bir yerden yüksek sesli, tiz bir çığlık yankılandı.

Ayağım takıldı.

Drex de tökezlerken beni zar zor yakaladı.

Herkes koşmayı bıraktı.

Kafalarımızı çevirdik.

Ses tekrar duyuldu, çok daha yakındı, sanki hızla yaklaşıyordu.

"Titanlar!" Cassius bağırdı ve dehşet içinde uzun bir duraklama oldu, sonra herkes panikledi.

Kollar pompalanıyor, bacaklar uçuşuyor, yedimiz dar dağ patikasında olabildiğince hızlı koşuyorduk. Zirveye yaklaştıkça buz ve kar arasında bir yerde buzlu damlalar bize çarptı.

"Arkanı kolluyorum!" Nyx bağırdı. "Sadece koşmaya konsantre ol. Yaklaşan bir şey olursa size haber veririm."

Onaylarcasına homurdandım ve koşmaya devam ettim.

"Titanlar yola çıktı!" Sonunda Ryax'ı tepede bizi beklerken gördüğümüzde Cassius yüksek sesle bağırdı, albino kargası başının üzerinde havada daireler çiziyordu.

Ryax'ın gözleri büyüdü ve kargası onun omzuna konarken öttü. "Ölüm Meclisi'ne haber vereceğim."

BOOM.

Sıçrayarak uzaklaştı.

Cassius tökezledi ve bir an için yedimiz de durup baktık, bizi dağda korumasız bir şekilde *yalnız* bıraktığına inanamıyorduk.

Bir Titan'ın çığlığı yüksek sesle yankılandı.

"Göle ulaşmaya ve Kharon'u uyarmaya çalışacağım!" Cassius bağırdı. Kanatları ayaklarının üzerinde çırpındı. Sonra yeniden koşmaya başladı, bu kez inanılmaz bir hızla yerde süzülüyordu.

Ortadan kayboldu.

Altı kişi kalmıştık.

Altımız Cassius'un kaybolduğu patikadan aşağı doğru koşarken Titus, "S.KTİR!" diye bağırdı ki bu, bugüne kadar yaptığı en bağdaştırılabilir şeydi.

Kollar
pompalanıyor.
Bacaklarım
çarpıyor.

Buzlu kayalardan aşağıya doğru son sürat koştuk.

Adımlarımın ortasında Leo önümdeki bir kayaya takıldı.

Bacağı korkunç bir açıyla bükülürken korkunç bir şekilde kırıldı, ayağı altına sıkıştı
o.

Düşerken çığlık attı.

Tökezleyerek durdum ve ona doğru uzandım.

Diğer herkes koşmaya devam etti.

"Kahretsin, çocuk," diye bağırdı Nyx. "Arkandan

yaklaşıyor!"

ese kaldım.
Yolun yaklaşık yüz metre yukarısında bir Titan vardı.

Arkama bakıtım ve nefes nef

Uzun boylu ve zayıftı, soluk derisi benekli siyah damarlarla kaplıydı ve insana benzeyen yüz hatları çukurlaşmış ve şekilsizleşmişti. Üzerinden yırtık pırtık giysiler sarkıyordu.

Çürüyen bir cesedi

andırıyordu. Bakakaldım.

Bir bulanıklık içinde, ileri doğru koştu.

Damarlı gözler genişti. Keskin dişler ortaya çıkmıştı. Siyah pençeler

parlıyordu. Hızla yaklaşıyordu.

Tehlikeli derecede yakın.

Leo'nun yanında durarak elini tuttum ve kalkmasına yardım etmek için kolunu çektim. Titan imkansız bir mesafeden öne doğru sıçradı, pençeleri parıldıyordu.

Lütfen kımıldayın. Hadi ama!

Leo inlerken tüm gücümle kolunu çektim ve onu sıkıştığı yerden kurtarmak için umutsuzca çabaladım.

Hava vınladı.

Kırmızı üzerime sıçradı.

Dokunacak kadar yaklaşan Titan, Leo'nun üzerine çömeldi ve dişleriyle boğazını parçaladı.

Leo tek bir ses bile çıkarmadı.

Benimkini kavrayan eli kasıldı. Leo'nun başı arkaya düştü, gözleri görmüyordu, parmakları benimkilerin arasından kayıyordu.

Ölürken sadece elini tuttum.

Dehşet içinde geri çekildim, olan bitenin vahşetini kavrayamıyordum.

Canavardan uzaklaşmaya devam ettim, dağdan aşağıya doğru.

Titan dudaklarını şapırdattı, kanlı tükürükler etrafa saçıldı.

Aniden, sanki görünmez bir güç tarafından vurulmuş gibi, Titan sendeleyerek geri çekildi ve siyah kanı püskürürken kollarını çılgınca savurdu.

Tüyleri diken diken eden derin hırıltılar yankılandı.

Bu sesler nereden geliyor?

Titan ayağını doğal olmayan bir hızla ileri attı ve sanki görünmez bir şey ona saldırmış ve kenara çarpmış gibi bir gümbürtü ve inilti duyuldu. Boğazımı sıvazladım ve Nyx hâlâ oradaydı. *Bu da ne böyle*?

Titan başını kaldırdı ve baktı.

Doğrudan bana.

Dağdan aşağıya doğru koştum ve omzumun üzerinden geriye baktım.

Titan hâlâ doğrudan bana bakıyordu.

Ucube, bu gerçekten iyi değil.

Pullar boynuma doğru kaydı. "Onu yavaşlatacağım, güvenli bir yere git!" Nyx bağırdı, sonra boynumdan kayboldu.

"Hayır." Ona doğru uzandım; parmaklarım onun görünmez bedenini ıskaladı ve o da kendini üzerimden atıp dağa, canavarlara doğru geri fırladı.

Yavaşladım, Nyx'i bekliyordum.

Birkaç saniye sonra Titan'ın boynunda izler belirdi ve homurdanarak pençeleriyle vücuduna vurdu.

Titan şaşkınlık içinde sendelerken Nyx bağırdı. "Nyx,"

diye seslendim hareket etmeyi bırakırken. "Buraya geri

dön!" "*KOŞ*!" diye bağırdı.

"Sensiz olmaz!"

Arkama baktım. Sınıfın geri kalanı ortadan kaybolmuştu. Diğer tarafta Leo ölü bir şekilde yere yığılmıştı.

Soğuktan, adrenalinden ve korkudan titriyordum, olduğum yerde

titriyordum. Tek yapmak istediğim dönüp kaçmaktı.

Ama yapamadım.

"Sensiz gitmiyorum," diye seslendim, yakınlarda olması için dua ederek. Titan tökezlemeye devam etti, sanki zehri onu zayıflatmıştı.

Soğuk pullar ayak bileğimi sardı ve rahatlayarak iç çektim. "Ne yapıyorsun sen?" Nyx boynuma tırmanırken çığlık attı.

Titan tökezlemeyi bıraktı.

Nefesim kesildi.

Bana doğru döndü ve vahşi bir hayvan gibi dişlerini ayırarak baktı, gözleri inanılmaz derecede genişti. Leo'nun kanı yüzünün alt yarısını kaplamıştı.

Titan üç metre uzaktaydı. Bir

bulanıklık içinde ileri atıldı.

Dönüp kaçacak zaman yoktu. Beni

yakalayacaktı.

Gıcırdayan dişlerimin arasından çığlık atarak eğildim ve buzla kaplı ağır bir kayayı aldım.

Titreyen kollarımla başımın üzerinde tuttum ve bekledim. Vücudumdaki her hücre canımı kurtarmak için kaçmamı haykırıyordu ama çığlık attım ve içgüdülerimi görmezden geldim.

On adım ötede.

Duruşumu genişlettim.

Frick, bu acıtacak. Frick. Frick. Frick. Frick.

Beş adım ötede.

Bunu yapabilirsin.

Taşı Titan'ın suratına fırlattım, geriye yaslandım ve pençeleri savrulurken döndüm. Jilet gibi keskin uçları omzumu hafifçe sıyırdı.

Sıcak bir acı

patladı.

Görmezden

geldim.

Titan geriye düştü, kırık yüzünü tutuyordu, etrafından siyah kan fışkırıyordu.

Taşımı almak için çabaladım, onu aldım ve ileri atıldım. Kafasına indirdim.

Titan inanılmaz bir hızla hareket etti ama taş yüzünün yan tarafını sıyırdı. Hırlayarak çömelmiş bir pozisyonda ayağa kalktı.

Dizlerimin üzerinde, kayaya tekrar uzanacak zamanım yoktu.

Dişlerimi sıkarak kendimi ona atmaya hazırlandım. Tırnaklarım ve öfkemden başka bir şeyim yoktu. Nyx ısırmaya hazırlanıyormuş gibi boynuma doğru gerildi.

Cehennem gibiydi.

Ama bu işte beraberdik.

Titan bana doğru hamle yaparken iğrenç bir feryat kopardı. Gözlerimi kapadım ve ben de aynısını yaptım.

BOOM.

Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop. Pop.

Çarpışma hiç gerçekleşmedi.

Tökezleyerek ayağa kalktım ve kendimi

toparladım. Buz gibi rüzgârda koyu renkli

bir pelerin dalgalanıyordu.

Bir Spartalı Titan'ın üzerine çıkmış, göğsü kabarmış, iki parlak silahını doğrultmuştu. Kurşun üstüne kurşun boşaltıldı.

"İyi olmana sevindim. Ona dokunma, o benim." Spartalı konuşurken sağına döndü, bu kafa karıştırıcıydı çünkü ben onun solundaydım.

Kiminle konuşuyor?

Spartalı, "Geri çekilin dedim," diye emretti.

Endişelenme, aslında müdahale etmeyecektim. O tamamen senin.

Siyah kan sıçradı.

Titan guruldadı ve seğirdi.

Tıkla. Tıkla.

Spartalı boş namlulara iki fişek daha sıkıştırdı ve ateş etmeye devam etti.

Uzun dakikalar geçti; durmadı.

"Vay anasını," diye fısıldadı Nyx telaşla, boynuma sarılıp geri çekilirken. "Bunu görüyor musun?"

Konuşamadan başımı salladım.

Nyx tıslayarak, "*Anlayacağın* büyük *H* ile sıcak," dedi.

Yüzümü buruşturdum çünkü kesinlikle onun ne demek istediğini anlamamıştım. Ayrıca, arkadaş seçimim konusunda ciddi ciddi endişelenmeye başlamıştım.

Titan seğirmeyi ya da ses çıkarmayı bırakmıştı. Mutasyona uğramış bir et yığınına dönüşmüştü ama silah sesleri hâlâ yüksek sesle yankılanıyordu.

Sonunda Spartalı iki dumanı tüten silahı da yana fırlattı.

Nyx ve ben iç geçirdik (ben rahatlayarak, o rahatsız edici bir cinsel tonla).

Hain bir hançer çıkardı, leşin üzerine diz çöktü ve şiddetle saplamaya başladı. Kan fışkırdı.

Gözlerimi kocaman açarak yavaşça ayağa kalktım ve dağdan aşağı doğru geri çekildim.

Belki o fark etmeden kaçabilirim-

Spartalı karanlık bir sesle, "Nereye gittiğini s a n ı y o r s u n ?" diye homurdandı. Bu kez başını çevirdi ve doğrudan bana baktı.

Buzul mavisi gözleri alev alev

yanıyordu. Donup kaldım.

"Kahretsin, bu *o*," dedi Nyx.

Küfür etme yeteneğini kıskanıyordum. Bunun için mükemmel bir andı.

Spartalı ayağa kalktı, bana dönerken pelerinli başı yükseldi,

keskin bıçağı hala elinde tutuyordu.

Bıçağı bana doğrulturken Kharon'un kasları gerildi, göğsü kabardı.

Keskin yüz hatlarının gölgeli düzlemlerine siyah kan sıçramıştı.

Ele geçirilmiş gibi görünüyor.

Hayır. O*, insanları ele geçiren şeydir.*

Bir adım daha geri attım.

"Uhm," diye fısıldadım açık bir şekilde.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin," dedi Nyx. Şimdi sadece gösteriş yapıyordu. Saklanmak için togamın içine doğru kayarken pulları boynuma sürtündü. "Kaçman gerek evlat. Olabildiğince hızlı."

Başımı yavaşça salladım ve iki elimi de teslim olurcasına havaya kaldırdım.

Montana kırsalında hayatta kalmanın bir numaralı kuralı: Yırtıcı vahşi yaşamdan asla kaçmazsınız. Kaçarsanız, ölürsünüz. Kovalamacayı severler.

"Titan'la ilgilendiğin için teşekkürler," diye fısıldadım yavaşça geri geri giderken. Göğsüm acıyla yandı ve hareket yaramı açarken irkildim.

Kharon bana doğru yürüdü, uzun bacakları yeri yiyordu, göğsünde ve şişkin kalçalarında kılıflar uzanıyordu.

Yırtık pırtık siyah yaratık pelerini arkasında dalgalanıyordu ve kapısında hafif bir aksama vardı, sanki hafifçe topallıyordu.

Bu onu yavaşlatmadı.

Kanla kaplı kötü bir bıçak doğrudan kalbime doğrultulmuştu.

Daha hızlı geri çekilerek, yaklaştığında inledim ve darbeyi beklerken içgüdüsel olarak gözlerim kapandı.

Sıcak parmaklar çenemin altından

geçti. Gözlerimi kısarak açtım.

Kharon başımı yavaşça yukarı kaldırdı, başparmağı çenemin kenarına hafifçe dokundu. Sağ eli yüzümü kavradı ve sol eli hâlâ bıçağını tutuyordu.

Yakınıma eğildi; ağzı benimkinden birkaç santim

ötedeydi. Dudaklarımı ayırdım.

Tuhaf bir mide bulantısı midemin derinliklerinde çalkalandı ve tenimde bir kızarıklık oluştu.

Nefesi kesildi.

Nasırlı bir başparmak çene çizgimde yavaşça ilerledi.

"Alexis," diye mırıldandı usulca, parmakları hâlâ inanılmaz bir nezaketle okşuyordu, yüzü benimkine yakındı.

"Kharon?"

"Bu sana son uyarım. Eğer *bir* daha kendini b ö y l e tehlikeye atarsan." Sesi titriyordu. "Bunun sonuçları olacak."

"Neden umursuyorsun ki?" Fısıldadım. "Benden nefret ediyorsun, biz

düşmanız."

Keskin bir nefes aldı. "Carissima, beni test etme." Sesi hırçınlıkla tıngırdıyordu, dudakları santimetre ötedeydi. "Lütfen," diye yalvardı.

"Ne?" Şaşkınlıkla sordum.

Parmakları bir mengene gibi sıkılaştı ve acıyla sıkarken inledim. Gözbebekleri büyüdü. "Neden geri kalanlarla birlikte kaçmadın? HAYATIN TEHLİKEDEYDİ - SİTONİK HAYATIN!"

Yüzüme doğru böğürürken ona gözlerimi kırpıştırdım, uyuşukluk buz gibi bir dalgayla üzerime çöktü. *Akıl hocalarımın general olarak statülerini tehlikeye attığım için bana kızgın*.

Nefesim boğazıma takıldı.

"KENDİNİZİ AÇIKLAYIN," diye kükredi.

Her iki bileğime de hayali ağrılar saplandı.

Yanıp sönen yeşil ışıklar, yumruklar, halatlar, acı, annemin yüzüme bağırması.

Kas hafızası devreye girdi.

Donup kaldım.

Nasıl Dayak Yersiniz 101: Hareketsiz kalın ve hasarı en aza indirin. Şikayet etmeyin. İrkilmeyin. Tepki vermeyin. Sessizce acı çekin.

Her şey eğrildi ve büküldü.

Görüşüm bulanıklaştı.

Duyarsızdım.

"Burnundan nefes al," dedi Nyx yatıştırıcı bir sesle. "Adam kilit altında ve kadın da öldü. Güvendesin, evlat. Söz veriyorum."

Buzul mavisi gözler benimkilere bakarken genişledi.

Felç uzuvlarımı kilitledi. Hareket edemiyordum, nefes alamıyordum. -hissedemedim. Hiçbir şey.

Kharon tökezleyerek

uzaklaştı.

Bıçağını bıraktı ve ellerini kısa saçlarında kabaca gezdirerek içinden küfretti.

"S.KTİR!" diye bağırdı saçlarını daha sert çekerken ve bana baktı. "Bunu yapmak istememiştim, özür dilerim... iyi misin? Alexis?"

Konuşmaya çalıştım ama dudaklarım işe yaramadı.

Kharon her geçen dakika daha da sıkıntılı görünerek şiddetle küfretti.

Parçalanmış Titan'a baktı. "Onu yeraltı dünyasına götürmem gerekiyor- HAYIR," diye bağırdı ve bana döndü. "Seni buradan götürmem gerek -Seni güvenli bir yere götürmeliyim. Yaralanmışsın.

KAHRETSIN." Uzuvlar kilitlendi; felç yoğunlaştı.

"Seni akademiye geri götürmeliyim. O ne yapacağını bilir." Kharon'un sözleri her zamankinden daha hırıltılıydı ve gözleri sıkıntıyla kırışmıştı.

"Ben-" Yavaşça bana uzandı "Sana dokunabilir miyim? Sadece sıçrayabilelim diye."

Bir kez daha sarsakça başımı salladım.

Yavaşça, sanki camdan yapılmışım gibi, pazularımı tuttu. "Buraya gelin çocuklar," dedi. *Kime?*

Dünya patladı. Zar zor fark ettim.

Bir ilham perisi ona çarptığımızda bağırdı, şömineler çıtırdadı ve mumlar puslu karanlıkta parladı.

Etrafımızı duman kaplamıştı.

Kütüphaneye atlamıştık.

İnisiyeler ve silahlarını çekmiş birkaç tanıdık Spartalı bir araya toplanmıştı. Bizden önce dönmüş olmalılar.

Tanrıya şükür diğer herkes güvende.

Midem bulandı.

Ama Leo'yu kurtaramadın.

Kharon beni yavaşça şezlonga yatırırken bir şeyler haykırdı ama tek duyabildiğim kulaklarımdaki keskin çınlamaydı.

Bir kargaşa oldu.

Patro ve Achilles paniklemiş ifadelerle üzerime eğilmişlerdi. Patro yüzüme doğru bir şeyler bağırdı. Biri onu uzaklaştırdı ve bana doğru eğildi, ama her şey bulanıklaştı.

"Bir Titan buraya kadar nasıl gelebildi? Bu hiç mantıklı değil," diye homurdandı erkeksi bir ses.

Bilincim gidip geldi.

Gözlerim küçük bir aralıkla açıldı; tıbbi eldivenler giymiş bir doktor üzerime diz çökmüştü.

Doktorların potaya girmesi yasak değil mi?

Konuşmaya çalıştım ama bir tür uyku felcine kilitlenmiştim.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" diye bir ses yanımda bir yerden acımasızca yükseldi.

Doktor dondu kaldı. "Yaralarına en yeni iyileştirici kremimizi mi sürüyorum? Benden onu tedavi etmemi istediniz. Bu, deriyi saatler içinde kapatacaktır."

"Ona elini sürersen," dedi ses sakince, "iki elini de keserim, sonra da boğazına tıkarım. Sonra da sen boğulmakla meşgulken canlı canlı derini yüzerim."

Doktor geri çekildi ve krem kutusunu yere bıraktı.

"Sakin ol. Endişelenmene gerek yok," dedi daha makul olan ikinci bir ses. "Eğer ona dokunursa, onu bıçaklarım. Sen kremi sür."

Boş ver, mantıklı değil.

Doktor gitti.

Tıbbi vekillerim olarak iki psikopatı kim seçti?

Göz kapaklarım kapandı ve onları açamadım.

Eller alnımdaki saçları nazikçe taradı. "Ona karşı nazik ol," dedi ikinci ses.

"Belli ki," diye cevap verdi ilk ses. Parmakları göğsümdeki yaraların üzerinde hafifçe gezindi, sanki herhangi bir baskıyla kırılacak bir oyuncak bebek gibiydim.

Alnımdaki eller saçlarımı şefkatle düzeltmeye devam etti.

Belki de o kadar kötü değillerdir.

"O doktor herkes oradayken togasını indirdi," dedi ikinci ses yumuşak bir sesle. "Eğer onun önünde hareket etmeseydin, herkes onun açıkta kalan göğsünü görecekti. Üçümüzün de şerefini lekelemiş olacaktı."

Meme uçlarımı göstermem onları nasıl etkiliyor? Klasik erkekler, her şeyi kendileri için yaparlar.

"Biliyorum. Bu gece onu ben hallederim," dedi diğer adam, parmakları bir bukleyi dikkatlice kulağımın arkasına sıkıştırırken.

"En keskin bıçağını

kullan." "Tabii ki."

Bekle. Ne?

Saatler sonra, nefes nefese uyandım.

Şöminenin önünde bir şezlonga yayılmıştım, göğsümün etrafında bandajlar vardı. Lüks ve yumuşak siyah bir battaniye omuzlarıma dolanmıştı.

İnisiyelerin geri kalanı masalarda oturmuş, ders çalışıyorlardı.

Her şey normal görünüyordu.

Sakin ol.

İnsanları bıçaklamakla tehdit eden sesleri hayal etmiş olmalıyım.

*Tanrı'*ya *şükür*. Bir esnemeyle, her zamanki yerime doğru topallayarak yürüdüm.

"O yaşıyor!" O t u r d u ğ u m d a Maximum genişçe gülümsedi, sonra herkes ona bakınca yüzünü buruşturdu.

Leo öldü.

Tüm bunların kötü bir rüya olup olmadığını merak ederek şakaklarımı ovuşturdum.

"Çılgıncaydı," diye fısıldadı Maximum yüksek sesle (silah zoruyla tutulsa bile sessiz konuşamazdı). "Patro, Achilles ve Augustus dağa atladılar ve hepimizi kütüphaneye geri götürdüler. Ama Augustus senin bizimle olmadığını ve tehlikede olduğunu anladığında kesinlikle kendini kaybetti. Herkesi öldüreceğini sandım."

"Sadece akıl hocalarımın general olmasından endişeleniyor," diye fısıldadım ve Drex bana tuhaf bir bakış attı.

Titredim ve yumuşak battaniyeyi omuzlarıma daha sıkı çektim.

Maximum bir şey söylemek ister gibi gözlerini kıstı.

"Bu sorun için bana yardım edebilir misin?" Drex sordu ve konuyu değiştirdiği için minnettar oldum.

Birkaç saat sonra derse yeniden başladığımızda Augustus kara bir öfke bulutu gibiydi. İnisiyelere bağırıp çağırıyor ve tüm zaman boyunca surat asıyordu.

En azından herkese kızgın, sadece bana değil.

"Alexis!" Sesi bir kırbaç gibi şakladı.

Boş ver.

"Dikkatini veriyor musun, yoksa dağdaki aptalca gösterinle ilgili hayal kurmakla mı meşgulsün? Sana bir tavsiye, bir dahaki sefere bir devin yaklaştığını gördüğünde ondan *kaçmaya* çalış, ona doğru değil."

Titus kıkırdadı ve nefesinin altından aşağılayıcı bir şeyler fısıldadı.

Yere baktım ve ellerimi yumruk yaptım.

Ve işkence devam etti.

Bölüm 22

Çarpık Adalet

AUGUSTUS: BIRKAÇ SAAT ÖNCE

Alexis derin
uykudaydı. Yanından
ayrıldım.

Kütüphane yığınlarının arkasından sessizce ilerleyerek, masum doktoru ensesinden yakaladım.

"Domus," diye fısıldadım o çırpınırken.

Bum.

Bir duman bulutu içinde akademiden uzaklaştık.

Zavallı adamı sert beton zemine fırlatarak, tepki vermesine fırsat vermeden bileklerine kelepçeler geçirdim.

Gözlerini kısarak bana baktı ve gözle görülür bir şekilde rahatladı. "Kronos sağ olsun, seni Kharon sanmıştım."

Sessizce ona baktım.

Maskesiz yüz ifademi görünce yavaşça gerildi. "Fronti nulla
fides," diye fısıldadım acımasızca.

Görünüşe güvenmeyin.

Gözleri dehşetle doldu.

Rol yapmayı bırakmıştım.

Bağırdı ve çekiştirdi, benden uzaklaşmak için mücadele ederken çelik zincirler takırdıyordu.

"Tüm kadın hastalarınıza bu kadar kaba mı davranıyorsunuz?" Sesim zindanımın kavernöz odasında yankılanarak sordum. "Bunu yapmana gerek yoktu.

"Omzundaki yarayı tedavi etmek için," diye yüzüne karşı bağırdım.

İnledi ve altına işedi.

"P-P-P-P-Lütfen, Kronos'un onuru adına, bunu bir daha yapmayacağım," dedi.

Korkudan titrerken Hermes Evi'nin balığı beyaz ceketinin cebinde parladı.

"Bana zarar verme," diye yalvardı. "O sadece Olimposlu bir it, önemli değil - haberi bile yoktu. Önemli bir şey değildi. Sadece göğsünü görmek istemiştim. Sadece bir anlığına. Çok az Spartalı kadın var," diye geveledi.

Safra tadı aldım.

Onu durdurmak için orada olmasaydık neler yapabileceğini düşünmek. Helen'a da neler yapabileceğini.

Kendisi, genellikle tüm Evlerle yakın işbirliği içinde çalışan son derece saygın bir doktordu.

"Kronos, lütfen," diye yalvardı, gözyaşları yüzünden aşağı dökülüyordu. "Önemli bir şey değildi. O önemli değil."

"Kronos seni kurtarmayacak," dedim karanlık bir sesle. "Senin gibi pis, şerefsiz sapıkları umursamaz."

Güçlerimi aktive ettiğimde göğsümde bir acı hissettim.

Daha çok mücadele etti ve çığlık attı. "*Biri bana yardım* etsin! *Lütfen*!"

Çenesini kabaca kavradım ve gözlerinin içine bakarak başını geriye doğru çektim.

"Sana bir sır vereceğim," dedim, sesim düz ve soğuktu. "Alexis Hert hayal edebileceğinden çok daha önemli ve o benim korumam altında. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Benden birine tecavüz ettin."

Gözleri inanılmaz derecede büyüdü. Yaptığı hatanın ciddiyetini ve karşısındaki adamın gerçek yüzünü anlayınca daha yüksek sesle inledi.

Acı göğsümü yaktı.

Zar zor var olan zihinsel savunmasını aştım ve zihnine girdim. Saldırımın şiddetinden gözleri patladı.

"*KENDİNİ PARÇALA,*" diye bağırdım kafasının içinde. Zincirler takırdadı.

Kendi etini parçaladı.

Kıpırdamadan durdum ve adaletin yerini bulmasını izledim. Ve gülümsedim.

Bölüm 23

Twisted Rage

KHARON

Zindana atlarken Augustus'a, "Doktor ölmek üzere olsa iyi olur," diye seslendim. Ayaklarımın dibinden dumanlar yükseliyordu.

Öfke göğsümde karanlık ve sıcak bir şekilde kaynıyordu ve güçlerimi aktive etmeye devam ederken görüşüm odaklanıp odaklanmıyordu.

Herkesi öldürme dürtüsü beni diri diri yaktı.

Hell ve Hound'u kütüphanede bırakmıştım; kırık kemikleri bir gün içinde iyileşirdi.

Zavallı sevgilim çok acı çekiyordu.

Cehennem köpekleri de öyle.

Ellerimi yumruk yaparken parmak eklemlerim çatladı. *Alexis o dağda neredeyse ölüyordu. Bir Titan neredeyse onu paramparça ediyordu. Onu neredeyse kaybediyorduk. Sonsuza kadar.*

Zindanın derinliklerine doğru ilerledim.

Augustus gölgelerin arasında durmuş, doktorun kıpırdamayan, parçalanmış cesedine bakarken gözleri tehlikeyle parlıyordu.

Yüz ifadesi çok kötüydü.

Olimposluların yanında her zaman takındığı sahte hoşluk maskesini düşürmüştü.

Geniş odanın diğer tarafında zincirler şakırdadı ve ikinci bir adam acı içinde inledi.

İkimiz de gürültüyü duymazdan geldik.

"İyi işti." Augustus'un yanında durdum ve öldürüşüne hayran kaldım. "Doktorun parçalarını dağıtacağım, böylece yeniden canlanamayacak."

"Hayır!" Augustus bağırdı.

Şaşkınlıkla ona döndüm.

"Onu bir süre tutmak istiyorum," dedi, sesi keskindi. "Hızlı bir ölümü hak etmiyor. Canını acıtmak istiyorum." Sesi şiddetle titriyordu.

Gözlerimi kısmıştım. "Doktor sana ne söyledi?"

"Bunu bilerek yaptı. Onun göğsünü görmek istedi." Augustus tiksintiyle yere tükürdü. "Bakılacak çok az Spartalı kadın olduğunu söyledi, o yüzden görmek istedi. Biz orada olmasaydık ne yapardı bir düşünsene."

Düşüncelerim

karardı. Zincirler

takırdadı.

Hiç düşünmeden sol elimle silahımı avuçladım. Uzak köşeye doğrulttum. Diğer tutukluyu hareketsiz kalana kadar vurdum.

Daha iyi hissetmedim.

Silah elimde tüttü ve öfke beni canlı canlı yedi.

"Dağda," dedim çabucak, bu korkunç gerçeği içimden atmak istiyordum. "Alexis'e bağırdığım bir an vardı ve o ... kayboldu - tıpkı eskiden yaptığım gibi."

Augustus doğal olmayan bir şekilde hareketsiz kaldı.

Nefes nefese kaldığımda, çarpık anılar beni boğdu ve mahvolmuş bacağım zonkladı.

"Biri onu incitmiş," diye fısıldadım sağ elimle gömleğimin boynunu tırmalarken, nefes alabilmek için düğmeleri açıyordum. "Kötü bir şekilde. Hem de çok kötü."

Elmaslar zindanın etrafına saçılmış.

"Planımızı bilmiyorum," dedim silahı sallayıp nefes almaya çalışırken. "Eğer daha önce yaralandıysa, belki de-"

"Plan ilerliyor." Augustus sert bir şekilde sözümü kesti. "Çabuk hareket etmemiz için bir neden daha. Korumamıza ihtiyacı var ve biz de bunu ona vereceğiz."

Dik durdum, derin nefes aldım.

Zincirler köşedeki zemine sürtündü ve uzun, acı dolu bir inilti duyuldu.

"Onu koruyacağız," diye tekrarladım, göğsümdeki gerginlik gevşedi.

Planımızdan vazgeçme fikri bile bana fiziksel acı veriyordu.

Birbirimize bakarak başımızı salladık.

Aramızda söylenmemiş sözler dolaşıyordu.

Güç tehlikeli bir oyundu ama biz tehlikeli adamlardık. İstediğimizi nasıl elde edeceğimizi çok iyi biliyorduk.

Bunun ne anlama geldiğini biliyorduk - audentes fortuna iuvat.

Şans cesurlardan yanadır.

Zincirler şangırdadı. Augustus'tan gözümü ayırmadan silahımı köşeye doğrulttum ve mahkûm sonunda çenesini kapatana kadar ateş ettim.

"Plan ilerlemeli," dedi Augustus, sesi ipek gibi pürüzsüzdü. "Sparta tehlikede."

"Isparta için," dedim yavaşça ve Augustus'un gözleri günahkâr bir memnuniyetle parladı.

Gerçekte ne demek istediğimiz söylenmemişti.

Aramızda oyalandı, yavaş ve zehirli, patlıcangiller gibi.

Bölüm 24

Su£ering

ALEXIS: ARALIK AYININ BAŞI

Bir sonraki dersin başlamasını beklerken gözlerimi kırpıştırdım ve görüşümü odaklamaya çalıştım.

İşe yaramadı.

Aralık ayı başındaki sıcaklıklar cezalandırmanın ötesindeydi. Potada (yeryüzündeki cehennem) bir hafta daha geçmişti ve ben açlıktan ve uykusuzluktan ölüyordum.

Bu noktada, hayatımdaki normal bir gündü.

Nefeslerimiz buz gibi kesilirken altımız da sessizce yarı-atatonik bir halde oturuyorduk. Her şey gıcırdayan dişler ve cehennem azabından oluşan puslu bir bulanıklıktı. Soğuk, donmuş kemiklerimi kemiriyordu.

Leo öleli birkaç hafta olmuştu.

Ölürken elini tuttum ve parmakları avucumun içinde kasıldı.

Kirpiklerim dalgalandı ve donun yapıştığı yerde beyaz görüşümü engelledi.

Nyx belime sarılmış ağır, donmuş bir bloktu. Boynumdan gövdemize doğru ilerlemişti. Toga'mın gevşek kumaşının altının biraz daha sıcak olduğunu söyledi -şimdi derin bir uyku halindeydi, en ufak bir seğirmesi bile yoktu.

İleri geri sallandım, yaz sıcağını özledim ve yemekle ilgili hayaller kurdum.

Bu resmen liseden daha kötü.

Bu noktada, Charlie'ye sarılma ve Jessica'nın bana koktuğumu söyleme şansı için iki böbreğimi de karaborsada satabilirim.

Odanın ön tarafında, General Cleandro ağır siyah bir palto giymişti ve şahini boynunun arkasındaki tüylü kapüşonun içinde oturuyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve sürekli kaşlarını çatıyordu.

Titan olayından beri herkes diken üstündeydi.

Sesler fısıldadı ve başımı sağa çevirdim (bir santim bile kıpırdamadım). Çevresel görüşümde, bulanık bir iskelet canavar hançer gibi keskin dişlerini parlattı.

Gözlerimi dehşet içinde açarak boş alana baktım.

Orada hiçbir şey yoktu.

Sadece buzla kaplı kayalar ve gözleriyle içimi boşaltmaya çalışan Titus. Leo vahşice öldürüldükten sonra bana sataşmaya devam etmişti; anlaşılan arkadaşının ölümü ona başkalarına sataşması için ilham vermişti.

Erkek zihni büyüleyiciydi (dehşet verici).

"Neye bakıyorsun lan sen?" Titus soluk mavi dudaklarıyla alay etti.

Gözlerimi yavaşça kırptım. "Oksijen israfı."

Bunu gerçekten yüksek sesle mi söyledim? Vay anasını. İnanılmazım. Keşke Carl Gauss burada olsaydı da beni parlarken görseydi.

Titus bana doğru eğilirken bulanık bir manik enerji lekesi gibiydi. "Bunu bir daha söyle, kaltak. Sana meydan okuyorum. Bak bakalım ne olacak."

"Sen bir israfsın," dedim yavaşça. "Oksi-"

Kapı çarparak açıldı ve Augustus havladı, "Alexis, arkanı dön ve Titus'la flört etmeyi bırak yoksa hepiniz potaya gireceksiniz, yeniden."

Titus çenesini kapattı ve sınıfın geri kalanı inledi.

Donmuş boynumu öne doğru dönmeye zorlarken göğsümü bir çaresizlik çığlığı doldurdu.

Flört ettiğim tek şey kalp krizi.

Loş odanın ön tarafında Augustus togadan başka bir şey giymemişti - bronz kolları sergileniyordu, kasları müstehcen bir şekilde şişiyordu (fark ettiğimden değil)- ve yine bana dik dik bakıyordu.

Görünüşe göre, iyi bir hayat yaşamama karşı kişisel bir kan davası vardı.

İnsanların gerçekten kendilerine odaklanmaları gerekiyor. Hiç kişisel gelişim diye bir şey duydunuz mu?

Bileklerimdeki saç bağlarını ovuşturdum ve bakışlarımı kaçırdım. Hâlâ bakıyormuş gibi ensem karıncalandı.

Augustus ders verirken Latince olarak, "Sıçramak, yemin etmek ve bağlanmak gibi, güçlü bir yuva kavramına sahip olmakla ilgilidir," dedi. "Her şey güvenlik ve korunma hissine *odaklanmakla* ilgilidir - çoğu Spartalı bir insanı hayal eder. Şimdi gözlerinizi kapatın ve odaklanın."

Neyse ki gözlerim çoktan kapanmıştı (komaya giriyordum).

Hemen Charlie aklıma geldi.

Göğsüm kalp ağrısıyla burkuldu. Göğüs kafesim acıdan yanarken, düşüncelerimi boş bırakmaya zorladım çünkü onu düşünmek çok acı veriyordu.

Bir evim yoktu, artık yoktu.

"Gözlerinizi açın. Ne hayal ediyorsun?" Augustus sordu.

Kimse konuşmadı.

"Alexis," dedi. "Kimin resmini çektin?"

Tırnaklar ön kolumu oydu ve sarsıldım. Dövmemi tuttuğumu fark etmemiştim. "Charlie'yi gördüm. O benim-" Kendimi kestim, ne kadar çok konuştuğumdan dehşete kapılmıştım. *Spartalılara ondan bahsetme. Topla kendini kadın*.

Augustus'un ifadesi delilikle çarpıldı. Poco

tısladı.

"Kim lan bu-" İleri doğru yürüdü ve oturduğum yerden bir santim uzakta durdu. "-Charlie mi?"

Duruşu genişti ve elleri yumruk olmuş bir şekilde üzerimde duruyordu.

Neden söylediğim her şeye çıldırıyor?

Kalın kalın yutkunarak boynumu geriye doğru eğdim. "Hiç kimse."

Sanki cüssesiyle beni korkutmaya çalışıyormuş gibi önümde yükselirken uzun ve acı dolu saniyeler geçti.

Daha hızlı ileri geri sallandım.

Augustus yumruğunu açtı, sonra elini uzatarak öne doğru eğildi. Bana doğru uzanıyordu. Gözlerim açıldı, ağır çekimde yaklaşırken nefesim aramızdaki havada asılı kaldı.

Sınıftaki herkes beklentiyle bakıyordu.

Beni boğarak öldürmesini (hevesle) bekledim.

General Cleandro boğazını temizledi.

Augustus'un kolu tekrar yanına döndü, parmakları esnedi ve sersemlikten çıkar gibi başını salladı. Poco çığlık attı ve dilini bana doğru uzattı.

Bağırarak karşılık verecektim ama çok yorgundum.

Augustus arkasını döndü ve tuhaf davranışını açıklayacak tek bir kelime bile etmeden sınıfın önüne doğru yürüdü.

"O da neydi öyle?" Drex nefesinin altından fısıldadı, gözlerini kocaman açmış ben ve Augustus arasında gidip g e l i y o r d u .

Bu kuduz bir rakun ve engellenmiş bir suikast girişimiydi.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama nasıl konuşacağımı unuttum ve hiç ses çıkmadı.

Çevremde yabancı sesler fısıldadı. Görüşüm
odaklanmadı.

Hiçbir şey göremiyordum.

Dudaklarımdan manik kahkahalar döküldü ama komik değildi. Hiçbir şey komik değildi. Gerçeklik dikişlerinden çözülüyordu.

Sınıfın önünde Augustus boğazını temizledi ve ders anlatmaya devam etti. En azından ben öyle olduğunu varsayıyordum çünkü ağzı açılıp kapanıyor ve tahtaya bir şeyler yazıyordu.

Göz kırptım.

Zaman büküldü ve çarpıtıldı.

"Alexis, bana bir saniye yardım edebilir misin?" Drex aradı.

Birden irkilerek uyandım ve teneffüste olduğumuzu, kütüphanede ders çalıştığımızı fark ettim (diğer çocuklar masada oturuyordu; ben ateşin önünde uzanmış, göz kapaklarımın arkasını inceliyordum).

İnleyerek ayağa kalktım.

"*Noooo*," Nyx moaned beneath my toga as I moved away from the warm hearth.

Bir kitaplığın arkasına geçerek onu t o g a m d a n çıkardım (sadece geriniyormuşum gibi görünmeye çalışarak). Onu şöminenin önüne yatırdım. "Senin için geri döneceğim."

"Lütfen yapma," diye tıslayarak mırıldandı.

Sendeleyerek Drex'in yanına giderken alınmamayı tercih ettim. Birkaç saat sonra her şey yeniden bulanıklaştı.

Dar ve karanlık koridorda hayvanat bahçesine doğru yürüyordum (Drex beni togamın önünden çekerken tökezliyordum).

Buraya nasıl geldim ben? Hayvanları tekrar görecek miyiz?

Augustus önden gitti ve altımız da onu takip ettik. Buz gibi karanlıkta sinsice ilerliyordu, sanki soğuk ona dokunmaya cesaret edememiş gibiydi.

Dişlerim o kadar sert gıcırdıyordu ki çenem ağrıyordu.

Her adımda, saatlerce kambur oturmaktan yıpranmış olan omurgamda keskin bir acı hissediyordum.

Augustus aniden durdu ve altımız birbirimize çarptık.
İniltiler karanlıkta yankılandı.

Kimse iyi değildi.

Augustus hayvanat bahçesinin kapısını açtı. "Herkes içeri," diye emretti.

Ayaklarımızı sürüyerek
ilerledik. "Alexis hariç,"
dedi.

Ayaklarım dururken umutsuzluk karnıma yumruk gibi indi.

Sınıfın geri kalanı aydınlık kapıdan içeri girdi ama Drex korumacı bir tavırla önüme geçti.

Sadece üçümüz vardık.

Augustus yüksek sesle boynunu kırdı ve bize doğru tek bir adım attı. "Drex, hemen içeri gir."

Güneş ışığı keskin elmacık kemiğindeki yara izini aydınlatıyordu ve siyah gözleri çılgınca parlıyordu.

Onun iyi bir adam olduğuna kim inanır ki?

Drex ona bakarken uzun ve gergin bir an yaşandı. Sonra arkadaşım başını salladı ve hayvanat bahçesine doğru uzaklaşırken bana özür dileyen bir bakış attı.

Augustus kapıyı arkasından çatırdayarak kapattı.

Sadece ikimiz kalmıştık.

Karanlıkta.

Hareket edemeden (mümkün olduğunca hızlı bir şekilde duvara doğru koşup kendimi bayıltmadan), bir güç bana çarptı. *Oh güzel, duvar bana çarptı. Ne kadar uygun.*

Duvar sıcaktı ve hareket ediyordu.

Tehlikeli ve sarhoş edici kokuyordu.

Şaşkınlıkla nefesim kesildi.

Sinirlerim karıncalanmaya başladı ve görüşüm netleşirken yönümü bulmakta zorlandım.

Augustus'un boynu göz kırparak gölgeye
dönüştü. Bir çığlık attım.

Parmakları kollarımın üst kısmına sıkıca sarılmıştı ve sert göğsü kabarıyordu. Bana doğru bastırılmıştı ve sıcak nefesi

Kulağımı gıdıklayan sıcaklık. Vücuduyla beni duvara yaslamıştı.

Donmuş tenimde çıtırtılar patladı.

Yardım edeyim mi?

Kalp atışları her ikimizin de togalarının ince malzemesinden geçerek benimkilere karıştı.

Yüksek sesle nefes aldı ve çelik karın kasları gövdemde dalgalandı. Bu garip his karnımın alt kısmında bir yanma başlamasına neden oldu.

Kelebekler uçuştu.

"Profesör?" Yavaşça sordum, başka bir şey söyleyemiyordum.

"Alexis," diye hırladı Augustus adımı karanlık bir şekilde, kirli sakalı yüzümün yan tarafına sürtünecek şekilde başını kaydırarak.

Vücudumdaki her kas gerildi.

Kelebekler kısırlaşıp beni içten dışa doğru harap ederken ısı alçakta birikti.

"Cevap vermen için sana *bir* şans daha vereceğim. Kim-" Augustus'un dizi bacaklarımın arasına girdi ve onları ayırmaya zorladı, ağırlığıyla bana doğru eğildi ve beni kayalık duvara daha sıkı yapıştırdı. "-Charlie de kim?"

Onun nerede başlayıp benim nerede bittiğimi anlayamadım.

Şu anda çok şey oluyor.

Midemde öldürücü kelebekler çoğaldı ve dizlerim titredi.

Kurumuş boğazımı temizleyerek konuşmakta zorlandım. "Neden umursuyorsun?" Karanlığa doğru fısıldadım.

Günahkâr, mizahsız bir kahkaha yankılandı ve göğsü benimkiyle titreşti.

Keskin hisler göğsümden merkezime doğru ilerledi.

Her şey yanıyordu.

Dudakları tehlikeli bir şekilde kulağıma yaklaştı. "Çünkü başka hiçbir erkeğin sana sahip olmasına izin yok," dedi ipek gibi.

Bu sözler karnıma bir yumruk gibi indi ve gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Geri çekildim ve kazayla başımı kayalara çarptım. Büyük bir çatırtı yankılandı ve Augustus küfretti.

Her şeyin üstüne bir de beyin sarsıntısına ihtiyacım vardı.

Hareket edemeyeyim diye beni duvara daha sert bastırdı. Tutuşu çürütecek kadar sertti.

"Ne vardır sen konuşmak hakkında, Profesör?" I sordu ile gerçek bir kafa karışıklığı.

Ne oyunu oynuyor?

Havada yakıcı bir elektrik kokusu vardı, sanki aramızda bir şimşek çakmıştı.

Parmakları büküldü ve beni sabit tuttu.

Augustus karanlık bir sesle, "Chthonic hayatları t e h l i k e d e y k e n , en büyük varis olarak her şeyi bilmek benim görevim," dedi. "Soruya cevap ver. Şimdi."

Bu benim akıl hocalarımla ilgili. Neden her şey Patro ve Achilles'in general olmasıyla ilgili?

Tek ışık kaynağı olan kanla kaplı gözler karanlıkta belli belirsiz parlıyordu.

Gözlerimin arkasındaki basınç yanıyordu. Bir bıçaklanma hissi vardı. "*Söyle bana*!" diye bağırdı yabancı bir ses kafatasımın içinde.

Zonklayan ağrı başımı delip geçerken bakışlarımı ayırdım ve yere baktım.

Yine aklımı başımdan almaya çalışıyor.

Titremeler uzuvlarımı sarstı ve dişlerim takırdadı.

Uzun gergin anlar geçti.

"Bana bak!" Augustus ipek gibi yüksek sesle emretti. İtaat etmedim.

Yere bakarak akılsız bir zombiye dönüşmemeye odaklandım, ki bugünlerde bu şaşırtıcı derecede zorlaşıyordu.

Aramızdaki gerilim elektrik yüklü bir tel gibiydi ve nefes alış verişlerimiz gürültülü ve zorluydu.

Saldırmasını bekledim.

Saldırısını yapmak için bekledi.

Parmakları pazılarımın çıplak derisine daha sert batıyordu. Her şey çok kafa karıştırıcıydı, başım dönüyordu.

Bunun için çok yorgunum.

Buzlu duvara yaslandım.

Augustus sol kulağıma Ktonikler hakkında bir şeyler fısıldadı ama ben duyamadım. Ayrıca, ne hakkında konuştuğumuzu da unutmuştum.

Yorgunluk acımasızca vuruyordu.

Neredeyim ben?

Beni yavaşça duvardan uzaklaştırdı ve karanlık koridora doğru çekti.

Bir kapı açıldı ve parlak, kör edici bir ışık vardı. Kendime dikkat etmekle ilgili bir şeyler fısıldadı ve elindeki fazla malzemeyi topladı.

toga. Yavaşça yüzümde gezdirdi.

Ya kirleri temizliyor ya da beni boğmaya hazırlanıyor?

Her iki durumda da hareketsiz durdum ve olmasına izin verdim.

"Sana bir şey getirmemi ister misin?" Sesi çok uzaklardan geliyordu. "Yardım etmek için pek bir şey yapamam ama deneyebilirim."

"Bir lobotomi," diye mırıldandım.

"Zor, bitkin bir b a ş belası" gibi bir şeyler mırıldandı.

Kulağa hoş geliyor.

Birdenbire beni kollarının arasına alıp kapıya kadar taşıdı, sonra da nazikçe yere bıraktı. "Buraya otur, kılını bile kıpırdatma. Sadece kendine zarar verirsin," diye emretti, bu ironikti çünkü az önce zihnimi *kırmaya* çalışmıştı.

"Kımıldamasan iyi edersin," diye akıllıca karşılık verdim ve sonra yere düştüm. Yerçekimine karşı koymak zor işti.

Augustus, "Cidden Alexis, burada kal ve benim dönmemi bekle," dedi. "Lütfen kımıldama."

Geri çekildi ve kapı kapandı.

Yalnızdım.

Sadece ben, kendim ve içgörülü düşüncelerim vardı.

Dünyanın aslında düz olduğuna dair *bir*

his var içimde. Her zaman bu kadar

bilge olmak zordu.

Zaman etrafimda parçalandı.

Her şey bulanıklaştı.

Gözlerimi kırptım, tanıdık bir gölün karla kaplı kıyısında kartal gibi uzanmıştım. Su donmuştu, ben de öyle.

Tepemizde kuşlar uçuyor, yakınlardaki bir ağaçlıktan sınıf arkadaşlarımın sesleri geliyordu.

İnleyerek doğruldum.

Oh, bak, hayvanat bahçesine geri döndüm.

Çıplak dizlerimde toprak ve kan vardı ve arkamdaki karı kırmızı bir iz kaplamıştı, sanki sürünüyormuşum gibi.

Augustus'un bana hareket etmememi emrettiğini belli belirsiz hatırladım.

Oopsie.

Gerinirken, omuriliğim makineli tüfek ateşi gibi patlayınca irkildim.

Ağrıyan boynumu bir o yana bir bu yana çevirirken elimin üstündeki doğal olmayan beyaz lekeye hayret ettim.

Yaşasın, donma.

Artık resmileşmişti: İyi bir hayat yaşamıyordum.

Tanrım, bunun sebebi yazdığım M dereceli Carl Gauss fanfic'i mi? Lütfen beni affet. Yazarken yanlış olduğunu biliyordum ama kendimi durduramadım.

Yüksek bir ses duyuldu.

Anlaşıldı, Tanrım, daha iyi olacağım.

Ses tekrarlandı ve döndüm. Az önceki çita yaratık, kanımın karla kaplandığı yere doğru sürünerek geldi ve onu kokladı.

Gözbebekleri sönmüş bir halde başını yukarı kaldırdı. Vücudundaki tüm tüyler diken diken oldu, sonra koşarak uzaklaşırken miyavladı.

"Kaba, bahse girerim tadım çok lezzetlidir," diye seslendim arkasından. "Çok şey kaçırıyorsun." Ağaçlardan bir tıslama sesi yankılandı.

"Bu çok gereksiz," diye homurdandım nefesimin altında.

Görünüşe göre, arkadaş olmak ya da yemek için yeterince iyi değildim. Bu kadar acıtmamalıydı ama acıttı.

Bu, olayların prensibiydi.

Elimdeki donmuş deri parçasını acınası bir şekilde dürttüm.

Fluffy Jr. aniden ölü otların arasından fırlayıp bana doğru koştu ve kuyruğunu salladı (eğer arkasından gelen beyaz şeye böyle denebilirse).

Başını çevirdi. Bir sopa boğazının yarısına kadar inmiş, ağzından bir uç gibi dışarı çıkmıştı.

Çok güzeldi.

"Hey, küçük adam." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı döküldü. "Seni gerçekten özledim.

İyi misin? Nasılsın? Çok güzelsin." Dost bir yüz görmek

çok güzeldi.

Buna ihtiyacım vardı.

Bulanık gözlerimi silerken burnumu çekerek, "Son zamanlarda işler benim için gerçekten zor, özellikle de Nyx sürekli uyuduğu için," diye itiraf ettim. "Şu anda burada olmanın anlamı çok büyük. Sana anlatamam bile."

Fluffy Jr. vücudunu kıpırdattı, sonra başını aşağı eğdi ve sopanın ucunu daha derine sapladı.

Boğuldu ve yere düştü.

Dakikalarca süren kalp masajının ardından, ellerimin ve dizlerimin üzerinde nefes nefese kalmış, tükürükle kaplı bir çubuğu tutuyordum.

Fluffy Jr. ölüme yakın deneyiminden kurtulmasını daire çizerek ve şekilsiz poposunu kovalayarak kutladı.

Hayvanat bahçesinin karşısına geçip canavar yaratığa beni öldürmesi için yalvarmayı düşündüm. *Tanrı biliyor ya, çita bunu yapamayacak kadar korkak*.

Ama uzun bir yürüyüştü.

Biraz daha elverişli bir konumda olmak canavarı öldürür mü?

"Zaman doldu!" Augustus kapı aralığından kükredi. "Herkes beş dakika içinde dışarı çıksın yoksa potayı çalıştırırsınız. Alexis, nereye gittin sen? Sana kıpırdama demiştim!" Öfkesi kavernöz hayvanat bahçesinde yankılandı.

Bu iyi olamaz.

Fluffy Jr. benim bir anlık dikkat dağınıklığımı kullanarak koştu ve yarı sindirilmiş çubuğu elimden kaptı.

Ona baktım.

Boğazına geri soktu.

Görünüşe göre, bugünlerde herkes ruh sağlığıyla mücadele ediyor. Ben kimim ki yargılayayım?

İnleyerek ağrıyan ayaklarıma doğru sendeledim, sonra Fluffy Jr'ı kendi hastalıklı cihazlarıyla baş başa bırakarak kapıya doğru yürüdüm.

Gülümsedim ve hepimizi kapıda bekleyen Augustus'un yanından topallayarak geçtim. Kabarık bir kamburu vardı -Poco'nun minik elleri boynunun önünde birbirine kenetlenmişti.

Augustus kanlı dizlerime baktı.

Yüz hatları morarmış, elleri yumruk olmuş ve alnında bir damar atmaya başlamıştı. Çenesi öylesine sıkılmıştı ki dişlerinin birbirine vuruşunu duyabiliyordum.

Neyse ki hiçbir şey söylemedi. Sadece arkasını döndü ve hepimiz ona yetişmek için acele ederken patika boyunca geri yürüdü.

Poco başını geriye çevirdi ve bana tısladı.

"Sende kuduz var," diye sessizce mırıldandım.

Poco, Augustus'un at kuyruğunun yarısını ağzına sokarak ve avazı çıktığı kadar bağırarak ne kadar *kuduz olmadığını* gösterdi.

"Gerçekten olgun," dedim.

Drex endişeyle bana baktı. Zaman değişti.

Saatler sonra Pine sıfır rakamı hakkında ders verirken ileri geri sallandım.

"Alexis," dedi. "Bir ay önce Thagorean etiğinin sıfırın kesirlerini bölmenize izin veren bir ilkesi olduğunu söylemiştim?"

Sınıfın geri kalanı paniklemiş ifadelerle bana baktı.

Dişlerim takırdarken uyuşmuş bir şekilde "Gerçek olmayan n-sayılar," dedim. Cevap o kadar açıktı ki üzerinde düşünmeme bile gerek kalmadı, ki bu iyi bir şeydi çünkü şu anda pek fazla düşünce işlemi gerçekleşmiyordu.

Pine ışınlandı. "Yine doğru. Zekânız gerçekten etkileyici."

Carl Gauss beni daha iyi olmaya zorlardı, aptalca sorulara cevap verdiğim için beni övmezdi.

Sınıf rahatladı.

Gergin (yarı katatonik) kaldım.

Arkamdan sesler fısıldadı ve boynum karıncalandı. *Sesler gerçek değil. Topla kendini Alexis*.

Göz kırptım.

Drex beni kütüphaneye doğru çekiyordu. "Hadi, ders çalışmak için dört saatimiz var," dedi beni her zamanki sandalyeme yavaşça iterken.

Zaman gariptir.

İçinden düştüm ve yere yayıldım.

Alessander elleri ve dizleri üzerinde, mavi dudakları ve uykusuzluktan kan çanağına dönmüş gözleriyle sürünerek geçti.

Birbirimize başımızı salladık. Gerçek, gerçeği tanıdı.

Drex beni togamın önünden tutup kaldırdı, sandalyeye oturttu ve düşmeme fırsat vermeden sıkıca bağladı.

"T-T-Tanklar," diye mırıldandım.

Homurdandı ve başını salladı, sonra da karşısındaki koltuğa çöktü.

Ben. Titreyerek ders kitabımı zar zor kapıp açabildim.

İçinden bir indeks kartı çıktı.

Dağınık kelimeler aceleyle mürekkeple çizilmişti:

"T(sis *iS* yoUF *I4SŁ* t-zarkihğ.

---

k" *zöAS4,$t44,AT--ñ,S,* I"(tk J "ifAH *tyäs*

just a taste of what I'll do. You

better disappear by the January

Ona baktım.

Oh.

Beni

m.

Tanr

ım.

Leo benim yüzümden öldü.

Bir kişi Titan'ı bilerek serbest bıraktı.

Avlanıyorum.

Anlık şok geçtikten sonra, kesinlikle hiçbir şey hissetmedim. Evet, bu resmiydi. Umursamayacak kadar bitkin düşmüştüm.

Nihilizm (pota) beni tüm duygularımdan mahrum bırakmıştı. Hayat anlamsızdı.

Ölüm korkutucu değildi çünkü . . . Hayatta değildim.

Yavaşça kâğıdı kitabın arkasına sıkıştırdım, sonra kontrol etmek için ayaklarımı hafifçe ileri geri salladım ama sandalyemin altında hiçbir şey yoktu.

Güzel. Bu sefer sadece bir nottu.

"Sen iyi misin?" Drex sordu ve ben de kocaman gözlerle masaya baktığımı fark ettim.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Hayır."

Yüzü kızardı. "Bugün ders çalışmak istemiyor musun? Anladığım kadarıyla çok çalıştım. Belki de ateşin önünde uyumalıyız ve-"

"Bana ders kitabını ver," diye emrettim ve Maximum yanıma otururken sözünü kestim.

Drex onu ileri itti.

Maximum yanımıza yığılırken "Ah, bu berbat bir şey," dedi. Onu görmezden geldim.

Duygusuz dudaklarımla Drex'i denklemler arasında gezdirdim. Birkaç saniyede bir, sanki benim iyiliğimden endişe ediyormuş gibi endişeli bir ifadeyle bana bakıyordu.

O geminin on dokuz yıl önce battığını ona kim söyleyecek?

Saatler sonra General Cleandro bir çığlık attı ve Drex beni sınıfa geri sürükledi.

Ne yazık ki, kimse Alessander'ı almayı hatırlamadı.

General sırıttı ve pistte koşacağımızı duyurdu.

Augustus bana yoğun ve endişeli bir ifadeyle baktı, ben de ona her şeyin yolunda gideceğini göstermek için baş parmağımla onay verdim. Kaşları çatılmıştı.

derinleşti ve başparmağımı değil dirseğimi tuttuğumu fark ettim.
Garip.

Göz kırptım.

Rüzgâr uğulduyor ve kar çılgınca
savruluyordu. Görüş mesafesi sıfırdı.

Gözbebeklerimin de donduğundan yüzde 99 emindim çünkü onları hareket ettirmek çok zordu.

Gruba ayak uydurmaya çalışırken ayaklarım buzda kaydı. Eğer Drex hafifçe önümde koşup beni ileri doğru çekmeseydi, yüzde yüz dağdan aşağıdaki vadiye (kasıtlı olarak) düşebilirdim.

Ne yazık ki beni rahat bırakmadı.

Sefalet devam etti.

Bir milyon yıl sonra nihayet dağın dibine vardığımızda çenem düştü - kafamda, çünkü yüz kaslarımı hareket ettiremiyordum. Donmuş gölün içinden yüzebilmemiz için bir yol açmışlardı.

Her yerinde Kharon yazıyordu.

Spartalı erkekler neden böyle? Tanrı bugünlerde iyi bir hayat yaşamaya çalışanları korusun.

Kharon bir kayığın içinde nehrin üzerinde duruyordu. Geniş omuzlarında kalın bir kürk vardı. Çenesi sıkılıydı ve tuhaf bir ifadeyle bana bakıyordu.

Neredeyse endişeli görünüyordu?

Tıpkı Augustus gibi onun da alnında derin çizgiler
vardı. Endişelenmek için iyi sebepleri vardı.

Saatler sonra, başım öne eğik, gözlerim seğiriyor, uzuvlarım karıncalanıyor, nefes nefese donmuş bankın üzerine süründüm. Her yerim uyuşmuştu.

Buzlu yüzme hayatımın en kötü deneyimiydi. Eller aşağı.

Spartalı olmak, insanlar şoka girdiğinde hayatta kalabileceğimiz anlamına geliyordu ama bu daha az acı çekmemizi sağlamıyordu. Sadece daha fazla acı çekebileceğimiz anlamına geliyordu.

Ne şanslıyım.

İnisiyeler etrafımda tökezleyerek ayağa kalkarken ben dağın girişine doğru süründüm. Sendeleyerek kütüphaneye indik ve her zaman önünde yattığım ocağın önüne yığıldım.

İnleyen sıcak bir bloğun üzerine düştüm.

"Nyx?" Bir yılan dostum olduğunu hatırlayarak sordum. *Hiç bir arkadaşını neredeyse terk ettiğin oldu mu? Aynen öyle.*

Tısladı ve boynuma dolandı. Sıcak pulları, kızarmış bir atkı gibi harika hissettiriyordu.

Ona teşekkür etmek için ağzımı açtım ama yorgunluktan bayılmışım.

"Alexis," diye bağırdı biri. "Kahretsin!"

Zaman yine bulanıklaştı.

Her şey kırmızının sessiz tonlarında dönüyordu.

Belki de bu öbür dünyadır? Ve biz daha önce ne olduğunu unuttuk? Belki de hepsi bir simülasyondur ve bu yüzden matematik çok mantıklıdır?

Başımı geriye attım ve bir katilin buz mavisi gözlerine baktım. Kürk omuzlarıma dökülmüştü. Kharon beni göğsünde taşıyordu ve Augustus'un eli alnımdaydı.

İkisi de bana dik dik bakıyordu.

Şimdi ne yaptım ben?

Bir namlu parladı ve Patro bir şeyler söyledi. *Akıl hocalarım buraya ne zaman geldi?*

Gürültülü bir gurgling sesi vardı.

Su.

Beni tekrar yüzdürecekler. Hayır. Hayır. Hayır.

Buzlu Styx Nehri'nden uzaklaşmak için çabaladım ama Şeytan esnedi ve beni sıkıca tuttu. Bir santim bile hareket edemiyordum. Acımasızdı.

Beni bir küvetin içine indirdi.

Sıcak su etrafımı sardı.

Sıcaktan dolayı iç çektim ve Nyx kayarak uzaklaşırken alçak sesle bir memnuniyet tıslaması çıkardı.

Birdenbire bütün sinirlerim karıncalanmaya başladı. Canlı

canlı kaynıyordum.

Çığlık atarak acıdan kaçmaya çalıştım ama Kharon ve Augustus beni tuttu. Yüz ifadeleri tuhaftı.

Patro arkalarından bir şeyler söylüyordu ama acı dolu çığlıklarımdan onu duyamıyordum. Achilles ellerini kabaca saçlarında gezdirirken çevresel görüşümde bir namlu parladı.

Gözyaşlarım donmuş yanaklarımdan aşağı ılık ılık süzüldü ve onlara anlamsızca yalvardım.

Beni bırakmadılar.

Empatisi olmayan canavarlar.

Karanlık beni altına çekti ve şükürler olsun ki sonunda öldüm.

Bir başlangıçla uyandım. Az önce bayılmışım. *Başka bir hayal kırıklığı.*

Ben hareket ettikçe ılık köpüklü su etrafımda şıpırdıyordu. Büyük bir mermer küvetin içinde tamamen giyinik bir şekilde yatıyordum.

Karanlık banyo yabancıydı. Kapalı bir pencereden ay ışığı süzülüyordu ve uzuvlarımda hafif bir karıncalanma hissi vardı ama çoğunlukla hiçbir şey hissetmiyordum.

Tamamen uyuşmuştum.

Fiziksel acı geçmişti.

Fısıltılar yankılandı ve hayali ağrılar kollarımdan yukarı fırlarken saç kravatıyla kaplı bileklerimi ovuşturdum.

Kapı yavaşça gıcırdayarak açıldı ve ben suyun içine doğru kaydım.

Siyah gözler benimkilerle buluştu. Augustus'un elinde dumanı tüten bir kupa ve bir şişe ilaç vardı.

Uyanık olup onu izlediğimi fark edince irkildi.

"Bunu içmen gerek," dedi usulca, gözleri endişeyle kısılmıştı. "Ve gücünü yeniden kazanabilmen için bu besin hapını al. Bu senin için zorunlu-"

"Git buradan," diye hırıltılı bir sesle sözünü kestim, bu sert ses sessizlikte doğal olmayan bir şekilde yüksek çıkıyordu.

Onun yardımını ya da aptal kupasını istemedim.

Soğuk, buz gibi karanlık bir gölün anısı düşüncelerime musallat oldu. Bu çabadan kaynaklanan zihinsel acı devam etti.

Augustus benim bakışlarım altında daha da dikleşti, gümüş tacı parlıyordu. "Bunu içtikten ve ilacını aldıktan sonra gideceğim." Siyah gözleri kısıldı.

Gözlerimi suya diktim ve onun korkunç bakışlarından kaçındım. Ayak sesleri usulca yankılandı.

Birkaç santim ötede durdular; elektrik ve misk kokusunu alabileceğim kadar yakındı.

Küvetin yanında dizlerinin üzerine çöktü.

"Başını arkaya eğ-Alexis," dedi. "Bana tekrar sordurtma."

Elindeki bardağı alıp yüzüne fırlatmak istedim. Ama çatışma konusunda hiç iyi olmamıştım.

Başımı eğerek sabunlu suya baktım, o ise dumanı tüten bardağı nazikçe dudaklarıma bastırdı. Tadı topraksı ve biraz da tatlıydı.

Büyük bir yudum aldığımda, "İyi iş, karusum," dedi.

Latince sevecenlik karşısında tıkandım.

Tuhaf bir sıcaklık midemi ısıttı. "Bana öyle deme," diye fısıldadım, sesim titriyordu. "Ben *senin* hiçbir şeyin değilim, beni tanımıyorsun bile."

"Bundan emin misin?" diye sordu yavaşça, sesi yumuşak ve tehlikeliydi. "Nota res mala, optima."

Bilinen kötü bir şey en iyisidir.

Başımı kucaklayıp bardağı geriye doğru yatırırken eli kafatasımın arkasında gezindi. Kalbim göğsümde acıyla çarpıyordu, hızlıca içtim, kafa derime baskı yapan parmakların rahatsız edici bir şekilde farkındaydım.

İlacı içip bardağı boşalttıktan sonra cesaretimi topladım ve "Hangimiz şeytan?" diye sordum.

Güldü, koyu ipeksi bir sesle.

"Uyumaya git. Ben seni izleyip koruyacağım," dedi. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Tehdit gibi geldi.

Göz kapaklarım inanılmaz derecede ağırlaştı ve gözlerimi kapattım.

Soruya hiç cevap vermedi.

Bu aklıma gelen son şeydi.

Bölüm 25

Koruyucularla Bağ Kurma

ALEXIS: ARALIK SONU

Bir sonraki dersin başlamasını soğuk bir sessizlik içinde bekledik.

Dağda zaman garip bir şekilde geçiyordu. Günler acı verici bir yavaşlıkla geçiyor, ama aylar göz açıp kapayıncaya kadar geçiyordu.

Aralık ayının sonlarıydı.

Daha çok titredim.

Bu oldu bir daha fazla ay kadar ve Başlangıç Top ve mezuniyet töreni. Yirmi yaşıma girmeme ve görünüşe göre ölümsüz olmama bir ay kalmıştı.

Gerçek gibi gelmedi.

Neredeyse hayatta kalmıştım ama sorun şu ki, en başından beri hayatta bile değildim.

Hiçbir parçam kutlama yapmak istemiyordu.

Günlere dayanmak giderek zorlaşıyordu.

Ruhum kötüye gidiyordu.

Augustus ben küvette uyurken yanımda diz çöktüğünden beri aramızda bir tuhaflık vardı. Hâlâ huysuz bir piçti ama ne zaman ders sırasında başımı kaldırsam bana bakıyordu.

Garipti.

Şimdi dişlerim kontrolsüzce gıcırdıyor, dizlerimi göğsüme çekip ileri geri sallanıyordum. Nefesim buz gibi bir bulutun içinde kaldı.

Nyx'in pulları togamın altında hâlâ buz gibiydi.

Sınıf her zamankinden daha karanlıktı; tek ışık kaynağı kara tahtanın üzerindeki duvarda yanan tek bir fenerdi.

Bütün mumlar bir hafta önce sönmüştü.

Üzerlerinden buz sarkıtları sarkıyordu.

Drex kendi üzerine daha sıkı kıvrılırken yanımda inledi. Maximum bize dönüp gülümsedi; dudakları bembeyazdı ve yanağında kare şeklinde bir donma izi vardı.

Yüzümü buruşturmaya çalıştım ama

yüzüm donmuştu. Arkamdan biri inledi.

Geride kalan altımız, mümkün olduğunca fazla vücut ısısını korumaya çalışarak alçakta toplandık. Nefeslerimiz gürültülü ve zorluydu, tenimiz doğal olmayan buz tonlarındaydı.

Aralık bizi öldürmeye çalışıyordu.

Titus arkamdan fısıldayarak, "Dişlerini gıcırdatman çok iğrenç," dedi. "Kadınların neden asla potaya girmemesi gerektiğini şimdi anlıyor musun? Çok zayıfsın."

Ben hala hayatta olduğuma (isteğim dışında) ve bir grup adam öldüğüne göre, bu hiç mantıklı değil.

Alessander onun yanında güldü ama bu boğuk bir acı sesiydi.

Drex ve ben gözlerimizi devirdik (göz kapaklarımız zorlukla seğirdi ama ne demek istediğimizi anladık).

Maximum gürültü üzerine arkasını döndü ve bana ve Drex'e doğru yaklaştı. "Tahmin edin ne duydum?" diye fısıldadı komplocu bir tavırla.

İkimiz de cevap vermedik.

Ne yazık ki bunu devam etmesi için bir davet olarak algıladı. "Evler bu yıl bu kadar çok inisiyenin ölmesinden memnun değil." Maximum başını salladı ve dramatik bir ifade takındı. "Ortalama üç kişi ölüyor ve özellikle Titan saldırısına çok kızgınlar. Görünüşe göre, yüzyıllardır böyle bir şey olmamış."

Evet, çünkü biri bunu bilerek yaptı. Ayrıca bana not bırakıp duruyorlar ki bu hiç de garip, rahatsız edici ya da endişe verici değil.

Ne Drex ne de ben tepki

verdik. Maksimum sönük.

İşte size çılgın bir fikir: Eğer insanların yaşamasını istiyorlarsa, en başta katliam yapmamaları gerekirdi. Sadece söylüyorum.

Maximum arkasını dönüp huzur içinde acı çekmemize izin vermek yerine tüm dikkatini bana çevirdi ve ayaklarını sürüyerek yaklaştı. "İyi misin Alexis? Hepimizden daha az kasın olduğunu biliyorum."

Vay canına.

Bu cesur bir ifadeydi, özellikle de benden daha kısa olduğu için.

Gözlerimi kıstım ve anlamlı bir şekilde homurdandım.

"Seni ısıtmak için kollarını ovmamı ister misin?" Maximum ellerini uzatırken gülümsedi.

"Hayır." Geri çekildim. *Ölmeyi tercih ederim*.

"Tamam." Göz kırptı ve ellerini bana doğru uzattı. "Teklif hala masada."

Bu çok kötü.

Kapı açıldı.

Augustus, Poco omzunda otururken odaya girdi.

Maximum'un bana doğru eğildiği yere baktı ve yüz ifadesi öfkeyle buruştu.

Siyah gözleri parlayarak çenesini sıktı.

Poco alkışladı ve yanağını dürttü.

Pine arkasından aceleyle içeri girdi.

Herkes daha dik oturdu çünkü sınav sonuçlarını okumadıkları sürece, iki profesör de asla aynı anda sınıfta bulunmuyordu.

Nefesimizi tuttuk.

Eğer bizi şu anda potada koştursalardı, hipotermiden (kendimi dağın tepesinden atarak) ölürdüm.

Bu haftanın tek iyi yanı, sıçramayı öğrendiğimiz için çok fazla meditasyon yapmamızdı, bu yüzden çok fazla not almam gerekmedi.

Ama genel olarak, akademideki son hafta şimdiye kadarki en kötü haftaydı. Şimdiye kadar.

Muhtemelen daha da
kötüleşecek. Hayatta her şey
kötüleşir.

General Cleandro, Pine'ın yanında ayağa kalkarken sınıfın ön tarafında bir sandalye gıcırdadı. Her iki adam da uzun, ağır paltolar giyiyordu.

Augustus hâlâ toga giymiş olan tek kişiydi. Damarlarla kaplı çıplak kollarını hiç üşümüyormuş gibi umursamazca kavuşturmuş, pazularını müstehcen bir şekilde şişirmişti.

Kendimi ısıtmak için daha hızlı sallandım.

Augustus ciddi bir ifadeyle, "Bugün hepiniz için önemli bir gün," dedi ve Poco başını sallayarak onayladı. "Bugün seçtiğiniz koruyucunuzla bağ kuracağınız gün."

Sallanmayı bıraktım.

Bu hiç iyi değil.

Son birkaç ay içinde birkaç kez hayvanat bahçesine gitmiştik ve her seferinde hayvanlar aynı şekilde tepki vermişti.

Benden nefret ettiler.

Dondum ve sinirden midem bulandı, diğer inisiyeleri buzla kaplı dar koridorda takip ettim.

General Cleandro hayvanat bahçesinin kapısını açık tuttu. "Unutmayın, hayvanlar güçlerinizi ve ruhunuzu hissedebilir. Dikkatli davranın. Bir hayvanla bağ kurmak için bir saatiniz var," dedi sertçe. *Ya da başka* bir *şey* soğuk havada söylenmeden asılı kaldı.

İçeride ağaçlar yapraksızdı.

Hafif bir kar örtüsü her şeyin tozunu alıyordu. Kuşlar yüksek sesle ötüyor ve etrafta uçuyor, çorak bir arazide parlak renk cümbüşleri oluşturuyordu.

Daha büyük hayvanlar sessizce hareket ederek ağaçların arkasına gizlendi. Kuşlara bakarken herkes dağıldı.

Şakaklarımı ovuşturdum. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Yeni bir alanı denemek muhtemelen en iyisi olacağından, en sağa doğru yürüdüm ve bir açıklığın ortasındaki bir kütüğün üzerine oturdum.

Kuşlar havadan saldırgan bir şekilde ötüşerek beni uyardılar.

Efsanevi bir hayvanın ortaya çıkıp beni sevmesini beklerken uzun dakikalar geçti.

Hiçbiri yapmadı.

Diğer inisiyeler teker teker tezahürat yaptılar ve birbirlerine bağlanırken heyecanla bağırdılar.

Etkileyici uzunlukta gümüş kuyruğu olan bir şahin Cassius'un kolunda gururla havalandı ve Cassius gururla gülümsedi.

Birkaç dakika sonra Alessander'ın omzunda iki başlı, bodur, mor bir kuş ciyakladı ve havayı pompaladı.

Bir alkış tufanı koptu. Ben alkışlamadım.

Drex her zaman birlikte oturduğu altın tukanı havaya kaldırdı. "Bak Alexis!" diye seslendi.

Ona bir başparmak işareti yaptım ve sahte bir gülümseme yanaklarımı acıttı. Zaman geçmeye devam ediyordu.

Panik başladı.

Ayağa kalkarak ormana doğru yürüdüm. Kuşlar havalandı, garip boynuzları olan bir geyik koşarak uzaklaştı ve kırmızı bir keseli sıçan bana doğru tıslayarak bir ağaca tırmandı.

Belki yalan söyleyip Nyx'in koruyucum olduğunu söyleyebilirim? Belimin etrafında uyuyordu ama kendini göstermesini sağlayabilirsem işe yarayabilir.

Tek planım buydu.

Hayatımı sikeyim.

"Vay canına, hayvanların hiçbirinin seninle bağ kurmak istememesine şaşırmadım." Titus bir ağacın etrafından dolandı. Göğsü gururla kabarmıştı. Neon yeşili işaretleri ve uzun altın pençeleri olan bir kartal omzuna tünemişti. "Şimdi seni bir koruyucuyla bağ kurmadığın için öldürecekler."

Güldü ve yaklaştı.

Kartal çığlık attı ama olduğu yerde kaldı. Bazı nedenlerden dolayı, bağlı hayvanlar benim yanımda bağlı olmayanlar kadar korkmuyorlardı, ancak yine de varlığımdan memnun değillerdi.

Tabii ki Titus bunun çok komik olduğunu düşündü ve daha da çok güldü.

Keşke o aptal donmuş gölde olsaydım.

Soğuk ellerimi yumruklayarak kendimi sakinleştirmek için burnumdan sertçe nefes aldım.

Titus yaklaştı ve kartalı bana bakmayı hazmedemiyormuş gibi başını çevirdi. Ben *de sana robot*.

Bacaklarımın yanında ani bir bulanıklık oldu ve Titus çığlık atarak geriye düştü. Kartal kanatlarını saldırganca çırptı.

Tehditkâr hırıltılar yankılandı.

Fluffy Jr. koruyucu bir şekilde önümde durdu. Başı kalçalarımın hizasındaydı ve garip beyaz kürk tutamları öfkeyle titreşirken diken diken olmuştu.

Onu son gördüğümden beri büyüdü mü? Hep bu kadar büyük müydü?

Titus kahramanımı işaret etti. "Yakalayın şu şeyi!"

Kuş tepki veremeden, aşağıya doğru çullandım ve Fluffy Jr'ı yüksek sesle homurdanarak korumaya aldım. Hafif değildi ve iki elimi de kullanmak zorunda kaldım.

Dallar onu şişmanlatıyor mu?

Titus kanlı bacağını göstererek, "O şey beni ısırdı," diye homurdandı.

Fluffy Jr.'ı alnından öperek, "Aferin oğlum," diye fısıldadım. Biçimsiz vücudu heyecandan titredi ve başını yukarı çevirip yanağımı yaladı.

Öğürdüm, nefesi kokuyordu.

"Ver şu şeyi bana," diye emretti Titus. "Kuralları biliyorsun. Eğer bir Spartalı bir hayvan tarafından saldırıya uğrarsa, intikam alma hakkına sahiptir. Ver onu bana. Şimdi."

Fluffy Jr.'ı daha sıkı tuttum ve bir adım geri çekildim. "Lütfen," dedim. "Neredeyse hiç çiziğin yok."

Titus bacağını uzattı ve kaval kemiğinden geriye kalanları sergiledi. "Kemiğimi görebilirsiniz!"

Vay anasını. Gerçekten ondan bir parça ısırıp yuttu mu?

Fluffy Jr.'ın başına bir öpücük daha kondurdum. Bu sefer cesareti ve stresli bir zamanda yapılması gerekeni yapma cesareti için.

Titus tehditkâr bir şekilde, "Eğer onu hemen şimdi vermezsen," dedi, "onu senden zorla alırım." Kartal kanatlarını çırptı ve saldırmaya hazırlanıyormuş gibi öne doğru eğildi.

Büyük bir kuştu.

Midem düştü, kalbim çarpıyordu çünkü ne yapmam gerektiğini biliyordum. *Nyx uyandığında çok kızacak*.

"Yapamazsın," dedim. "Çünkü o benim koruyucum." Titus'un çenesi düştü.

"Saçmalık," dedi. "Sadece bunu söylüyorsun. O şeyle hiçbir şekilde bağ kuramazsın."

"Geri çekil." Onu işaret ettim ve uzaklaştım. "Bırak bağ kuralım."

Fluffy Jr. kollarımın arasında kıpırdandı ve ne olacağını biliyormuş gibi heyecanla çenemi yaladı.

"Eğer beni reddeder ve beynimi kaynatırsan," diye fısıldadım ona, "bunu *yapmayacağım*.
Seni affediyorum."

Beni tekrar yaladı.

"Ruhumun güzel olduğunu düşünsen iyi edersin."

Derin ve sakin bir nefes aldıktan sonra Fluffy Jr'ın küçük bedenini önümde tuttum ve bize öğretildiği gibi gözlerinin içine baktım.

Düşüncelerimi temizledim.

Ev hissine odaklanmıştım. Kahkahalar, denklem çözmeler, muşamba altında sarılmalar, müzik, Charlie.

"Domus," diye fısıldadım.

Hiçbir şey olmadı. *Bu çok can sıkıcıydı.*

İç çekerek kollarımı indirmeye başladım-

Saf enerji göğsümde patladı. Aynı anda hem düşüyor hem de uçuyordum.

Göğüs kafesimin içinde yeni bir şey, bir ışık teli açıldı ve sadakat, saldırganlık ve koruma dürtüsüyle tıngırdadı. Şiddet hissettim.

Kordon inanılmaz derecede sıcaktı ve nefes almakta zorlanırken kalbim kalp krizi geçirecekmişim gibi ç a r p ı y o r d u .

Panik ataktı.

Bağlantı çok güçlüydü. Her şeyi

tüketiyordu.

Yoğun. Tehlikeli. Uçucu.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve göğüs kafesimi

tırmaladım. Titriyordum.

Nefes nefese.

Her şey bulanıklaştı.

Korkunç bir koku beni kendime getirdi. Islaklık burnumu yaladı, sonra Fluffy Jr. geri çekildi ve bana baktı.

İki renkli gözleri vardı.

Biri soluk beyaz, diğeri gece yarısı siyahı.

"Kör müsün sen?" Ezilmiş küçük kulağını parmaklarken fısıldadım. Bir daire çizdi ve havladı, sesi yüksek ve tehlikeliydi. *Bununla sonra ilgileniriz*.

Buzlu kar açıkta kalan derimi yakarken inleyerek topallaya topallaya ayağa kalktım.

Göğsümde yeni bir zonklayıcı ağrı vardı ve artık zayıflatıcı olmasa da *ağırdı*.

Titus çenesi açık bir şekilde birkaç adım ötede duruyordu. Bana bir aptalmışım gibi baktı.

Seslendirme pratiği yapmam için mükemmel bir andı.

"Canın cehenneme," dedim ona, sonra Fluffy Jr. peşimde olduğu halde tepinerek uzaklaştım.

"ZAMANINIZ DOLDU!" General Cleandro bir dakika sonra kapı aralığından bağırdı. "Herkes dışarı."

Ben koştum (daha yoğun bir şekilde topallayarak ilerledim) ve Fluffy Jr. Ben.

Heyecanla yumru poposunu oynattı ve arkasına bakarak

takip ettiğimden emin olmak için. Ona gülümsedim.

Karanlık koridorda ilerlerken General Cleandro, "Sınıfta çalışmak için beş saatiniz var," dedi. "Zamanı akıllıca kullanın."

Sonunda kütüphaneye döndüğümüzde gülümsemem düştü.

Augustus kapıyı kapattı. Poco hâlâ onun omzunda oturuyordu.

Diğer inisiyeler çoktan odaya girmişlerdi.

"Bu da ne?" Augustus Fluffy Jr.'ı işaret etti ve Poco da işaret etti.

"Bu Fluffy Jr." dedim kendimden emin bir şekilde.

"Benim koruyucum." Poco tısladı.

Augustus öne doğru bir adım attı ve gözlerinin akında kan birikti.

Kafatasımdaki basınç acı verici bir şekilde arttı. Bakışlarımı kaçırdım.

Yere bakarken nefes nefese kaldım. *Yine zihnimi ele geçirmeye çalıştı. Bu da neydi böyle? Beni* korumak *istediğini sanıyordum, lanet beynimi kaynatmak değil*.

Augustus'un nefes alış verişi gürültülü ve sertti. Çevresel görüşümde, sanki bir şeye vurmak istiyormuş gibi parmaklarını sıkıp açıyordu (o şey kesinlikle bendim).

"Bir sorun mu var Profesör?" Korkudan kusmak istemiyormuşum gibi sakince fısıldadım.

İnisiyeler birkaç adım ötede. Yardım için bağırabilirim ve ne yaptığını anlarlar.

İkimiz de kimsenin onu durdurmak için bir şey yapmayacağını biliyorduk.

O ünlü, tam kanlı bir Chthonic varisiydi, ben ise terk edilmiş bir Olimpos itiydim. O antik kraliyet ailesindendi. Ben hiçbir şeydim.

Fluffy Jr. hırladı. Ses alçak ve tehditkârdı, çok daha büyük bir yırtıcının sesi gibiydi.

Göğsümdeki kordon sıcaklıkla yandı *ve koruma* ve *öldürme* dürtüsü içimde uğuldadı.

Poco jilet gibi keskin dişlerini gösterdi.

Augustus nefesinin altında Ktonikler, onursuzluk ve kendilerine bakamayan kadınlar hakkında bir şeyler mırıldandı.

Sonunda dişlerini sıktı ve "Hayır, hepsi bu kadar Alexis," dedi. Augustus bir kez daha adımı garip bir tonlamayla söyledi, sanki onun için bir anlamı varmış gibi.

Kütüphaneye girebilmem için kenara çekilmesini işaret etti. Geçmek için yeterli yer yoktu.

Kadın belimi kuşanarak onu geçtim.

Vücudumun sağ tarafında tüylerim diken diken oldu; kasları dokunuşumun altında esnedi ve Augustus boğazının arkasından kısık bir ses çıkardı.

Midemdeki garip bulantı iyice arttı. Bir cehennem kudurdu.

Poco eğildi ve iki küçük eliyle buklelerimi yakaladı. Tökezleyerek odaya girdim.

Aramızda sadece bir saniyelik bir temas oldu ama kalbim sanki pistte koşuyormuşum gibi çarpıyordu.

Augustus başka bir şey söylemeden uzaklaştı ve ben de rahatlayarak yere yığıldım.

Onunla ilgili bir şey beni deli ediyor.

Bu her neyse, sonumu getireceğine dair içimde kötü bir his vardı.

Bölüm 26

Hediyeler

ALEXIS

Augustus beni sersemletti.

Yürüyecek (ileri doğru tökezleyecek) kadar kendime geldiğimde, diğer çocukların her zamanki yerlerine yayıldıkları çalışma masalarına doğru aceleyle ilerledim.

Ben Fluffy Jr. ile geçerken inisiyeler geri çekildi ve Titus ikimize de ölümcül bakışlar fırlattı, bacağı hala kanıyordu.

Eğer dünyada biraz adalet kalsaydı, kangren olurdu.

Sonunda koltuğuma oturduğumda, içine düştüm. Birinin bana hediye ettiği lüks battaniye koltuğun arkasına seriliydi ve minnetle onu kollarıma sardım.

"Vay canına. O şeyle bağ mı kurdun?" Altın tukanı bana bakarken Drex fısıldadı.

Fluffy Jr.'ın başını kucağımda yeniden konumlandırdım. O bir şey değildi; şekilsiz yaratıklar da sevgiyi hak ediyordu.

"Evet," dedim ders kitaplarını çıkarmakla meşgulken. Bu konu hakkında konuşmak istemiyordum.

"Bakın." Maximum kolunu kaldırdı ve beş bacaklı sarı bir sincap yaratığını gösterdi. Beni görünce çığlık attı ve gömleğinin altına tırmandı.

Boş ver, o şey tuhaf ve sevgiyi hak etmiyor.

"Çok ... güzel mi?"

Maximum gülümsedi ve koltuğunu benimkine yaklaştırdı.

Uzaklaşmaya çalıştım ama diğer tarafımdaki sandalyede yer yoktu.

"Çılgınca değil miydi?" dedi. "Şu anda hâlâ onun varlığını hissedebiliyorum, burada her zaman sıcak bir baskı var." Alnına vurdu.

"Evet," diye cevap verdi Drex. "Bağlandığımızdan beri başım beni öldürüyor. Isı sürekli. Neredeyse güçlerimi kullandığım zamanki gibi ama biraz daha yoğun."

Midem bulanarak iki çocuk arasında gidip geldim. "Göğsünüzde bir şey hissettiniz mi?" Rahat görünmeye çalışarak sordum. "Hayır," dedi Maximum.

"Hayır. Neden?" Drex sordu.

Ders kitabımı açtım. "Sebebi yok," diye mırıldandım. Göğsümdeki zonklama açık bir şekilde hissediliyordu.

Kafamda hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey.

Sıfır.

Neden hayatımdaki hiçbir şey normal olamıyor? Bir kez olsun bir şeyler yolunda gidebilir mi? Bunu istemek gerçekten çok mu fazla?

Görünüşe göre öyleymiş.

Altı saat sonra, kar fırtınasında pisti koştuk.

Kar çılgınca savruluyor, gözlerimi yakıyordu ve görüş mesafesi sıfırdı. Kollarımı pompalarken zar zor görebiliyordum. Nyx karnımın etrafında buzdan bir bloktu.

Patro ve Achilles iki yanımda koşuyorlardı. Nero ve Poppae ayaklarımızın dibinde koşuyor, sanki koşmak için doğmuşlar gibi dağda kolayca ilerliyorlardı.

Yaralı bacağıyla arkamızda topallayan Titus hariç, inisiyelerin geri kalanı önümüzdeydi.

Bakışlarının ağırlığı altında boynum diken diken oldu. Çok öfkeliydi.

Sıraya gir, dostum.

Şu anda koşuyor olmamızın tek sebebinin Augustus'un Fluffy Jr'ı öldürmeye çalışması olduğundan yüzde 99 emindim.

Bir saat önce, biz meditasyon yaparken ve sıçramayı hayal ederken, Fluffy Jr. havlamıştı ve Augustus benim "aptal, işe yaramaz koruyucumla kasıtlı olarak dersi bölmeye çalıştığımı" duyurmuştu.

Sonra bize devreyi çalıştırmamızı emretti ve General Cleandro akıl hocalarımı çağırdı.

En kötüsü: Augustus diğer herkesin hayvanlarının geride kalmasına izin vermişti ama Fluffy Jr'ı "cezası" olarak benimle birlikte koşturdu.

Augustus'un şakasıydı-Fluffy Jr. hayatının en güzel anlarını yaşıyor gibiydi.

Önümüzde koşuyordu, her bir kar tanesini yakalamaya çalışırken vücudu titriyor, başı geriye düşüyordu. Bunu saatlerdir yapıyordu ve hiçbir yavaşlama belirtisi göstermiyordu. Büyük patileri ve şaşırtıcı derecede güçlü bacakları tırmanışı hiçbir şey yokmuş gibi yuttu.

En azından birileri eğleniyordu.

Sığ nefes alarak, dondurucu havayı solumaktan diş etlerim ağrıyarak, kirpiklerim donarak, yanan kaslarımı ileri doğru ittim.

"Ee," diye sordu Patro, sanki kendini zorlamıyormuş gibi, "son zamanlarda Augustus'ta bir tuhaflık fark ettin mi? Onu hayatım boyunca tanıdım ve genellikle çok sakin bir adamdır, ama biraz farklı görünüyor."

Tükürüğüm boğazıma kaçtı ve tükürdüm.

Rüzgâr yüzüme doğru savurdu ve yanağımda dondu.

Evren benden nefret ediyor.

"Öyle mi?" Patro yine sordu, belli ki işin peşini bırakmamıştı.

"O bir pislik," dedim, sonra heyecandan tökezledim çünkü sonunda yapmıştım; yüksek sesle yemin etmiştim.

Fluffy Jr. yüksek sesle havladı ve göğsümdeki ip tıngırdarken etrafta zıpladı. Benim için mutluydu. *Çok sevimli*.

"Bu çok garip." Patro başını yavaşça salladı, sanki kar fırtınasında bir dağın yamacına tırmanıp hayatta kalmaya çalışmıyormuş da düşüncelere dalıyormuş gibiydi. "Sana bir şey söyledi mi?"

Başımı salladım.

Evet, beni tehdit etti, sonra da beynimi paramparça etti. Ayrıca dudaklarıma bir kupa tuttu, potansiyel olarak bana Latince kötü dedi ve beni koruyacağına söz verdi. Beni duvara yapıştırdı. Gözleriyle beni takip etti.

"Dramatik bir şey yapmadığından emin misin? Sana bir şey vermediğine?" Patro özel bir şey sormak ister gibi bana bakıyordu ama sonra Achilles başını salladı ve ağzını kapattı.

"Hayır," dedim. *Bana verdiği tek şey TSSB.*

Bir süre geçti.

"O Ares'in oğlu," diye devam ettim, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. *Savaş Evi* olarak adlandırılan soyun varisi olmayı seçmişti; tek bildiğim buydu.

onun akıl sağlığı hakkında bilmem
gerekenler vardı.
Akıl hocalarım ikna olmamış
görünüyordu.

"Başka bir konu," dedi Patro, "bize hiç söylemedin - gücünün ne olduğunu hiç anladın mı?"

Yine tökezledim.

Achilles beni yakaladı. Nasırlı parmakları kolumda oyalanırken beni yavaşça bıraktı, sanki bırakmak istemiyormuş gibiydi.

Başımı soru sorarcasına ona doğru eğdim ama ellerini kavuşturup bakışlarını başka yöne çevirdi.

"Anladın mı?" Patro beklentiyle bana bakarken tekrarladı.

"Evet, yaptım," dedim soluk soluğa. "Duyarlı yaratıklarla onların dilinde konuşabiliyorum. Sirenlerle ve tanıştığım diğer bazı yaratıklarla konuşabiliyorum."

Patro'nun yüzü heyecanla değişti, bu benim yanımda hiç yapmadığı bir şeydi.

Yine tıkandım. Gülümsediğinde nefes kesici oluyordu.

Potada ne kadar uzun süre hayatta kalırsam, o kadar kibarlaşıyor gibiydi.

"Bekle-bu gerçekten harika!" Patro dedi ki. "Bu şimdiye kadar duyduğum en ezik Olimpiyat gücü, tebrikler."

Yorgun bir şekilde başımı salladım.

Patro sırtımı tokatladı. "Senden bir Spartalı yaratacağız. Seni mentimiz olarak aldığımızda şanslı olduğumuzu hep biliyordum."

Achilles ağzından bir inançsızlık sesi çıkardı ve kısılmış kırmızı gözlerinden etrafta olduğum için minnettar hissetmediği anlaşılıyordu.

Elbette.

Öyle olmuş gibi davranacağız.

Aklıma bir fikir geldi. Açılışı ben yaptım. "Patro," diye sordum pantolonumun arasından, "gücün nedir?"

Aramızda kar savrulurken yeşil gözler parlıyordu.

Bir an için cevap vermeyeceğini düşündüm. Ama sonra usulca, "Birine dokunursam, yalan mı yoksa doğru mu söylediğini anlayabilirim," dedi.

Midem düğümlendi. Bu yüzden parmak eklemlerinde "Yalancı" dövmesi vardı. O *WSDL'*deki *L*'ydi.

Tüm sırlarımı kolayca ortaya çıkarabilirdi.

Rahatmış gibi davrandım. "Sorun değil."

Bana göz kırptı ve nefesim kesildi. "Peki," dedim beceriksizce, "sen ve Achilles yaşınız geldiğinde kiminle evleneceğinizi biliyor musunuz?

yirmi altı?"

İkisi birden doğruldular ve birbirlerine baktılar. "Bir fikrimiz var," dedi gizemli bir şekilde.

Başımı salladım ve koşmaya odaklanmaya

devam ettim. Boğazını temizledi.

"Sadece sana teşekkür etmek istiyorum," dedi Patro, yüz ifadesi alışılmadık derecede ciddiydi. "Aşil'in üzerine gitmediğin için."

Öksürdüm. *Ne öksürdün?*

"Pek çok kadın ve erkek," dedi acı bir şekilde, "ağzı ve konuşamaması yüzünden onu taciz ediyor. Büyüme şeklinden dolayı tanıştığımız diğer insan kızlar gibi olacağını düşündük."

Homurdandım ve ne diyeceğimi bilemeden başımı salladım.

"Birlikteyiz," diye ağzından kaçırdı Patro. "Ama biseksüel olduğumuz için kimse bizim bir çift olduğumuza saygı duymuyor gibi görünüyor. O yüzden tekrar teşekkürler." Bana doğru başını salladı, sonra utanmış gibi başka tarafa baktı.

Omuz silktim (omuzlarımı oynatmaya çalıştım ama başaramadım).

"Genellikle başkalarıyla ilgilenmeyiz," diye devam etti Patro yüzü kızararak. Önemli bir şey anlatmaya çalışıyormuş gibi bana baktı. "Ama son zamanlarda ... "

Achilles başını salladı.

Bekledim ama Patro cümlesini bitirmedi.

Garip davranıyorlar.

Konuyu değiştirmek için haftalardır beni rahatsız eden bir şeyi sordum. "Hades'in gücü ne işe yarıyor? Katliam sırasındaki sis çok garipti."

Patro kaşlarını kaldırdı ve bana baktı. "Yaptığın en kötü şeyle sana eziyet ediyor."

Boynuzlu çocuk kendi yumruklarıyla kendini döverken merhamet çığlıkları atıyordu.

Çok fazla ses vardı. Hiçbiri

mantıklı değildi.

"Sis kafa karıştırıcı mı?" Yaşadığım ses karmaşasını nasıl ifade edeceğimi bilemediğimden sordum.

Patro başını salladı. "Hayır, acı verecek kadar açık."

Göğüs kafesim buz kesti ve bunun buzlu koşullarla hiçbir ilgisi yoktu.

Yolun geri kalanını sessizlik içinde koştuk.

Sonunda dağın dibine vardığımızda, nehir o kadar yoğun bir şekilde buz tutmuştu ki bir yol açamadılar.

Gözyaşlarım yüzümden rahatlamış bir şekilde aktı. Dondular ve yüzümü acıttılar.

Drex bana sırıttı.

Diğer inisiyeler minnettarlıkla yere yığıldılar.

Patro, yüzemediğimiz için dağ geçidini ikinci kez koşacağımızı duyurdu. Ona karşı beslediğim tüm iyi duygular söndü.

Yine ağladım, bu sefer sefaletten.

Acı sona erdiğinde, merdivenlerden dağa doğru sendeleyerek geri döndük. Hepimiz neredeyse komaya girmiştik.

Fluffy Jr. kürkü kar ve buzla kaplanmış halde önden gidiyordu.

Augustus onu sınıfın dışında gördüğünde yüzü düştü ve öldürücü bir ifadeyle koruyucuma baktı.

Fluffy Jr. hırlayarak karşılık verdi.

General Cleandro odadan çıktı ve kütüphanede mola verdiğimizi duyurdu.

Altımız birden döndük ve o yöne doğru tökezledik. Titus yaralı bacağını arkasından sürükleyerek inledi.

Kimse masalara gitmedi.

Hepimiz odanın etrafına yayılmış farklı şöminelerin önüne çöktük.

Soluk mavi renkte olan iki ayağımı da alevlerin yanına koydum.

Eğer tamamen insan olsaydım, kesilmeleri gerekirdi. Yarı Spartalı olduğum için iyileşirdim.

Ne şanslıyım.

Sesler yakınımda fısıldadı ve sanki izleniyormuşum gibi ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Gıcırdayan dişlerimi sıktım ve görmezden geldim.

Şöminenin önünde yerde yatarken Fluffy Jr. yüzümü yaladı (ağzında bir şey *ölmüş* gibi kokuyordu). Sonra uyuşukluk korkunç bir karıncalanma hissine dönüştü ve halının üzerinde kasıldım.

Cesur bir dayanışma gösterisiyle, Fluffy Jr. uykuya daldı. Horladı. Yüksek sesle.

Sarsıntı nihayet geçtiğinde ayaklarımı şömineden çektim ve sendeleyerek doğruldum.

Gözlerimi kapatarak koltuğa yığıldım. Klasik
müzik dışarıdan usulca içeri süzülüyordu.
"Alexis?" Maximum dedi ve minder altımda hareket etti.
Hey, Tanrım, yine ben. Lütfen
yardım et.
Sağ gözümü açıp baktım. Şezlongda yanımda oturuyordu, öne doğru eğilmişti.
Maximum'un yüzü benimkinin birkaç santim önünde duruyordu. "Harika bir zaman olmadığını biliyorum, ama ... Seni yalnız yakalamak istiyordum - böylece sana bunu söyleyebilirdim."
"Hm?" Kayıtsızca homurdandım.
"Senden gerçekten hoşlanıyorum," diye fısıldadı Maximum, daha da yaklaşarak. "Hem de çok. Sen tanıdığım en havalı kızsın."
Çok fazla kadın tanımıyor olmalı.
"Uh, tamam mı?" Garip bir şekilde, ne yapmamı istediğinden emin olamadan hâlâ arkama yaslanarak söyledim. *Neden daha yakına eğiliyor?*
Ensem karıncalandı.
Buzlu dudaklar benimkilere yumuşakça bastırdı.
Şok olmuş, gözlerim fal taşı gibi açılmış bir halde beni öptüğünü fark etmem bir saniye sürdü. Bir çocuk beni öpüyordu.
Öpücük bir çeşit ... hoş muydu? Gerçekten pek bir şey hissettirmedi.
Yüzüm hala uyuşuktu.
Vahşi bir hayvan hırıltısı yankılandı. Fluffy Jr. uyanmış olmalı.
Kıpırdamadan oturdum ve öpücüğün geçmesini bekledim.
Sonunda Maximum geri çekildi ve gözlerini açtı.
Yakından bakıldığında dudağının üstünde koyu bir çil vardı ve gözleri yumuşak kahverengiydi, küçük altın benekleri vardı.
Gülümsemesi göz kamaştırıcıydı. "Bu gerçekten güzeldi," diye fısıldadı başparmağı ve işaret parmağıyla boynumda serbest kalan bir kıvrımı sıkıştırırken.
Homurdandım.
"Bir ara tekrar yapalım." Göz kırptı ve ben uzaklaşamadan alnımdan öptü. Sonra kütüphanenin diğer tarafındaki şömineye doğru yürüdü.
Şok içinde göz kırptım.
Fluffy Jr. yüksek sesle
horluyordu.

Sersemlemiş ve biraz da kafam karışmış bir halde halının üzerine kaydım ve ayaklarımı açık alevin üzerine uzattım.

Bu sefer ateşi hissettim. Koşuşturan düşüncelerimden hoş bir şekilde uzaklaşmamı sağladı.

Öpücük olayından sonra geri kalan günler bulanık bir şekilde geçti.

Augustus bir kez daha sınıf birincisi olduğumu açıkladı, ama bu sefer alnındaki bir kas sıçradı ve bana bakarken gözleri kısıldı. Siyah gözlerinde her zamankinden daha fazla kötülük vardı - ki bu da bir şey ifade ediyordu.

Patro ve Achilles döndüğünde, buzlu dağdan ayrılmak için çaresizdim.

Sıçrayarak uzaklaşırken rahatlayarak iç çektim.

Korfu'da hava ılıktı ama buz gibi bir soğuk iliklerime kadar işlemişti. Yatak odam kaloriferliydi, bu yüzden havalandırmanın üzerinde durdum, kafatası kazağımla hafta boyunca çözüldüm.

Helen bir keresinde uğradı ve bana gül kokulu bir vücut yıkama suyu ve yüzüm için altınla aşılanmış bir nemlendirici olduğunu söylediği bir krem verdi.

Çatlamış ayaklarımda kullandım.

Nyx sonunda uyandı. Fluffy Jr.a bir kez baktı ve onu öldürmemek için hemen uyku haline geri döndü.

En azından ben öyle söylediğini
sanıyordum. Söylemesi zordu.

Büyükbaba Fluffy Jr.'ı görünce kaçtı ve Nero ona dişlerini gösterdi.

Bu arada ben de ısıtılmış ızgaranın üzerinde durarak ağzıma mümkün olduğunca çok hamur işi tıkıştırmak ve su içmekle vakit geçirdim.

Klasik müzik çaldı.

Erkek sesleri bağırıyordu ama dinlemeye zahmet etmedim. Bu noktada, bilmek istemiyordum.

Artık Ocak ayındaydık ve bu da Kabul Balosu ile Toplantı Töreni'ne sadece on dört gün kaldığı anlamına geliyordu.

O zaman özgür olurdum.

Pota'dan kurtulmaya *çok* yaklaşmıştım.

Çok geçmeden akademiye dönme vakti gelmişti.

Patro ve Achilles, Korfu'dan uzaklaşırken beni ve Fluffy Jr.'ı nazikçe yakaladılar.

Dondurucu sınıfa korkuyla geri döndüm.

Yorgun bir iç çekişle oturdu.

"Maximum nerede?" Augustus'un sesi bir kırbaç gibi şakladı. Gözlerinin altında mor lekeler ve keskin yanaklarının altında gölgeler vardı, sanki onu son gördüğümüzden beri uyumamıştı ve stresten kilo kaybediyordu.

Dondurucu soğukta Drex bana baktı ve ben de cehennemdeki son iki haftamızın başlamasını beklerken omuz silktim.

General Cleandro çağrı cihazındaki bir düğmeye bastı ve Ryax Dionysus ortaya çıktı.

General, "Akıl hocan nerede?" diye sordu.

Ryax başını öne eğdi ve omzundaki albino karga da aynısını yaptı. "Bu hafta sonu evine gitti ve bir daha dönmedi. Hera'nın Evi'ne ulaştım ve iltica ettiğini söylediler. O zamandan beri onu ne gördüm ne de haber aldım."

General alay etti. "Ne korkaksın. Kovuldun." "Emredersiniz

General." Ryax bir duman bulutu içinde sıçrayarak uzaklaştı.

Drex ve ben iri gözlerle birbirimize baktık.

Sona bu kadar yakınken iltica etmesine imkân yoktu. Karnım yere çöktü ve Fluffy Jr.'ı göğsüme bastırdım.

Dersler bir bulanıklık içinde geçti. Neredeyse hiçbir şey duymadım.

General bize kütüphanede izin verdiğinde, körlemesine içeri daldım. Koltuğuma yığıldım.

Ayağım bir cisme çarptı.

Hayır.

Lütfen hayır.

Sustum.

Her şey döndü ve ben sandalyemden düştüm.

"Sen iyi misin?" Drex sordu.

Fluffy Jr. inledi ve yüzümü kokladı.

Yerdeydim.

Sandalyemin altında orta boy bir kutu vardı.

Kırmızı kadife ile sarılmıştı ve altın süslemeli siyah ipek bir fiyonk onu tepeden bağlıyordu.

Masanın altında bir z o m b i gibi sürünerek ilerledim, ambalajı parçaladım, yayı kabaca çektim ve üstünü ittim.

Bilmem

gerekiyordu.

Bilmek

zorundaydım.

Yavaşça ilerledim.

İki damarlı göz küresi -altın benekli yumuşak kahverengi- üst köşesinde koyu bir çil bulunan dudakların üzerinde duruyordu. Kanlı, kopmuş bir başparmak ve parmak, sanki bir şeyi sıkıştırıyormuş gibi yan tarafa dokunuyordu.

Maksimumun parçaları, siyah kağıt mendilin üzerinde duruyordu. Kanlı parçaların altında bir şey parlıyordu.

O öldü.

Ve bir sebepten dolayı, benim yüzümden.

Boğazım yandı ve boğuldum.

Titreyen ellerimle kutunun kapağını tekrar kapattım ve masanın altındaki saklama bölmesine ittim.

Sonra kendimi koltuğuma geri çektim.

"Sen iyi misin?" Drex endişeli bir ifadeyle sordu.

Ona başımı salladım ve yavaşça ders kitabımı açtım. Bu sefer not yoktu.

Sanki izleniyormuşum gibi boynum karıncalandı. Sesler

fısıldıyordu. Drex başka bir şey söyledi, ben de başımı salladım

ama onu duyamadım. İçimden çığlık atıyordum.

Bölüm 27

Spartalı Balosu

ALEXIS: İKI HAFTA SONRA

Ocak ayının ortasına kadar
dayanmıştım. Her nasılsa.

Şaşırtıcı bir şekilde, pota bir patlama ile değil, bir sızlanma ile sona ermişti. Sadece bir hafta daha çalışma, dersler, açlık ve bir sınav. Aynen böyle, işimiz bitmişti.

Hayatta kalmıştım.

O zaman neden kendimi ölü hissediyorum? Bu duygularla ölümsüzlüğe gerçekten katlanabilir miyim?

Balo elbiseleriyle dolu raflara bakarken yorgun gözlerimi ovuşturdum.

Sizi her zaman küçük parçalara ayırabilir ya da aç bırakarak komaya sokabilirler.

Bu düşünce beni sakinleştirdi.

Açık Fransız kapılarının dışında İyonya Denizi parıldıyordu. Güneş ışığı çizgileri lüks kumaşlar üzerinde yansıyordu.

Korfu'nun hafif esintisi yatak odamı doldururken dışarıda yeşil yapraklar dalgalanıyordu.

Tek yapmak istediğim yatağa girip günlerce uyumaktı ama Kabul Balosu bu geceydi.

Balonun bizi tüm Sparta'ya tanıtması gerekiyordu. Potayı tamamladığımız için bir kutlamaydı, ardından yarın şafak vakti Dolomit Kolezyumu'nda mezuniyet törenimizi yapacaktık.

Yorgunluktan inledim.

Titreyerek, ısıtmak için ellerime üfledim.

Adada hava sıcaklığı iyi olmasına rağmen, el ve ayak parmaklarım kalıcı olarak donmuştu. Henüz tamamen çözülmemişlerdi.

"Biz ne düşünüyoruz?" Helen, başında parıldayan Khthonik bir taçla elbise rafını işaret ederken sordu.

Bu sabah odama daldı. Sersemlemiş bir şekilde yatakta doğruldum ve sonra dehşet içinde çığlık attı.

Saldırı altında olduğumuzu sanmıştım.

Kıvırcık saçları için ağlamaya başladığında, rahatlamış bir şekilde yumuşak yastıklara geri yığıldım.

Sonunda konuşacak kadar sakinleşmişti ve Patro'nun beni Kabul Balosu için hazırlama görevini ona verdiğini açıkladı.

Şimdi, büyük boy duygusal destek kafatası tişörtümün içinde durdum ve talimatları bekledim.

Nyx boynuma sarılmış horluyordu.

"İşte balo için tüm seçenekleriniz" dedi. "Herhangi bir sorunuz var mı? Endişeleriniz? Biliyorum, yeterince seçenek yok . . . muhtemelen şu anda çıldırmak üzeresiniz. Ama endişelenmeyin, herkes kılık değiştirecek. Böylece Sparta'daki herkesle Ev'in önyargıları hakkında endişelenmeden kaynaşabilirsiniz. Büyük Savaş'tan bu yana, birliği teşvik etmek için maskeli balolar yapmayı seviyorlar."

Eliyle işaret ederken bileklerindeki düzinelerce elmas bilezik birbirine çarptı.

"Ah, Kronos," dedi Helen ben cevap vermeden önce. "Şimdi ben de çıldırıyorum. İkimiz de gerçekten panikliyoruz." Yüzünü yelpazeledi. "Bu gözeneklerimiz için iyi olamaz."

Şahsen ben kendimi çok sakin hissettim.

Bu hayatımda başıma gelen en az stresli şey.

"Kırışıklık kreminiz var mı?" Helen yüzünü buruşturdu. "Kazara gerilip duruyorum. Tüm bu stres beni etkiliyor."

Gerçekten kırışıklıklar için krem yapıyorlar mı? Neden?

Mükemmel pürüzsüzlükteki tenine baktım. "Kaç yaşındaydın?"

"On altı-duh." Narin bir omuz silkti. "Ama endişelenme, kardeşimin etkinlikler için giyinmesine her zaman yardım ederim. Genç olabilirim ama ben bir profesyonelim."

Endişeliydim.

Tam o anda, yatağımda yatan ve büyük ön patisini kemiren Fluffy Jr. bir geğirme sesi çıkardı.

Eğer bu benim hayatımı özetlemiyorsa.

Helen kahkahalara boğuldu ve burnunu tıkadı. "Koruyucun çok sevimli." Fluffy Jr.'a öpücüklü bir surat yaptı (o fark etmedi; pek zeki sayılmazdı). "O çok ... *gerçek*. Biliyor musun? Enerjisi müthiş. İlişkilendirilebilir bir şekilde. Kibirli ya da kendini beğenmiş değil. Ayakları yere basıyor. Sorunlu ama güçlü."

Hayır, bilmiyordum.

Ondan bunların hiçbirini alamıyordum.

Şaşkınlığım yüzümden okunmuş olmalı ki tekrar elbise rafına döndü. "Tamam, odaklanma zamanı." Elini bana doğru salladı. "Bu sezon renk analizinizi bir profesyonele yaptırdınız mı? Tahmin etmek istemiyorum."

Boğuldum.

"Hayır," dedim bozulan zihnimi görmezden gelerek. "Yapmadım."

Geri çekildi ve soluk soluğa kaldı, gözlerinde dehşet vardı. *İçeri bir Titan mı girdi?* Döndüm.

Yalnızdık.

Kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyordu ve sakinleşmeye çalışarak derin nefes aldım. Son zamanlarda sanki diken üstünde yaşıyormuşum gibi hissediyordum.

"Bu sezon" yaptığım tek şey donarak ölmek, aç kalmak, vücut parçaları hediye almak, devreyi çalıştırmak ve ölmek isteyene kadar çalışmaktı.

Ayrıca Carl Gauss'u gömleksiz hayal etmiş, gizlice onun hakkında başka bir fanfiction yazmaya başlamış ve Maximum'un ölümünden sonra kimseyle konuşmak istemediğim için iki hafta boyunca konuşmamıştım.

Hepimiz dehşetle farklı şekillerde başa çıktık.

Sanki bir işaretmiş gibi, sesler bilinçaltımın sınırlarında fısıldadı.

"Hiç renk analizi yaptırmadın mı?" Çenesi düştü. "Her gün ne giyiyorsun? Ne giyeceğini nereden biliyorsun?" Kafataslı sweatshirt'üme baktı. "Aslında bu mantıklı."

Ben de yere baktım. "Nesi var bunun? Çok rahat."

Helen şaşırtıcı derecede derin bir kahkaha attı. "Sen komik birisin. Sparta'da herkes kendini fazla ciddiye alır, özellikle de kadınlar, bilirsiniz, çünkü çok nadir bulunuruz. Dışarısı *çok* sinsi oluyor. Ama sen soğukkanlı görünüyorsun. Sanırım iyi arkadaş olacağız."

Ağrıyan şakaklarımı ovuşturdum.

Sakinleşmek için yoğun bir travma yaşıyor gibi görünüyor.

"Aslında şimdi bakıyorum da ... . " Parlak pembe dudaklarına dokundu. "Sanırım bu sweatshirt'ü daha önce görmüştüm?"

"Muhtemelen Patro'nun." Ne de olsa onun evinde bulmuştum.

"Hayır, kesinlikle onun değil - her ne kadar onun hoşuna gidecek korkunç bir grafiğe sahip olsa da. Bu Himalayalar'dan gelen pahalı bir kaşmir karışımı. Özel yapım olduğuna eminim. Böyle kıyafetlere asla para harcamaz."

"Oh." Omuz silktim.

"Bulduğunu söylüyorsun. Birinin senin için bırakmadığına emin misin? Sparta'da hediye vermek büyük bir olay olabilir-"

"Hayır, ben buldum." Sözünü kestim çünkü bir konuya başladığında takılıp kalmaya meyilliydi.

Ayrıca, sadece bir sweatshirt'tü. O kadar derin değildi. Yumuşaktı ve neredeyse dizlerime kadar sarkıyordu; önemli olan kısmı da buydu.

"Tamam." Ellerini çırptı. "Her zaman dikkatim dağılır -kendime milyonlarca şey teşhis ettim- ama odaklanalım. Sen Sparta'nın dilindesin - Zeus'un Evi'nden gelen ve potadaki tüm erkekleri ezip geçen terk edilmiş dişi köpek. Sen bir kadınlık simgesisin ve öyle giyinmelisin."

Bir esnemeyi daha bastırarak kıkırdadım.

Yoğun bir ifadeyle bana baktı.

Bekle, şaka yapmıyor mu?

"Biliyorsun, bana ilham verdin," dedi sessizce, sesi ciddiydi. "Ben de senin gibi katliama ve potaya katılmak istiyorum. Evlerde mirasçı onurunu korumakla ilgili tüm saçmalıklar çok aptalca. Ne zaman bu konuyu açsam erkekler çok kızıyor, özellikle de Augustus. Ama sen anlıyorsun."

Tükürüğe boğuldum.

Ben sandığın gibi bir kahraman değilim.

Bana geniş zümrüt gözlerle baktı, sanki psikolojik, fiziksel ve terk edilme sorunları olan derin sorunlu, biraz daha yaşlı bir genç değil de onun kurtarıcısıymışım gibi.

"Bence," dedim yavaşça, "onurlu kalmalısın." Yüzü

düştü, omuzları kederle çöktü.

"Yoksa ... değil mi?" Yüzümü buruşturdum. "Sanırım istersen yapabilirsin? O kadar da ciddi değil," diye yalan söyledim.

Ölüm ve işkence asla hafife alınmamalıdır.

Parlak beyaz dişlerini göstererek umutla yukarı baktı. "Gerçekten potadan sağ çıkabileceğimi düşünüyor musun?"

Dudaklarımı büzdüm. "Mesele sadece hayatta kalıp kalamayacağın değil. Berbat bir şey. Neden isteyesin ki?"

"Çünkü Augustus'un bana bakmasına ihtiyacım olmadığını kanıtlamak istiyorum." Dişlerini sıktı. "Çok can sıkıcı biri -*hepsi* öyle. Chthonik erkekler çok zorba. Olimposlulardan on kat daha kötüler, özellikle de konu sevdiklerine gelince. Psikopattırlar. Ve ben onların tek varisi olduğum için bana *camdan* yapılmışım gibi davranıyorlar."

Anlamış gibi başımı salladım ama anlamamıştım.

Helen daha yakına eğildi. "Ama benim gücüm karanlık," diye fısıldadı komplocu bir tavırla. "Bir şeyler yapabilirim... kötü şeyler, eğer ne demek istediğimi anladıysan." Göz kırptı.

"Oh," dedim anlamlı bir şekilde.

Zihinsel not: Onun iyi tarafında kal.

"Helen, odaklan!" Kendi yüzüne vurdu, sonra giysi rafının yanındaki büyük bir kutuyu karıştırdı. "Belli ki bunu maske olarak takıyorsun." Bir kostümün başlığına benzeyen şeyi havaya kaldırdı. Dev bir aslan kafasıydı.

Ben mi?

Dört saat sonra, batmakta olan güneş odanın üzerinde altın çizgiler oluştururken yatak odasındaki boy aynasının önünde durdum.

Fluffy Jr. yatakta yüksek sesle horladı.

"Renkli elbiselerden birini giymek istemediğine emin misin?" Helen milyonuncu kez sordu. Pembe, ışıltılı, straplez bir elbise çıkardı ve havaya kaldırdı. "Buna ne dersin?"

"Hayır."

"Ugh." Suratını astı. "Hiç eğlenceli değilsin."

Omuz silktim ve yansımama hayranlıkla baktım. Uzun kollu siyah bir elbise ayaklarıma kadar sarkıyor, açıkta kalan tenimin her santimini örtüyordu.

Gövde kısmı benim zevkime göre biraz vücudu sarıyordu ama diğer dalgalanan elbiselere kıyasla mükemmeldi.

Aynada kendimi incelerken, neyin eksik olduğunu fark ettiğimde kaşlarımı çattım. "Helen, bir sütyene ihtiyacım var."

"Hayır, bilmiyorsun." Gülümsemesi

şeytaniydi. "Evet." Göğsümü işaret ettim.

"Evet, var."

"Hayır." Şeytani bir şekilde sırıttı. "Bu tarz bir elbise için kesinlikle mükemmel olan küçük bir göğsünüz var. Malzeme o kadar ince ve sıkı ki sütyen çizgileri etkiyi mahveder. Ayrıca küçük bir meme ucu çok seksi."

Nyx, "Ona katılıyorum," dedi.

Şimdi uyanıyor.

"Hayır," diye mırıldandım, kollarımı göğsümün üzerinde korumacı bir şekilde kavuşturdum. "Bana göre değil."

Çeneleri (ve dudakları) serbest bırak kampanyası bir zihniyetti, gerçek olması gerekmiyordu.

Helen kollarını kavuşturdu ve burnunu havaya dikti. "Bileklerinizdeki saç bağlarını çıkarmayı ya da topuklu ayakkabı giymeyi reddettiniz. Tüm kadınlar için en azından bunu yapabilirsin."

Bu biraz dramatik görünüyordu.

Ayağımdaki altın rengi babetleri işaret ettim. "Çünkü ayaklarım yara bere içinde ve ayak parmaklarım su topladı. Topuklar çok fazla acıtıyor."

"Şey," diye homurdandı Helen. "*Meme uçların* acıyor mu?"

Nyx boynuma dolanırken, "Haklı," dedi.

Tanrım, yine ben.

Meme uçlarımın hassasiyeti hakkında gerçek bir gençle tartışamadan önce (bu benim kişisel cehennemimdi), Helen aslan kostümünü aldı ve başımın üzerine koydu.

Nyx namlunun dibi ona çarptığında tısladı. *Karma.*

Vücudumdan aşağı süzüldü, sonra ayak bileğime ve baldırıma sıkıca sarıldı. Neyse ki elbisem vücudumun alt kısmında onu gizleyecek kadar genişlemişti.

"Mükemmel," diye ciyakladı Helen. "Ben bir dahiyim. Herkes seni görünce çıldıracak." Alkışladı. "Amcık- mutlak amcık, servis edildi."

Pardon? Az önce bana ne dedi?

Gençlik kültürü üzücüydü.

"Hadi, hadi, hadi." Başına bir fil maskesi geçirdi, beyaz ipek elbisesinin ince askılarını düzeltti ve beni şaşırtıcı bir güçle kapıdan dışarı itti. "Geç kalacağız."

Koridorda akıl hocalarımla karşılaştık. Görünüşe göre, safari temamız devam ediyordu.

Patro'nun üzerinde yaban domuzu başlığı olan koyu mavi bir takım vardı. Achilles onun yanında siyahlar içinde, sırtlan maskesi takmış bir şekilde duruyordu.

İkisi de doğal olmayan bir şekilde hareketsiz kaldı.

Uzun bir süre bana baktılar.

Helen ellerini çırptı ve garip gerginlik sona erdi.

Adamlar bize doğru uzandılar. "Domus," diye

mırıldandı Patro.

BOOM.

Dünya karanlığa büründü.

Sıçrayarak uzaklaştık.

Sendeledim ve nefesimi tutmaya çalıştım, dumanlar yükseliyordu.

Bir peri masalının sayfalarından fırlamış gibi duran büyük bir balo salonundaydık. Duvarlar değerli metallerle yaldızlanmıştı ve zemin cilalı siyah mermerden yapılmıştı. Sarmaşıklarla kaplı iyonik sütunlar odanın çevresini sarıyordu.

Vay anasını.

Parıldayan kristal avizeler, bulutları ve melekleri tasvir eden duvar resimli bir tavandan sarkıyordu.

Köşede tam bir orkestra çalıyordu.

Yüzlerce insan resmi kıyafetler içinde etrafta dolaşıyor, hepsi de akla gelebilecek her tür hayvanı temsil eden, çoğu benimkinden çok daha karmaşık olan çeşitli başlıklar takıyordu.

Siyah pelerinlerinin altından kuyrukları ve garip uzantıları görünen yaratıklar geçip gitti.

Sayının çokluğuna bakılırsa, Sparta'nın tamamı oradaydı. Ancak farklı ölümsüz gruplar arasında tek bir şey aynıydı; herkes mücevherler içindeydi.

Baloda koruyuculara izin verilmediğinden ve kimsenin tacı görünmediğinden, insanları ayırt etmek neredeyse imkansızdı.

Tüm olay sadece beş inisiye için çok fazla gibi görünüyordu.

Helen, Spartalıların her türlü kutlama fırsatını sevdiklerine dair bir şeyler söylemişti, o yüzden bu olmalı.

Hava uğuldadı ve Spartalılar durduğumuz yerin yakınındaki dans pistinin etrafında dönerken tökezleyerek yolumdan çekildim.

"Bazı insanların maskelerinde ses değiştiriciler var," dedi Helen, fil dişi sallanarak. "O yüzden insanları tanımaya çalışarak enerji harcamayın. Bunun maskeli balo olmasının bir nedeni var ve Spartalılar kılık değiştirmeyi *çok* ciddiye alırlar."

"Helen, neden akıl *hocamıza* tavsiyelerde bulunuyorsun?" Patro yaban domuzu başını yana eğerek sordu. Elini sahiplenici bir tavırla omzuma koydu ve midem bulantıyla bulandı.

Uzun bir süre geçti ve bu hareketin neden bu kadar tuhaf olduğunu anladım.

Patro'nun dokunuşu rahatsız edici değildi.

"O iyi," dedim savunmacı bir tavırla ondan uzaklaşırken, onun bu rahat sevgi gösterisinden rahatsız *olmamıştım*. Sparta'da herhangi bir şeyi açıklama zahmetine giren ilk kişiydi.

"Haydi, kaynaşmamız gerek." Helen elimi tuttu ve beni masalara doğru çekti.

Saatler sonra yorgunluktan başım dönüyordu. Spartalılar kendileriyle övünmeyi çok severdi.

"Çok komiksin," dedi Zeus yılan kafasının içinden. Beni saatler önce bulmuş ve rehin tutuyordu. Kıyafetinde elektrik kıvılcımları çakarak onu belirgin hale getirdi ve gür kahkahası yankılandı.

Sadece burada yemek var mı diye sordum.

Zeus, aslanın kafasındakinin ben olduğumu fark ettiğinden beri gülüyordu.

Yakınlardaki jaguar maskeli bir adam başını çevirdi. Siyah elmas gözleri bize bakıyordu.

"Görüyorum ki Evin gururunu çoktan kazanmışsın." Zeus omzuma vurdu ve irkildim. "Sana iyi çalışmaya devam etmeni söylemiştim ve sen de ettin. Yarınki mezuniyetten sonra, Evimin resmi bir üyesi olacaksın. Senin için planladığım *büyük* şeyler var."

Öksürdüm, sırtım bana vurduğu yerden ağrıyordu.

"Kim bilir!" Zeus bağırdı. "Bir taç bile kazanabilirsin."

Spartalılar etrafımızda alkış tuttu ve o da onları selamlamak için döndü. Tökezleyerek kendimi beceriksizce dışarı attım.

Helen'e boş yer olup olmadığını sormak için arkamı döndüm ama o gitmişti. Akıl hocalarım da ortadan kaybolmuştu.

Zeus beni yakaladığında muhtemelen uzaklaşmışlardı.

İçimi çekerek, insanlarla konuşmak zorunda olmanın stresiyle yanlarımdan ter damlarken, amaçsızca arka köşedeki sandalyelere doğru yürüdüm. Drex muhtemelen buralarda bir yerdeydi ama kalabalığın içinde onu bulmak zor olacaktı.

Ayakta durmaktan bacaklarım ağrıyordu.

Yüksek duvardaki büyük saat sabahın erken saatleri olduğunu gösteriyordu.

Mezuniyet töreni üç saatten kısa bir süre içinde Dolomite Coliseum'da yapılacaktı.

Anladığım kadarıyla Sparta'nın tamamı da katılmıştı. Bu da balodaki herkesin orada olacağı anlamına geliyordu ama kimse gitmek için acele etmiyor gibiydi.

Spartalılar ölümsüz oldukları için mi uykuya karşılar?

Kişisel olarak, yorgunluk sert bir şekilde vuruyordu.

İki hafta boyunca uykusuz kalmak gözlerimi açık tutmamı zorlaştırdı.

Muhtemelen karmaşık maskeler yüzünden baloda yiyecek ya da içecek bulunmaması da pek yardımcı olmadı.

Bir ömürden sonra biraz daha açlık nedir ki?

Tekrar iç çektim, sonra neredeyse dans eden bir üçlüye çarpacakken tökezledim

-İki adam şeffaf kırmızı bir elbise giymiş düzgün vücutlu bir kadının etrafında dönüyordu.

Aceleyle hareket ederken, bir daire içinde dans eden dört adama neredeyse çarpacakken irkildim.

Orkestranın müziği yüksekti ve aslanın kafasının görünürlüğü sınırlıydı. Kulağımda donuk bir çınlama yankılandı ve yönümü bulmakta zorlandım.

Açıkta kalan geniş deri parçalarında mücevherler parıldıyordu. Ağrıyan bileklerimi ovuşturdum.

Sen buraya ait değilsin.

Pota milyonlarca nedenden ötürü korkunçtu ama bir dağın içinde izole edilmişti.

Şimdi etrafımda eski bir kültür parıldıyordu.

Hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğim bir kültür.

Sanki izleniyormuşum gibi ensemdeki tüyler diken diken oldu ve boğazımdan bir çığlık yükseldi.

Düşüncelerinizin kontrolü sizde. Kendine hakim *ol, kadın*.

"Dans etmek ister misin?" diye sordu değiştirilmiş bir ses.

Uzun boylu, güçlü yapılı, mükemmel dikilmiş siyah takım elbiseli bir adam -gözlerinin yerinde kristaller olan bir kurt kafası takmış- önümde duruyordu.

Hemen ağzım kurudu ve tedirginlikle ürperdim. Yabancı konuşmamı bekliyordu.

Boğazımı temizlemek için öksürdükten sonra (ve bunu çok tuhaf bir hale getirdikten sonra) nihayet sesimi buldum. "Hayır," dedim etrafından dolaşıp dans pistinden çıkarken.

Yer değiştirdi ve yolumu kapattı. "Israr ediyorum." Siyah eldivenli elini

uzattı ve kraliyet ailesinden biriymişim gibi derin bir selam verdi.

Avuçlarım anında terlemeye başladı. *Olmadığım biri olduğumu mu düşünüyor?*

"Hâlâ hayır," dedim onu iterek geçmeye çalışırken. Bir tuğla duvara karşı itmek gibiydi. Kımıldamadı.

"Şimdi dans edeceğiz." Değiştirilmiş sesinde hoşuma gitmeyen bir şiddet vardı.

İçgüdülerim bana kaçmamı söylüyordu. "Benimle dans etmek istediğini sanmıyorum," diye fısıldadım, elini tutmadan ve aramızda oluşan gerginliği yatıştırmayı umarak.

Olduğu yerde kıpırdamadan durdu, kristal gözleri bana odaklanmıştı. "Biliyorum," dedi yavaşça, "tam olarak ne istediğimi."

Gerilim üçe katlandı.

Bir adım geri attım ve başka birine doğru adım atarken sıçradım. Güçlü eller omuzlarımı kavradı ve beni sabitledi.

"Özür dilerim," diye mırıldandım ve başımı yana eğdim. İki adam da hızla hareket etti.

Yolumu kestiler.

İkisi de eldiven ve kurt başı takıyordu; birinin gözleri zümrüt, diğerinin kristaldi ve ikisi de ısmarlama takım elbiseleriyle üzerimde yükseliyordu.

Kalın bir şekilde yutkundum.

Birden diğer yöne doğru koşmak istedim. Olabildiğince hızlı. "Ben gidip o t u r a c a ğ ı m ." Omuzlarımı geriye ittim ve

Yetki devri.

İkisi de yolumdan çekilmedi.

"Hayır, değilsin," dedi zümrüt gözlü maskeli adam. Sesi de değişmişti.

Umutsuzca Helen'i ya da akıl hocalarımı aramak için etrafıma bakındım. Oda daha da dolmuştu ve ceset yığınından bir şey görmek imkânsızdı.

Arkamı döndüğümde adamlar birkaç santim uzaktaydı.

Kişisel alanımı doldurduklarında midem bulandı. İçimde kim olduklarını bildiğime dair kötü bir his vardı.

"Şimdi seninle dans edeceğiz," dedi içlerinden biri. Bu bir soru değildi.

Bu bir emirdi.

Ben daha nefes alamadan, zümrüt gözlü adam elini benimkinin içine koydu ve diğer elini belimde gezdirdi.

Kelebekler uçuştu.

Diğer adam arkama geçti ve iki eliyle kalçalarımın üzerindeki girintiyi kavradı.

Kelebekler patladı ve titreyerek nefes aldım.

Bu hiç iyi değil.

Ben bir şey söyleyemeden ya da yapamadan beni döndürdüler.

Beni aralarına sıkıştırarak balo salonunun etrafında sanki ikinci doğalarıymış gibi döndürdüler. Tek yapabildiğim dayanmak ve liderlik etmelerine izin vermekti.

Dans ettik.

Korkutucuydu; heyecan vericiydi.

Orkestra daha yumuşak bir şarkıya geçti ve kulağımdaki çınlama dağılırken rahatlayarak nefes verdim.

Parmaklar kalçalarımın üst kısımlarına daha sert bastırdı ve benimkini tutan el sıkıştı.

Her iki adam da bir adım öne çıktı. Zaten başlangıçta son derece yakındılar.

Şimdi birbirimize iyice bastırmıştık.

Müstehcendi.

Açıkta kalan meme uçlarım kaslı bir göğsün sert düzlemlerine sürtündü.

Isı yanaklarımda alevlendi ve boynumdan aşağı indi. Garip bir mide bulantısı karnımın alt kısmında acı verici bir şekilde kıvrıldı.

Titredim.

Kalçalarımı arkadan kavrayan eller yavaşça gövdemin üzerinde ilerledi.

Santim santim yükseldiler.

Daha önce hiç bu kadar yakından dokunulmamıştım.

Biz daha hızlı dönerken vücutları yer değiştirdi ve beni herkesin görüşünden sakladılar.

Eldivenli parmaklar yukarı

çıktı. Daha yükseğe.

Daha

yükseğ

e. Daha

yükseğ

e.

Meme uçlarımda sahiplenici bir şekilde

gezindiler. Nefesim kesildi.

Beyaz ateş gibi yanan zevk göğsümden göbeğime kadar yayıldı.

"Ne sikime," dedi önüme bastıran adam, "bunlar dışarıda mı? Gerçekten kendine bakamıyorsun, değil mi?"

O anda arkamdaki adam parmaklarını h ı n z ı r c a göğsümde gezdirdi ve neyi kastettiği çok açıktı.

Yıldızlar görüşümde parıldadı.

İnledim ve başımı arkaya yatırıp kaslı bir göğse yasladım. İki adam da kabaca inledi.

Öndeki adam daha yakına eğildi. "Bu gece sana bakan her erkek ve kadına işkence etmek zorunda kalacağım," diye fısıldadı. "Carissima."

Arkadaki adam bir kez daha parmaklarını göğsümde gezdirdi. Her şey yanıyordu.

Latince sevecenlik komik değildi.

"Ben senin en sevdiğin değilim," diye mırıldandım, beni aralarında tutarlarken başım hâlâ arkaya eğik, kemiksizdi.

Zevk damarlarımda parıldadı. "Evet,

öylesin," dediler hep bir ağızdan.

Sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyorlarmış gibi konuştular.

Eller göğsümden karnıma doğru ilerledi ve ben inledim. Sinirlerimde yabancı hisler karıncalandı.

Biz dönerken ikisi de bir adım geri çekildi.

Beni saygılı bir mesafede tutmaya devam ettiler, sanki sadece dans eden yabancılarmışız ve vücudumu ateşe vermemişler gibi.

"Neden," dedi zümrüt gözlü adam kayıtsızca, "mücevherleri çıkarmadınız?"

Nasıl konuşacağımı hatırlamam bir saniye sürdü. "Neden bahsediyorsun sen? Ne mücevherleri? Nereden çıktı?"

Ne garip bir soru.

Yorgunluk, dönmekten kaynaklanan baş dönmesi ve karnımın alt kısmında hissettiğim sıcak duygular düşünmemi zorlaştırıyordu.

Garip bir şeyler oluyordu.

Beni başka biri sanıyor olmalılar.

Spartan dünyasındaki ilk etkinliğimde başka bir kadının sevgilisini çalmıştım.

"Ben fakirim," diye ağzımdan kaçırdım, kimliğim hakkındaki hayal kırıklıklarını yok etmek istiyordum. "Mücevherlerim yok." Gerçek en kolay yol gibi görünüyordu.

Adamlar yine sustu. Parmaklar tenimi daha sıkı kavradı ve bir an için titrediler - uçucu bir şeyle. Titreşimler içimi sarstı.

"Hayır, değilsin," dedi arkamdaki adam dişlerini gıcırdatıyormuş gibi sertçe. "Artık değilsin."

Pardon? Benimle alay mı ediyorlar?

Alay ettim ve elimi öndeki adamın pençesinden çekmeye çalıştım. "Evet, öyleyim."

Kim olduğumdan ya da nasıl büyüdüğümden utanmıyordum.

Anlayabildiğim kadarıyla Spartalıların besin zincirinin en altında olmanın nasıl bir şey olduğunu kavrama yetenekleri yoktu. Kirli, ormanda, bir muşambanın altında. *Charlie hala orada beni bekliyor.*

Buranın bana unutturmasına izin vermeyeceğim.

Daha çok mücadele ettim ama adamlar daha da yaklaşıp dans etmeye devam ettiler.

Kalçaları beni yerimde sabitledi.

"Bırakın beni." Durumun kontrolünü ele geçirmeye çalışırken çekiştirdim. Karanlık bir şekilde kıkırdadılar ve üçümüz dönerken beni daha sıkı tuttular.

"Yapacağımızı sanmıyorum," dedi öndeki adam sert bir sesle. "Non ducor, duco."

Ben yönetilmiyorum, ben yönetiyorum.

Arkamdaki adam yakınıma eğildi. "Carus'um."

Kollarımdan aşağı tüylerim diken diken oldu çünkü bana Latince canım dedi, sanki bir anlamı varmış gibi.

Ayaklarım durdu ama sıkı tutuşları beni aralarında hareket ettirdi. Dönerek beni tıklım tıklım dolu dans pistine sürüklediler.

Seninle oynuyorlar. Bunların hepsi bir oyun.

Midem bulandı.

"Bir sorum var?" Yumuşakça sordum.

Her iki adam da dinlemek için eğildi, kurtlar yemek için yaklaştı.

Dizimi (Nyx'in üzerinde olmadığı bacağımı) öndeki adamın kasıklarına vurdum, sonra dirseğimi geri çektim.

Güçlü bacaklar yukarı kaldırdığım kalçamın etrafına kenetlendi, böylece dizim sertliğe karşı bastırıldı ve hareket edemedim - öndeki adam gırtlaktan bir inilti çıkardı.

Bunun olmaması gerekiyordu.

Parmaklarım beni tuttukları yerde kasıldı ama bırakmadılar.

Arkamdaki adam kalçalarını öne doğru itti; bir çıkıntı belime saplandı. Göğsü bana karşı titriyordu.

Yerimde sıkışmıştım.

Hareket edemiyorum.

Tüm dans etme iddiaları yok olmuştu.

Şiddetim karşısında irkilmediler bile. Aksine, bu onları tahrik etmişti.

Bunlar normal adamlar değildi.

Canavarlar.

"Sorunuz neydi?" diye sordu arkamdaki adam hınzırca, kalçaları esnemişti.

Kalbim göğsümün içinde acıyla çarpıyordu.

Beni tuzağa düşürmüşlerdi.

Başımı arkaya yatırdım, dişlerimi sıktım ve söylemek istediklerimi zorla söyledim.

"Kimsiniz *lan* siz?" diye fısıldadım, "Kendinizi ne sanıyorsunuz?" Daha yüksek sesle, daha acımasızca güldüler.

"Bilmiyor musun? Biz *sana* aitiz, Carus."

Nefesim kesildi çünkü oyun artık komik değildi. Dehşet vericiydi.

"Bırak beni," dedim ve çekmeye çalıştım, ama bir kez daha bir santim bile kıpırdamadılar. Derin iniltiler ahlaksızca yankılandı.

Karnımdaki kelebekler uçuştu.

"Seni asla bırakmayacağız," dedi biri sertçe. "Sen zaten bize aitsin. Ve seninle ilgilenmeye karar verdik - bunu birinin yapması gerekiyor, çünkü belli ki bunu kendin yapamıyorsun."

Bu neden bu kadar tanıdık geliyor?

"Kendimden başka kimse bana sahip değil." Başımı salladım. "Ve ben yıllardır gayet iyiyim."

"Ne kadar sevimli bir bakış açısı," dedi diğer adam hırıltılı bir kıkırdamayla. "Ama eylemleriniz farklı konuşuyor."

Yer değiştirerek onları tekmelemeye çalıştım. "Beni hemen bırakın, yoksa olay çıkarırım.

Bu artık komik değil."

Arkadaki adam yavaşça kalçalarını döndürdü. "Hayatımızda hiçbir konuda bu kadar ciddi olmamıştık."

"Carissima," dedi öndeki adam gırtlaktan. "Seninle bir olay çıkarmayı çok isteriz." Sertliği kalçama çarptı.

Eller hınzırca göğsüme doğru ilerledi. Meme uçlarımı çimdiklediler.

Tekrar aşağı kaydı ve belimin kalçalarımla birleştiği girintiyi yakaladı. Parmakları karnımın alt kısmında sahiplenici bir şekilde yayıldı ve beni sert bir erkek bedenine doğru çekti.

Tüylerim diken diken oldu.

Her şey bulanıklaştı.

Değiştirilmiş bir ses baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldadı, "Carissima, neden biz-" "Bir şeyi mi bölüyorum?" Patro yüksek sesle sordu, ben de nefes nefese kaldım.

Kurt maskeli iki adam benden bir adım uzaklaşırken.

Başım dönüyordu, orman temalı iki maskeye odaklandığımda tanıdık sesin verdiği rahatlamayla neredeyse bayılacaktım.

Arkamdaki adam sert bir sesle, "Evet, öylesin," dedi. Patro bir adım öne çıktı.

Öndeki adam başını kurtarıcılarıma doğru çevirdi. "Biz sadece ... konuşuyorduk." Ellerini esnettikten sonra pantolonundaki şişkinliği grafiksel olarak yeniden ayarladığı ve kemerini sıktığı için sözleri inandırıcı değildi.

Yalancı.

Bana doğru bir adım daha attı.

"Ben de seni arıyordum!" Helen, fil hortumunu sallayarak birdenbire öne doğru koşmaya başladı. "Seninle gerçekten dans etmek isteyen biri var, hadi gidelim."

Beni dans pistine doğru sürükledi ve dört adamı birlikte ayakta bıraktı.

Arkama bakmaya çalıştım ama beni ileri doğru çekti.

"Bu çılgıncaydı - kimya," dedi. "Kutsal Kronos. . Sparta'daki *herkes* senin dansını konuşuyor." Nefes nefese kaldı ve dramatik bir şekilde maskesini havalandırdı. "Şerefsizlik ve nişan sözleşmeleri hakkında konuşmaya başlamadan önce seni oradan çıkarmak zorundaydım - gerçi ... bir it olduğun için muhtemelen yirmi altı yaşına kadar bu konuda endişelenmene gerek yok. Yine de. Vay be."

Kendimi yıldırım çarpmış gibi hissettim. "Kim olduklarını bile bilmiyorum," diye fısıldadım. Yalanın tadı zehirliydi ama kim olduklarını düşünmeme izin vermedim.

Eğer yapsaydım, dağılırdım.

Bir yanım çılgınca yaşarken, diğer yanım dehşet içinde çığlık atıyordu.

Kelebekler midemde bıçak gibi dans ediyordu.

Helen alay etti. "Kesin olan bir şey var ki, o adamlar senin kim olduğunu *çok* iyi biliyorlardı." Mermer zeminin kenarında aniden durdu ve geyik başlı bir adamı işaret etti. "İşte sizi görmek isteyen kişi. Profesörlerinden biri olduğunu söylüyor."

Dondum kaldım.

Nefesimi tuttum.

"Alexis!" Elini uzatırken Pine'ın sesi çok netti. "Nasılsın? Seninle konuşmak istiyordum."

Sadece o var.

Rahatlayarak nefes verdim.

"Elbette Profesör." Elini tuttum.

Beni saygılı bir mesafeden tuttu ve Thagorean ve ileri matematik kavramlarından bahsederek dans pistinde gezdirdi. Diğer dansçılar etrafımızda dönüyordu.

Tek bir kelimeye bile konsantre olamıyordum. Başım dönüyordu.

Arıyorum . . . Bilmiyordum bile.

Sakin ol. Her şey bitti artık. Erkekleri düşünme. Yarın mezuniyetten sonra düşün.

Sorun, bitmiş gibi hissetmememdi.

Şarkı bitti ve ikimiz de dans etmeyi bıraktık.

"Alexis," dedi Pine yavaşça ve ben içgüdüsel olarak ondan bir adım uzaklaştım. Ses tonundan midem rahatsız oldu. "Artık profesör ve öğrenci olmadığımıza göre, şunu söylemek isterim ki-"

Hınzır bir hançer, maskesinin altında açıkta kalan boğazının ön tarafına kan akıtacak kadar sert bir şekilde bastırdı.

Pine gürledi.

Kristaller parladı ve hançer deriye daha sert saplanırken kurt maskesi titredi. "Bu cümleyi bitirirsen seni komaya sokarım ve ölümsüzlüğünün sonuna kadar orada tutarım. Seni onunla konuşmaman konusunda uyarmıştım. Beni test etme." Arkasında ikinci bir kurt kafası belirdi.

Bir kadın çığlık attı.

"Saldırı altındayız!" diye bağırdı bir erkek.

"Titanlar!" İnsanlar çığlık attı.

Kıyamet koptu.

Spartalılar sıçrarken patlamalar yankılandı.

Döndüm ve koştum, ceset ve duman kalabalığını iterek geçtim.

"Alexis!" Helen bağırdı ve ben de bir fil maskesinin öne doğru itildiğini görmek için döndüm.

Ona uzandım.

Jaguar maskeli tuhaf bir adam beni kabaca yakaladı-Helen kendini bize doğru attı-dünya siyah bir ıstırap parıltısı içinde kayboldu.

Sendeledim ve dizlerimin üzerine düştüm.

Bir şey kollarımı çekiştirdi; sert bir malzeme bileklerime sürtündü.

Adam homurdanarak uzaklaştı ve kadınsı bir çığlık yankılandı. Yüksek şapırtı sesleri duyuldu.

Ansızın sıçradığım için kafam karışmıştı, ağır aslan maskesinin ardından gözlerimi kırptım. Görüşümün netleşmesini ve kulağımdaki çınlamanın durmasını bekledim.

Sonunda geldiğinde, hareket

etmeye çalıştım. Ama yapamadım.

Dondurucu soğuklar elbisemin dayanıksız kumaşını ısırdı ve dehşet içinde aşağıya baktım. Baskı hayali değildi; kaba ip bileklerime sıkıca dolanmıştı.

Halat ayrıca bir barakanın duvarına kaynaklanmış olan kalın bir metal kancaya da bağlanmıştır.

Toprak zeminde diz çökerek tüm gücümle çektim, omuzlarım yanıyordu. Kanca bir santim bile kıpırdamadı. Aksine, bileklerimin etrafındaki düğüm daha da sıkılaştı.

İp son derece güçlüydü.

Sıkışmıştım.

Nefes nefese başımı çevirdim.

Odanın diğer ucunda Helen'in kolları da metal bir duvara bağlı bir iple önünden bağlanmıştı. Yere yığılmıştı, bilinci yerinde değildi, fil kafası hâlâ üzerindeydi.

Ne haltlar dönüyor?

Küçük kulübenin etrafına enkaz yığılmıştı. Ay ışığı kırık cam pencerelerden gümüş gölgeler düşürüyor ve buzlu ağaç dalları dışarıda takırdıyordu.

Gece yerini şafağa bırakmaya başlarken karanlık gökyüzü grimsi bir

renk almıştı. Toplantı Töreni yakında başlayacaktı.

Ne kadar dans ettim?

"Seni ne olacağı konusunda uyarmıştım ama dinlemedin," dedi değiştirilmiş bir ses. "Şimdi bunun bedelini ödeyeceksin. Ve aptal arkadaşın da öyle."

Beni esir alan kişi jaguar maskesini
çıkardı. Şok içinde bakakaldım.
"Sen mi?"

Bölüm 28

Avcı

ALEXIS

Toprakta oturmuş, bileklerim önümde bağlı, ağır aslan başının arasından beni kaçıran kişiye bakıyordum.

"Seni defalarca uyardım, yaşamak istiyorsan Sparta'yı terk etmeni söyledim," dedi beni esir alan kişi acıyla. "Ama beni dinlemedin... Beni gasp etmeye çalışmak zorunda kaldın."

Tekrar göz kırptım.

Neler olduğunu anlayamıyordum.

"Şimdi sen de diğerleri gibi öleceksin." Küçük alanın duvarları boyunca uzanan moloz yığınlarını işaret etti. "O da öyle. Aptal it arkadaşın ben sıçrarken beni yakalayarak seni kurtarmaya çalıştı. Şimdi ikiniz de öldünüz."

Gözlerim duvara yaslanmış bir kafatasına takıldı.

Etrafımızda yığılı olanlar hurda değildi; kemiklerdi. Yıpranmış, çürümüş ipler yanlarındaki duvarlara bağlanmıştı.

Onları öldürdü. Bizi

de öldürecek.

"Ama neden?" Kuru dudaklarımla mırıldandım, beynim şok

içinde donup kalmıştı. Hiçbiri mantıklı gelmiyordu.

Fırtına grisi gözleri kısılmıştı, koyu altın rengi teni gölgelerle kaplıydı ve sarı saçlarının üzerinde defne rengi bir taç parlıyordu.

Theros zalimce gülümsedi.

"Çünkü ben Zeus Hanedanı'nın varisiyim." Yüz ifadesi hastalıklıydı. "Sadece ben taç giyeceğim. Hanedanımızın mirasını devralacak ve ailemize onur kazandıracak kişi benim... hiçbir terk edilmiş, *uyuz* it benim doğuştan gelen hakkımı alamaz."

Aylar önce, doktor Zeus Evi'nin itlerinin "mücadele ettiğini" söylediğinde, bunun garip bir kelime seçimi olduğunu düşünmüştüm.

Bu kemikler itler.

Zeus'un Evi'nin bir doğurganlık sorunu yoktu, bir cinayet sorunu vardı. Bütün parçaları bir araya getirmekte zorlandım.

Yine de bir şey ifade etmiyordu.

"Ama neden siren? Maximum'u neden öldürdünüz?" Ceset parçalarının olduğu kutular hiç mantıklı gelmiyordu.

"Sen neden bahsediyorsun?" Theros sordu. "Onları ben öldürmedim. Notumu okuduğunu biliyorum -ilham perisi bana söyledi- o yüzden uyarılmamışsın gibi davranma."

Bekle, kutuları bırakmadı mı?

Nottaki el yazısı kutudakinden farklıydı ama bunun beni yanıltmak için bir tür akıl oyunu olduğunu düşünmüştüm.

İki ayrı takipçim vardı.

Bağlarımı çekiştirirken, tüm bu adaletsizlik karşısında dişlerimi sıkarak çığlık a t t ı m . Helen hâlâ yerde hareket etmiyordu.

Theros dilini şaklattı. "Mücadele etmenin faydası yok. Bunu birçok kez yaptım. Gördüğünüz gibi bir sistemim var."

Diz çöktü ve paslı bir levye aldı.

Gözlerimi açtım, daha çok çabaladım.

Theros döndü ve demiri metal duvara çarptı. Yüksek sesle vurdu, sessiz ormanda sert bir ses yankılandı.

Uzaklarda bir şey çığlık attı.

Theros demiri bırakırken bana gülümsedi.

"Bu sefer," dedi, "neredeyse çok kolaydı ... tek yapmam gereken Titanların saldırdığını haykırmaktı ve işte buradayız - gerçek Titanların saldıracağı yerdeyiz. Bu korumasız alan onlarla kaynıyor. Neredeyse sıçramak kadar kolaydı, o Titan'ın devreye saldırmasını sağlamak- kötü Chthonic piçleri araya girmek zorunda kaldı."

Leo'yu o öldürdü. Titan'ı peşimize takan oydu.

Çığlık daha yüksek sesle yankılandı. Daha çok çırpındım.

Daha yakın.

Onları bağlar, sonra da Titanların onları öldürmesine izin verir.

O bir canavardı.

Ölecektim.

İpi çekerek, "NYX, UYAN!" diye bağırdım.

Uykulu bir şekilde inledi, sonra bir şeylerin ters gittiğini anlayınca tısladı. "Saldırın ona!"

Theros'un gözleri büyüdü, bir adım geri attı.

Kendini ileri doğru fırlatırken buzlu pullar baldırlarımın üzerinden kaydı. Hava bozuldu.

Donuk bir ses yankılandı. Nyx inledi ve bir gümbürtüyle toprağa düştü. Theros kalkanının arkasında endişeyle etrafına bakındı. BOOM. Bir duman bulutunun içinde kayboldu.

"*ALÇAK*," diye bağırdım onun sıçrayıp uzaklaştığı boşluğa.

Dışarıda tüyler ürpertici çığlıklar daha yüksek sesle yankılanırken Nyx inledi ve duyulamayan bir şeyler fısıldadı.

Bir aslanın kafasında sıkışıp kalmıştım ve korkudan inliyordum. Bu gerçekten oluyordu.

Etrafım benden önce aynı durumda olan insanların cesetleriyle çevriliydi. Helen bana yardım etmeye çalışmıştı ve şimdi ölecekti.

Kapana kısılmıştım.

Nyx etkisiz hale getirilmişti.

Kimse nerede olduğumuzu bilmiyordu. Kimse bizi kurtarmaya gelmiyordu.

Koyu gri gün doğumuyla aydınlanırken kuş sesleri yankılandı. Şafak sökmüştü.

Ormanda bir başka korkunç ses yankılandı, bir öncekinden çok daha yakındı. Bir Titan hızla yaklaşıyordu.

Bizi bu şekilde bağladıktan sonra pençeleriyle ikimizi de parçalayabilirdi. Öldürmesi kolay olurdu.

Bunu yapabilirsin, Alexis. Düşün. Düşün.

Etrafıma bakındım ama bana yardım etmek için uzanabileceğim hiçbir şey yoktu. İpi saplayabileceğim keskin bir kenar yoktu. Bileklerimde hiç gevşeklik yoktu; acı verecek kadar sıkı bağlanmışlardı. Theros ne yaptığını biliyordu.

Burnumdan kabaca nefes alarak başımı eğdim ve bir dua mırıldandım.

Ne yapman gerektiğini çok iyi biliyorsun. Helen'ı kurtarmak için tek şansın bu. Charlie eve gelmeni bekliyor.

Ben yaptım.

Ama ben yapmak istemedim.

Bu hiç adil değil.

Titan çığlık attı. Yaklaşıyordu. Hızlı.

YAP ŞUNU.

Çenemi olabildiğince sıkarak ve bunu düşünmeyi reddederek bağlı ellerimi başımın üzerine kaldırdım ve olabildiğince sert bir şekilde yere vurdum.

Çığlık atarak, tekrar

yaptım. Ve yine.

Zaman bir deja vu bulanıklığı içinde çarpıtıldı.

On yaşındaydım, iplerden kurtulmak için bileklerimi kayalara vuruyordum; neredeyse yirmi yaşındaydım, ellerimi yere vurup başparmaklarımı yerinden çıkarıyordum; *hıçkıra hıçkıra* ağlıyordum*, yüzümden sümükler akıyordu*; acıdan böğürüyordum.

Tekrar ve tekrar.

Kemiklerim kırılırken çekiştirdim.

Kör edici acıyla çığlık attım, sonra daha sert

çektim. Parçalanmış kemikler ipin yaktığı deriden

dışarı fırladı.

Milimetre milimetre, parçalanmış eller çok küçük bir açıklıktan geçti.

Helen uyandı ve bir şeyler bağırmaya başladı ama acı çığlıklarından söylediği hiçbir şeyi anlayamadım.

Bayılacakmışım gibi görüşüm bulanıklaştı ve hızla gözlerimi kırptım.

Hayır. Uyanık kal. Kendini toparla. Sana ihtiyacı var.

Tüm gücümle çektim. Titreyerek, nefes nefese, ter içinde, sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca kendimi hırpalamaya devam ettim.

Helen çığlık attı.

Bağırarak var gücümle çektim -kanlı ellerim *sonunda* dışarı kaydı- kendimi kulübenin diğer tarafına attım.

Dizlerimin üzerinde, Nyx'i hissedene kadar bozuk toprak parçasını karıştırdım. Sarsılarak onu yakaladım ve kaybetmemek için elbisemin ön kısmına doğru ittim. Ayaklarıma doğru tökezlediğimde acı içinde inledi ama kayarak aşağı indi ve bacağıma sıkıca sarıldı.

Özgürdüm.

Ama Helen hâlâ bağlıydı ve onu çıkarmanın hiçbir yolu yoktu. Elimdeki tek alet levyeydi ve o da ipi kesecek kadar keskin değildi.

Bir şeyler bağırdı ama kulağım daha yüksek sesle çınladı. Anlayamadım.

Acı içinde inleyerek fil kafasını kopardım. Gözyaşlarıyla dolu kocaman gözleri dehşetle harap olmuş ellerime bakıyordu.

Uzun bir an geçti, sonra sersemlikten çıkıyormuş gibi başını salladı.

"Bıçak!" dedi ve dudaklarını okudum. "Kalçamda bir bıçak var. Patro bunu korunmam için bana taşıtıyor."

Tanrı yardımcım olsun.

Elbisesini sarsakça yukarı ittim ve önce parçalanmış ellerime, sonra da ince silaha baktım. Onu tutabilmemin imkânı yoktu. Bu şekilde olmazdı. Bu insani olarak mümkün değildi.

Tam olarak insan değilsin.

Sen Spartalısın.

Hareket etmedim.

İki elimde de ağrı zonkladı, görüşüm bulanıklaştı, dünya dönmeye başladı.

Yap şunu Alexis, sakın düşünmeye kalkma.

Felç olmuştum.

Helen önce silaha, sonra da kanlı ellerime baktı. Dudakları kederle titriyordu.

Dışarıda bir Titan çığlık attı, ses çok yakındı. Çok yakın.

Gözleri yaşlarla doldu ve sanki sonunun geldiğini biliyormuş gibi çaresizlikle yere yığıldı.

Düşünme. Sadece hareket et. Hemen şimdi. Yoksa kız ölecek.

Bıçağı almak için parmaklarımı zorladım.

Dişlerimi gıcırdatarak, harap olmuş elimi ince kabzaya daha sıkı sardım ve Helen'in elleri arasındaki ip parçasını kesmeye başladım.

Bıçak keskindi ama ip kalındı ve kesme hareketi ön kolumda hayal bile edemeyeceğim acı dalgaları yarattı. Parmaklarım kabzaya kaydı. Yanlışlıkla bıçağı kavradığımda keskin bir acı hissettim.

Taze kesiklerden akan kan sapı kayganlaştırıyordu, bu yüzden kavramak için elimi esnetmem gerekiyordu.

İpi keserken çığlık attım ve daha çok ittim.

Cehennem gibiydi.

Dünya dönüyor, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor ve karanlık görüşümün kenarlarını bulanıklaştırıyordu.

CLANG.

Metal kulübe sallandı; dışarıdan bir şey ona çarptı.

Elimdeki her şeyle bıçağı yıpranan ipe sapladım. Dünya daha hızlı dönerken sinirlerimi kemiren saf acıyı görmezden geldim. Görüşüm daha da odaksızlaştı. Yüzümden aşağı ter damlıyordu. Siyah, bilincimin kenarlarını pençeledi.

Sakın bayılmaya kalkma.

Korkunç bir ses duydum ve başımı çevirdim. Kapıda bir yaratık çerçevelenmişti.

Sabah ışığı onun korkunç yüzünü aydınlattı. Uzun ve zayıftı, soluk derisi koyu renkli damarlarla kaplıydı. Tırtıklı dişlerle dolu geniş bir ağız, şişkin gözler ve jilet gibi keskin pençeler korkunç görüntüyü tamamlıyordu.

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.

Daha sert kestim ve Helen tüm gücüyle çekerek kurtulurken bağırdı.

Kutlama yapacak zaman yoktu. Titan saldırdı.

Döndüm, bıçağı uzattım ve canavarın gözüne sapladım. Çiviler kızgın kömür gibi kolumu tırmaladı ve çığlık attım.

Titan tökezledi ve feryat etti; yüzünde çıkıntı yapan kabzayı pençelerken ayağı takıldı ve toprak zemine düştü.

Açılışı kullandım.

Kulübenin kapısını tuttum, kanlı parmaklarım kayıyordu, vücudumu kapıya doğru fırlattım ve kapıyı Titan'ın kafasına çarparak kapattım. Siyah kan sıçradı. Tekrar ve tekrar kendimi ileri attım ve kapıyı sıkıştırdım.

Helen bağırdı ve ses sisi delip geçti. Dönüp sendeleyerek ona doğru gittim.

Onu yakaladım.

Arkamda, Titan yükselmeye başladığında yüksek bir çığlık duyuldu. Spartalı silahları olmadan onu durdurmanın hiçbir yolu yoktu.

Görüşüm üç katına çıktı. Her şey döndü.

Suyun altında boğuluyormuşum gibi hissediyordum.

Kapana kısıldın. Ölüme mahkumsunuz. Hiçbir seçeneğiniz kalmadı.

Ama bir olasılık vardı. Uzak

bir ihtimal.

Gerçeklikten çok teori.

Bu gerçek bir seçenek olmamalıydı.

Düşüncelerim karardı.

Sadece tek bir hedefe odaklandım, ev hissine. Titan bize

saldırdı.

"Domus," diye fısıldadım; dünya kör edici bir karanlık patlamasıyla yok olurken pençeler bizi bir santim farkla ıskaladı ve acı beni paramparça etti.

Gözümü kırptım ve dağılan bir duman bulutu içinde Dolomit Kolezyumu'nun kumları üzerinde diz çökmüştüm.

Helen yanımda hıçkırarak ağlıyordu.

Nyx ezilmekle ilgili bir şeyler homurdandı ve bacağımdan kayarak kumun üzerine çıktı.

Bir şekilde üçümüzle birlikte atlamıştım. İmkansızı başarmıştım.

Uzun kürk pelerinli, tam boy siyah toga giyen iki adam aşağıya bakıyordu.

Bi

z. Kar yağdı.

"Alexis? Helen?" Buzul mavisi ve ruhsuz siyah gözler genişledi.

bizi içeri aldı.

Sendeleyerek ayağa kalktım. Helen diz çökmüş, sızlanmaya devam ediyordu.

Kharon bir adım öne çıktı, mahvolmuş ellerime ve pençelenmiş koluma bakarken yüzü buruştu. Augustus onun yanında doğal olmayan bir şekilde kıpırdamadan durdu ve yara izi kıpkırmızı olana dek yüzü soldu.

"Kim. Kim. Sikeyim. Yaptı. BUNU. KİM. SİZE?" Kharon'un hışırtılı sesi, avazı çıktığı kadar bana bağırana kadar desibelini arttırdı. "BANA İSİMLERİNİ VER."

Augustus bir silah çıkardı ve gözleri çılgına dönmüş bir halde

emniyetini açtı. Helen kuma doğru daha sert hıçkırdı.

Kumların üzerinde duran yüzlere bakarak adamlardan uzaklaştım.

Öfke yaşayan, nabzı atan bir şeydi.

Buz gibi nefesim soğuk havada oyalanırken kanım kaynadı.

Bu ne cüret. Bundan kurtulabileceğini mi sanıyor?

On iki Hanenin üyeleri kolezyum kumlarının oval çevresi boyunca yayılmıştı. Her grubun arkasında Ev bayrakları dalgalanıyordu.

Çok sessizdi.

Kar taneleri usulca süzüldü.

Arenanın ortasında Drex, Cassius, Alessander ve Titus bir sıra halinde duruyordu. General Cleandro, Profesör Augustus ve boğazına beyaz bir bandaj sarılmış olan Profesör Pine yanlarında duruyordu.

Herkes hayvan kürklü uzun togalar giymişti ve tıpkı İnisiyasyon Balosunda olduğu gibi hiçbir koruyucu yoktu.

Mezuniyet töreni henüz başlamamıştı. Ama

umurumda değildi.

Bu yüzden burada değildim.

Drex onlara katılmam için bana işaret etti ve ben başka tarafa

baktım. Hâlâ arıyordum.

Şurada.

Kharon bana doğru atıldı, "ALEXIS-BUNU SANA KİMİN YAPTIĞINI SÖYLE!"

Tutuşundan kaçtım çünkü bu benim öfkemdi. Onun değil.

Kanlı, parçalanmış bir parmağımla işaret ettim ve kumların üzerinde Zeus Hanedanı'nın altın aslanını gösteren dalgalanan bayrağa doğru yürüdüm.

Adrenalin, acı ve öfke beni titretti.

Hedefimin çenesi düştü, kumların üzerinde ona doğru yürüdüğümü gördü, kanlar içindeydi ve öfkeden titriyordu.

Çok korkmalısın.

Zeus kaşlarını çattı. "Bunun anlamı nedir? Sen ne-" Aslanı

kafamdan çıkardım ve saldırdım.

Bölüm 29

Sonuçlar

ALEXIS

Theros ya da herhangi biri ne olduğunu anlamadan önce -kimse herkesin önünde değerli bir Olimpos varisine saldırmaya cesaret edemezdi- kanlı ellerim Theros'un boğazına sarılmıştı.

Sendeleyerek geri döndü.

Zeus bize ulaşmaya çalışırken yüksek bir vurma sesi duyuldu. Adamlar ona katıldı, çılgınca vuruyorlardı. Sonra her yerde cesetler vardı. İki adam diğerlerine saldırırken gözler kanlı bir şekilde parlıyordu.

Hepsini görmezden geldim.

Bırakın değerli varisleri için endişelensinler. Bırakın

paniklesinler. Hiçbiri Theros'un kalkanını geçemez.

Dış dünya boğuk sesler ve renk bulanıklığından başka bir şey değildi.

Kapana kısılmıştık.

Birlikte.

Mükemmel.

Theros geriye doğru düştü.

"Bizi öldürmeye çalıştın," diye tükürdüm kendimi onun üzerine atarken. "Bizi ölüme terk ettin."

Boğuştuk, e l l e r i m ve omuzlarım acımasızca zonkluyordu ama umurumda değildi.

Kumda yuvarlanırken homurdanarak, "Bunu yapmak istemezsin," dedi. "Evin onurunu düşün."

Güreş, sertçe güldüm.

"Senin aptal House onurun umurumda değil, ben *evsiz* büyüdüm, seni pislik."

Geriye çekildim ve kafamı burnuna çarptım. Kan

fışkırırken inledi.

Dişlerimi gösterdim. "Yıllardır katlandığım şey seni bir günde öldürür."

İkinci kez yaptım ve o acıyla çığlık attı; ben de memnuniyetle çığlık attım.

Bir aparkat beni karnımdan yakaladı ve öğürdüm. Kulaklarım çınlıyor, gözlerim dönüyor, bilincimi kaybetmemek için mücadele ediyordum.

Theros dönüp beni tekrar kuma çarptı, gri gözleri kocaman ve manik bir şekilde üzerime atladı.

Beni boğarken elleri boynuma doğru kaydı.

Yumruklarımı suratına indirdim ve kırık kemik parçaları derisini parçaladı. "*Korkak*!" Çığlık attım.

Kan yağdı.

Boynumu daha sert sıktı.

Boğulurcasına dudaklarımı gülümsemeye zorladım. "Şimdi-hepsi-" Nefesim kesildi. "Ne canavarsın sen. . . sensin." Alaycı bir sesle güldüm.

Burnu alevlendi ve yumruğunu geriye doğru kaldırarak böğürdü.

Göğsümde bir acı patladı ama Theros donup kalmıştı. Yumruğu yumruk atmaya hazırlanıyormuş gibi geriye doğru kalkmıştı ama hareket etmiyordu.

Bilinmeyen bir kaynaktan gelen keskin bir acı

göğsüme saplandı. Bembeyaz bir acı.

Zorlu nefeslerle göğsümü tuttum.

Kalp krizi mi geçiriyorum?

Üstümde Theros çığlık atmaya başladı.

Gözleri geri yuvarlandı. Kasılırken dudaklarından köpükler

damlıyordu. Göğüs kafesimdeki acı daha da arttı.

Theros daha yüksek sesle çığlık attı ve ses korkunçtu.

Ağır çekimde, üzerimden düştü. Kalkanı parçalandı ve dış dünya tekrar keskin bir odak haline geldi.

Kumların üzerindeki herkes etrafımızı sarmak için harekete geçmişti. Düzinelerce Spartalı bana bakıyordu.

Olimpiyatçılar ileri doğru adım attı, ancak iki figür onları geri çekti.

"Ondan uzak durun!" diye bağırdı biri. Ardından Spartalılar saldırganlara karşı kendilerini savunmak için dönerken homurdanmalar duyuldu.

Theros yerde daha yüksek sesle böğürdü.

"Alexis!" Patro önümde diz çökerek kargaşayı görmemi engelledi. "Kes şunu, bırak gitsin!" diye bağırdı bana.

Akhilleus öfkeli bir ifadeyle onun yanındaydı.

Neden bahsediyor bu?

Theros kafatasını kıran bir çığlık attı.

"Yavaşça nefes almaya odaklan," dedi Patro, yüzümdeki şaşkınlığı okuyarak. "Göğsünüzdeki acının dağıldığını hayal edin - sadece her nefese odaklanın." Göstermek için derin nefes aldı.

Hareketlerini takip ettim.

Göğüs kafesimdeki bıçak gibi ağrı yavaş yavaş

azaldı. Korkunç basınç serbest kaldı.

Theros ulumayı kesti. Yavaşça doğrulurken zayıfça inledi, hâlâ kumun içinde seğiriyordu.

Patro sırtımı ovarken, "Harika iş, yapıyorsun," dedi. "Aynen böyle, aferin kızıma. Seninle çok gurur duyuyorum."

Dokunuşuna doğru eğildim.

"O, o, o ..." Theros benden sürünerek uzaklaşırken kekeledi. Ağzının kenarından hâlâ köpük damlıyordu.

Ona ters ters baktım ve dişlerimi

gösterdim. Bağırdı.

"Onun için endişelenme, önemli değil," dedi Patro yatıştırıcı bir şekilde. "Bana odaklan-göğsündeki ağrı tamamen geçene kadar derin nefesler almaya odaklan. Aynen böyle. Çok iyi gidiyorsun. Olimposluların aksine, bizim gücümüz kalbimizde."

Ne gücü?

Titreyerek başımı salladım ve anlamadığım halde ona yaslanarak yavaşça nefes almaya devam ettim.

"O ... o ... o," diye bağırdı Theros öksürükler arasında beni işaret ederken. "Gözleri kanlıydı - o onlardan biri - beni öldürüyordu - onu tutuklayın - o bir canavar - o-"

"SESSİZ OLUN," diye bağırdı tüyleri diken diken eden bir ses.

Kolezyum sessizliğe gömüldü ve etrafımızdaki adamlar dövüşmeyi bıraktı. Bir iğne düşse duyabilirdiniz.

"Bunun anlamı ne?" Hades kumların üzerinde bize doğru yürürken her kelimeyi özenli bir yavaşlıkla telaffuz ediyordu. Mürekkepli sis ayaklarının etrafında duman gibi dolanıyordu.

Kimse
kımıldamadı.
Kimse nefes
almadı.

Gece yarısı siyahı gözleri uyarı ile parladı. "Birisi açıklasa iyi olur *Şu anda*, az önce gördüğüm şey."

Patro kalın kalın yutkundu, sonra önümde ayağa kalktı. Vücudu Hades'in görüş alanından benimkini engelledi.

"Müridimiz Alexis Hert," dedi Patro yüksek sesle, sesi güvenle çınlıyordu, "dün gece kız kardeşim Helen Afrodit'le birlikte Kabul Balosu'nun karmaşası içinde kayboldular... ikisi de bu sabah buraya geldiler."

Theros, Helen'in soyadını duyunca şaşkınlıkla nefesini tuttu, sonra da acıyla inledi. Herkes fısıldadı.

Güzel, umarım ne kadar ölü olduğunun farkına varır. Ona zarar vermesinin yanına kalmasına izin vermezler.

Patro devam etti, "Kız kardeşim şokta ve iyileşmeye çalışıyor ama bana anlattığına göre bu adam onlara saldırmış." Gözleri kan dolu Theros'u işaret etti. "Alexis de kız kardeşimi kurtarmak için kendini feda etti, sonra da ikisini de güvenli bir yere sıçrattı."

Fısıltılar arttı.

Patro boğazını temizledi ve derin bir nefes aldı. "Burada gördüğümüz şey Alexis'in kız kardeşimin saldırganıyla yüzleşmesiydi ve tartışma sırasında gözleri kanla doldu. Sahip olduğunu bilmediği Chthonic güçlerini aktive etti ve gördüğüm kadarıyla ... . Kanının onun gücü *olduğuna* inanıyorum - kanıyla başkalarına acı verebiliyor."

Ne?

Patro bana yalvaran bir ifadeyle baktı, sanki söylenmemiş bir şeyi anlamam için bana yalvarıyordu.

Fısıltılar düpedüz bağırışlara dönüştü.

Zeus vurulmuş gibi geri çekildi, etrafında çılgınca elektrik kıvılcımları çaktı.

"O güçlü bir Chthonic varisi ve Helen'i kurtardı!" Patro gururla bağırdı, sonra yumruğunu havaya kaldırdı. "O bir kahraman!" Akhilleus ayağa kalktı ve aynısını yaptı.

Tüm Sparta aklını yitirirken bağırışlar bir kükremeye
dönüştü. Theros feryat etti.

Keskin bir geri bildirim sol kulağımda çınladı.

Etrafımda her şey dönerken, harap olmuş ellerime baktım; parçalanmış kemiklerim harap olmuş derimin arasından görünüyordu.

Sertçe nefes aldım.

Aman

Tanrım.

Hayır.

Lütfen hayır.

Patro'nun göğsümdeki güçten kastettiği tam olarak yüzüme bir yumruk gibi çarptı. Fluffy Jr. ile bağ kurduğumda göğsümde baskı hissetmemin nedeni buydu, diğer inisiyeler bunu sadece kafalarında hissetmişlerdi.

Patro, Olimposluların güçlerini kendisinden ve Aşil'den farklı hissettiklerini söylemişti.

Ben de onlar gibiydim.

Chthonic'tim.

Hayır. Hayır. Hayır.

Hayır. Hayır. Tanrı yardımcım olsun.

Bugün hissettiğim kör edici göğüs ağrısını hayatımda dört kez hissetmiştim.

Bir.

Üvey annem, yüzünü kanlı tırnaklarla çizdikten sonra ölmüştü. Bana bakarken kırmızı gözlü bir şeytan hakkında bir şeyler haykırmıştı.

İki.

Katliam sırasında yalvaran ve kıvranan çocuklar, kanlı parmaklarımla yaralarını pençeledikten sonra dudaklarından köpükler damlıyordu. Dehşetle bana bakıyorlardı. Siste yansıyan kırmızı bir parıltı.

Üç.

Christos suda sıçrıyor, ağzından köpükler saçarak çığlık atıyor ve benden uzaklaşmaya çalışıyordu - kanlı ellerimizi sıktıktan sonra.

Dört.

Siren, kanıma bulanmış bir bıçakla kendini keserken yüzünü buruşturdu. Kısa bir süre sonra ölmesi.

Her seferinde göğsümde kalp krizi geçiriyormuşum gibi dayanılmaz bir ağrı hissettim.

Panik değildi.

Onları öldürüyordum, katlediyordum.

Bu seferkinden farklı olarak, beni sakinleştirecek, güçlerimi nasıl kontrol edeceğimi öğretecek kimse yoktu.

"ONLARI KATLETTIN. GÜNAHKÂR!" Peder John beni işaret ederken zihnimde çığlık attı.

Patro, Hades'in sisinin sana yaptığın en kötü şeyi gösterdiğini söyledi. Annemin çığlıklarını duydun.

Sonunda sis sana saldırdı çünkü o çocukları öldürüyordun.

Başımı harap olmuş ellerimle kavradım ve merhamet dilemek için ağzımı açtım ama hiç ses çıkmadı.

Hayvanat bahçesindeki hayvanlar benden nefret ediyordu çünkü gerçekte ne olduğumu görmüşlerdi.

Başım suyun altındaydı.

Ruhum cehennemdeydi.

Bunca zamandır yeteneğimin sıradan olduğunu düşünerek hayal görüyordum.

Nyx ve sirenlerle konuştuğumda coşku hissetmememin nedeni onlarla konuşmamı sağlayan şeyin Spartalı güçlerim olmamasıydı. Başka bir şey olmalı.

Drex hiçbir zaman Chthonic canavar olmamıştı. O hep bendim.

Çok fazla şey oluyordu - serbest düşüşteydim, yıkıma doğru düşerken yavaşlayamıyordum.

Aman Tanrım.

Patro'nun yalvaran ifadesi anlamlıydı. Onun yüzünden herkes gücümün sadece acı verdiğini düşünüyordu, öyle değildi.

Öldürdü.

Patro sakinleşmeme yardım etmeseydi Theros'u öldürebilirdim. Bir *ölümsüzü* öldürebilirdim.

Bu mümkün olmamalıydı. Ama oldu.

Eğer kötülük fark edilmiyorsa, hala var mıdır?

Dikişlerimden ayrılıyor, kumun içine düşüyor, kırık dökük bir şekilde yayılıyordum. Boğulma hissi yoğunlaştı.

Neyim ben?

Karanlık cüppeliler yaklaşırken mürekkep gibi bir sis çöktü.

Kendimle nasıl yaşayabilirim?

Dönüştüğüm şeyle nasıl yaşayabilirim?

"Ama bu mümkün değil," dedi Hades yüksek sesle ve tüm Sparta sessizliğe gömüldü. "O bir Khthon varisi olamaz. Eğer bir çocuk doğmuş olsaydı bunu bilirdik-"

Konuşmayı kesti ve arkasına
yaslandı. Lanetli bir adamın yüzü.

"ZEUS," diye bağırdı aniden. "Onun öldüğünü *söylemiştin*... Titanların onu öldürdüğünü kesin olarak bildiğini söylemiştin. Birlikte bir cenaze töreni düzenledik!"

Zeus bir adım öne çıktı, etrafta elektrik kıvılcımları çakıyordu. "Öyleydi! Hermes Evi'nden Vyco, neredesin? Açıkla kendini!"

Yaşlı bir adam koşarak ilerledi.

"Patro," diye emretti Hades. "Ona hemen dokun, yalan söyleyip söylemediğini öğrenmemiz gerek."

Akıl hocam başıyla onayladı ve aceleyle öne çıkan adamın yanına gitti. Akhilleus, ağzı bağlı bir nöbetçi gibi koruyucu bir şekilde topuklarının dibinde duruyordu.

"DİZ ÇÖK," diye emretti Zeus ve Vyco dizlerinin üzerine çöktü. "Tekrar
açıkla
-Herkül'ün öldürüldüğü gün *tam* olarak ne olduysa o." Fırtına grisi gözleri öfkeyle yuvarlandı.

Daha dik oturdum.

Herkül, bebekken içinde bulunduğum kumaşın üzerine kazınmış sekiz harfli bir kelimeydi. Bu bir isimdi, etiket değil.

Kollarımdaki tüyler diken diken
oldu. İçimi kötü bir his kapladı.

Her şey ağır çekimde gerçekleşiyordu, sanki bir araba kazasının ortasındaydım.

Vyco başını kaldırdı.

"Zeus'un Evi'nde bir federasyon toplantısı sırasında bir Titan saldırısı oldu," dedi. "Spartalılar diğer odada toplanıyorlardı ve ben de yeni gelmiştim ve salondaydım. Herkül'ün hemşireleri gözümün önünde öldü. O kargaşada bebeği aldım ve sıçradım. Kendimi kırsal bir arazide buldum - sonra her yer kan oldu ve kasılmaya başladım - bayılmışım ... uyandığımda yalnızdım ve bebek gitmişti. Titanlar ya da vahşi bir yaratık tarafından öldürüldüğünü düşündüm."

Patro başını kaldırdı, gözleri kıpkırmızı olmuştu. "Doğruyu söylüyor."

"Bebeğin öldüğünü gördüğünü söylemiştin!" Zeus, Vyco'nun üzerine yürürken böğürdü.

Vyco başını salladı. "Ben öyle sanıyordum. *Korunmasız* bir bebekti- kan vardı ve canavarlar saldırıyordu. Ben de öyle olduğunu düşünmüştüm."

"Gerçek bu," diye açıkladı Patro, gözleri hâlâ kanlıydı.

Zeus üzerinden sisler akan Hades'e döndü.

Uzun uzun bakıştılar.

O anda göğüs kafesimdeki yara izi karıncalandı ve onu ovuşturdum. Elim hareketsiz kaldı. O iz bebekliğimden beri vardı.

Mükemmel düz bir çizgi.

Biri beni bıçaklamaya

çalıştı.

Tüylerim diken diken oldu ve içimden bir ses Vyco'nun anlattıklarının gerçeğin tamamı olmadığını söyledi.

Burada başka bir şeyler oluyordu.

Söylenenlerden daha büyük bir şey.

Zeus'un sesi çınladı, bakışları hâlâ Hades'e kilitlenmişti. "Vyco, vaftiz kızımın kaçırılmasıyla ilgili bilgi sakladın. Seninle daha sonra hesaplaşacağız."

Bekle, eğer o benim vaftiz babamsa, o zaman kim benim ...

Hades bana doğru yürüdü. Gece yarısı siyahı gözleri ve uzun, zayıf yapısı tekinsiz bir şekilde tanıdıktı. Etrafında kar dönüyordu.

Oturduğum yerin önünde durdu, sonra dizlerinin üzerine çöktü. "Kızım, gerçekten sen misin?" Gözlerinde yaşlar parlıyordu ve uzun solgun Kaçan bir bukleye yavaşça uzanırken parmakları titriyordu. "Annene çok benziyorsun."

"Herkül!" Persephone önümde dizlerinin üzerine çöktü. Koyu altın rengi teni tanıdık bir tondaydı.

Sarı bukleli yelesi benimkine benziyordu; sadece daha açık renkliydi. Geniş mavi gözleri yüzümü kavrarken bana baktı, sonra hıçkırıklara boğuldu.

"Bebeğime pota yaptırdılar," diye feryat etti bana sarılırken. "Seni zavallı sevgili meleğim." Alnımdaki bukleleri geriye doğru fırçaladı. "Çok korkmuş olmalısın."

Ben de ona baktım.

Donmuş.

Kelime bulamıyorum.

Beni seviyormuş gibi sarıldı. Bunu daha önce kimse yapmamıştı.

Anne?

Baba?

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı aktı.

İkisi de beni çok hassas duygularla k u c a k l ı y o r d u ve ben onların kollarında bir canavar gibi diz çökmüştüm.

Üçümüz kumların üzerinde kucaklaşırken uzun anlar geçti. Zeus bir adım öne çıkarak üzerimize bir gölge düşürdü.

Sesi o anı paramparça etti.

"Geleneklerimize göre vahşi bir potaya katlanmak zorunda kalan onurlu bir varis olduğu için, uğradığı büyük onursuzluğu düzeltmek için bir şeyler yapılmalıdır. Evimle bir ittifak öneriyorum. Bir evlilik."

Bekle, ne?

Hades ve Persephone kollarımda hareketsiz kaldı. Birlikte ayağa fırladılar.

Arkalarından sendeleyerek yaklaştım, hareketin acısından neredeyse bayılacaktım. Her şey dönüyordu. Yere yığılma dürtüsü muazzamdı.

Adrenalinin etkisi azalıyordu.

Gözlerimi hızla kırpıştırdım ve kendimi bilincimi korumaya zorladım.

"Ona ve Helen'e zarar veren çocukla nişanlanmayı teklif etmeye cüret mi ediyorsun?" Hades sordu, sesi şiddetle dolup taşıyordu.

Persephone bağırdı ve bir adım öne çıktı. "Kızımın mahvolmuş ellerine ve kollarına bakın, ona ne yaptığına bakın! Helen saldırı yüzünden teselli bulamıyor... bu ne cüret-" Hades onu geride tuttu.

Zeus ellerini bir teslimiyet jestiyle kaldırdı. "Vaftiz kızımın Theros'la evleneceğini ima etmek istememiştim. Yanlış konuştum, çok özür dilerim, Theros'un icabına bakılacak."

Bir elini kalbinin üzerine koydu.

"Her iki kadına da büyük bir onursuzluk yapıldı," diye devam etti Zeus. "Helen'in onuru da birlikteliği nedeniyle tehlikede. Bunu biliyorsun, bu bizim yasalarımız. Herhangi bir Olimpos Evi iş görür. Onunla evlenmek için öne çıkacak bir varis var mı?"

Helen kaçırıldığı için neden cezalandırılsın ki? Beni potaya katılmaya zorladıklarında neden onursuz olayım?

Çığlık atmak ve saçlarımı yolmak istedim. Sparta kanunları arkaik ve psikotikti.

Düzinelerce adam öne çıktı ve ben bir adım geri attım.

Hayır. Lütfen hayır.

Bir Titan'la dövüşmeyi tercih ederim.

Persephone bana dönerken başımı salladım. Hades onu serbest bıraktı ve o da benim yanıma gitti.

"Kızım şu anda herhangi bir evlilik sözleşmesi seçmeyecek," diye alay etti Persephone, sesi kin doluydu. "Geri çekilin, sizi aptallar. Kan kaybediyor ve yaralı; onurunuz nerede? Hepimizi utandırıyorsunuz."

Erkekler utanç içinde başlarını eğdiler.

Ona doğru yaklaştım. Ellerimdeki zonklayıcı ağrı her şeyi bulanıklaştırıyordu ve görmek giderek zorlaşıyordu.

"Burada bir sorun var," diye seslendi cılız bir ses.

Kharon bir adım öne çıktı.

Kürklü pelerini kumda sürüklenerek, başındaki gümüş tacı sivri bir şekilde arenada ilerledi.

Yüzüne kan sıçramıştı ve eklemleri dövüşmüş gibi morarmıştı.

Buz mavisi gözleri benimkilere kilitlendi.

"O zaten nişanlı," diye duyurdu. Mırıltılar
yükseldi.

Persephone şaşkınlıkla bana baktı, ben de Kharon'a.

O ne yapıyor?

Sırıtışı hınzırcaydı. "O zaten benimle ve ortağımla nişanlı. Yeni evlilik yasasına uygun olarak, evlenmeye karar verdiğimiz kişi o."

Mırıltılar bağırışlara dönüştü.

"Affedersiniz?" Hades hırladı. "Az önce kızım hakkında ne dedin sen?" Mürekkepli sis yuvarlandı.

Hayır, değilim.

Neden yalan söylüyor?

Gözlerimi ona diktim ve başımı sallayarak her ne yapıyorsa durmasını sağlamaya çalıştım.

"Bunu kanıtlayabilirim!" diye bağırdı ve kumlar sessizliğe gömüldü.

Birinin blöfünü görmesini istercesine kara kaşlarını kaldırdı.

Hades Patro'yu işaret etti. "Yalan söyleyip söylemediğini kontrol et."

Yeşil gözler irileşti, sonra Patro sanki başka bir yerde olmak istiyormuş gibi yavaşça arkadaşının yanına gitti.

Alay ettim. *Muhtemelen bu işte birlikteler. Hepsi bir oyun.*

Kharon gülümsedi, hâlâ doğrudan bana bakıyordu. "Ortağım ve ben Alexis Hert'e iki nişan hediyesi gönderdik, iki kutu," dedi gururla.

Dünya sallandı.

Dizlerimin bağı
çözüldü. Her şey
döndü.

Kharon sırıttı, sanki beni tam istediği yerde kıstırmıştı.

"Her kutu kırmızı kadife ile sarılmıştı ve tepesine altın süslemeli siyah ipek bir fiyonk bağlanmıştı; her birinde geleneksel üç hediyeden ikisi vardı. Korumamızın sembolleri paha biçilmez yadigarların üzerine yerleştirilmişti."

Safra tadı aldım.

Koruma sembolleri. Vücut parçalarını kastediyor.

Kâğıt mendilin altına hiç bakmamıştım ama bir şey parıldıyordu.

Kharon sözlerine şöyle devam etti: "Ayrıca ona paha biçilmez bir battaniye ve sırtımızdan çıkardığımız giysileri hediye ettik; her iki kutuyu da açtı, battaniyeyi kullandı ve giysileri giydi. Nişanı *kesin olarak* kabul etti."

Sparta bir kükreme ile patladı.

İnsanlar bağırdı, konuştu ve herkes şok edici bir şey yapmışım gibi yaygara kopardı.

Hain gözler memnuniyetle parladı, ben de ters ters baktım.

Canın cehenneme.

Kutuyu açarak bir şeyi kabul ettiğim hakkında hiçbir fikrim olmadığını biliyordu. Beni köşeye sıkıştırmış ve benimle oynamıştı. Tam da istediği yerde.

Gülümsemesi günahkârcaydı.

Sanki uzun bir oyun oynamış ve kazanmış gibi saf erkek memnuniyeti ondan sızıyordu.

Korkunç bir gerçek daha yüzüme çarptı.

Hayır.

Vay

anasını.

Olamaz.

Christos boğulurken bana ilgiyle bakmıştı. Gözlerim kan çanağına dönmüş olmalıydı.

Chthonic olduğumu

biliyordu. Başından beri.

Başından beri biliyordu.

İlk karşılaşmamızda sırlar hakkında yaptığı şaşırtıcı yorumlar ve beni köşeye sıkıştırması artık o kadar da gizemli görünmüyordu.

Chthonic yaşamlarının önemli olduğundan ve güvende kalmaktan bahsettiğinde, sadece akıl hocalarım için endişelendiğini düşünmüştüm.

Güvende kalmamı istedi.

Çünkü *benim* Chthonic olduğumu biliyordu.

Öğrenir öğrenmez benimle evlenmek istemişti.

Ben lanet olası bir boşluğum. Yasanın etrafından dolaşıp bir olimpiyatçıyla evlenmek zorunda kalmamasının yolu benim.

Boğazıma safra doldu.

Evleneceği zavallı kişi için çok üzülmüştüm.

Falcon Chronicles, kutumu aldığım sırada onun nişan takıları gönderdiğini gördüklerini söylemişti.

Hakkında yazdıkları nişanlı bendim.

Başından beri benimle oynuyordu.

"SESSİZLİK," diye bağırdı Hades ve kolezyum bir kez daha sessizliğe gömüldü. "Patro, bu doğru mu?"

Yeşil gözleri özür dolu bakışlarla benimkilere baktı. "Evet, doğruyu söyledi." Patro yüzünü buruşturdu, sanki bu sözleri söylemek ona acı veriyormuş gibiydi.

Hades bana döndü. "Kızım, onun söylediklerini inkâr mı ediyorsun? Özgürce konuşabilirsin. Lütfen dürüst ol. Eğer yalan söylüyorsa, ben-"

"Doğruyu söylüyor," dedim uyuşmuş bir halde,

sözünü keserek. İliklerime kadar işleyen acı,

yorgunlukla karışmıştı.

Her şey çok fazlaydı.

Midem bulanıyordu.

İçimde hiç mücadele kalmamıştı.

Kharon ciddiyetle, "Nişan kutsaldır," diye açıkladı. "Kabul edildikten sonra federasyon buna müdahale edemez. Sadece evlilik yasasına uymakla kalmayacağım, aynı zamanda onun *ve* Helen'in onurunu da kurtaracağım." Yüzü sempati doluydu, sanki sadece yardım etmeye çalışıyormuş gibiydi.

"Alexis'e büyük özen göstermeye geldim," dedi, sesi duygusallıktan titriyordu.

Yalan

cı.

YALA

NCI!

Gösteri yapıyor. Hepsi

bir oyun.

Ben sadece bir boşluğum.

Persephone tedirginliğimi hissetmiş olmalı ki kollarını omuzlarıma doladı ve beni kendine doğru çekti. "Her şey yoluna girecek, tatlım. Bundan emin olacağım."

Gözlerim yaşlarla doldu çünkü daha önce kimse bana bunu söylememişti ve daha az doğru olmamıştı.

Zeus bir adım öne çıktı, yüzü öfke doluydu. "Evlenmekten bahsettiğin

bu ortak da kim?"

Kharon kenara çekildi.

Augustus bir adım öne çıktı, tacı iki tonlu saçlarının üzerinde parlıyordu. Tıpkı Kharon gibi o da kanlar içindeydi.

Hayır.

O değil.

Onun dışında herkes.

Sesler mırıldandı.

Birisi "Artemis Hanedanı'nın varisi *ve* Ares-Kutsal Kronos Hanedanı'nın varisi" dedi.

"İkisi de Khthonik varis mi?" diye soluk soluğa kaldı biri. "Bu delilik."

Augustus kumların üzerinden bir katilin gözleriyle bana baktı. Gözlerini kırpmadan bakışlarımı tuttu.

Kharon ona ilk haftadan sonra ne olduğumu söyledi. Bu yüzden sınıfta bana suçlayıcı bir şekilde baktı. Bu yüzden gücüm ve onursuzluğum hakkında kafa karıştırıcı yorumlar yaptı. Bu yüzden Khthonik yaşamların önemli olduğunu söyledi, ben Khthonik yaşamdım, akıl hocalarım değil.

Beni kullanıyorlardı.

Bu kadar.

Helen, yanında Patro olduğu halde kumda diz çöktüğü yerden başını kaldırdı ve gözleri sempatiyle irileşti. Acıyla parlıyorlardı.

Etraftaki konuşmalar yoğunlaştı.

"Onu birlikte nişanladık," diye açıkladı Augustus, ipeksi pürüzsüzlükte ve güven dolu bir sesle. "Bu yüzden iki kutu gönderildi ve ikisi de açıldı. İkimizi de kabul etti."

Asla.

Kharon'un aksine, sırıtmadı. İfadesi soğukkanlıydı.

Zeus kaşlarını çattı. "Ama federasyon evlilik yasasında bir Chthonic ile evlenemeyeceğinizi belirtti. Üçünüzün evlenmesi kabul edilemez-"

"Yasada," diye sözünü kesti Augustus yumuşak bir sesle, "yasada listelenen on Khthonik isimden *sadece* biriyle evlenemeyeceğimiz belirtiliyordu. Alexis Hert o listede yoktu."

"Ama," diye kekeledi Zeus. "Yasanın amacı-"

Kharon onun sözünü kesti. "Yasanın amacı önemli değil. Önemli olan yasanın lafzına harfiyen uymuş olmamız. Alexis listede yer *almadığı* için bir sorun çıkmayacaktır."

Zeus ellerini yumruk yaptı, yüzü kızardı ama hiçbir şey söylemedi.

Hava göğüs kafesimi terk etti - kurt kafalı iki adam bana mücevherlerimin nerede olduğunu sormuştu.

Onlar yapmıştı.

O iğrenç hediyelerini neden giymediğimi bilmek istiyorlardı. Ve bana o kadar içten dokunmuşlardı ki.

En kötüsü de ne? Bundan zevk almıştım. Bir parçam biliyordu. Ama bir aptal gibi, uyarı işaretlerini görmezden geldim.

Muhtemelen daha sonra buna gülmüşlerdir.

Aylardır çarpık bir oyun oynuyorlardı. Beni evliliğe hazırlıyorlardı.

Beni kullanarak.

Evlilik yasasından kaçınmak için.

Onlarda bir sorun var. Kafadan hastadırlar.

Metrelerce öteden beni izlediklerinde vahşiliklerini hissedebiliyordum. Gözleri biraz fazla geniş, duruşları biraz fazla sertti. Gerçekte ne olduklarını gizlemek için karizma kullandılar.

Peder John yanılmıştı. Şeytan yalnız bir figür değildi, iki adamdı ve ikisi de kanlar içinde karşımda duruyordu.

Yüz ifadelerinde vahşi vaatler parlıyordu.

Duygular birdenbire çok ağır gelmeye başladı.

Hiç romantik bir ilişkim olmamıştı ve şimdi *bu* başıma geliyordu. Boyumdan büyük işlere kalkışmıştım.

Onlara ters ters bakarken alt dudağım titredi ve Augustus'un yüzü düştü. Paramparça görünüyordu.

Başka tarafa baktım.

Başım kan kaybından dönerken her şey bulanıklaştı ve zamanın kenarları bulanıklaştı.

Zeus boğazını temizledi, bana bakarken bakışlarında bir kin vardı. "Üçüncü madde değişiklikleri uyarınca," dedi sert bir şekilde, "yasa açıkça belirtiyor ki, potadan sağ çıkmaları halinde tüm Chthonikler Ölüm Meclisi'ne katılmak zorundadır. Bu bizim yasamız - o da katılmak zorunda. Bir Chthonic olarak da ... yaklaşan Gladyatör Yarışması'nda yarışmak zorunda."

Zeus ve Hades tartışmaya başlayınca Persephone haykırdı. Helen kumun içinde daha çok hıçkırdı.

Kemik yorgunluğuyla, sadece günün (hayatın) bitmesini isteyerek, sendeleyerek gruba doğru yürüdüm.

"Ben yaparım," dedim.

Zaten hiçbir şeyin önemi yok. Ben zaten ölüyüm.

"Kızım," dedi Hades, "yapmak zorunda değilsin."

Augustus tiksintiyle, "Lanet olası Kronos, nişanlımızı Titanlar'la dövüşmek ve o vahşi turnuvada yarışmak zorunda bırakamazsın," diye tükürdü. "On yıllardır ilk genç varis olacak, bu çok saçma ve onursuzca. Buna *asla* izin vermeyeceğim."

Kharon onun yanında başını salladı. Şaşkın görünüyorlardı. Eğer bir adam daha benim adıma konuşursa, kendimi kaybedecektim.

"Teknik olarak," diye kaşlarını çattı Zeus. "Büyük Savaş Tazminatları Yasası'nın Üçüncü Maddesi uyarınca, o-"

"*Yapacağım*!" Avazım çıktığı kadar bağırdım, görüşüm bulanıklaşırken göğsüm kabarıyordu. "Yapacağım dedim amına koyayım." Parçalanmış ellerimi salladım.

Sparta sessizliğe gömüldü. Kimse konuşmadı.

Mezuniyet töreni için daha önce inisiyelerin durduğu yere doğru sendeleyerek ilerledim.

Dövüşmek istedim.

Öldürmek için.

Savaş alanında ölmek için.

Beni küçük parçalara ayır. Beni komaya sok. Size meydan okuyorum. LÜTFEN YAPIN SIZI PIS YALANCILAR.

Zeus ve Hades herkese yerlerine dönmeleri için bağırdı. Zaman büküldü.

Arenanın ortasında Drex ve diğer inisiyelerin yanında duruyordum. Etrafa sessizce kar yağıyordu.

Titus sıranın aşağısından bana baktı. Yüz ifadesi dehşet içindeydi, sanki benim için üzülüyordu.

Boş boş baktım.

Ölmüştü.

Uyuşuk.

Bir katil.

Harap olmuş ellerimden zehirli kan damlıyordu, bir katilin elleri.

Ne zaman ve diğer başlatır' isimlervardı Oku, Genel Cleandro mezun olduklarını ve Sparta vatandaşı olduklarını açıkladı.

Ama benimkini okuduğunda durakladı.

"Alexis . . . Yani Hercules," dedi isteksizce. "Ölüm Meclisi'nde hizmetkârlık yapmayı, Titanlarla savaşmayı ve ... kabul ediyor musun?

Sparta'yı savunmak mı?"

Yüzü asık bir şekilde bekledi.

Soğuk bir şekilde gülümsedim.

"Seve seve. Memnuniyetle."

Yüzünü buruşturdu ve sanki gözlerimdeki karanlığı hazmedemiyormuş gibi başka tarafa baktı. Alay ettim ve sendeleyerek sıraya geri döndüm.

Beni dönüştürdükleri şeydim.

Ve bundan nefret ettiler.

Tüm Sparta bize bakarken potadan mezun olurken kendi kendime kırık bir şekilde kıkırdadım.

Kimse alkışlamadı.

Hades ve Persephone bana doğru koşarken, Achilles ve Patro Helen'in yanında diz çöküp ona fısıldadılar. Akıl hocalarım başlarını kaldırıp göz teması kurdular, yüz ifadeleri yoğundu. Başka tarafa baktım.

Yanına gidip iyi olduğundan emin olmak istedim ama ayakta zor duruyordum.

Kharon ve Augustus annemle babamın arkasından sinsice yaklaştılar. Nyx bitkin bir tıslamayla yeniden ortaya çıktı ve boğazıma dolandı.

Kötüler.

Düşmanl

ar.

Nişanlım.

Dünya daha hızlı dönüyordu.

"Gözüne ne oldu?" Persephone aceleyle yanıma gelip çenemi geriye doğru eğerken sordu. "Sen bebekken böyle değildi."

Kharon ve Augustus başlarını bana doğru çevirdi.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım uyuşukça, yalan

inandırıcı değildi.

Sonra Patro, Kharon, Aşil ve Augustus yüzlerinde cinayet ifadesiyle Theros'a doğru döndüler.

Ailemden uzaklaştım. "Gitmem gerek." Bana

doğru uzandılar.

Ama çok geç kalmışlardı.

"Domus," diye fısıldadım kırık bir sesle, aklımda tek bir yüz

vardı. Ben sıçrarken dünya patladı.

Bölüm 30

Charlie

ALEXIS

Ben sıçrarken her yer karanlıktı.

"Orada mısın?" Bağırdım, sendeleyerek ayağa kalkarken ve bir ağaç gövdesine çarpmaktan kıl payı kurtulurken nefesim buz gibi bir puftu.

Montana ormanı karanlıktı.

Gece yarısıydı ve kalın kar taneleri düşüyordu.

Daireler çizerek, görüşüm bulanıklaşarak, donla kaplı ağaç dalları arasında umutsuzca yönümü bulmaya çalıştım.

Yarı bilinçsiz, acıdan sayıklayarak, harap olmuş ayakkabılarımın altında çıtırdayan karla tökezleyerek ilerledim.

"Charlie?" Ormanı yararak ilerlerken bağırdım.

Dallar gürültüyle kırıldı ama gece hayatını uyandırıyor olmam umurumda değildi. Hayatımda ilk kez Titanlar kendimi ezici bir tehdit gibi hissetmiyordu.

Dünyada daha büyük canavarlar vardı.

Ben de onlardan biriydim.

Nyx boğazımda kayarken uykusunda mırıldandı ve kalbim göğsümün içinde düzensiz bir şekilde çarparak damarlarıma zehirli kan pompaladı.

Hepsini öldürdün.

"Charlie!" Çığlık attım, çaresizlik beni hasta ediyordu.

İlk kurbanını öldürdüğünde o da oradaydı. Sen anneni paramparça ederken o köşede ağlıyordu. Yozlaşmış varlığınla onu kirletmeye nasıl cüret edersin?

Gözyaşlarım yüzümden akarken dondu. Her
şey ağrıyordu.
Kara ruhum yanıyordu.
Buzlu dalları ittim, derimi çizip yeni yaralar açmalarını umursamadan.
"Charlie," diye fısıldadım umutsuzca, umudumu yitirmiştim. *Seni görmek istemiyor. Onu terk ettin. Artık senden nefret ediyor.*
Hıçkırarak bir ağaca çarptım ve ormanın zeminine düştüm.
Sen aslında kötüsün. Tanrı artık seni kurtaramaz. Carl ve Emmy hayal kırıklığına uğrayacaklar.
Sığ karda ellerimin ve dizlerimin üzerinde ağlamak için ağzımı açtım ve bir çığlık çıktı.
"Alexis?" bir tanıdık olmayan erkek ses aradı, ve ağır Ayak sesleri çıtırdadı.
Charlie konuşmadığı için daha çok ağladım. *Spartalılar ben ona ulaşamadan beni buldular.*
Spartalı, ormanda ustalıkla koşarken hızla yaklaştı - bir gölgeden başka bir şey değildi.
"Alexis!" diye haykırdı yabancı adam yanımda dizlerinin üzerine çökerken.
Ay ışığı soluk tenini, yüksek kemerli yüz hatlarını, dağınık sarı saçlarını ve delici sarı gözlerini öptü.
"Charlie," diye fısıldadım kısık sesle.
Uzun parmaklar hızla hareket etti. "Kardeşim," diye imzaladı Charlie. Sonra kollarını nazikçe omuzlarıma doladı ve bana sıkıca sarıldı.
Nyx ona çarptığında tısladı ama Charlie fark etmemiş gibi görünüyordu. Kaybolmamdan korkuyormuş gibi bana sarılmakla meşguldü.
Etrafım buz ve karla çevriliyken, göğüs kafesimde bir sıcaklık patladı - nihayet evimdeydim.
Birbirimize sarılırken titriyorduk.
Yürüyebileceğime dair itirazlarıma aldırmayan Charlie beni kollarına aldı ve ağaçların arasından geçirdi.
Zaman bir bulanıklık
içinde geçti. Dünya
çarpıklaştı.
Kat kat eski kilimlerin üzerinde oturuyordum. Benim ve Charlie'nin omuzlarına yamalı bir battaniye sarılmıştı. Onu gördüğümden beri boyu uzamış ve genişlemişti ve harap kutuya zar zor sığıyorduk.

Karton ve muşamba başımızın üzerine örtülmüştü. Rüzgar uğuldarken buzlu dallar yapının kenarlarına çarpıyordu.

Kırık fenerin titrek yeşil ışığı Charlie'nin yüzünün sert düzlemlerini aydınlattı.

Kemik yapısı büyümüştü ama buna u y g u n kas ve yağ yoktu.

Yüz hatları çukurlaşmış ve zayıflamıştı.

Umutsuzluk göğüs kafesimi yaktı.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım. "Seni terk ettiğim için. Sınava girdim ve her şey çok hızlı oldu. Beni aldılar - bir katliamdı - sonra pota - sonra öğrendim ki ... kanım - beni kullandılar." Nefes nefese kalmıştım, düşüncelerimi düzene sokamıyordum.

Charlie daha da yaklaştı, böylece tamamen birbirimize yaslanmıştık. Vücudu titriyordu.

"Çok korkmuştum," diye imzaladı. "Okuldaki herkes senin kayıp bir kadın Spartalı olduğundan ve seni İtalya'ya götürdüklerinden bahsediyordu. Sana ulaşmanın bir yolunu bulmaya çalıştım ama Atlantik'i geçmenin bir yolu yoktu. Sana ulaşmanın bir yolu yoktu. Her gün endişeden hasta oluyorum. Seni korumak için orada *olmalıydım*. Sen asla savaşçı olmadın. Sen olmak zorunda değildin. . . Çok üzgünüm."

Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

Kendimi öne attım ve kollarımı ona doladım.

Teni buz gibiydi, sanki haftalardır ısınmamış gibiydi ve tüm bunların adaletsizliği karşısında çığlık atmak istedim.

Çaresizlikle birbirimize sarıldık.

"Benimle senin potaya girmen arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydım," diye fısıldadım titreyerek, "her seferinde yapardım, sen de bir savaşçı değilsin. Pek sayılmazsın. İkimiz de bu şekilde yaşamak zorunda olmamalıyız. İkimiz de daha iyisini hak ediyoruz."

Biz kucaklaşırken uzun dakikalar geçti.

Hafifçe geri çekildim.

"Fluffy nerede?" Şaşkınlıkla fısıldadım, küçük boş yapının etrafına bakıyordum.

Charlie başını öne eğdi.

"Denedim," diye yavaşça imzaladı. "Ona bütün kuru etleri verdim ama yeterli olmadı."

Görüşüm bulanıklaştı.

Nyx burada değildi, bu yüzden onu besleyecek kimse yoktu.

"Kışın başlarında hayatta kalamadı." Başını ellerinin arasına gömdü ve yürek burkan bir feryatla ağladı.

"Senin hatan değildi," diye hıçkırıklara boğuldum. "Lütfen, senin hatan değildi. Lütfen. Lütfen beni dinle. Lütfen." Bir kez daha kollarımı küçük kardeşime doladım ve ona sıkıca sarıldım.

Rüzgâr sert bir şekilde uğuldadı. Dallar takırdadı.

Acımasız ve affetmeyen bir dünyada hayatta kalmak için elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışan iki kırık ruhtan başka bir şey değildik.

Gecenin o karanlığında birlikte yas tuttuk.

Kalpsiz bir yerde parlayan bir sevgi ışığından başka bir şey olmayan Fluffy için.

Birbirimiz için.

Ayrı geçirdiğimiz o korkunç günler için.

Titreyen yeşil ışığa fısıldadım, "Söz veriyorum, seni bir daha asla terk etmeyeceğim. Her zaman yanımda olacaksın."

"Her zaman," diye imzaladı.

Çalıntı bir battaniyenin altına kıvrılmış, birbirimizin kollarında titreyerek uyuyakalmıştık. Acı uzuvlarımda zonkluyordu ama bunu kolayca görmezden geldim.

Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yoktu.

Uzaktan gelen köpek havlamalarının öfkeli sesiyle uyandım.

Charlie uykusunda inledi ve seğirdi.

Omzuna dirsek atarken "Uyan," diye fısıldadım.

Bir solukla doğruldu. "Ne oldu?" diye imzaladı, sarı saçları dağınık, sarı gözleri uykuluydu.

"Dinle." Kutunun dışını işaret ettim.

Havlamalar arttı.

"Kim bunlar?" diye imzaladı. "Ne yapıyorlar-"

Yapımız parçalandı.

Sabahın parlak ışıkları kardan göz kamaştırıcı bir şiddetle yansıyordu.

Ormanda dört kule gibi adam duruyordu. Toga ve uzun kürkler giymişlerdi. Bir silah çekilmişti.

Patro ayaklarının dibinde diz çökmüştü ve Nero kıpırdamadan duruyor, sanki orada bir şey varmış gibi havayı kokluyordu.

Ben tepki veremeden Charlie kendini önüme attı ve çok daha büyük olan bedenini bana siper etti.

"Neden bir karton kutunun içindesin ve bu da kim?" Kharon homurdandı. "Aslında, bana söyleme. Önce ateş edip sonra öğrenmeyi tercih ederim."

Bir emniyet düğmesi kapatıldı.

"Sakın yapma!" diye bağırdım ve Charlie'yi kendimden uzaklaştırmaya çalıştım ama o esnedi ve yerinden kıpırdamadı. "O benim küçük kardeşim-Charlie!"

Uzun bir sessizlik oldu.

"Bu senin küçük kardeşin mi?" Patro sordu, sesi inançsızlıkla doluydu.

"*Bu* mu

nerede yaşıyorsun?"

Birisi şiddetli bir şekilde küfretti.

"Charlie, bırak beni," dedim sırtını iterken. "Onlarla konuşmam gerek."

Başını salladı ve yerinden kıpırdamadı.

Uzandım ve omzunun üzerinden baktım; Haron silahını Charlie'nin alnına doğru uzatmıştı.

Buzul gözleri öfkeyle yanıyordu.

Yanındaki Augustus'un yüzünde de benzer bir öfke ifadesi vardı. İki tonlu uzun saçları dağınıktı, sanki parmaklarını sürekli saçlarında gezdiriyormuş gibiydi. Poco onun omzuna oturmuş, sivri dişlerini saldırganlıkla gösteriyordu.

Birkaç metre ötede, Achilles'in ağzının ızgaraları arasında tüten bir sigara asılıydı ve kırmızı gözleri erimişti. Yumrukları sıkıca sıkılmış, göğsü kabarmıştı.

Patro onun yanında dik dik bakıyordu. Son birkaç haftadır tanıdığım o cana yakın adamdan eser kalmamıştı.

Çok öfkeliydi.

Augustus aldatıcı bir yumuşaklıkla, "Kenara çekil," dedi. Kendini tamamen kaybetmeden önce her zaman kullandığı ses tonuydu bu. "Alexis'e tıbbi yardım götürmeliyiz - geceyi bu *rezil* barınakta kanlar içinde geçirdi."

Kırmızı lekeli battaniyeyi işaret etti.

Charlie'nin yüzü kızardı.

Aman Tanrım, onu incitebilirdim. O kadar üzgündüm ki, ona geri dönmekle o kadar ilgiliydim ki, onu riske attığımı unutmuşum. *Tanrıya şükür o iyi. Tanrıya şükür güçlerimi kazara kullanmadım.*

Charlie endişeyle bana döndü ve geri çekildi.

Augustus boşluğu yakaladı. İnanılmaz bir hızla hareket etti ve beni omzunun üzerinden fırlattı. Nyx uykusunda inledi.

Havayı.

Charlie bana doğru hamle yaptı ama Patro ve Achilles onu durdurdu. Bir an için afalladım.

Harekete geçtim.

"HAYIR!" Avazım çıktığı kadar bağırdım, her şeyimle savaşıyordum. "CHARLIE BENIMLE GELMEK ZORUNDA. EĞER ONU BURADA BIRAKIRSAN, HEPIMIZI ÖLDÜRÜRÜM!"

Augustus kolunu çelik bir mengene gibi bacaklarımın arkasına doladı. Eli elbisemin ince kumaşının arasından kalçamı kavradı.

Sıktı, çürütecek kadar sert.

"Söz veriyorum," diye çırpınırken nefes nefese kaldım. "*Söz* veriyorum, eğer onu şimdi terk ederseniz, hiçbirinizi asla affetmeyeceğim. Kendimi küçük parçalara ayıracağım. Yemeğinizi kanımla zehirlerim. Hepimizi dize getiririm ve sonra-"

"Kronos aşkına," diye bağırdı Patro, tiradımı yarıda keserek. "Kharon seni burada takip ederken Augustus bize bir kardeşin olduğunu söyledi. Her zaman onu geri getirmeyi planlıyorduk, biz canavar değiliz."

Mücadele etmeyi bıraktım.

Kharon'un yüzüne bakmak için başımı eğdim. "Söz veriyorsun," dedim, bunun iğrenç bir şaka olmadığını ve bizi ayıracaklarını bilmeye ihtiyacım vardı. "Lütfen."

Hiçbirine güvenmiyordum, özellikle de ona.

Buzul gözleri kısıldı. "Yani kan bağınız yok mu?" Kharon şüpheyle sordu.

Hırladım, "O benim kardeşim. *Bu* ne *cüret*?"

Kharon silahının emniyetini açtı ve kalçasındaki kılıfına yerleştirdi. "Sakin ol Carissima. Onu da yanımızda getireceğiz."

"Hayır," diye tükürdüm. "Sakinleşeceğimi sanmıyorum. Sen neden buradasın ki?" Augustus'un tırnakları bacağıma battı.

Kharon'un gülümsemesi tamamen dişliydi. "Asıl soru şu: Nişanlımız neden lanet olası bir kutuda yaşıyor? Ama buna sonra geleceğiz. Şimdilik bizden bir daha kaçarsan seni yatağımıza zincirleriz. Sonsuza kadar."

İki kırık parmağımı kaldırdım ve onu tersledim.

"O kısma sonra geleceğiz," dedi Kharon ahlaksız bir sırıtışla.

Onun kibriyle alay ettim.

Patro'nun dudakları inceldi ve Achilles'in gözleri kinle parladı. Akıl hocalarım aniden Kharon'a onu öldürmek ister gibi bakmaya başladılar.

Neden bu kadar kızgınlar?

"Domus," diye fısıldadı Augustus, tırnakları derimin altına girmeye çalışıyormuş gibi daha derine batıyordu.

Dünya karanlığa büründü.

Altımız birden sıçradık.

Bölüm 31

Kötü Bağlar

ALEXIS: OCAK SONU

Bazı ifşaatlardan asla kurtulamazsınız.

Sen bir katilsin. Bir kasapsın. Birden fazla insanı öldürdün. Kendinle nasıl yaşayabiliyorsun?

Düşünceler -gerçek- kafatasıma saplanıp duruyordu. Suçluluk duygusu omuzlarımda bir kaya gibiydi.

Beni eziyor.

Yüzüm uyuşmuş, vücudum donmuş bir halde, arp müziği çalarken parmaklarımın arasına sıkıştırdığım siyah kalla zambaklarından oluşan bir buketle koridorda ilerledim.

Tüm Sparta dönüp bana baktı, taçları ve mücevherleri parlıyordu. Yüzlerce kişi -partalılar, koruyucular ve yaratıklar- büyük saraya doluşmuştu. Çoğu ayaktaydı ama Chthonikler, taç giymiş konuklar ve Charlie oturuyordu.

En azından o burada. Bir daha asla ayrı kalmayacaksınız.

Bu yeterli değildi.

Herkesi öldürmek istiyordum ve işin kötüsü bunu gerçekten yapabilirdim.

İlk, ikinci ya da üçüncü kurbanınız bile olmayacaklar.

İmkansızı başarmıştım. Yanlışlıkla bir seri katil olmuştum.

Yardım edeyim mi?

Başımda dikenli, yakut kaplı gümüş bir taç vardı.

Kurdeleler boğazıma narin bir ilmikle bağlanmıştı, beyaz elmas kaplı bir toga omuzlarımdan sarkıyordu ve eşleşen ipek bir pelerine dönüşerek yerde sürükleniyordu.

Yaşama isteğim de onunla birlikte sürüklendi.

Savaş boyası güzel (kasvetli) resmi tamamladı: allık bir cesedin yanaklarını renklendirdi, maskara ölü gözleri aydınlattı ve ruj çığlıkları içeride tuttu.

Yüksek tavanlı atriyumdaki siyah mermer zeminler üzerinde avizeler parıldıyor ve büyük pencereler Como Gölü'nün karla kaplı kıyılarını çerçeveliyordu.

Yabalar nerede? Ateş? Hortlaklar? Kan? Şeytani enerji?

Cehennem hayal ettiğimden farklı görünüyordu.

İleride, doğduğum insanlar -anne ve babam- ayaklarının dibinde üç başlı bir köpek ve ejderha ile oturuyorlardı. Persephone taç yapraklarıyla kaplı koridora doğru eğildi ve "Seni seviyorum" diye mırıldandı. Gözlerini sildi, dudakları titriyordu.

Hades kollarını ona doladı ve "Seninle gurur duyuyorum kızım," diye mırıldandı. Diğer yanında eşsiz taçları olan erkek ikizler oturuyordu.

Hades bana gülümsedi.

Olmazdım.

Kurdukları tuzağı görecek kadar zeki değildim.

Ben sadece bir boşluğum.

Dudaklarımı yukarı kaldırmaya zorlayarak onlara güven verici bir gülümseme verdim. İçten içe öfkeleniyordum.

Çığlık atıyor.

Doğurduğum insanlar çok umutlu görünüyordu.

Son iki hafta boyunca Charlie'nin bizimle kalmasına izin verdiler ve ellerimi sağlığına kavuşturdular. Yirminci doğum günüm olduğunu bile hatırladılar. Kaçırılma olayını geride bırakıp "ilerlememe" yardımcı olmak için ellerinden geleni yaptılar ve Hades bana Theros'un gizemli bir şekilde "ortadan kayboldu".

Kimse onu aramıyordu.

Beni kaçıran kişinin muhtemelen işkence görmesi olumlu olsa da, genel sorunu, yani beni çözmeye yetmiyordu.

Yanlarından geçerken gülümsemem düştü. Sadece bir süreliğine rol yapabilirdim.

Bir sonraki sırada, on bir Spartalı büyük mücevherli taçlar ve zarif kıyafetler giyiyordu. Tüm Meclis liderleri oradaydı. Zeus kükredi ve aslanı dişlerini gösterdi. Ben de kendi dişlerimi gösterme isteğime direndim.

Meclis liderleri bana kaşlarını çattı ve ben de gözlerimdeki sefaleti görmelerine izin verdim.

Hiçbir zaman zorbalığın büyük bir hayranı olmadım.

Bu düğün düzmece.

Senin aptal yasan yüzünden hayatım mahvoldu.

Koridorun diğer tarafında Patro'nun ifadesi öfkeliydi ve Aşil'in duruşu sertti. Kolunu Patro'nun göğsüne doğru uzatmış, sanki onu olay çıkarmaması için fiziksel olarak dizginliyordu.

Charlie sert bir şekilde ikisinin yanına oturdu. Sarı gözleri endişeyle irileşmişti.

Helen şok olmuş bir ifadeyle onun yanındaydı, sanki bunun olduğuna inanamıyormuş gibiydi.

Bu ikimiz için de geçerli.

Koridorun ön tarafında, Fluffy Jr. boynuna sarılmış görünmez bir Nyx ile yerde uyuyordu.

Son bir hafta içinde üç beden büyümüş ve yüz kilo ağırlaşmıştı.

Emin olamıyordum, çünkü yüz hatları hâlâ yumrulu ve kürk tutamlarıyla kaplıydı, ama potansiyel olarak iğrenç bir atla bağ kurmuştum.

Gerçekten de karanlık zamanlar.

Fluffy Jr'ın ani büyüme atağı sırasında (erken başlangıçlı obezite?) Nyx ile bir arkadaşlık kurmuştu - Nyx onun kalın yumru boynunu boğmaya çalışmış, o da oyun oynadıklarını sanarak budaklı kuyruğunu sallamıştı. Bu yüzden şu anki pozisyonu onun etrafını sarmış durumda.

Poco katil hayvanlarımın yanına oturmuş, aynı anda iki elini de çiğniyordu.

Birkaç saniyede bir, görünüşte hiçbir neden yokken, rakun kulakları tırmalayan yüksek bir çığlık atıyordu.

Hepimiz elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorduk.

Ne de olsa *onlara* doğru yürüyordum.

Adımlarım duraksadı.

İpek pelerinler ve uzun siyah togalar, kırpışmayan gözlerindeki sağlıksız parıltıyı uygarlaştırmak için hiçbir şey yapmadı. Onlar insan kılığına girmiş canavarlardı.

Kharon'un kısa, genellikle dağınık olan saçları tepesinin altında mükemmel bir şekilde geriye taranmıştı. Kalın bir şekilde yutkundu ve boynundaki dövmenin siyah mürekkebi

-"Furia" soluk tenine karşı sert duruyordu.

Augustus onun yanında gözlük takıyordu ve iki tonlu saçları tacının altından beline kadar ipeksi bir örtü halinde sarkıyordu.

Yeni görünüm ikisini de yumuşatmadı.

Onlar kuzu postuna bürünmüş kurtlardı; yani koyunun bağırsaklarını deşmişler, kopan parçalarını bir kutuya koymuşlar ve sonra da hastalıklı soylarını devam ettirebilmek için bana hediye etmişlerdi.

Augustus bana sürekli öfkeli bir şekilde bakarken çenesi titriyordu ve Kharon savaşa hazırlanır gibi boynunu kırdı.

Bu iyi olamaz.

Koridorun sonunda durdum ve müzik kesildi. Sessizlik
şarj oldu.

Beni kuşattıklarında gözlerinde acımasız bir memnuniyet
parlıyordu. Kapana kısılmıştım.

Tanıdık yaşlı nikâh memuru öne çıktı; gözleri menekşenin şaşırtıcı bir tonundaydı ve saçları bembeyazdı.

Yakından bakınca, yüz hatları ürkütücü bir
şekilde tanıdık geliyordu. Midem dizlerime
kadar indi.

Bu yüzden katliamdan sonra onu tanıdım. On yıl önce Charlie'yi karavana götürmüştü.

Serbest düşüşteydim, kollarımı açmış, deliliğe doğru keskin inişimi yavaşlatamıyordum.

Adamları işaret etti. "Katillere bir şans verdiğin için memnunum.
-Harika bir seçim," diye fısıldadı bana.

Ben de hiç eğlenmeden baktım.

Bu kadın şu anda gerçek mi?

Genel küçümseme havamı görmezden geldi, bir parşömen açtı, sonra ilk kez görüyormuş gibi şaşkınlıkla gözlerini kıstı.

Uzun garip anlar geçti ve biz beklerken içim içimi yiyordu.

Bu sahte evlilikte başka bir seçenek yoktu.

Haneler üç Chthonic'in birleşmesine karşı olsalar da, değerli bir varisin potada yer alması skandalını hafifletmek için bunu olabildiğince çabuk ilerletmişlerdi. Herkes "saf" kalabilmem için kadınlık "onurumu" korumak istiyordu.

Pis olmam çok kötü.

Yıllardır çamurun içinde yuvarlanıyordum: açlıktan ölüyor, yasadışı gıda kuponları kullanıyor, *öldürüyor*, yalan söylüyor, rol yapıyor, hayatta kalmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

Kurtarılacak onurlu bir şey kalmamıştı.

İçimden sıçrayıp kaçmak geldi ama dilimi ısırarak kelimenin ağzımdan çıkmasını engelledim.

Ailem umutlu ifadelerle beni izliyordu ve Sparta gitmeme asla izin vermeyecekti, değerli Khthon varislerini geri aldıklarına göre. "Kutsal" nişanımın gönüllü olduğunu düşündükleri için değil. Helen'in onuru da benimle olan birlikteliği yüzünden bir şekilde "lekelendi".

Daha on altı yaşında. O pislik için acı çekmeyi hak etmiyor.

Ayrıca, kaçmaya çalışırsam Kharon ve Augustus peşime düşer, dünyanın öbür ucuna kadar beni takip ederlerdi.

İşte böyle.

Boğazımdaki ilmik sıkılaştı.

Nişanlılarım sanki aklımı okuyabiliyorlarmış gibi yaklaştılar.

Bomba takmalıydım.

Elleri, biri diğerinin üzerinde olmak üzere, sahiplenici bir şekilde sırtımın alt kısmında duruyordu. Vücut ısıları ipeğin ince katmanlarını yakıyordu.

Dokunuşlarından uzaklaşmaya çalıştım.

Bana doğru eğildiler.

Tuz ve misk, elektrik kokusuyla karıştı ve ürperdim.

Bir kasırganın ortasında durmuş, göz duvarının

Vur.

Kharon başını kulağıma doğru eğdi. "İyi misin?" Sesi bir

gırtlaktan gelen bir törpü.

Hayır. Carl Gauss'u aldatıyorum. Ben sadık olmayan bir fahişeyim.

Göğsümde gezinen parmakların anıları beynimi taradı ve kelebekler uçuştu.

Bir parmağını sırtımdan aşağı serbestçe sarkan bir bukleye doladı ve sırıtarak sertçe çekti. "Öyle mi, carissima?" diye tekrarladı.

Benimle alay ediyor.

Ona ters ters baktım. "Hayır," diye fısıldadım. "Hayır, *sevgilim.*

Ben değilim." Kharon'un sırıtışı düştü. "Olacaksın," dedi dişlerini sıkarak. Nezaket gösterileri yok olmuştu.

"Hayır," dedim. "Yapmayacağım."

Augustus kaydırılmış Daha yakın. "Öde DİKKAT yap Bu Şimdi." diye fısıldadı, siyah gözleri parlayarak ikimize de baktı.

"Öyle diyorsun." Alay ettim.

Parmaklar omurgam boyunca esnedi, derime daha sert bastırdı.

"Bu da ne demek oluyor?"-Augustus başını eğdi, nefesi kulağıma değiyordu-"*Alexis*."

İpeksi saçlarının uçları köprücük kemiğime değdi ve kelebekler patladı. Mide bulantısı midemin derinliklerinde kıvrıldı.

Adımı söyleme şeklinden nefret ediyordum. Sanki bir günahmış gibi.

Sanki onun için bir anlamı varmış gibi.

"Yoksa," diye fısıldadı Augustus kulağımın kabuğuna doğru boğuk bir sesle, "sana Hercules mi demeliyim?"

Elimde bir zambak sapı kırıldı.

Ona doğru döndüm. Yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta, rahatsız edici derecede yakındı. "Bana hiçbir şey demeseniz nasıl *olur-Profesör*. Buradayım çünkü beni kandırdın."

Siyah gözler dipsiz bir uçurumun içinde toplandı.

"Hediyelerimizi kabul ettiğin için buradasın," dedi sertçe. "Ne kadar pervasız davrandığın için birilerinin devreye gireceği konusunda seni uyarmıştım ve *sen* de seninle ilgilenecek kişinin biz olacağımızı kabul ettin-Kronos yardıma ihtiyacın olduğunu biliyor."

Tıkandım. "Hayal görüyorsun. Milyon yıl geçse de ikinizi asla seçmezdim. Beni tuzağa düşürdün."

Kharon kaskatı kesildi, çenesi yanımızda sıkıştı.

"Bu doğru değil Alexis," dedi Augustus karanlık bir sesle, tırnakları belime daha sert batıyordu. Adamın beni tırmalamak gibi bir huyu vardı.

"Öyle. Eminim," diye hırladım. "Dokunma bana."

Bir adım uzaklaştım -Augustus pazumu yakaladı ve beni tekrar aralarına çekti.

"Ama sen bize aitsin," dedi ipek gibi. "Bunu gösterdin. Acta, non verba."

Eylemler, sözler değil.

Kendimi geri çekmeye çalışarak ona hırladım, "Rüyanda görürsün. Sana hiçbir şey göstermedim."

"Oh, Alexis, rüyamda gördüğüm kötü şeyleri bilmek istemezsin - beni sınama," diye fısıldadı Augustus uğursuzca. "Burada olmaz, şimdi olmaz, sonucu beğenmeyeceksin."

Yüzüne karşı alay ettim. Eğer saldırırsa, onu kan güçlerimle öldürecektim.

Harika, cinayeti benimsiyorum.

Nikâh memuru boğazını temizledi ve üçümüz de sıkıntıyla başımızı kaldırdık.

Augustus kolumu bıraktı.

Ağzı açık kaldı, parşömen ellerinde titriyordu.

"Aman Tanrım," dedi gözlerini hızla kırpıştırarak. "Bu birleşme kesinlikle yoğun olacak. Daha önce başlasak iyi olur..." Sözünü yarıda kesti.

Neyden önce?

Menekşe rengi gözleri mavinin elektrikli bir tonunda parlamaya başladı.

"Bugün buradayız," diye haykırdı, sesi doğal olamayacak kadar üç oktav derinden geliyordu, "bu üç ruhu ölümsüzlük boyunca birbirine bağlayacak olan en kutsal Sparta yeminine tanıklık etmek için!"

Omurgamdan aşağı bir korku damlası süzüldü.

Birleşmek

değil.

Kravat

değil.

Zincir.

Burada duruyorum çünkü bunu bir Olimpiyatçıyla yapmak istemediler.

Başını öne eğdi. "Birbirinizin gözlerinin içine bakın," diye emretti.

Augustus ve Kharon ön tarafa doğru kaydılar, ben de isteksizce başımı kaldırdım. Buzul mavisi.

Ruhsuz siyah.

"Şimdi benden sonra tekrar edin!" Nikâh memurunun sesi boğuktu, sanki hepimiz suyun altındaymışız da boğuluyormuşuz gibiydi.

"Omnia causa fiunt. Vi et animo. Sic itur ad astra."

Dudaklarım uyuşmuştu.

"Her şeyin bir nedeni vardır. Kalp ve ruhla. Yıldızlara giden yol budur," dedik Latince, sesler birbirine karışarak.

Nikâh memuru kollarını başının üzerine kaldırdı. "Stet fortuna domus!" diye bağırdı.

Hep bir ağızdan tekrarladık: "Meclis'in kaderi ayakta kalsın."

Son hece sessiz avluda çınladı.

Fırtına bana çarptı.

Beyaz bir acı kalbimi dağladı. Hayali bir kılıçla şişlenmiştim. Nefes nefese kaldım, eğildim, acı acımasızca yanarken göğüs kafesimi tuttum.

Baskı astronomikti. Akıl almaz.

Augustus ve Kharon göğüslerini sıkarken çeneleri kenetlenmiş halde arkalarına yaslanırken sert homurtular yankılandı.

Üçümüz birlikte yandık.

Aniden, başladığı kadar hızlı bir şekilde, acı durdu.

Her şey hareketsizdi.

Az önce ne yaptım ben? Kaçmalıydım.

Ama yine de kalbimin derinliklerinde donuk bir sızı kaynıyordu, sanki sükûnet bir son değil de sadece bir fasılaymış gibi.

En kötüsü daha gelmedi.

Ellerimi dizlerime koyup nefes almaya çalışırken öksürdüm.

Biri sırtımı yatıştırıcı bir şekilde ovdu.

Sonunda dik duracak gücü bulduğumda Kharon ve Augustus toparlanmıştı. Lazer odağıyla bana bakıyorlardı.

Yüzümü buruşturdum.

Neden yanıp sönmüyorlar?

Nikâh memuru yüksek sesle nefes verdi, parşömen takırdadı.

"Üçünüzün elektrikli olacağını biliyordum ama bu beklenmedik bir şeydi." Sesi ciddiydi. "Ne kadar güçlü bir birliktelik. Kesinlikle sonuçları olacak - karanlık sonuçlar." Titredi. "Her zaman vardır."

Uyuşukluk yayıldı.

Hayatımın en kötü panik atağını yaşamıyor olsaydım, onun rahatsız edici abartılı yorumları hakkında endişelenebilirdim.

Zaten hiçbir şey hissetmiyordum.

Sınırıma ulaşmıştım.

Ellerini birbirine vurdu ve sanki aşırı telafi ediyormuş gibi genişçe gülümsedi. "Şimdi yüzüklerinizi değiştirebilirsiniz."

Augustus togasının içinden uzun, ince kadife bir kutu çıkardı.

İçinde kendi kuyruklarını yiyen yılanlara ait, gözleri yakuttan iki siyah bant vardı. Bantlara, sonunda bir bilezik oluşturan mavi elmaslardan oluşan bir zincir bağlıydı.

Augustus ve Kharon yılan bantlarını birbirlerinin yüzük parmaklarına taktılar ve takılı bilezikleri bileklerine geçirdiler.

Mücevher parçaları bir insanın alyansından çok daha gösterişliydi.

Nikâh memuru, "Şimdi onları kalıcı olarak takacağım," dedi.

elinde metal bir aletle öne çıktı.

Adamlar bileklerini kaldırdı ve kadın aletin parlayan ucunu bilezik tokalarının etrafına sıkıştırdı. Metal ısınırken ve toka kaybolurken bir tıslama sesi duyuldu.

Harika, çıkaramayacağınız kalıcı mücevherler. Sırada ne var? Tasma ve kayış mı?

Midem bulandı.

Adamlar birbirlerinin sırtını sıvazladılar ve kucaklaştılar. Kharon daha büyük bir kadife kutu çıkardı.

Göz kamaştırıcı büyüklükte oval bir mavi elmas, ince bir altın bandın üzerinde duruyordu ve aynı mavi elmaslardan oluşan uzun, zarif bir zincir ondan sarkıyordu.

Ne kadar gösterişli olduğunu görünce yüzüm kızardı.

Augustus tereddüt ettiğimi hissetmiş gibi sol bileğimi sıkıca kavradı ve elimi Kharon'a uzatırken nasırları derimi sıyırdı.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve elimi tuttuğu yerden çekmeye çalıştım.

Parmakları büküldü ve ben bir santim bile kıpırdayamadım.

Biz boğuşurken, Kharon parmağımın alt kısmının tamamını kaplayan abartılı pırlantayı taktı.

Elimi gören herkes bunun neyi temsil ettiğini bilirdi.

Augustus uzun, ince zinciri elimin üst kısmına yerleştirip kolumu geriye doğru iterek takılı bileziği tuttururken gözleri ilkel bir memnuniyetle parladı.

Sustu.

Augustus'un parmakları kasıldı ve Kharon sıkılmış dişlerinin arasından keskin bir nefes aldı.

İyileşen derim hala hassas olduğu için bileklerimi her zamanki gibi saç bağlarıyla kapatamıyordum.

Eski beyaz yara izleri yeni kırmızı izlerle kesişiyordu. Deri harap olmuştu. Kimse kımıldamadı.

"Bunlar eski, ne oluyor lan?" Augustus çenesini sıkıca kavrayarak homurdandı. "Bunları nasıl aldın?"

Kolumu çekmeye çalışırken, "Bir şey yok," diye fısıldadım ama bu sefer de Kharon elimi tuttu. Kaşlarını çatması tehlikeliydi.

Augustus bileziği kavrarken derin bir nefes aldı. "Bunu sonra konuşuruz." Gözleri şiddetle yanıyordu.

"Hayır," dedim dişlerimi sıkarak, "hiçbir şey hakkında konuşmayacağız." Augustus'un gözlerinin akı kanla doldu.

Dişlerimi gösterdim.

Olaylar daha fazla büyümeden (cinayet gibi) nikâh memuru öne çıktı ve tokayı eritti.

İşini bitirdiğinde elimi korumaya alarak yanıma çektim.

Augustus koluma baktı, sanki kolumun içini görebiliyordu ve yara izlerimi ezberlemeye çalışıyordu.

Mavi elmas parmağıma ağır g e l i y o r d u ve zincir aşırı hassas etime batıyordu.

Bu kalıcı. Gerçekten çıkaramıyorum.

Dünya yalpaladı.

"Şimdi," dedi nikâh memuru, "gelini öpebilirsiniz."

Kalbim hızla çarpıyor, derim garip bir beklentiyle karıncalanıyordu.

Üzgünüm, Carl. "Ama bekle." Nikâh memuru iki elini havaya kaldırdı ve kıkırdadı beceriksizce. "Siz öpüşmeden önce diğerleriyle birlikte buradan çıkmama izin verin. . . öpüşmeden önce."

Neden gitmesi gerekiyor ki?

Arkamı döndüm ve şaşkınlıktan karnıma ağrılar girdi. Konukların çoğu çoktan ön kapıdan çıkıp koridorda yürümeye başlamıştı. Sadece birkaç erkek oturmaya devam ediyordu.

Persephone ön bahçeden el salladı, Como Gölü arkasında parıldıyordu, sonra o ve Hades bir duman bulutu içinde kayboldular.

Konuklar ortadan kaybolurken boğuk sesler yankılandı. Sadece birkaçı koltuklarında kaldı.

"Herkes dışarı!" Kharon onlara bağırdı, hışırtılı sesi bir kırbaç gibi şaklıyordu. "Şimdi."

Neden?

Kalan adamlardan bazıları ayağa fırladı ve oradan ayrıldı.

Achilles savaşan bir Patro'yu sürükleyerek götürmek zorunda kaldı ve Charlie de isteksizce onları takip etti.

Sadece bir adam kaldı. Sarı saçlarının üzerinde altın bir defne tacı vardı ve ayaklarını uzatıp arkasına yaslanmıştı.

Kharon tehditkâr bir tavırla ona doğru bir adım atarken, "Git buradan," dedi ve Augustus onu geri çekti.

Sarışın adam ukalaca sırıttı. "Sparta kanunları böyle," dedi. "Evlilik öpücüğüne halktan biri tanıklık edebilir, eğer kalmak isterlerse." Ellerini başının arkasına koydu. "Ve ben kalmak istiyorum."

Kharon ellerini yumruk yaptı. "Öyle mi?"

Augustus kürsüden indi ve yavaşça adama doğru yürüdü.

Sonra, gözlerimin takip edebileceğinden daha hızlı hareket ederek saldırdı ve onu boğazından yakaladı.

Augustus'un gözleri kıpkırmızı parladı ve uzun gergin anlar boyunca ona baktı.

Sessiz bir savaş başladı.

Sarışın adam inledi ve o hissi hatırladığımda gözlerimin arkasında hayali bir basınç oluştu.

Augustus onu serbest bıraktı. Dik durarak togasını düzeltti. Yanaklarındaki hafif kızarıklık bir şey yaptığının tek işaretiydi.

Buna karşılık sarışın adam sendeleyerek ayağa kalktı, gözleri odaklanmamıştı, gözlerinden, burnundan ve kulaklarından bolca kan fışkırıyordu. Sonra bir zombi gibi döndü ve ön kapıdan çıkan koridorda tökezleyerek ilerledi.

Yere yığıldığında dışarıda bir kargaşa oldu ve biri onu götürürken bir gümbürtü yankılandı.

Augustus sırıtarak bize baktı, gözleri hâlâ kanlıydı. Kharon karanlık bir şekilde kıkırdadı. İki canavar bana doğru yürüdü.

Bir adım geri attım ve taş sunağa çarptım.

Bölüm 32

Ama Sen Bize Aitsin

PATRO

Dizlerim evimizin zeminine çarptı. Dumanlar yükseliyordu.

Kendimi ayağa fırlatarak Achilles'i gömleğinin önünden yakaladım ve Alexis'in kardeşiyle yalnız kalabilmemiz için onu yatak odamıza ittim. Kapıyı arkamdan tekmeledim ve büyük bir gürültüyle kapandı.

"Kalmama izin vermeliydiniz," dedim dişlerimi sıkarak, çenem öfkemden ağrıyordu. "Müdahale etmeliydik."

Bordo gözleri uyarıyla parladı; Aşil beni geri itti ve boğuştuk. Sessiz odada nefeslerimiz sert ve kesik kesikti.

Achilles sırtımı duvara yaslarken, "Onlarla evlenmek istemedi, bu doğru değil," dedim.

Görüşümde yıldızlar patladı.

Acı beni toprakladı.

"Siktir," diye fısıldadım kırık bir sesle. "O *bizim rehberimiz*, onların değil... o ...

. o . . . "

Alexis Hert'e karşı hissettiğim duygu karmaşasını kelimelere dökmekte zorlanıyordum. Onun sadece bir baş belası, akıl hocalığı yapmamız gereken sinir bozucu bir kız olması gerekiyordu.

Ondan nefret etmeliyim.

Sorun şuydu. Ondan nefret etmiyordum, hem de hiç.

"Ne yapacağız?" Çaresizlik sesimi çatlatarak sordum. Soru aramızda bir el bombası gibi asılı kaldı.

Akhilleus yavaşça imzasını attı, "Bir yolunu bulup onu onlardan uzaklaştıracağız."

Sertçe nefes aldım ve göğsümü ovuşturdum. Damgalanmış yara dokusu dokunuşumun altında pütür pütür oldu.

"O bizim mi olacak?"

Parmakları hızla hareket ederken Aşil'in gözleri ateşle parladı. "O zaten öyle. Sadece henüz bunu bilmiyor."

Bölüm 33

Carnal Delights

ALEXIS

Yalnızdık.

Üçümüz birbirimize bakarken, hareket etmeden, konuşmadan, sadece ağır ağır nefes alarak uzun gerilim dolu anlar geçti.

Beklenti canlı bir teldi.

Bakışlarının ağırlığından tüylerim diken diken oldu.

"Ben-" Kharon büyüyü bozarak hırıldadı. Öne doğru uzandı ve yüzümü avuçladı. "-Gelini öpmek mi?" Başparmağı çene çizgimi yavaşça okşadı.

Başım buz gibi suyun altındaydı, kalbim boğazımdaydı. Göğüs kafesimin içinde iki yeni kordon hafifçe atıyordu.

Tüm çizgiler
bulanıklaşmıştı. Kalın
kalın yutkundum.

Hasar çoktan verildi. Kaybedecek bir şey kalmadı. Sadece aptal bir öpücük.

Sarsılarak başımı salladım.

Kharon bir adım daha yaklaşırken günahkârca sırıttı.

Çatlak. Artemis'in varisi, Avcı Erebus'un oğlu, sunağın önünde dizlerinin üzerine çöktü.

Eğilmiş formuna baktım.

Augustus bir adım daha yaklaştı; hızlı bir hareketle kalçalarımı kavradı ve beni kaldırarak sunağın üzerine oturttu; Haron'un yüzü kalçalarımın birleştiği yerle aynı hizadaydı.

Kurbanlık bir gelin.

Augustus'un parmakları beni tuttuğu yerde kaldı.

"Gelini öpebilir miyim?" Kharon tekrar togamın eteklerini yavaşça kaldırarak bacaklarımı ortaya çıkardı. Parmaklar hassas tenimde gezindi.

"Ne?" Görüşüm değişirken fısıldadım. Her
şey odaktan çıkmıştı.

Kharon kara kaşlarını kaldırdı, keskin elmacık kemikleri gözleriyle bana meydan o k u r k e n parlıyordu.

Kharon dudaklarını ıslattı.

Öne doğru eğildi, nefesi açıkta kalan kalçamda sıcaktı, ipek togamın son santimini kalçalarımın üzerinden yukarı itti.

Kumaş belimde düğümlendi. Niyeti
belliydi.

Mide bulantısı midemin derinliklerini yaktı ve oda döndü.

Kelebekler uçuştu.

Kharon öne doğru eğildi. Nefesi içimi kaplayan ince kumaşa sıcak bir şekilde değiyordu. "Gelini öpebilir miyim?" diye tekrarladı törpüleyerek.

Aman Tanrım.

Kelebekler kasıldı.

Bana baktı, kaşları alaycı bir şekilde kalkıktı. Gözlerinde kahkaha vardı, sanki kabul edeceğimi düşünmemiş gibiydi.

Bunların hepsi onlar için bir oyundu, benimle oynuyorlardı.

Sen zaten ölüsün.

Bulanık suyun derinliklerine, sonuçlarına doğru battım.

Tüm o insanlara ne yaptığına bir bak.

Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı; bir seri katil
olduğumu unutmam gerekiyordu. Cesaretimi kaybetmeden önce
kuru dudaklarımdan "Evet," diye nefes aldım.

Göz bebekleri büyüdü, gözleri şaşkınlıkla açıldı.

Siyah tırnaklar kalçalarımı kavradı ve morartacak kadar sert bir şekilde açtılar.

Kharon'un yüz ifadesi vahşiydi.

Öne doğru eğildi, ipeği dişleriyle yana çekti ve dilini içimde ahlaksızca gezdirdi.

Gözlerim geri yuvarlandı.

Zevkten nefesim kesildi.

Augustus kişisel alanıma girdi, eli boynumun arkasına dolandı, tırnakları boğazımın ön tarafına battı.

Sıktı, beni sabit tuttu.

Nasırlı başparmağı dudaklarıma bastırıp çenemi açmaya zorlarken kulağıma "Şşşt," diye fısıldadı.

Sonra Augustus'un açık ağzı benimkinin üzerinde gezindi. "Bu senin cezan, Carus'um," dedi. "Sana söyledim. . . Bir saatin var, ancak o zaman gelmene izin verilecek."

Bekle, aylar önce de benzer bir şey söylememiş miydi?

Kafamda uyarı zilleri çalmaya başladı ama onlara konsantre olamıyordum.

Kharon klitorisimi emdi, parmağını yavaşça içime bastırırken yıldızlar patladı.

Artemis'in oğlu olan kötü şöhretli avcı başını kalçalarımın arasından geri çekti, parmakları hâlâ derindeydi ve yavaşça dudaklarını yaladı.

"Dulce periculum," dedi Kharon hınzır bir sırıtışla, ağzı parlayarak. "Carissima." Beni usulca yaladığında nefesi sıcaktı.

"Tehlike tatlıdır," dedi Augustus, sonra dilini boğazımın derinliklerine soktu, sanki öpücüğüyle beni yutmaya çalışıyordu.

Kharon parmağını daha da derine itti ve klitorisime üfledi - Augustus'un ağzına çığlık attım.

İki adam da inledi.

Kelebekler yanıyordu.

Kharon diliyle ve parmaklarıyla bana işkence etti, beni coşkunun eşiğine getirdi ama son anda geri çekti.

Cehennem gibiydi.

Augustus togamı aşağı çekti. Kharon dilini klitorisime değdirirken o da meme uçlarımı yalayıp emdi.

Her şey karıncalandı ve nasıl nefes alacağımı unuttum. Nasıl düşüneceğimi. Nasıl umursayacağımı.

Burası cennet.

Yer değiştirdiler -Augustus sunağın önünde dizlerinin üzerine çöktü ve iki eliyle kıçımı kaldırdı- sonra etime sahipmiş gibi kıçımdan göbeğime kadar beni yaladı.

Kharon meme ucumu ısırdı. Çığlık

attım.

Adamlar beni yiyip bitirdi.

Zaman bulanıklaştı.

Nefes nefese, görmekte ve duymakta zorlanarak, ter içinde saçlarını tuttum ve yalvardım. Altlarında kıvranırken merhamet için yalvardım. Kelimeler ve

Dudaklarımdan sesler döküldü. Onlarınkinden başka bir şey değildim.

"Siktir." Kharon'un hırıltılı sesi zevkli sisi yarıp geçti. "İzimizi kaybettik, bir saat oldu. Ne yapmak istiyorsun?"

Adamlar geri çekildi ve ben çaresizlikle inledim. Soğuk hava aşırı uyarılmış bedenimi yaktı.

Augustus, "Bacaklarının arasına gir," diye emretti ve Kharon bir kez daha önümde dizlerinin üzerine çöktü, nefesi sıcaklığımda karıncalanıyordu.

Ama bu kez buzul mavisi gözleri kanla doluydu.

Augustus ensemi kavrayıp gevşek gövdemi göğsüne doğru çekerken, "Onu ben tutarım," dedi. Çiğ meme uçlarım togasına sürtündü ve daha yüksek sesle inledim.

Siyah gözler benimkilere baktı.

"Alexis, bana bakmanı istiyorum, carus'um. Çok iyi bir iş çıkardın," diye övdü Augustus. "Cezan sona erdi."

Şaşkınlıkla göz kırptım.

Kharon klitorisimi yaladı -yabancı hisler vücudumda dolaşıyor, her sinirimi ateşliyordu.

Benim için zevkti, ama daha fazlasıydı.

Kendini beğenmiş erkek memnuniyeti, coşkuyla karışık.

Vay anasını. Aynı anda hem *benim* hem de *onun zevkini hissediyorum.*

Coşku dalgaları daha da yükseldi ve çığlık atarak başımı öne eğdim.

Dalgalanmalardan dolayı iki büklüm oldum-Augustus düşmemem için boynumu geri çekti. Kan kırmızısı gözler, titreyen bakışlarımı yakaladı.

Gözlerimin arkasındaki basınç karıncalandı.

İçgüdüsel olarak geri çekilmeye çalıştım ama o beni tuttu.

Sesi kafatasımın içinde yankılanıyordu. "*Coşkuyu hisset*," diye emretti. Aynen böyle, zihnimin içinde saf bir coşku patladı.

Zevkle çığlık attım. Zaman diye bir şey yoktu.

Nefes nefese kalıp titrerken, görüşüm yavaşça yeniden odaklandı. Adamlar hâlâ tamamen giyinikti.

Toga'm belimde düğümlenmişti ve öne doğru eğilmiş, Augustus'a yaslanmıştım. Çenem onun omzundaydı.

Augustus sırtımı daireler çizerek ovarken, "Ne kadar iyi bir carus," diye övdü.

Kharon başını baldırıma yaslamış, parmaklarını baldırımda

gezdiriyordu.

Ya halüsinasyon görüyordum ya da iki vahşi görünümlü iskelet köpek koridorun ortasında uyuyordu.

Konuşmaya çalıştım ama boğazım düğümlendi.

Birkaç denemeden sonra, "Bu iskelet köpekler de ne?" diye fısıldadım.

Kharon'un dişleri beni ısırırken iç uyluğumu sıyırdı.

Augustus boynumun yan tarafını öptü ve daireler çizmeye devam etti.

"Bunlar," dedi Kharon bacağımı öperken, "benim iki koruyucum. Onlar cehennem köpekleri."

Boynundaki dövme. Hatırlayamadığım şey buydu. Furia argoda cehennem köpeği demekti.

"Ama neden onları daha önce hiç görmedim?" Çığlık atmaktan sesim kısılmıştı.

Dünyanın rüya gibi bir niteliği
vardı. Hiçbir şey gerçek gibi
gelmiyordu.

"Spartalılar için görünmezler," dedi Kharon. "Bu benim yaratık mirasımdan gelen bir hediye, onları görebiliyorum." Kalçamı öptü.

Persephone yarı yaratık. Bu yüzden mi başkaları hayvanları anlayamazken ben anlayabiliyorum?

Düşüncelerimde boğuldum.

Kharon sözlerine şöyle devam etti: "Ve şu anda Spartalı gücümü kullandığım için - ki bu da dokunduğum kişinin yaptıklarımı görmesini ve hissetmesini sağlıyor - artık zebanilerimi de görebilirsiniz."

"Oh," diye mırıldandım açıkça.

Başım dönüyordu, her şeyi anlamaya çalışıyordum.

Kharon'un zevki benimkiyle birleşerek akıl almaz bir coşkuya dönüşmüştü.

Bu yüzden mi Korfu'da bana her dokunduğunda garip bir zevk hissettim? Bunca zamandır onun *hissettiklerini mi hissediyordum?*

Aman Tanrım.

Saçlarımın uçlarıyla oynayan Augustus'a yaslanırken, "Sempozyumda bu kadar popüler olmana şaşmamalı," diye fısıldadım.

İki adam da sustu.

Augustus, "Ben olsam sempozyumdaki performansından söz etmezdim," diye homurdandı. "Bunun için cezalandırıldıktan sonra."

Sıkıntıyla homurdandım, başka bir şey yapamayacak kadar kemiksizdim.

Kharon kalçamı iz bırakacak kadar sert bir şekilde ısırdı, sonra da yaladı. "İşte bu yüzden lakabım Seks," diye geveledi.

İrkildim.

Bu gerçekten seks.

Titreyerek fısıldadım. "*W* standı da öyle."

"Savaş," diye sözümü kesti Augustus, şakağımı usulca öperek. "Ben War'ım- çünkü insanların zihinlerine neler yapabiliyorum."

Tüylerim diken diken oldu.

Bir cehennem köpeği uyandı, esnerken hançer gibi keskin köpek dişleri parladı, gölgeli dili gerildi. Gözlerinin olması gereken yerde buz mavisi alevler yanıyordu.

Döndü ve diğer köpeğe bir şeyler fısıldadı. Duymak için çok uzaktaydı.

Tıpkı sürekli duyduğum fısıltılara benziyor.

Çığlık atma dürtüsü beni vurdu.

"Konuşabiliyorlar," dedim uyuşmuş dudaklarımla.

"Hayır," dedi Kharon. "Sadece garip homurdanma sesleri çıkarıyorlar."

Hayır.

Bir dil konuşuyorlar.

Sanki biri başımdan aşağı bir kova soğuk su dökmüş gibi omurgamdan aşağı buz gibi bir his aktı.

"Onları mı-" Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. "- Beni takip mi ediyordun?"

Tırnakları ayak bileklerimi ısırdı. "Belki," dedi Kharon sahte bir rahatlıkla.

Korkunç bir yalancıydı.

Boynum sürekli diken diken oluyordu. Aylarca her yerde onları duydum.

Sesler kafamda değildi, gerçekti. Kharon beni takip ediyordu.

Parlayan kırmızı gözler, ayağıma baskı, garip bir saplantı, iskelet yaratıklar ve fısıltılardan oluşan kabuslar her uyuduğumda beni rahatsız ediyordu.

Rüyalarımda şeytan bana göz kulak olacağı konusunda beni uyarmıştı.

Aman Tanrım, Kharon ben uyurken bana dokunuyor muydu ve ben onun bana olan saplantısını hissedebiliyor ve zebanilerini görebiliyor muydum?

Bazen iki adam vardı

-Onlar mıydı?

Hepsi gerçek

miydi?

Nefes nefese kaldığımda gözlerim büyüdü. "Korfu'da uyurken beni izledin mi?"

Kharon'un parmakları tenimde gezindikleri yerde durdu. "Belki,"
dedi.

Ölmek istedim.

Beni takip ediyordu.

Hem de her seferinde.

takip ediyor. Gece.

Nefes nefese kaldım. "İkiniz de beni hiç izlediniz mi?"

Kharon uyluğumun iç kısmındaki hassas eti nazikçe öptü. "Belki," diye tekrar mırıldandı.

Hayal edebileceğimden çok daha korkunçtu. Onlar
aslında kötü adamlardı.

Sakinleşmeye çalışırken titreyerek "Gitmem gerek," dedim. Panik atak göğüs kafesimi yakıyordu.

Augustus beni kollarının arasına aldı. "Şşşt. Rahatla, Carus'um. Bu villa bizim evimiz." Beni göğsüne yasladı. "Artık senin de evin, bir daha *asla* geceyi karton bir kutuda geçirmeyeceksin. Sana göz kulak olacağız."

Augustus'un elinden kurtulmak için mücadele ettim ama çelik kaslar esnedi. Beni göğsüne sabitlediğinde tutuşu acı vericiydi.

Panik atak on kat daha kötüleşti.

Neden gitmeme izin vermiyor?

Görüşümün kenarları bulanıklaştı, kalbim küt küt atıyor, korku beni boğuyordu. "Yavaş nefes al, lütfen," diye yalvardı Augustus. "Kendine zarar veriyorsun."

"Bırak beni," diye soluk soluğa bağırdım, dünya etrafıma yıkılırken sesim çok uzaklara gidiyordu.

Be

n. Augustus'un kolları bükülerek beni yerimde tuttu.

"Asla," diye cevap verdiler hep bir ağızdan.

Bu çok fazlaydı.

Hepsini.

Oda acımasızca dönmeye başladı ve görüşüm kayboldu - bu sefer

Uyanık kalmak için savaştım. Karanlığın beni içine çekmesine izin verdim.

Bayılmışım.

Bölüm 34

Sapık

KHARON: BEŞ AY ÖNCE

İnisiyelerin Pota'daki ilk turu (Kharon'un atlanan farkındalığı)

Alexis ve boğulmakta olan çocuk suda sıçrarken *çılgınca* bir *farkındalık* b e n i vurdu ve nefesim yumruk yemiş gibi ciğerlerimi terk etti.

Hayır.

Olamaz.

Bu mümkün değil.

Alexis'in gözleri kanlıydı ve parlıyordu.

Chthonic kırmızısıydılar.

Kafamda hızlıca bir hesap yaptım; çocukken ölen sadece bir tane Ktonik çocuk vardı.

Herkül.

Çenem düştü.

Persephone ve Hades'in ünlü kızıydı. Sparta'daki herkes Titanlar saldırdıktan sonra onu nasıl trajik bir şekilde kaybettiklerini biliyordu.

İşin ilginç yanı, o hayattaydı.

Onlar boğuşurken çocuk suyun içinde parçalara ayrılıyormuş gibi daha yüksek sesle çığlık attı.

Nefesim yumruk yemiş gibi ciğerlerimi terk etti.

Aman Kronos'um, onu öldürüyor.

Çocuk daha sert sıçradı ve Alexis bir şeyler bağırdı ama kulaklarımdaki uğultudan duyamadım.

Federasyon bilmiyor.

Onun Chthonic olduğunu

bilmiyorlar. Kimse bilemez.

O kadar geniş bir şekilde gülümsedim ki yüzüm acıdı - evlilik yasasına çözüm oydu; aradığımız boşluk oydu.

Benimdir.

Saf coşku içimi doldurdu.

O bizim olacak. Augustus çok heyecanlanacak.

Birileri onun ne olduğunu anlamadan önce çocuğu öldürmüşüm gibi göstermeliydim. Onun kimliğini gizli tutmak zorundaydım.

O bizim küçük kirli sırrımız olacaktı.

Diz çökerek çocuğun alnına dokundum. Chthonic güçlerimi serbest bıraktığımda göğsüme acı saplandı. Koruyucularımı görmesine izin verdiğimde çığlıkları yoğunlaştı ve Cehennem ve Tazı ziyafet için atlarken çırpındı, ama tüm dikkatim hâlâ kızın üzerindeydi.

Önümde bir plan belirdi.

Bir plan.

Alexis insanların dünyasında büyümüştü.

Bizim geleneklerimizi bilmiyordu.

Sadece bir nişan kutusunu açmanın bir birlikteliği kabul etmek olduğunu bilemezdi.

Buna karşılık, Sparta'daki herkes ilk adımın göndereni bulmak olduğunu biliyordu.

Cehaleti mükemmeldi.

Bundan faydalanabilirdik.

Acımasızca.

Sonra mezuniyet töreninde, hediyelerimizi kabul ettiğini tüm Sparta'ya açıklayacaktık.

O bizim

olacaktı.

Ebediyen.

Eğer tüm Sparta onun zaten bizim olduğunu biliyorsa, federasyon töreni durdurmak için hiçbir şey yapamazdı. Müdahale etmek en büyük onursuzluk olur.

Onu evlilik tuzağına

düşürebiliriz. İşe yarar.

Olmak zorundaydı.

Sparta'yı kimin yöneteceği söz konusuydu.

Benim neslimin avcısıydım çünkü uzun oyunu nasıl oynayacağımı biliyordum - her zaman avımı yakaladım.

Alexis Hert bizim olacak. Aramızda olacak. Altımızda. Dizlerinin üzerinde. Biz ona ziyafet çekerken kalçalarını açmış bir evlilik sunağında. Onu yiyip bitireceğiz.

Gücümüz eşi benzeri görülmemiş olacak.

Üçümüz bu yeni çağın kötü adamları olacağız.

Federasyon düşecek.

Ayağa kalktım, teknemi yavaşça ona doğru çevirirken çocuğu unuttum.

Alexis'in kan dolu gözleri parladı ve sonra çılgınca yüzerek uzaklaştı.

Başımı arkaya eğerek kahkahalarla kükredim.

Onu yakından takip ettim.

Yüzmeyi bitirip sürünerek kıyıya çıktığında tekneye oturdum ve yaratık mirasımdan gelen diğer karanlık yeteneğimi kullandım.

Bilincimi koruyucularımın içine ittim.

"Alexis'i takip edin, onu izleyin. Onun yanından ayrılmayın," diye emrettim.

Cehennem ve Tazı benden başka herkese görünmeden dağın girişine doğru ilerlediler.

Teknede oturdum ve göğüs kafesime çarpan koruyucularımla olan bağlantıya odaklandım.

Onlar ne gördüyse, ben de onu gördüm. Biz birdik.

Aynı anda iki yerde olmak rahatsız edici olabilirdi ama yapacak bir şeyim olmadığında en kolayı buydu. Şanslıydım ki programım *aylarca* boştu.

Hell ve Hound karanlık sınıfın arka tarafına doğru süzüldüler ve sadece benim duyabileceğim yaratık sesleri çıkararak, iki büklüm olmuş, titreyen Alexis'e odaklandılar.

Başını çevirdi ve gözlerini kısarak doğrudan onların olduğu yere baktı.

Nefesim kesildi.

Onları görebiliyor mu?

Yere çöktü ve bir şey hayal ediyormuş gibi başını sallayarak uzaklara baktı.

Onu izlediğimi bilmiyor.

Kıkırdayarak teknede arkama yaslandım ve manzaranın tadını çıkarırken kollarımı iki yana açtım.

Alexis Hert henüz bilmiyordu ama bir canavarı büyülemişti.

İşler iyice karışmak üzereydi. Daha
çok güldüm.
Takip başlamıştı.

Bölüm 35

Plan

AUGUSTUS: GÜNÜMÜZ

Tıkla. Tıkla. Tıkla.

Elbise ayakkabılarım İtalyan mermerinde yankılandı. Yeni gelinimi göğsümde taşıyarak villamızın büyük merdivenlerinden yukarı çıktım.

Kharon yanımda yürüyordu ve yüzünde kendini beğenmiş
bir ifade vardı. Benim yüzüm de onunkini yansıtıyordu.

Biz kazanmıştık.

Planımız meyvelerini vermeye başlamıştı.

Alexis'le evliydik ve bize denk olan bir Ktonik Spartalı ile ömür boyu bağlıydık. Her zamankinden daha güçlüydük. Bu dünyadaki en muhteşem duyguydu. O bizim için mükemmeldi.

Tamamen *bizim*.

Gülümsemem
düştü.

Gurur öfkeye dönüştü.

Alexis onunla evlenmek için ne kadar derine indiğimizi fark ettiğinde paniklemişti. Gözbebekleri büyümüş ve bizden uzaklaşmaya çalışmıştı. Korkusu apaçık ortadaydı ve kendine zarar vermeden önce bayılmış olmasına sevinmiştim.

Hepsi bu değildi.

Bilekleri eski, sivri yara izleriyle kaplıydı ve Persephone onun iki farklı renkte gözle doğmadığını söylemişti. Ayrıca onu kardeşiyle birlikte Kronos'un lanet olası *karton kutusunda* uyurken bulmuştuk.

Alexis bizden bir şeyler saklıyordu -yakışıksız şeyler- insanları katletmemiz gereken şeyler.

Sessizliği kabul edilemezdi. Sırlarının her birini açıklayacaktı ve sonra ona zarar verene işkence edecektik. Acımasızca.

Bu iş böyle yürüyecekti.

Ellerime kramp girdi ve cezalandırıcı tutuşumu yumuşatmak için kendimi zorladım. Onu incitmek istemedim. Onu korkutmak istemiyordum. Sorun şu ki hayatta pek çok şeyi yapmak istemiyordum ama yine de yapıyordum.

Böyle *vahşi* eğilimlerle doğmayı ben istememiştim. Ama öyleydim.

Kharon eğildi ve vahşi zebanilerinin görünmez başlarını okşadı.

İkimiz de güç potasında yetişmiştik. Kronos bizi öfke ve vahşetle şekillendirmişti.

Alexis uyandığında savaş çıkacağına dair bir his vardı içimde.

Silahların törensel togalarımızın altından uyluklarımıza bağlanmasının bir nedeni vardı. Her zaman çatışmaya hazırdık. Bizden kaçış olmadığını öğrenecekti.

Hiç.

"Amore et melle et felle es fecundissimus," diye fısıldadım kollarımda uyuyan meleğe.

Kharon togasının altındaki silah kılıfını ayarlarken başıyla onayladı.

Aşk bal ve zehirle doludur. Hiç bu kadar doğru olmamıştı.

Bölüm 36

Canavar

ALEXIS

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Kesik bir nefesle uyandım.

Uyku felci uzuvlarımı kilitledi ve vücudumdaki her hücre acıyla çığlık **a t t ı** . Hâlâ düğün togamın içindeydim, ipek çarşafların altına sıkışmıştım.

Derin erkek horultuları mağara gibi odanın içinde yankılanıyordu. Üçümüz de çökmekte olan sayvanlı bir yatakta yatıyorduk.

Kocalarımın kendini beğenmiş yüz ifadelerinin anıları içime saplandı. Göğsümde cehennem ateşi tutuştu ve alev alev yandı.

Nefret içimi doldurdu.

Bu yanlarına kalmayacak. Beni kandırmanın bedelini ödeyecekler.

İki yeni kordon-zincir-göğsümü yaktı, sanki evlilik bağı hoşnutsuzluğumu hissedebiliyormuş gibi kalbimin etrafını daha sıkı sararken yanıyordu.

Augustus ve Kharon uykularında acıyla inlediler. Bir canavarla evlenmenin sonuçları vardı.

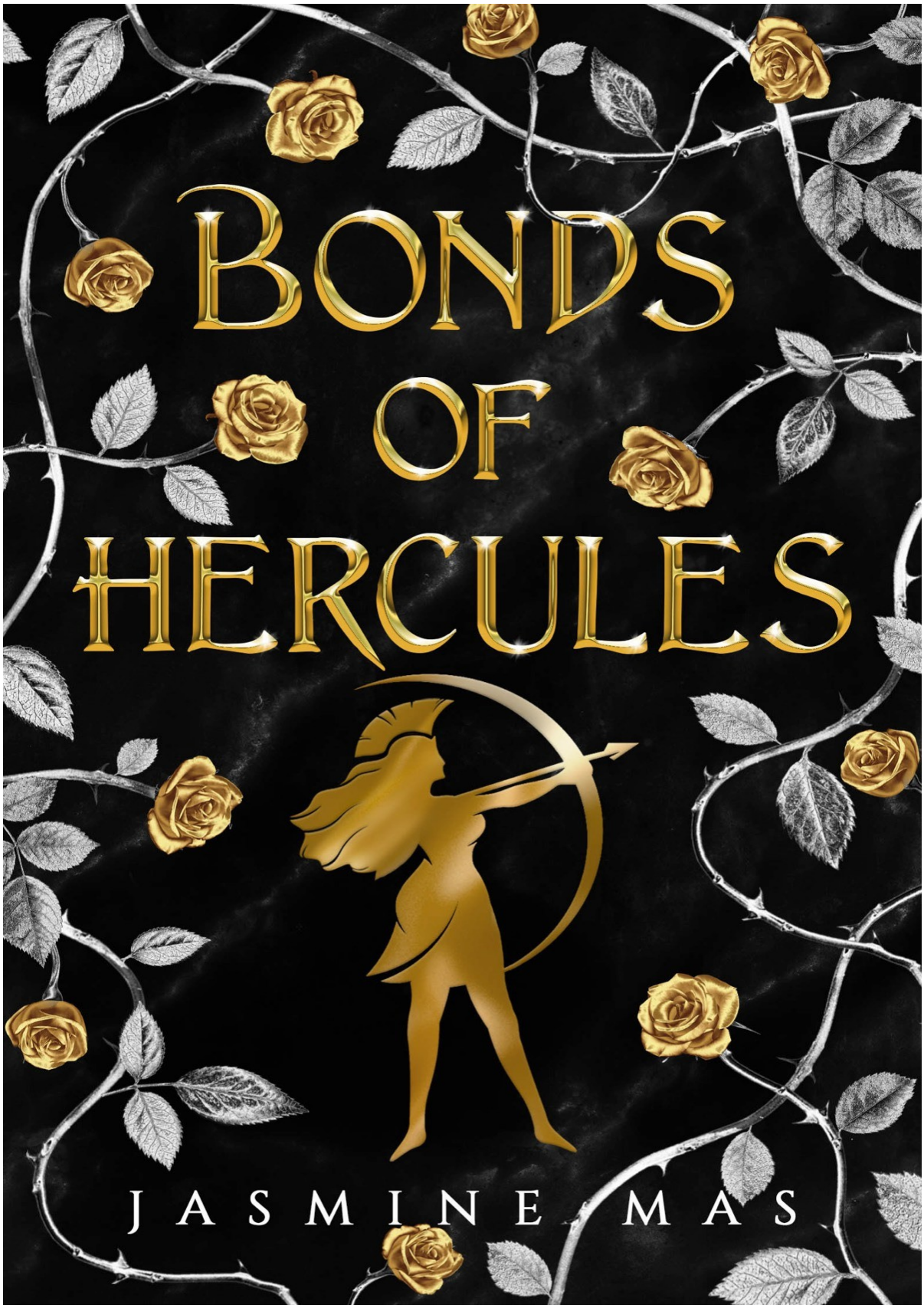
Başlamışlardı.

Onlar için.

Okuduğunuz için teşekkürler! Alexis'in düğünden önce Persephone ve Hades ile vakit geçirdiği ücretsiz bonus bölümü blog.jasminemasbooks.com adresinden edinebilirsiniz.

Eğer beğendiyseniz lütfen Amazon ve Goodreads'e yorum bırakın, bu sayede kitap yazmaya devam edebiliyorum :).

Lore'un Kötüleri serisinin ikinci kitabı *Bonds of Hercules* için Amazon'dan ön sipariş verin. Kapak için kaydırın.

BONDS
OF
HERCULES
JASMINE MAS

About the Author

Jasmine Mas mizah, alaycılık, gerçekçi kadınlar ve psikopat erkeklerle (aynı zamanda gerçekçi) dolu fantastik dünyalar hakkında yazmayı seviyor.

Lisans eğitimi için Georgetown Üniversitesi'ne gitmiş ve burada Klasik Tarih ve Devlet bölümlerinde çift anadal yapmıştır. Ayrıca Miami Üniversitesi'nden JD derecesine sahiptir. Buzlu kahve ve Harry Potter hayranı olan yazar, kocası ve kedisiyle birlikte Florida'da yaşamaktadır.

Blog.jasminemasbooks.com adresinden doğrudan gelen kutunuza gelen güncellemeler ve bonus

içerikler için kaydolun Onunla Sosyal Medyada takılın!
TikTok: @jasminemasbooks
Instagram: @jasminemasbooks
Goodreads: jasminemasbooks

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.